

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

En
ÇILGIN

KADIN KARANLIKTAN KORKUYORDU.
ADAM İSE KARANLIĞA HÜKMEDİYORDU.

Takıntı

DANIELLE LORI

MADE SERİSİ

Kadın dar kıyafetler ve upuzun topuklu ayakkabılar giyerdi. Yüksek sesle kahkaha atar, edepsizce yemek yer ve bilinen çoğu deyimi yanlış söylerdi. Bunların, her seferinde bir panik atağı gizlemek için yaptığı numaralar olduğunu bir bilselerdi...

Gianna'nın maskesini kimse düşüremezdi...

FAKAT O ADAM HAYATINA BİRİNCE HER ŞEY DEĞİŞTİ.

Çoğu kişi o adama baktığında bir ahlak abidesi ya da kanunu koruyan özel bir ajan görürdü. New York yeraltı dünyasında ise hırslı bir katil olarak tanınır, kalbi kadar soğuk olan kişiliğini herkes bilirdi. Christian Allister, gençliğinde soğuk ve nemli bir hücrenin sert ışıkları altında hayal ettiği yaşam planını her zaman takip etmişti. Düzene ve üç rakamına olan eğilimi onu güvende tutmuş, rotasından sapmak için asla kıskırtılmamıştı. Belki de asla asla dememeliydi...

Bir kış gecesi Christian ile Gianna'nın hayatı kesişti. Kadın, adamdan -onun soğukkanlı tavrından, kibrinden ve her şeyi anlayan bakışlarından- nefret etmişti ama yıllar geçtikçe onunla oynadıkları oyunlar için yaşamaya başladı. Bu oyunlar birbirlerinin görünüşlerine ve zekâsına hakaret etmekten ibaret olsa bile...

Christian'ın hiçbir planında Gianna'ya yer yoktu. Kadın kaosu vücut bulmuş haliydi ve hiç tipi değildi. Ayrıca evliydi ama bunların hiçbirini, Christian'ı onu gittiği her yerde takip etmekten alıkoyamıyordu.

Gianna başından beri ona ait olduğunu bilmiyordu bile.
O, Christian'ın hem hüsrânı hem de büyülenişiydi...

En çalgın *Takıntısıydı.*

MADE SERİSİ

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİRİ

DANIELLE LORI

En
ÇILGIN
Takıntı

En Çılgın Takıntı

Özgün Adı: The Maddest Obsession

Danielle Lori

Çeviri : Beyza Bozsu
Editör : Derya Sevim
Düzeltili : Merve Mumcu
Son Okuma : Aslı Özge Önemli
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Tasarım : ©Sarah Hansen, Okay Creations

Tür : Yetişkin / Romantik
Kitap No : 2400

1. Baskı: Nisan 2022

Isbn: 978-625-448-824-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

© Danielle Lori

Bu kitabın Türkçe yayın hakları İLA Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No: 47939

DANIELLE LORI

En
CILGIN
Takıntı

Çeviren: Beyza Bozsu

Kardeşim Corey için.

Her zaman olağanüstü bir şey yapmak istedin ve yaptın.

Hepimizden önce cennete gittin.

Seni sonsuza dek seveceğim.

Calma Listesi

Jealous—Labrinth

when the party's over—Billie Eilish

White Rabbit—Jefferson Airplane

Piano Man—Billy Joel

Iris—The Goo Goo Dolls

To Build a Home—The Cinematic Orchestra

The Good Side—Troye Sivan

Nevermind—Dennis Lloyd

What It's Like—Everlast

Hi-Lo (Hollow)—Bishop Briggs

bury a friend—Billie Eilish

Sorry—Halsey

Yazarın Notu

En Çılgın Takıntı, Gianna'nın yirmi bir yaşından yirmi sekiz yaşma kadar olan yedi yılı kapsamaktadır. Bu nedenle kitabı iki kısma ayırdım: geçmiş ve günümüz. Birinci Kısım'ın her bölümü sizi Gianna'nın hayatının bir başka yılına götürürken, Christian'ın bakış açısından sadece birkaç gün anlatılmaktadır.

İkinci Kısım günümüzde geçmekte ve *En Tatlı Kaçış*'m (MADE #1) hikâyesiyle çakışmaktadır. Dolayısıyla, *En Tatlı Kaçış*'i okumadıysanız ve okumayı planlıyorsanız, önce bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim.

Danielle, xo

BİRİNCİ KISIM

Geçmiş

3

3

Christian

New York Şehri Eylül 2015

“BANA KENDİN HAKKINDA BİR GERÇEK SÖYLE.”
Saatin tik tak sesleri aramızdaki boşluğu doldurdu. Sıcak renkler ve farklı oturma gruplarına sahip odanın rahat hissettirmesi gerekiyordu. Atmosferin bunu yansıtmaması çok kötüydü; hava, bu odada söylenen her yalan sonsuza dek burada sıkışıp kalmış gibi boğuk ve bunaltıcıydı.

Kyle Sheets’in dünkü göz kırpması aklımda tekrar canlanırken gözlerim kısıldı. Farklı suçlamalardan dolayı bile olsa, o da aynı süreçten geçmişti. Ama o bir şekilde iş bilgisayarında *hentai** izlemekten kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. Yaşayan, nefes alan bir yalandım ama o piçle aynı kategoriye

* Pornografik içerikli Japon animasyon türü. (ç.n.)

girme fikri beni sinirlendiriyordu. Tanrı aşkına, adam takım elbisesinin altına spor ayakkabı giyen biriydi.

Elimi düşünceli bir şekilde çenemde gezdirerek bir gerçeği itiraf ettim.

“Bağımlı bir kişiliğim var.”

Doktor Sasha Taylor, gözlerinde bir şaşkınlık kıvılcımının parlamasını engelleyemedi ve insani tepkisini gizlemek için dikkatini kucağında duran dosyama verdi. Sarışının pantolon takımında tek bir kırışıklık bile yoktu. Yalée gitmişti ve aileden zengindi. Otuz bir yaşındaki doktorda bir kadında aradığım her şey vardı: zeki, güzel ve şıktı.

“Alkole mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Uyuşturucu?”

Kullansam daha kolay olabilirdi.

“Kadınlar?”

Tek bir kadın.

Bir kez daha başımı iki yana salladım ama bu sefer gülümsedim.

Gözleri dudaklarıma kaydı ve yutkunarak bakışlarını kaçırdı. “Bu konuya birazdan döneceğiz.” Durakladı. “Neden burada olduğunu biliyor musun?”

Ona boş bir bakış attım.

Bakışları titredi. “Evet, tabii ki biliyorsun. Bu olayın... şöyle bir ilgisi var mı... bağımlı kişiliğinle?”

Bakışlarımı kadının itfaiye aracı kırmızısı topuklu ayakkabılarına odakladım ve *hentai* gibi daha basit bir şeye bağımlı olmadığım için aniden kendimden nefret ettim. Diğer *bela* yerine öyle bir şeyi haftanın her günü çekebilirdim.

Herkes gördü, Allister. İdare et, yapabileceğin tek şey bu.

Bu sözler tepemi attırdı.

İyi bir adam değildim ve benden daha da kötülerini için çalışıyordum. Ancak dünyanın siyah ve beyazdan ibaret olmadığını çok küçük yaşta öğrenmişim. Bazen insan o kadar lekelenirdi ki ışığa geri dönemezdi, bazen de karanlık çok doğru hissettirirdi. İkincisi benim için geçerli olmasa bile, inşa ettiğim şeyi asla tehlikeye atmazdım. Buraya gelmek için çok uğraşmışım ve bundan bir kadın için vazgeçmezdim. Özellikle de Britney Spears ve Kurt Cobain'in aşk çocuğu gibi giyinen bir kadın için.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Tamamen dürüst olsaydım bir saat içinde işim biterdi veya Büro,* Sasha Taylor'ı ortadan kaldırırdı ve bir daha ondan haber alınamazdı.

"Bazıları bir kadın yüzünden olduğuna inanıyor," dedi tereddütle.

Tek kaşımı kaldırdım. "Sen de bazılarına dahil misin, Sasha?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bir kadın yüzünden bu şekilde davranmayacak kadar... sağduyulu görünüyorsun."

Soğuk. Soğuk demek istemişti.

Genel olarak haklıydı tabii ama beni buraya getiren rahatsız edici durumun genelde başıma gelenlerle hiçbir alakası yoktu. Soğuk olmak benim olayımdı. Ama şu an hissettiğim şey soğukluktan çok uzaktı. Göğsümde bir ateş yanıyor, alevler ruhumdan geriye kalan parçaları yalayıp geçiyordu.

* Federal Soruşturma Bürosu (FBI). (ç.n.)

Sasha koltuğunda kıpırdanarak bir bacağına diğerinin üzerine attı. “Şu bağımlı kişiliğine geri dönelim... İstedğin her şeye sık sık boyun eğer misin?”

Tatlı tadına bakabilme fikri bile kalbimin atma hızını ikiye katlayıp beni sıcaklamış hissettiriyor ve sinirlendiriyordu. Yıllarca hayatımı cehenneme çevirdiği için o kadından nefret ediyordum ama kahretsin, ona dokunmak ve o da benim yarım kadar bana takıntılı olup hayatının geri kalanında adımları bir daha asla unutmayacak hale gelene kadar diğer her erkeğin anısını sikip atmak istiyordum.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve vücudumdaki gerginlik azalmasa da hislerimi bastırdım. “Asla.”

“Neden?”

Bakışlarımı üzerinde tuttum. “Çünkü o zaman bağımlılığım kazanır.”

“Ve sen kaybetmeyi sevmiyor musun?” Sözlerinin sonuna doğru soluğu kesildi.

Yoğun bir sessizlik içinde birbirimize bakarken kalp atışlarını neredeyse duyabiliyordum.

Bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve kâğıtlarına bakarak, “Hayır, sevmiyorsun,” diye mırıldandı.

Saat, yakında patlayacak bir bombanın tik takları gibi varlığını belli ettiğinde Sasha ona doğru baktı ve “Seansımız sona ermeden önce bir soru daha. Bu ‘bağımlı kişiliğin’ ile nasıl başa çıkıyorsun?” diye sordu.

Basit.

“Düzen sayesinde.”

“Düzeni mi tercih ediyorsun?” diye sordu. “Hangi durumlarda?”

“Her durumda.”

Boynu hafifçe kızardı ve boğazını temizledi. “Peki ya hayatına düzensiz bir şeyler girdiğinde?”

Aklımda bazen koyu renk, bazen sarı olan kalın saçlar, pürüzsüz zeytin ten, çıplak ayaklar ve yasak olan bir sürü şey canlandı.

Göğsümdeki ateş daha da alevlendi ve kahrolası nefesimi kesti. Acı bende genellikle bir uyuşturucu etkisi yaratırken işin içine ne zaman Gianna Russo –pardon, artık *Marino*’ydü– girse bir düşüş yaşıyor gibi hissediyordum. Mide bulan-dırıcıydı. Çok yakıcı bir histi.

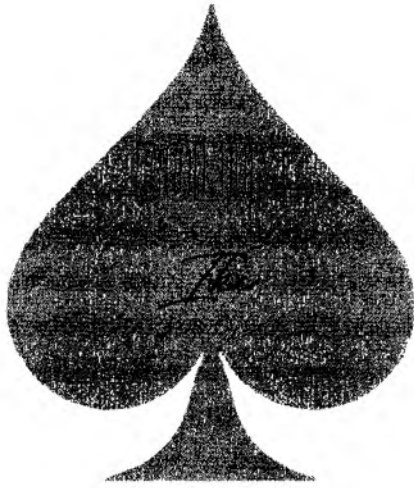
Cevabımı verirken dişlerimi hafifçe sıktım. “Düzeltilirim.” Ayağa kalkıp ceketimi ilikledim ve kapıya yöneldim.

“Ama ya düzeltilebilecek bir şey değilse?” diye zorladı ve dosyamı yanında gevşek bir şekilde tutarak ayağa kalktı.

Bir elim kapı kolundayken durdum ve bileğime, manşetimin altına gizlenmiş o lastik tokaya baktım.

Göğsüme acı bir his oturdu.

“İşte o zaman, Sasha, takıntı yaptığım andır.”

Gianna

Yaş 21

Aralık 2012

RULO YAPILMIŞ BİR DOLAR VE beyaz tozla mutluluk buluyordum.

Bazen coşkulu, kanımı kaynatan, kalp atışlarımı hızlandıran ve dünyalar benimmiş gibi hissettiren bir mutluluk oluyordu. Boş hissetmeyi saymazsak seks gibiydi.

Bazen de bir sona ulaşmak için bir araçtı. Bir çizgi tozla her güvensizlik, her tokat hafızamdan silinirdi. Bir çizgi tozla özgür olurdum.

Diğer zamanlarda ise soğuk bir cereyanın olduğu bir hücrede, yüzüme kapatılan demir parmaklıkların gıcirtısıyla sonuçlanırdı.

Ses, hücre duvarlarında ve kulaklarımda tilt oyunu gibi yankılandı. Sürgü kilit yerine otururken yutkundum.

İlerleyerek parmaklıkları kavradım. “Telefon hakkım vardır herhalde?”

Yirmili yaşlardaki Latin polis memuru ellerini silah kemerine dayadı ve koyu kaşlarını indirerek başımdan ayak parmaklarıma kadar beni süzdü. “Şansına küs, prenses. O çirkin elbisene,” –kırmızı ve dantelli muhteşem McQueen elbiseme doğru başını salladı– “bir dakika daha bakmak zorunda kalırsam vardiyamın geri kalanında baş ağrısından kurtulamam.”

Dilimi tutmaya çalıştım ama başaramadım. “Suçu istediğin kadar benim elbiseme at, ikimiz de ağrının o başının arkasındaki evde kalmış kız topuzundan olacağını biliyoruz, *cogliona*.”

Kadının bakışları kısılrken bana doğru bir adım attı. “Az önce bana ne dedin sen?”

Başka bir kadın memur, “Hop hop!” diyerek elini partnerinin omzuna koydu ve onu durdurdu. “Bırak gidelim, Martinez.”

Yirmili yaşlardakinin bakışları şiddetlendi ama sonra arkasında partneriyle birlikte uzaklaştı.

Volta atmak üzere arkamı döndüğümde yalnız olmadığımı görünce birden durdum. Gençliğini yitirmiş kızıl saçlı bir fahişe köşede oturuyor ve topaklanmış maskarayla kaplı kirpiklerinin arasından beni izliyordu. Fondöteni soluk ten renginden birkaç ton daha koyuydu ve file çorapları yırtıklarla doluydu.

“Senin ayakkabılarını almamışlar.”

* (İt.) Pislik. (ç.n.)

Kırmızı, Jimmy Choo ayakkabılarıma baktım.

“Gerçekten çok hoşlar,” dedi ojesini soyarken.

Bakışlarım çıplak ayaklarına kaydı ve içimi çekerek bankta yanına oturdum.

Burada uzun süre kalmayacağım için ayakkabılarımı almamışlardı. Üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymiş kodamanın tekinin bana, kanep ve kahvenin olduğu rahat bir yere kadar eşlik etmesine sadece birkaç dakika olduğundan emindim. Böylece *Cosa Nostra*’nın* tüm sırlarını ağzımdan kaçırma konusunda endişelenmelerine gerek kalmazdı.

Yüz karası.

Değersiz.

Sevimsiz.

İçime bir endişe çökerken alt dudağımı ısırđım.

Hücre arkadaşım, “Ne kadar ödedin?” diye sordu, aynı anda koridorun ilerisinde bir kapı açılıp kapandı. Yankı kollarımdaki tüylerin dikilmesine neden oldu.

Onu görmeden önce sesini duydum.

Ve benim için gönderdikleri federalin o olduğunu anında anladım.

Sesi profesyonel ve duygusuzdu ancak her kelimesinde yakalaması zor bir tını vardı: Her biri ruhunun çukurlarında derin, karanlık bir günah kilitli kalmış gibi keskin bir bitişe sahipti.

Bir sonraki kelimesini –*Gianna*– hassas tene değen çelik kanatlar gibi ensemde hissettim. Saçımı bir omzuma çekerek o hissi elimle savuşturdum.

Garip bir şekilde nefes nefese, “Muhtemelen çok fazla,” diye cevapladım.

* Mafya örgütü. (ç.n.)

Fahişe çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı.

Makyajının, gözlerindeki parıltıyı körelten uyuyturucu kullanımının ve New York'un erkek polislerine yıllarca sunduğu hizmetin ardında, kadının çok güzel olduğuna emindim.

Birini gördüğüm an kafa dengi olup olmadığını anlardım.

Martinez'le konuşan federalin sesi bir kez daha, bu sefer daha yakından kulaklarıma ulaştı. Diğer hücrelerdeki kargaŝadan ne söylendiğini duyamıyordum ama Martinez'in sesinin yumuŝadıėını ve İspanyol aksanı  ne çıkarken sözlerinin ağzından şehvetli bir şekilde döküldüğünü duyabiliyordum.

Gözlerimi devirdim. Bir iŝyeri romantizmi...

Ne tatlı.

Fakat adamın yemi yuttuğunu sanmıyordum. İlgisizliğini tenimde hissedebiliyor, sesindeki soğukluğu duyabiliyordum.

İçimden bir ürperti geçti.

Tanrı aşkına, o sadece bir *federaldi*. Bense doğduğum günden beri mafya adamlarıyla uėraŝıyordum.

Hissetmediğim bir kayıtsızlıkla arkama yaslandım ve uzun siyah saçlarımdan bir tutamı parmağıma doladım.

Mek n küçülüyor, duvarlar daha önce pek çok kez olduğu gibi üzerime geliyordu.

Yavaşça nefes alıp verdim.

Kafamı çevirerek hücrenin dıŝına baktım.

Martinez koridorda durmuş bana doğru gelen federalin sırtına bakıyordu, bakışlarında saf ama karşılıksız bir hayranlık vardı.

Hepimizin içinde benzer bir şeyler olduğunu fark ettim.

Adam her hücrenin yanından geçerken demir parmak-

lıklar arkasındakiler onun görüntüsünü takip ediyor, fakat o hiçbirine bakmıyordu. Adımları zahmetsizdi. Omuzlarının yapısı, kollarını iki yanında rahatça taşıması... Duruşu; sanki tuğlayı, harcı ve kadınların kalplerini tek emriyle küle çevirebilirmiş gibi güven ile yıkım saçıyordu.

Bakışları yukarı kayıp benimkileri yakaladı. Bana, sanki beni görmüyormuş gibi ağır ve duygusuz bir şekilde bakıyordu.

Kalbim göğsümün içinde donuverdi.

Konuşmamız sadece birkaç saniye sürmüştü ama bakışmamız yavaş çekimdeymişiz gibi devam etti ve ciğerlerimdeki tüm havayı kesti. Bir bacağımı diğerinin üzerine atarken bacaklarımı bolca sergiledim. Güven duygusu etrafımı sıcak bir battaniye gibi sardı. İnsanlar vücuduma baktıkları sürece, gözlerimin ardında ne olduğunu asla göremezlerdi.

Fakat hücreme ulaşan adamın baktığı ilk yer gözlerimdi. Kalpsiz. İstilacı. *Mavi*. Bakışları alev alevdi, bir yaz günü açık bir dondurucunun önünde duruyormuşum da sıcak ve soğuk hava etrafımı sarıyormuş gibiydi.

Birkaç metre öteden tenime dokunan bir tehlike gibi parmaklıkların önünde dururken, asıl kilitli olanın o olması gerektiğine emindim. Tam tersi olması basitçe mantıksızdı.

Koridordaki loş ışık başının üzerinde titreşti.

Yanları kısa kesilmiş siyah saçları ustaca yana yatırılmıştı. Temiz takım elbisesi geniş omuzlarını ve kaslı vücudunu sarmıştı.

Kontrol ve dikkat. Zehirli bir yılanın üzerindeki rengârenk şeritler gibi dışarı yansırıyordu.

Fakat ilk dikkat çeken şey yüzüydü. Simetrik ve kusursuz

bir şekilde orantılıydı, taştan yontulmuş gibi görünen soğuk ifadesi bile yüzünün mükemmelliğini bozamıyordu. İkincisi, kadınların inlemesine sebep olacak vücut tipi idi. Ve üçüncüsü de yaptığı her harekette belli olan idrak kabiliyeti idi. Herkes bir satranç taşıymış ve her birimizi nasıl oynatacağını düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Hücrenin kilidi açılırken kalbim yerinden fırladı ve dikkatimi ondan ayırarak önümdeki beton duvara verdim.

“Russo.”

Yok.

Mümkün değil.

Onunla gidersem sonunda bir insan kaçakçılığı çetesine satılırdım ve bir daha benden haber alınamazdı. Federal olsun ya da olmasın, o gözler ve görünüşle bu adam normal bir mafya adamının hayal edemeyeceği şeyleri görüp yapmış demekti.

Sesimi çıkarmadım.

Burada oturacak ve üzerine uymayan takım elbiseler giymiş federalleri bekleyecektim.

Adamın bakışları fahişeye kaydı.

Kadın, “Adım Cherry,” dedi gülümseyerek. “Ama bana istediğin şekilde seslenebilirsin.”

Bazı kadınlar kendileri için neyin iyi olduğunu bilmiyorlardı.

Başparmağını saatinin etrafında bir, iki, üç kez gezdirdi. “Bunu aklımda tutarım,” diyerek kuru bir şekilde yanıtladı.

Tüm dikkati benim üzerime yoğunlaştığında tenim alevlendi. Gözleri bedenimde gezindi, onaylamaz bir şekilde kısılmadan önce üzerimde buz ve ateş etkisi yarattı. Böylece

gözlerime bir beden değil de bir insanmışım gibi bakmasından kaynaklanan endişe uçup gitti, artık o da sadece bir erkekti.

Beni yargılayan, benden bir şey isteyen biriydi...

“Ayağa kalk.”

Bana ne yapacağımı söyleyen biriydi.

İçimde yavaş yavaş, çekingence bir isteksizlik oluştu.

Emrine uymadan önce tam üç saniye beklemek istedim ama ilk iki saniyeden sonra üçe kadar dayanamayacağımı aniden, belirgin bir şekilde hissettim.

Ayağa kalktım ve kilidi açılmış parmaklıkların önünde durdum. Onun gölgesinin içinde duruyordum ve bu bile dokunulamayacak kadar soğuk biri olduğunu hissettiriyordu.

Uzun boylu erkeklerden, her zaman bana yukarıdan bakmalarından ve her zaman güneşi engelleyen bir bulut gibi üzerimde belirmelerinden nefret ederdim. Zamanın başlangıcından beri hep iri adamlar hüküm sürmüştü; bu gerçeği, demir parmaklıkları kavrayıp onun mavi gözlerine baktığım bu andan önce hiç böylesine güçlü bir şekilde hissetmemiştim.

Sabırsızlıkla bana baktı. “Adını bilmiyor musun, yoksa sadece unuttun mu?” Zarif ama biraz kaba olan sesi, omurgamdan aşağı doğru bir yol izledi.

Bir omzumu silktim ve bir anlam ifade ediyormuş gibi, “Kıyafetin üzerine tam uymuş,” dedim.

“Aynısını senin için söyleyemem,” diye mırıldandı.

Ah, bunu demiş olamazdı...

Gözlerim kısıldı. “Bu elbise bir *McQueen* ve üstümde mükemmel duruyor.”

Para verseler bile bunu umursamayacağını söyleyen bir ifadeyle kapıyı açıp çıplak tenime soğuk bir esinti gönderdi.

“Yürü,” diye emretti.

Tek kelimelik talebi sinirlerimi bozdu ama bu duruma kendim düşmüştüm, sonuçlarına da katlanacaktım. Kapıyı tutan kolunun altından geçip dışarı adım attım, koridora doğru ilerlerken kalbim kulaklarımda uğulduyordu.

Her hücreden ısıklar çalınıp laflar atıldı.

Tenim ilgiye tepki veriyordu ama yirmi bir yıl içimi sertleştirmişti. Sözler, alaylar ve ısıklar çürüklerin solup gittiği bir boşluğa düşüyordu.

Kanımda adrenalin dolaştı. Şiddetli ışıklar. Ağır hava. Bir polis memurunun ayakkabılarının gıcirtısı...

Koridorun sonundaki bir çatala gelince yavaşladım. İçinde bulunduğum çıkmazdan ve arkamdaki bu adamdan dolayı dikkatim o kadar dağılmıştı ki, “Sağa” dediğinde sola döndüm.

“Diğer sağın.” Zamanını harcamaya değmeyen bir aptalmışım gibi gıcık olmuş ses tonu dikkatimden kaçmamıştı.

Yanaklarım sinirden kızardı ve kelimeler ağzımdan çoğu zaman olduğu gibi düşünmeden dökülmeye başladı. “Nereye gideceğimi önceden bilmek iyi olurdu, *stronzo*.”

“Basit bir yönü idrak etmek için zamana ihtiyacın olduğunu bilmiyordum,” diye yanıtladı ve sonra sesindeki o derin, karanlık tını yüzeye çıktı. “Bana bir daha pislik dersin Russo, söz veriyorum olacaklar hoşuna gitmeyecek.”

Sözlerinin keskinliğini sırtımda hissettim ve tam o anda adamdan İtalyanca bildiği için biraz nefret ettim.

Lobiye adım attığım gibi ön kapılar görüş alanıma girdi.

* (İt.) Pislik. (ç.n.)

Diğer tarafta olmayı çok istiyordum ama dürüst olmak gerekirse, bu adamla herhangi bir yere gitmektense burada kalmayı tercih ederdim.

Beklediğim gibi üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymiş federalin teki gelseydi, beni tatlı dille kandırıp *Cosa Nostra*'nın sırlarını öğrenmeye çalışırdı. En kötü ihtimalle bacağıma uygunsuzca yerleştirilmiş bir el olurdu ama asla bir kadını fiziksel olarak *incitecek* biri olmazdı. Yutkundum, gözlerim öyle biri yerine şansıma düşen adamı takip etti. Girişteki gişeye doğru yürüyordu. İri ve boyun eğmezdi. Soğuk ve büyük ihtimalle kadınların cilvelerine karşı tepkisizdi.

Sorgudayken hangi taktikleri kullanıyordu? Su altında havasız bırakma? *Elektrikli idam*? Böyle bir şey var mıydı ki?

Midem endişeyle kasıldı.

Her bir yandan çıkan rozetlerin altın ve gümüş parıltıları gözlerimin önünde bulanıklaşıyor, beni biraz hasta hissettiriyordu.

İlerleyip federalin yanında durdum.

İki memurun kelepçeli bir mahkûmu ön kapıdan dışarı çıkarmasını izlerken, “Neden kelepçeli değilim?” diye sordum.

Parmağını tezgâha üçlü bir ritimle vurdu –tık, tık, tık– ve yan gözle bana baktı. Bakışlarında saf bir eğlence belirtisi vardı. “Kelepçelenmek mi istiyordun?” Sözleri derin bir ima ve mahremiyetle doluydu. Aniden iki şeyin farkına vardım: Adam bir pislikti ve yatakta bir kadını kelepçelemişti.

Beklenmedik cevabıyla kalp atışlarım hızlandı ve bunu gizlemek için sıkılmış bir ifade takındım. “Teklif için teşekkürler ama ben evliyim.”

“Parmağındaki o taştan anlayabiliyorum.”

Fark etmeden yüzüğümü inceledim ve aptalca bir nedenden dolayı, mahkûmunun dizginlenmesinden endişe duymamasına gücendim. O ve toplum için kesinlikle bir tehlike olabilirdim.

“Kaçabilirim, biliyorsun değil mi?” dedim, fakat böyle bir şey yapmayı planlamıyordum.

“Deneyebilirsin.”

Bu hem bir meydan okuma hem de bir uyarıydı.

Omurgamdan aşağı soğuk bir titreme indi. “İyi hissedermiydin peki? Yarın kadar bir kızı yakaladığın için?”

“Evet.”

Cevabında bir gram bile tereddüt yoktu.

“Al işte, siz federallerin sorunu bu. İtibarınızı koymayı se-viyorsunuz.”

“Ağırlık,” diye düzeltti kuru bir sesle.

“Ne?”

“Ona *ağırlığını* koymak denir.”

Kollarımı kavuşturup kalabalık lobiye bakınca gözlerim kısıldı. Civardaki her kadının onu izlemek için hareketlerini yavaşlattığına yemin edebilirdim. Orta yaşlı bir polis memuru –neredeyse annesi olabilecek yaştaydı– bir evrak dosyasını uzatırken gözlerini ondan ayırmadı.

Adam kâğıtları imzaladı ve ardından gözünü bile kırpmayan memura geri verdi. Kadınların, bu adamın egosu için her gün harika işler çıkardığına bahse girebilirdim.

Biri suni kürk paltomu ve çantamı tezgâhın üzerine koyduğunda içime bir huzursuzluk dalgası çöktü.

Elektrikli idam diye bir şey yoktur ya...

“Paltonu giy,” diye emretti.

Bir kolumu çoktan paltoma sokmuş olduğum için durup dişlerimi sıktım.

Tezgâhtan pullarla kaplı, uzun askılı çantamı aldı ve sah-te tavus kuşu tüylerine sıtma taşıyormuş gibi baktı. Çantayı kendim yapmıştım ve çok güzel olmuştu. Onu elinden kapıp boynumdan geçirdim ve ön kapıya doğru yöneldim.

Aniden durup arkamı döndüm ve ağzım kulaklarımda tezgâha doğru yürüdüm. Giderken topuklu ayakkabılarımı çıkardım. “Cherry adlı hücre arkadaşımın bunları aldığından emin olabilir misiniz?”

Memur bana boş bir ifadeyle baktı.

Ayakkabıları uzattım.

Kadın tezgâhın üzerinden çıplak ayaklarıma ve beyaz ojeli tırnaklarıma baktıktan sonra kolalı üniformasını hışır-datarak doğruldu. “Son bir saattir kar yağıyor.”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Opioid* bağımlısı bir fahişeye...” İçine bakmak için ayakkabıyı eğdi. “Jimmy Choo ayakkabılarını mı vermek istiyorsun?”

Neşelendim. “Evet, lütfen.”

Gözlerini devirdi. “Olur tabii.”

“Harika,” diye bağırdım. “Teşekkürler!”

Arkamı döndüğümde soğuk bir bakışla karşılaştım. Bu bakışların başka bir kadını dondurabileceğinden emindim. Başıyla kısaca çıkışı gösterdi.

İç çektim. “Tamamdır Memur Bey, fakat sadece kibarca gösterdiğiniz için dediğinizi yapacağım.”

“Ajan,” diye düzeltti.

“Ajan ne?” Kapıyı iterek açtım. Park yerini kaplayan kar,

* Vücutta morfin gibi etki gösteren kimyasal maddeler. (ç.n.)

küre şeklindeki dört lambanın bulunduğu elektrik direklerinin altında parıldıyordu. Aralık ayı havası keskin parmaklar şeklinde çıplak bacaklarımı kavradı, soğuk beni kucaklamak için uğraşıyordu.

Adam başımın üzerinden dışarıyı inceledi, çıplak ayaklarımın bakarken gözleri kısıldı. "Allister."

"Arabanız hangisi, Ajan Allister?"

"Kaldırımın kenarındaki gri Mercedes."

Kendimi hazırladım ve "Kilidi açabilir misin?" dedim.

O cevap veremeden arabasına doğru koşmaya başladım. Soğuk ayaklarımı acıtırken adamın keskin bakışları sırtımda bir delik açıyordu.

Kilidi açmadı.

O bana doğru hiç acele etmeden yürürken ben bir ayağımın üzerinden diğerine sıçrayarak yolcu kapısının kolunu çekiştirdim.

"Kapıyı aç," dedim, nefesim havada buğulandı.

"Kolu çekmeyi bırak."

Doğru...

Kapının kilidi açıldı ve koltuğa yerleşip ısınmak için ayaklarımı halıya sürttüm.

Arabası deri ve kendisi gibi kokuyordu. Görünümüne uyması için ısmarlama parfüm kullandığından emindim ama verdiği paraya değmişti. Güzel bir kokuydu, hatta bu duyguyu gözümü kırıştırtarak uzaklaştırana kadar aklımı biraz bulanıklaştırmıştı.

Sürücü koltuğuna oturup kapıyı kapattı. Varlığının beni tamamen yutmakla tehdit etmesini görmezden geldim.

Bölgeyi sessizlik içinde terk ettik. Gergin ama neredeyse rahat bir sessizlikti.

Çantamı karıştırırken bir adet sakız buldum. Paketin açılma sesi bir anda arabayı doldurdu. Gözleri yolda kalmaya devam etti ama ne kadar gülünç olduğumu düşündüğünü belli ederek başını hafifçe salladı.

Daha hiçbir şey görmemişti.

Sakızı ağzıma attım ve arabanın içini inceledim. Ter-temizdi. Tek bir fiş bile yoktu. İçecek kutusu. Toz lekesi... Hiçbir şey. Ya daha yeni birini öldürmüştü ve izlerini temiz-lemeye çalışmıştı ya da federalin bazı OKB* eğilimleri vardı.

Her zaman biraz fazla meraklıydım.

Sakız paketini elimde ezip çöpünü arabanın bardaklığına atmaya yeltendim. Bana ölümcül bir bakış attı.

İkinci olasılık doğru gibi görünüyordu.

Çöpü çantamın bir gözüne soktum.

Bacak bacak üstüne atarken sakızı şişirdim.

Patlattım.

Sessizlik o kadar sağır edici bir hal aldı ki radyoya uzan-dım ama attığı bakışla bir kez daha fikrimi değiştirdim. So-nunda iç çekip koltuğuma yaslandım.

“Bana ne kadar süredir evli olduğunu söyle.”

Arabanın ön camına doğru gözlerimi kıstım. Bu adam soru bile sormuyordu, sadece ona bilmek istediği şeyi söyle-menizi emrediyordu. Ancak sessizlik beraberinde çok fazla düşünce getirdiğinden onu yanıtlamaya karar verdim. “Bir yıldır.”

“Evlenmek için genç bir yaş.”

Tırnaklarıma baktım. “Evet, sanırım öyle.”

“O zaman New Yorklu musun?”

“Keşke,” diye mırıldandım.

* Obsesif kompulsif bozukluk. (ç.n.)

“Doğduğun yeri sevmiyor musun?”

“Sevmediğim şey, benden bir şeyler koparmak için muhabbet etmeye çalışman. Sana söyleyecek bir şeyim yok, o yüzden belki de beni hapse geri götürmelisin.”

Kolu orta konsolun üzerinde durduğu yerde benimkine süründü ve ben de dokunuşundan uzaklaşarak bacaklarımı diğer tarafa çevirdim. Arabası mı küçüktü yoksa bana mı öyle geliyordu? Isıtıcı düşük seviyede çalışıyordu ama tenim yanıyordu. Paltomu çıkarıp arka koltuğa attım.

Bana yan gözle baktı. “Gergin misin?”

“Federaller beni germez, Allister. Beni sinir ederler.”

Saçımın gevşek buklelerinden göbek deliğimdaki elmas *piercingi* gösteren kırmızı dantele ve oradan da çıplak ayaklarıma doğru kayan bakışlarının tenime olan etkisini görmezden geldim.

“Eğer biraz daha az fahişe gibi giyinseydin, seni kenara çeken polis üzerini aramayabilirdi.”

Parmağımdaki sakızı dişlerimle çekip ona gülümsedim. “Eğer biraz daha az kılı kırk yaran bir pislik gibi görünseydin, arada bir yatabilecek birilerini bulabilirdin.”

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Benim için bir umut olduğunu duyduğuma sevindim.”

Gözlerimi devirdim ve camdan dışarı bakmak için başımı çevirdim.

“Özel bir gece olmalı,” diye mırıldandı.

“Değil.”

“Değil mi? Normal günlerde genellikle bu kadar çok kokain alır mısın?”

Bir omzumu silktim. “Olabilir.”

“Nasıl ödüyorsun?”

“Parayla.”

Sakızı şişirdim.

Patlattım.

Çenesindeki bir kasın seğirmesiyle içimi küçük bir tatmin duygusu doldurdu.

“Kocanla bu yüzden mi evlendin?” Bakışları benimkiyle buluştu. “Para için?”

İçimde bir öfke yükselirken cevap vermeyi bile reddettim. Ama bir sonraki sorusunu dile getirdikten sonra kendimi tutamadım.

“En azından sadık bir servet avcısı mısın?”

Servet avcısı mı?

“Sanki bu konuda bir seçeneğim olmuş gibi! *Vaffanculo a chi t'è morto!*”

Bana yakıcı, karanlık ve öfkeli bir bakış attı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kahretsin.

Daha yeni konuşmaya başlamıştık ve Antonio’yla evlenmek konusunda bir seçim hakkım olmadığını bana itiraf ettirmişti bile.

“Annen ağzına hiç biber sürmedi mi senin?”

Cevap vermedim. Ona annemin muhteşem biri olduğunu söylersem babamın sesimi duymak zorunda kalmaktansa üç gün boyunca beni bir odaya kilitlemeyi tercih ettiğini kolaylıkla ortaya çıkarırdı.

“Üzerinde uyuşturucu varken hız yapmak aptalca bir hareketti.”

Homurdandım. Onu görmezden gelmek istiyor ama ken-

* İtalyanca bir deyim olup, “Git ailedeki ölmüşleri becer!” gibi bir anlama gelmektedir. (ç.n.)

dimi cevap vermekten alıkoyamıyordum. Göz ardı edilmek, göğsünüze bir darbe almışsınız gibi hissettiriyordu ve bir başkasına böyle hissettirdiğimi düşünmek midemi bulandırıyor. Böyle hissetmem komikti çünkü az önce bu adama ölü atalarını becermesini söylemiştim. İtalyanlar hakaretler konusunda çok yaratıcıydı.

“Hız sınırını sadece beş kilometre aştım.”

Parmağıyla direksiyona üç kez hafifçe vurdu. “Sana araba kullanmayı kim öğretti? *Cosa Nostra*, kadınlarını aptal ve uysal tutmaktan hoşlanmıyor muydu?”

“Görünüşe göre hayır çünkü bana kocam öğretti.”

Antonio’nun bana *Cosa Nostra*’daki herhangi bir erkeğin karısına verdiğinden daha fazla özgürlük verdiğini kabul edemezdim. Antonio bana birçok şey vermişti. Belki de bu yüzden elimden aldıkları için ondan nefret etmem zor oluyordu.

“Peki, serbest bırakıldığını görünce nasıl tepki verecek?”

“Senin annen uyku vaktinden sonra eve girdiğini görünce nasıl tepki verecek?”

“Soruyu cevapla.”

Dişlerimi gıcırdattım ve güneşliği indirip aynada saçımı düzelterek içimde yükselen öfkeyi görmezden gelmeye çalıştım. “Kocamın bana vurup vurmadığını mı soruyorsun? Hayır vurmuyor.” Yalnızca bir kere vurmuştu, yani sürekli bir şey olmadığından teknik olarak doğruyu söylüyordum.

Bakışları tenimi yaktı. “Kötü bir yalancısın.”

“Ve sen de beni sinir ediyorsun, Allister.” Güneşliği sertçe kapattım.

Atmosfer ağırlaştı ve klostrofobik bir hal aldı; varlığı, iri bedeni ve kusursuz hareketleri üzerime doğru geliyordu.

“Seni seviyor mu?”

Bunu, sanki en sevdiğim rengi soruyormuş gibi kayıtsızca sormuştu. Yine de soru mideme inen bir darbe gibi geldi. Boğazımın arkasında şiddetli bir şey yanarken dümdüz ileriye baktım. Bir zayıflığımı bulmuştu ve şimdi ben kanayana kadar onu kurcalayacaktı. Hissettiğim öfke, ağzımda acı bir tat oluşturdu.

Bunun yerine her zaman elektrikli idamı tercih ederdim.

Aptal sorularıyla kafamın içine girdiği ve başka kimsenin görmesine izin vermediğim yönlerimi açığa vurduğu için bu adamdan aniden nefret ettim.

Sakızı şişirdim.

Patlattım.

Bu, onu usandıran son hamlem oldu.

Sönük sakızı ağzımdan çıkardı ve pencereden dışarı attı.

Dokunuşunun dudaklarımda bıraktığı rahatsız edici sıcaklığı yalamamak için kendimle savaşıyor ona baktım. “Yere çöp attın.”

Bakışları ilgisizlikle parladı.

Ajan Allister çevreyi umursamıyordu.

Hiç şaşırmadım.

Elini tekrar direksiyona koydu ve birdenbire OKB eğilimlerinin ne kadar şiddetli olduğunu merak ettim. Eve gidip tükürüğümü çıkarmak için parmaklarını çamaşır suyuyla temizler miydi? Federali düşünmekten çabucak sıkılınca pencereden dışarı, gelip geçen sokak lambalarının turuncu parıltılarına ve gecenin içine minik gölgeler gibi düşen kar tanelerine bakmak için başımı çevirdim.

“Kaç kere?”

Belirsiz bir soruydu ama ses tonundan başa döndüğümü-zü ve kocamın bana vurmasından bahsettiğini anladım.

“Her gece,” dedim kinayeli bir şekilde. “Beni o kadar yüksek sesle bağırtıyor ki komşuları uyandırıyorum.”

“Öyle mi? Senden çok daha yaşlı bir adamla yatmaktan hoşlanıyor musun?”

İçimde derin bir öfke alevlendi. Uzanıp radyoyu açtım ve soğukkanlılıkla, “Senden daha fazla dayanma gücü olduğuna eminim,” yanıtını verdim.

Cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Radyoyu kapatmadan önce siyasetle ilgili bir sohbet programının sadece birkaç saniyesini duydum. Ne tür bir canavar müzik yerine bunu dinlemeyi seçerdi ki?

Uzun süre sessizce oturmamıza izin vermeden tekrar konuştu. “Üvey oğlun senden büyük,” dedi. “Garip olmalı.”

“Pek değil.”

“Onunla, babasından daha çok ortak noktan olduğunu sanıyorum.”

Bu konuşmadan ve adamdan sıkılarak, “Yanlış sanıyorsun,” diye yanıtladım. Bu başıma gelen en büyük cezaydı. Bir daha kokaine asla dokunmayacaktım.

“Onunla bir yıldır aynı çatı altında yaşıyorsun. Yaşlarınız yakın. Çok fazla ortak noktanız olmasa bile fiziksel olarak kesinlikle var.”

Güldüm. *Nico ve ben mi?* İmkânsızdı.

Ne yazık ki o zaman, bunun bir yıl içinde gerçekleşeceğini bilmiyordum.

“Geceleri dosyamı eve de götürüyor musunuz, Memur Bey?”

Cevap vermedi.

Sokaklar gitgide daha tanıdık hale geldikçe bir şeyin farkına vardım. Karnıma soğuk bir his yerleşti ve *sokağıma* girdiğimizde ağır ve belirgin bir his beni tüketti. Kızgınlık. Derin ve nefret dolu bir kızgınlık. Aslında kocamın avucundaki diğer adamlardan bir farkı yokken, onurlu bir federal olduğuna inanmama izin vermişti.

Evimin önündeki kaldırıma yanaştı ve arabayı park etti.

Deri ve parfüm kokusuyla karışık bir dargınlık üzerime çöktü. Başını çevirip bana baktığında bunu hissedebildiğinden emindim. Bakışları cinin tadı kadar keskindi ancak sanki biri bardağa yanan bir kibrit atmışçasına bir ışık parlıyordu. *Mavi* bir ışık. Bakışı beni ensemde yakalayıp suyun altına çekti sanki.

Yavaşça nefes alıp verdim.

Bu adamla daha önce tanıştığıma dair ani bir his içimi kapladı. Yine de bu düşünce kısa sürede kayboldu. Varlığını ne kadar unutmak istesem de yüzünü unutmak imkânsız olurdu.

Arka koltuktan paltomu alırken, “Özel hayatıma burnunu soktun,” diye hırladım.

“Zamanımı harcadın, dolayısıyla bunu yapmak hakkımdı.”

Cüretine inanamıyordum. Kocamdan başka hiçbir erkek bana bu adamın sorduğu soruları soramaz ve sonra buna *hakkım* diyemezdi.

Zehir, tatlı bir şekilde söylediğim her kelimeyi şeker gibi kapladı. “Söylesenize Ajan Allister, insan olmadığınızı ne zaman anladınız?”

Gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı belirdi. “Doğduğum gün, tatlım.” Sonra parıltı bir anda kayboldu. “Hapishaneye geri dönmek istemiyorsan kıcını arabamdan çıkar.”

Dişlerimi sıksam da kapıyı açıp dışarı çıktım. Soğuk rüzgâr uzun siyah saçlarımı omuzlarımdan uçuruyordu. Sokak karla kaplanmıştı ve çıplak ayaklarımdaki yanmayı memnuniyetle karşıladım. Arkamı döndüğümde becerebildiğim en küçümseyici bakışla ona baktım.

“Cehenneme git, Allister.”

“Daha önce gittim Russo, pek etkileyici değildi.”

Güçlü bir ifadeydi ama ona inanıyordum.

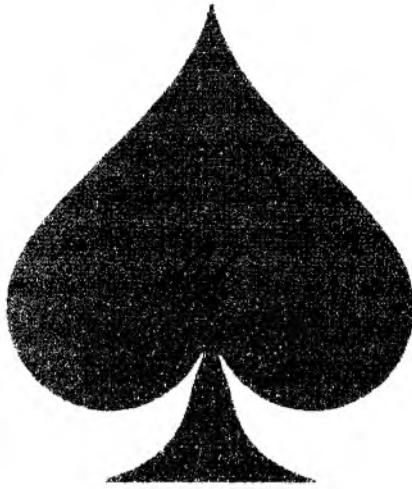
Gözleri, kâbusların yapıldığı buz ve ateşten ibaretti, kim-
senin bilmek istemeyeceği sırlarla doluydu. Sadece fazla ya-
kışıklı yüzü sayesinde normal geliyordu, yoksa dünya onu
olduğu gibi görseydi bir yere kapatılırdı.

Kirli.

Veda sözleri kısa ve soğuktu. “Bir daha üzerinde kokainle
yakalanırsan seni kurtarmam. Hapishane hücrelerinde çürü-
mene izin veririm.”

Yalan söylemiyordu.

Bir dahaki sefere beni kurtarmadı.

Gianna

Yaş 22

Ekim 2013

KARANLIK. ÖYLE ZİFİRİ VE DURGUNDU ki bilinçaltıma sızdı.

Genellikle gerçeklikten bir kaçış, çılgınlıkta bulduğum bir rahatlıktı karanlık. Fakat bu sefer bana bir şeyler fısıldıyordu; şu an uyanmamamı, *hiç* uyanmamamı söylüyordu. Ne yazık ki uzaktan gelen tiz bir ses ondan daha yüksekti. Gözlerim titreyerek açıldı ama bir ağırlık başıma bıçak gibi saplandığında gözlerimi tekrar kapattım.

Rrrring. Rrrring.

İnleyerek yerimde dönünce elim çıplak bir göğüsle buluştu. Bir şey hareket etti, bir yapboz parçası yerine oturdu.

Rrring. Rrring.

Parmaklarımı açarak elimi göğsünde gezdirdim. Çok sıcaktı. Çok pürüzsüzdü. Doğru değildi.

Rrring. Rrr...

Bir erkek, “Ne bok istiyorsun?” diye söylendi.

Kanım, damarlarım ve kalbim buz gibi oldu, dünyam ani bir darbeye parçalanıp etrafımdaki zemine saçıldı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, başımdaki ağrı göğsümde büyüyen daha güçlü bir ağrıyla arka plana atılmıştı.

Hızlıca etrafa göz attım. Yerdeki elbiseme. Panjurlardan sızan ışığa. Çıplak tene. Benimkine. *Onunkine.*

Midemde derin bir bulantı dolaşırken çarşafları üzerime çektim.

Adam aramayı sonlandırdı, telefonunu komodinin üzerine attı ve gözlerini kapadı. Havaya yayılan yoğun bir gerilim anından sonra gözlerini tekrar açtı ve doğrudan bana baktı. Saldırgan bir sessizlik tenimi yalarken birbirimize baktık.

“Tanrım.” Nico’nun gözlerini tekrar kapatmadan önce mırıldandığı tek söz bu oldu.

Yataktan sarktım ve midemdeki her şeyi kustum. Asit boğazımı yaktı. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

Yüz karası.

Değersiz.

Sevimsiz.

Sürtük.

Bir şey olmadı.

Yalan, diye fısıldadı karanlık.

Her yanımdaki izlerin –el izleri, diş izleri, dudak izleri– kalp kırıklığı ve metalden yapılmış pençelerle tenimde, ruhumda gezindiğini hissettim.

Gözlerimi açıp yerdeki kullanılmış prezervatife baktım.

Kulaklarım çınladı, ciğerlerim kapandı ve nefes alamadım. Çarşafı kavrardım, panik göğsümü deliyordu.

“Gianna...”

“Ona her şeyimi verdim,” diyerek ağladım, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu.

“Kahretsin,” diye mırıldandı ve ayağa kalkıp üzerine bir *boxer* geçirdi. Elbisemi almaya gitti ama üzerine kustuğumu görünce kumaşı tekrar yere attı.

“Onunla evlendiğimde bakireydim. Ona sadıktım.”

“Biliyorum.”

Dünkü görüntüler bir intikam duygusuyla geri geldi. İkimizin odası. Kocam. O. Ailemden saydığım kadın. Her zaman başka kadınlar olduğunu biliyordum... ama neden o? İhanet göğsümü delip geçti, taze ve yanan bir yara açtı. Yaşlar dudaklarımdan süzülüyor, dilimde tuzlu bir tat bırakıyordu.

“Yeterli olmadı,” diye fısıldadım. *Ben asla yeterli olmadım.*

“Babam için hiçbir şey yeterli değildir, Gianna,” dedi. “Bunu biliyorsun.”

Nico’nun şifonyerin çekmecesinden bir tişört alışını izlerken boğazım düğümlendi, çünkü hareketlerinde bazen Antonio’yu görebiliyordum.

Kocama, beni sevmeyen bir adama âşıktım. Belki bir yıl önce bu fikri kafama soktuğu için Ajan Allister’ı suçlayabildim ama bir şekilde beni buraya, kocamın oğluna getiren şey acıydı.

Panik atak kendini göstermeye başladı ve nefesimi ciğerlerimden çaldı. “Bu nasıl oldu?”

“Ciddi misin? Bunu açıklamam mı gerekiyor?”

“Şaka yapmıyorum, Ace.”

“Ben de gülmüyorum, Gianna.”

Tişörtü kucağıma koydu, kusmuk yığınının yanma oturdu ve başıyla ağzımı gösterdi. “Sana bunu babam mı yaptı?”

Alt dudağımdaki kesiği yaladım. “Kafasına vazo fırlattım ve ona aldatan domuz dedim.”

Ace eğlenceli bir ses çıkardı. “Demişsindir tabii.”

Ajan Allister şimdi haklıydı. Artık sadece bir kere vurdu diyemezdim ve nedense tüm bunlara o neden olmuş gibi adamdan nefret ediyordum. Onu görmeyeli bir yıl olmuştu ama hissettiğim nefret hâlâ tazeydi.

“Ona söylemeyeceksin,” dedi Nico.

Cevap vermedim.

“Eğer ona söylersen hayatını cehenneme çeviririm.”

Acı bir kahkaha attım. En iyi arkadaşım kocamı beceriyordu. Bundan daha kötü ne olabilirdi ki?

Çenemi tutup kendine çevirdi. “Onun öfkesinin yükünü benim değil, senin çekeceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Buna ben karar veririm.”

Elini indirdi ve iç çekerek ayağa kalktı. “Öyle olsun ama seni uyardım. Başına geleceklere üzülmem.”

O, komodinin çekmecesini karıştırmaya odaklanırken tişörtünü alıp üzerime geçirdim.

“Neden, Ace?” diye fısıldadım.

Bunun olmasına nasıl izin verebildin?

Ben kendi nedenimi biliyordum. Ben bir karmaşaydım. Yaptığım her şey yanılttı. Ama Nico? O hep akli başındaydı. Yaptığı her harekette kontrolü elinde tutardı.

“Sarhoştum Gianna. Gerçekten çok sarhoş. Dürüst olmak gerekirse hâlâ öyleyim.”

Bir sigara yaktı, öfke ve kiraz kırmızısı bir ateş yandı. Panjurları, ardından pencereyi açtığında oda ışıkla doldu ve yapbozun başka bir parçası daha yerine oturdu. Kollarından akan kırmızı çizgiler ellerini kaplamıştı. *Kan*. Mafya adamı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ama kolay olmadığını bilecek kadar uzun süre onların yanında yaşamıştım. Öyle ki bazen mafya olmanın bedelini tek seferde ödemem gerekiyordu.

“Babana benziyorsun.” Kelimeler ağzımdan yumuşak ama güneşli oda için çok sert kaçan bir şekilde döküldü. Gecenin günahları, gündüz vakti kulağa hiç iyi gelmiyordu.

Sigarasının dumanını üfledi, gözleri keskin bir mizahla parladı. “*Tanrım*.” Kafasını salladı. “Dün gece buraya gelme nedenin bu muydu?”

Yanıp sönen ışıklar. Pis banyo fayansı. Kokain. Sırtımdan aşağı akan ter. Bir torbacıdan aldığım beyaz bir hap. Ve bu kadar.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Eh, her neyse, umarım bir şeyler elde etmişsindir, Giana. Çünkü ikimiz de cehenneme gideceğiz.” Sigarasını pencere pervazına koydu ve odadan çıktı.

Gözlerimi kapattım ve gecenin geri kalanını bir araya getirmek için yapbozu bitirmeye çalıştım. Ama karşılaştığım tek şey karanlıktı. Uykuya dalmamı ve bir daha *hiç* uyanmamamı fısıldayan bir karanlık.

O sabah eve geldiğimde yatağımızın üzerinde özür dileyen kırmızı fiyonklarla bağlanmış bir kutu çikolata duruyordu.

Kocamın en iyi arkadaşımı arkadan becerdiği aynı yatağın üzerinde.

Yatağa tırmandım ve çikolataların her birini yedim.

Günler geçti. Bir renk ve duygu bulanıklığı, yanında bir sırıla birlikte beni canlı canlı yedi. Her şey tepetaklaktı; fırıl fırıl dönen bir atlıkarıncanın üzerinden, başım ve saçlarım çelik platformdan sarkarken dünyaya bakıyor gibiydim.

Kötü günlerdi. Soğuk. Yalnız. *Uçmuş.*

Antonio'nun yüzünü yalnızca bir kez gördüm. Geç bir vakitte yatağa geldi ve hemen uykuya daldı. Güneş panjurlardan sızana, varlığı yatakta kıpırdanıp geldiği gibi kolayca kaybolana kadar tavanı izledim.

Kısa bir süre sonra uykuya daldım.

Parlak bir ışık içeriyi doldururken yorgan üzerimden bir esinti bırakarak çekildi. İtiraz dolu bir ses çıkardım ama yüzüme buz gibi su döküldüğünde nefesim kesildi.

“Levántate!”

Su dökülmeye devam ederken öksürerek sıçradım ve oturur pozisyona geldim. Gözlerimi sildim ve Magdalena'nın, elinde büyük bir kâseyle yatağın yanında durduğunu gördüm.

Vücudumu bir titreme ele geçirirken biraz su içtim.

Soluk soluğa, “Deli misin sen?” dedim.

Kâseyi bıraktı ve elini sade beyaz üniformasının üzerinde gezdirdi. *“Sí. Pero no tan loca como tú.”*

Gözlerimin arkasında bir ağrı başladı. Sırılsıklam olmuş ve kızmıştım, sözlerim istemeden kaba çıkmıştı. “İspanyolca bilmediğimi biliyorsun, Magdalena.”

“Porque eres demasiado tonta.” Çünkü çok aptalsın.

* (İsp.) Uyan! (ç.n.)

** (İsp.) Evet. Deliyim ama senin kadar değil. (ç.n.)

Bu cümleyi biliyordum çünkü her şey için harika bir yanıt olduğuna inanıyordu.

İnleyerek ıslak çarşafların üzerine geri yattım. “Seni işe almanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü bilmiyorum. Saygısızsın ve açıkçası kötü bir hizmetçisin.”

Altmış yaşındaki kadın burun kıvrarak, “Ben hizmetçi değilim. Ben bir ev idarecisiyim,” dedi.

İkisinin aynı şey olduğundan emindim ama onunla tartışacak gücüm yoktu.

“O zaman git evi idare et ve beni rahat bırak.”

Yerinden çıkan bir tutam gri saçını düzeltti ve tırnaklarına baktı. “Bu akşam katılman gereken bir parti var, *querida*.”

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Parti falan yok.”

“Sı...”

“Bir partiye gitmeyeceğim, Magdalena,” dedim ve ekledim. “Giyecek hiçbir şeyim yok.” *Hele ki kanayan ruhumu belli etmeyecek bir şeyim hiç yok.*

Beni çikolata kadar koyu gözleriyle süzerek, “Derli toplu bir şeyin yok, evet,” diye onayladı. “Kanserle ilgili. *Una cena benéfica*.”

Hem midem hem de kalbim sıkıştı. “Kanser için bir yardım yemeği mi?”

“Sı. Antonio aradı ve sekize kadar hazır olmanı emretti.”

Emretti, öyle mi?

Farklı koşullar altında, örneğin deniz kaplumbağalarına yardım için –ki ikinci en sevdiğim yardımdı– olsaydı Antonio’ya gidip kendini becermesini söyledim. Fakat gerçek şu ki kanserden nefret ediyordum ve kocamın çok parası vardı.

* (İsp.) Canım. (ç.n.)

** (İsp.) Yardım yemeği. (ç.n.)

“İyi, gideceğim. Ama sadece büyük bir çek yazmak için.”

Ayağa kalktım ve yanından geçerken boş çikolata kutusuna bir tekme attım. Diğer iblislerimle birlikte yatağın altında kayboldu.

“*Bueno.** Bütün hafta tembellik yaptın, *señora.*” İlgi çekici bir tavır değil.”

Gömme dolaba yönelip amaçsızca askılardaki kıyafetleri karıştırdım. “Teşekkür ederim, Magdalena,” diye yanıtladım. “Ama ilgisini çekmek istediğim kimse yok zaten.”

İç çamaşır çekmecemi karıştırdı. “Antonio arkadaşın Sydney’le yattığı için mi?” Parmağından dantelli bir tanga sarkıyordu. “Hangi renk istiyorsun, *querida*? Kırmızı iyidir.”

Kalbimin etrafındaki mengene sıkıştı.

“Görüyorum ki duyarlı olmayı da sana temizliği öğreten kişiden öğrenmişsin,” dedim. “Ten rengi lütfen,” diye ekledim.

“Ben temizlik yapmam ki.”

“Aynen öyle,” diye mırıldandım. Yarısı kesilmiş, bol, siyah bir üst ve eski bir Nirvana tişörtünden yaptığım, aynı renk, yüksek bel bir etekle yanından geçtim. Uyluklarıma kadar uzanan çizmelerle mükemmel olurdu.

Kıyafeti yatağın üzerine bırakıp banyoya yöneldim.

Magdalena peşimden geldi. “Başından beri onun iyi bir arkadaş olmadığını biliyordum. Gözlerinde bir şey vardı. Her zaman gözlerden anlayabilirsin. Sana da söyledim ama beni dinlemedin.”

Gözlerimi devirmemek için kendimle savaştım. Magdalena, Sydney’yi severdi ve bana her zaman onun gibi davranmam gerektiğini, eğer öyle davranırsam kocamın beni seve-

* (İsp.) Peki. (ç.n.)

** (İsp.) Hanımefendi. (ç.n.)

bileceğini söylerdi. Ev idarecim müptela bir yalancı ve biraz da deliydi ama buna rağmen hâlâ evdeki en normal insandı.

Keşke beni gerçekten uyarsaydı. Belki o zaman canım bu kadar yanmazdı.

Boğazım düğümlendi ve ihanet gözlerimin arkasını yaktı.

Sarı ojeli parmaklarımla lavabonun kenarını kavradım, üzerinde bir yığın şey vardı. Kâğıt paralar, 9mm tabanca, pembe bir allık, bir torba hap ve etrafa dökülmüş kokain.

Aynadaki yansımama boş boş baktım.

Küllü sarı saçlarımdan yanık tenime su damlıyordu. Yan-sımamdaki gözlerime bakınca ruhumu görebiliyordum.

Her zaman gözlerden anlayabilirsin.

Magdalena duşu açtı. “Depresyon kokuyorsun, *querida*. Yıkayıp kurtul, çıkınca saçını yaparım.”

Duşa girdim.

Ve yıkayıp depresyonumdan kurtuldum.

Romantik ışıklandırmanın altında parıldayan şampanya kadehlerinin bulunduğu gümüş tepsiler etrafta dolaşırken, mermer zeminde tıkırdayan çizimelerimle aralarından yürüdüm. Balo salonunun bir köşesine konuşlanmış mini bir orkestra, monoton konuşmaların duyulmasını sağlayacak kadar alçak sesle hafif bir şeyler çalıyordu.

Kalbim uyuşmuştu ama kaygılarım hâlâ canlıydı. Antonio’nun onunla kulüpte buluşup yardım gecesine birlikte katılma emrine aldırış etmemiş, onun yerine yalnız gelmiştim.

Onu görmek istemiyordum. Hissetmek istemiyordum.

Ve bu ikisi her zaman birbirini izlerdi.

Bağış masasına tam varacaktım ki kocam gelmeden önce işimi halledip ayrılma planım suya düştü.

“Gianna, her zamanki gibi çok güzelsin.”

Gözlerim bir saniyeliğine kapandı. Arkamı döndüm, dudaklarımda mahcup bir gülümseme belirdi.

“Yaa sen de çok tatlısın, Vincent.”

Bu güzel otelin yirmi dokuz yaşındaki sahibi güldü. “Tatlı, her zaman duymayı arzuladığım şey olmuştur.”

Buradan bir an önce çıkamayacağımı kabullenerek yanımdan geçen tepsiden bir kadeh şampanya aldım. “Eh, sana müthiş bir şekilde uyuyor,” diye yanıtladım, ardından bakışlarım Vincent’in arkasında toplanan tanıdık gruba kaydı.

Vincent elini kravatında gezdirdi, gözlerinin kenarı keyifle kırıştı. “Seni yakalamamızın bir nedeni var ve bu, benim ne kadar tatlı olduğumdan bahsetmek değil.”

Sahte bir kafa karışıklığıyla dudaklarımı büzdüm. “Yeni muhabbet konuları mı bulmaya çalışıyorsun?”

Vincent ve grubu kıkırdadı. Şampanyamdan bir yudum aldım.

Aklımın bir köşesinde birinin varlığını hissettim ve bakışlarım balo salonunun çift kanatlı kapılarına kaydı. Bardağım dudaklarımda durdu.

Geniş omuzlar. Siyah takım elbise. Kusursuz hatlar.

Mavi.

Göğsümde bir şey çatırdadı ve sıcak yola düşen bir havai fişek gibi kıvılcımlar saçtı.

Ajan Allister, yanında bir sarışınla kapının önünde duruyordu. Kadının eli Allister’ın dirseğindeydi, Allister’ın gözleri ise benimkilerin üzerinde.

Her zaman gözlerden anlayabilirsin.

O an, onun gözlerini kıskandım.

Onunkiler buzun altındaki, en karanlık yaratıklardan başka hiçbir şeyin yaşayamayacağı bir okyanustu; benimkiler ise apaçık, geniş bir ova.

Her şeyi görüyordu.

Her çürüğü.

Her yara izini.

Yüzüme atılan her *tokadı*.

Kimsenin acımasını istemiyordum ama beni daha da deli eden şey onun her şeye kayıtsız kalmasıydı. Sesinin neye benzediğini unutmuştum ama bir şekilde, şimdi bana söyleyebileceği şeyi duyabiliyordum.

Kabullen, tatlım. Acı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

İçimde ateşli ve yoğun bir nefret titreşti.

Mantıksız olduğunu biliyordum ama aklıma Nico'yla yatma fikrini soktuğu için onu suçluyordum.

Onu suçluyordum çünkü böylesi daha kolaydı.

Onu suçluyordum çünkü canı acımayacak kadar soğuk biriydi.

Federalin bakışları etrafımı saran erkek grubuna takıldı. Bakışlarını çekti ama yanındaki sarışınla birlikte kalabalığın arasına karışmadan önce kısaca ne düşündüğünü gözlerinde gördüm. Benim flörtöz biri olduğumu düşünüyordu. Erkeklerle cilve yapmayı seven, *sadakatsiz* bir kadın olduğumu düşünüyordu.

Artık inkâr bile edemezdim.

Duyduğum nefret ciğerlerimi sıkıştırıyor ve nefesimi ke-siyordu.

Vincent, "Onlara nasıl tanıştığımızı anlatıyordum," dedi. "Hatırlıyor musun?"

Dikkatimi tekrar gruba verdim, göğsümden kadehimi tutan elime doğru sıcak bir öfke yayılıyordu. Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirerek, "Tabii ki hatırlıyorum. Atıma karşı bahse girmiş ve haliyle kaybetmiştin," dedim.

"Öyle olmuştu, evet." Bakışlarını yere indirdi ve bir gülümsemeyle boğazını temizledi. "Ama ben, kafayı bulmamın ardından benimle Tahiti'ye kaçmanı istememden bahsediyorum. Sen de daha önce orada bulunduğun ve listende sırada Bora Bora olduğu için hayır demiştin."

Sırayla herkes güldü.

Gülümsememek için yanağımı ısırdım. "Seni utançtan kurtarmaya çalışıyordum ama görünüşe göre bu gece kendine eziyet çektirmeyi seviyorsun."

"Öyle görünüyor," diye kıkırdadı. "Morticia bu hafta sonu yeniden koşacak ve ben hâlâ kazanacağına bahse giriyorum."

"Ah, Vincent," dedim hayal kırıklığıyla. "Paranı çöpe atmayı seviyorsun, değil mi?"

Kalabalık, bahisler ve ortaya atılan at istatistikleriyle ötesini göremeyeceğim kadar büyüdü.

"Gianna, bu hafta sonu Güz Karşılaşması'na geliyor musun?"

"Gianna, Blackie üzerine bahse girecek misin?"

"Gianna, yarış sonrası parti peki?"

Kendimi sohbetten çıkarmam otuz dakika sürdü ve o zamana kadar iki kadeh şampanya içtiğim için işemem gerekiyordu. Tuvaleti kullandım ve sonra çeki verip sorunsuzca ayrılmayı umarak bağış masasına yöneldim.

Allister'ın masanın önünde, etkinlikten sorumlu sosyetiklerden biriyle konuştuğunu gördüğümde olduğum yerde durdum. Ufak bir tereddüt yaşayarak ters yöne doğru bir adım attım ama... *Olmaz*. Adamdan nefret ediyor olabilirdim fakat varlığının beni korkutmasından daha da nefret ediyordum.

Kendime bir şey kanıtlamak istercesine masaya yöneldim ve yanında, kolum ceketine degecek kadar yakınında durdum. Konuştuğu orta yaşlı kadına geri dönmeden önce bana sanki dekorun bir parçasıymışım gibi baktı.

"Eh," dedi yanakları kızaran sarışın sosyetik. "Kızım seni öve öve bitiremedi, gelmene çok sevindim. Senin gibi bir adamın ne kadar meşgul olabileceğini biliyorum. Bu şehirde suç her yıl artıyor."

"Benim için tamamen bir zevk, hanımefendi."

Alaycı bir homurtu çıkarmama engel olamadım.

Allister bana bakmasa da dudakları yukarı kıvrıldı.

Bir yıl önce bana söylediği sözler, az önce duyduğum sesiyle tekrar canlandı. Sesinin zarif, biraz kaba ve her zaman karşısındakinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi keyifli bir tınısı vardı.

Sosyetik kadın bana bir an bakıp federale geri döndü ama sonra, gördüğü kişiyi yeni fark etmiş gibi tekrar bana döndü.

Gözünü bile kırpmadan bana baktı. "Özür dilerim... Yardımcı olabilir miyim?"

Sutyenimden yazdığım çeki çıkardım ve ona uzattım. Açıp miktara bakana kadar kâğıdı bir köşesinden dikkatli bir şekilde tuttu.

"Vay canına," diye soludu. "Bu inanılmaz derecede cö-

mert bir miktar. Çok teşekkür ederim.” Bir kâğıda bir şeyler karaladı ve sonra bana klipsli bir dosya uzattı. “Sadece bu kısa formu doldurmanız gerek.” Dosyayı almayıp sadece baktığımda, “Bağışçı bilgisi ve vergi makbuzu,” diye açıkladı. Sesi kısıldı. “Bunu vergilerinizden talep edebilirsiniz.”

“Ah, ben vergi ödemiyorum.”

Gözlerini kırptırdı.

Allister dosyayı kaptı. “Dolduracak.”

“Peki... Harika.” Uzaklaşmadan önce yana doğru bir adım attı.

“Söylesene, konuşmadan önce düşünür müsün? Yoksa her şeyin öylece ortaya dökülmesine izin mi verirsin?”

“Şey,” dedim kaşlarımı çatarak. “Hayır, az önce düşünmedim. Ama vergiler hakkında nasıl bir bilgim olsun ki? Antonio vergi ödemek zorunda olmadığını söylemişti.”

“Herkes vergi ödemek zorundadır. Bu bir *kanun*.”

“Ah, korumakta çok iyi olduğun şu kanundan mı bahsediyorsun?”

Dosyayı bana uzattı. “Formu doldur ve seni vergi kaçakçılığından tutuklamadan önce çeneni kapat.”

“Kocam öğrenir öğrenmez beni serbest bırakmak zorunda kalacağını düşünürsek biraz ters teper gibi görünüyor.”

Çenesindeki bir kas seğirdi. “O senin kurtarıcın, öyle değil mi?”

Sesindeki, bana hikâyem hakkında gereğinden fazla şey biliyormuş gibi hissettiren karanlık tonla gerildim.

Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, “O benim kocam,” diye yanıtladım ama aslında bu hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Dosyayı aldım ama Allister bir an için onu tutmaya de-

vam etti ve bırakmadan önce bakışları yüzümde gezindi. Balo salonuna bakmak için döndüğünde içinde berrak bir sıvı olan bardağını dudaklarına götürdü. Ne kadar eğlenceli biri olduğunu düşünürsek içtiği muhtemelen suydu.

“Grunge* konserine giderken yolda kaybolmuş gibi görünüyorsun.”

“Neyse ki hayır,” dedim formu doldururken. “Öyle bir konseri kaçırsaydım üzülürdüm.”

“Saçlarına ne yaptın?”

“Ne?” Dudaklarımı büzdüm. “Beğenmedin mi? Senin için yaptım. Sarışınları sevdiğini duydum.”

“Beni mi düşünüyordun?” dedi yavaşça.

“Her gün, her saat. Bir mantar ya da başımın etrafında dolanıp duran bir sinek gibi hep benimlesin.”

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

Dosyayı bıraktım, kalçamı masaya yaslayıp kalemi çeneme dayadım ve balo salonuna baktım. “Bu arada, sarışının nerede?”

Salonun ortasında başka biriyle konuşan söz konusu kadına doğru bakışlarını takip ettim. Üzerinde şık, beyaz bir kokteyl elbisesi vardı ve saçları ensesinde sıkı bir topuz yapılmıştı. Duruşu mükemmeldi ve şu an yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Saçlarını hiç açık bırakmadığına bahse girebilirdim.

“O... eğlenceli görünüyor.”

Rahatlatıcı gülümsemesini yakaladığımda midemde sıcak ve tereddüt dolu bir şey canlandı. Bu his anında ağzıma kötü bir tat getirdi.

Masadan uzaklaştım. “Tamam, şey, iyi geceler. Harika bir

* Bir rock müzik türü. (ç.n.)

gece dilerdim ama yeni bir şey deniyorum ve bu, içimden gelmeyen şeyleri söylememeyi içeriyor.”

“Gitmeden önce ayağındaki ayakkabıları bağışlamak istemediğine emin misin?”

Uyluklarıma kadar uzanan çizmelerime bakarak Dorothy* gibi topuklarımı birbirine vurdum. Ne yazık ki kendimi evde bulmadım. “Bağışlardım ama... bence kız arkadaşının annesi onları bir kenara atar.”

Başımı kaldırdığımda bakışlarının çizmelerimden, birkaç santimi görünen çıplak uyluğuma kaydığını gördüm. Soğuk ve değerlendirici bir bakıştı, neredeyse hiç şehvet barındırmıyordu. Yine de beni, yaz güneşi altındaki çıplak tenin üzerinde eriyen bir buz parçası gibi yaktı.

“O benim kız arkadaşım değil,” dedi artık su olduğundan emin olduğum şeyden büyük bir yudum alarak.

“Zavallı kız derdim ama...” Yanından geçmeye başladığımda, şu denediğim yeni şeyi kastedercesine gözlerimi kırıştırdım.

Acı ve tatlı bir şeyler barındıran sonraki sözleri beni durdurdu.

“Cennette sorun mu var?”

Hâlâ elimde olan kalemi sıktım.

Yutkundum ve çıplak yüzük parmağımı başparmağımla ovuşturdum.

Evliliğim boşa bir çabadan ibaretti ve bundan asla kaçamazdım, *Cosa Nostra*’da boşanma olmazdı. Ancak ortada hiçbir şey yokken parmağımda aşkın sembolü olan bir elmasla kendimi zincirlemeyecektim. En azından karşılıklı hiçbir şey yokken.

* Oz Büyücüsü adlı kitabın, ayakkabılarını birbirine vurarak yolculuk yapabilen karakteri. (ç.n.)

Zafer görmeyi bekleyerek ona döndüm ama bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim doğal olmayan bir şekilde sızladı.

Gözlerinde karanlık ve gerçek bir şey vardı, bunu görmeme kendisinin izin verdiğini daha sonra anladım. Durmadan damlayan kan. Metal ve ateşin onu yaratırken çıkardığı çınlama.

Boğazına kadar kana bulanmıştı.

Sahte beyefendi kişiliğinin, siyah takım elbisesinin ve beyaz gömleğinin altında bile kanla kaplı olup olmadığını merak ettim.

“Bugün burada durabilmek için neyi feda ettin?” Düşüncelerim görünmez bir güç tarafından dudaklarımdan itilerek çıkıverdi. “Ruhunu mu?” Varlığı çıplak tenime değene kadar adım adım yaklaştım. Kalem ucunu avucunun yanında gezdirerek, “Bu eller ne kadar kana bulandı?” diye fısıldadım.

Dilini dişlerinin arasında gezdirdi, tekrar üzerimde durmadan önce bakışlarını yana kaydırıldı.

Dipsiz. *Mavi*. Kalp atışım hızlandı çünkü çok uzun süre bakarsam o buzun altında kalacağımı biliyordum.

“Bir gün,” diye soludum başımı eğerek, “bedelini ödeyeceksin.”

Dişlerimin arasına aldığım kaleme düşen bakışları tiksintiyle kısıldı. Noktaları birleştirmem sadece bir saniye sürdü. Büyük ihtimalle *mikroplara* dayanamıyordu.

Kalem ucunu lolipop gibi yalayıp ceketinin ön cebine koydum ve göğsüne hafifçe vurdum.

“Kötü geceler, Allister.”

Ayrılmak üzere bir adım attığımda bakışlarının beni ne kadar üşüttüğünü fark ettim. Geri adım atıp bardağını elinden aldım ve içindekini kafama diktim.

Öksürdüm.

Votkaydı.

Çıkışa doğru ilerlerken boğazımdaki yanma göğsüme doğru kaydı. Tam kapıyı açıp serin ekim havasıyla buluşmuştum ki tanıdık bir çift gözle karşılaştım.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Gerildim ve yanından geçip gitmeye çalıştım ama kocamın eli benimkini tutup durmamı sağladı.

Dişlerimi sıkarak, “Bırak beni,” dedim.

Antonio beni daha da yakınına çekti ve dünyanın en normal çiftiymişiz gibi bir kolunu belime sardı. Aramızda yirmi beş yaş fark yokmuş, benim adıma sözleşme imzalamak yerine bana kur yapmış ve en önemlisi, aldatmamış ve bir kutu çikolatayla özür dilememiş gibi...

Mücadele ettim ama tutuşu daha da sıkılaştı.

“Olay çıkar da göreyim, Gianna...” diye uyardı.

Antonio oğlu gibiydi, acıdan beslenirdi ve boynundaki haç derisini yakarak bir delik açacakmış gibi dürüsttü. İki yıllık evlilikten sonra, onun sempati duyabileceğine bile inanmıyordum ve Amerika Birleşik Devletleri’ndeki en korkulan adamlardan biri olma yolundaki merdivenleri bu şekilde tırmandığını biliyordum.

Neden saygı duyulduğuna gelince... Antonio samimiye-ken güneş gibiydi. Herkes dikkatini çekmek isterdi çünkü birine dikkatini verdiğinde tamamen verirdi. Önemli olan tek kişi sizmişsiniz gibi hissederdiniz. Bana yaşattığı kalp acısı, ördüğüm ve bazısını hâlâ koruduğum duvarlar ne olursa olsun, ben onun dengi değildim.

Şimdi, güneşten nasıl vazgeçeceğimi bulmam gerekiyordu.

“Seni beklemekten gerçekten hoşlanmıyorum.”

“Ben de arkadaşlarımı becermeden gerçekten hoşlanmıyorum.”

“Laflarına dikkat et,” diye azarladı ve beni otele geri götürmeye başladı.

Bazen, yirmi iki yıldır kurtulmak için çırpınan bir çığlık boğazımda hapsolmuş gibi hissediyordum. O çığlığın bir sesi, bir vücudu, ateşli kızıl saçları ve çelikten bir kalbi vardı. Onun kaçmasından, yankısının bu dünyayı yakıp kül etmesinden ve beni duman ile külün içinde tek başıma bırakmasından korkuyordum. Hafif bir ter damlası tenimi soğutana kadar bu hissi bastırdım.

Balo salonunun kapısının önünden geçtik ve içeri baktığımda bakışlarım Allister’inkiyle buluştu.

Bakışları, Antonio’nun kolumdaki tutuşuna indi; görüşü bulanıklaştıran bir ısı, yakan bir alkol ve titreyen bir zifiri karanlık gibiydi. Terasa çıkan koridora girdiğimizde gözden kayboldu ve yerini altın duvar kâğıdı aldı.

Dışarı çıktığımızda derin bir nefes aldım. Gece soğuk ve karanlıktı ama ısınmak için kollarımı ovuşturmak yerine buz gibi esintinin tenimi ısırmasına izin verdim. Belki mazozıştım. Ya da acı bana yaşadığımı hissettiren yegâne şeylerden biriydi.

Teras, sigara için iki misafir dışında boştu.

“Bizi biraz yalnız bırakın, olur mu?”

Kocam nasıl dile getirirse getirsin, bu bir soru değildi.

Adamlar tereddütle bakıştılar ama sigaralarını bırakıp

balo salonuna açılan çift kanatlı kapılardan geçmeleri birkaç saniyeden fazla sürmedi. Kapılar kapanmadan önce teras zeminini aydınlandı ve ardından karanlık bizi bir kez daha tüketti.

Uzak bir anı, aklıma akın etti.

“Böyle korkunç bir adamı nasıl sevebiliyorsun?” Eski en iyi arkadaşım Sydney, bunu bana birlikte kocamın ofis koltuğunda otururken sormuştu. O sırada Antonio telefonla konuşuyordu.

Uzun süre düşünmem gerekmemişti.

“Beni dinliyor.”

Sanırım onu da dinlemişti.

“Bunun ne olduğunu açıklamak ister misin?”

Antonio’ya döndüm ve elinde küçük, yuvarlak bir kutu tuttuğunu gördüm. Kalbim boğazımın dibinde atmaya başladı. İşte o duvarlardan biri yıkılmak üzereydi.

“Bu ne, Gianna?” dedi.

“Doğum kontrol hapları.”

“Neden aldın?”

“Doğum kontrolü için.”

Antonio’nun gözleri karanlıktaki iki alev gibi öfkeyle parladı. Biz sadık Katoliklerdik ve doğum kontrolü kilise tarafından hoş karşılanmazdı. Ama onu daha da rahatsız eden şeyin başka bir çocuk istemesi olduğunu biliyordum. İmparatorluğunu yönetecek başka bir oğul istiyordu.

“Ne zamandan beri?”

Gözlerinin içine baktım. “Evlendiğimiz günden beri.”

Kalbimi ezip geçtiğin gecedен beri.

Anında yüzüme bir tokat indi. Başım yana savruldu ve

ciğerlerimdeki nefes kesildi. Kanın metalik tadı ağzımı doldurdu.

“Bana yaptırdığın şeyler, Gianna...” diye hırladı. “Sana vurmak istediğimi mi sanıyorsun?”

Acı gülüşüm rüzgâra karıştı.

İşin üzücü yanı, bunun olması gerektiği gibi olmadığını sadece televizyondan öğrenmemdi.

Hapları balkondan aşağı fırlattı. “Artık almak yok, beni duyuyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Artık. Almak. Yok. Yoksa yemin ederim ki her şeyini keserim. Paranı, Chicago’ya yaptığın gizli gezileri... Ve evet, oraya gittiğini biliyorum.”

Kalbim buz gibi dondu ve paramparça oldu.

“Babanın anneni ziyaret etmeni yasakladığını biliyorsun.” Sesine bir yumuşaklık yayıldı. “Ona söylemedim, çünkü senin için ne anlama geldiğini biliyorum.”

Annem hasta. Sözleri söyleyemedim çünkü sesim titremeden yapamayacağımı biliyordum.

“Onu görmeliyim.”

“Biliyorum.” Yaklaştı, kolonyasının dumanlı kokusu burnuma ulaştı. “Senin hakkında her şeyi biliyorum, Gianna. Nereye gittiğini, ne yaptığını, kiminle konuştuğunu.” Bir elini saçıma götürdüğünde geri çekilme dürtüsüyle savaştım çünkü biliyordum ki o zaman saçlarımdan tutup geri çekmişti. “Sen *benimsin*. Ve ben, benim olana göz kulak olurum.”

“Beni azıcık bile önemsiyorsan Antonio, pis ellerini üstümden çeker ve beni boşarsın.”

“Herhangi birini karım olarak alır mıyım sanıyorsun?”

Seni istedim...” Dudaklarını kulağıma bastırdı. “Bu yüzden seni aldım ve bırakmayacağım.” Başımı geri çekmeye çalıştım ama beni sertçe tutmaya devam etti. “Özgür olmana izin veriyorum, Gianna ama beni sınarsan seni anında hapsederim. Anlıyor musun?”

“Artık seninle yatacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Öfken dinecek.” Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Ve o zaman, sen de çocuk istediğini anlayacaksın, *cara*.” Çenemi sertçe okşayarak tuttu. “Ayrıca yüzüğünü takmadığını fark etmediğimi sanma. Eve gidince geri takacaksın, yoksa yarın parmağına yapıştırılmış halde uyanırsın.”

Çift kanatlı kapılardan çıkarken balo salonunun ışıltısı gri takım elbisesini aydınlattı.

Ellerimde bir titreme başladı.

Kapılar kapandı ve gölgelerle birlikte sözleri de beni yutmak için geldi.

Artık Chicago’ya gizli geziler yok.

Artık Chicago’ya gizli geziler yok.

Artık Chicago’ya gizli geziler yok.

Titreme kollarımdan yukarı çıktı ve damarlarıma yayıldı. Her yanım titriyordu. Ciğerlerim sıkıştı ve her nefes alışım biraz daha zorlaştı.

Gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi.

Teras tırabzanını kavradım, parmaklarımdan altındaki taş buz gibiydi.

Nefes al. Ver. Al. Ver.

Terasa yayılan ışık, birinin dışarı çıktığı haberini verdi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, kirpiklerimin arasından yaşlar süzüldü. *Gianna, Gianna, Gianna.* Gerildim ve bekledim.

* (İt.) Sevgilim/canım. (ç.n.)

İçimin ne kadar hasarlı olduğunu tüm dünyanın fark etmesini bekledim. İçimi açmasını ve babamın başından beri bana yaptığı her şeyi görmesini bekledim. Sessiz ama güçlü bir yanım bağırarak, çığlık atmak, çelikten kalbi ve kızıl saçlarıyla çığlığımın hükmetmesine izin vermek istiyordu.

“Favorimi öğrenmek ister misin?”

Tırabzanı tutuşum sıkılaştı.

Nefes al. Ver.

“Andromeda.” Allister yaklaştı. “Kırk dört ışık yılı uzaklıktaki bir sonbahar takımyıldızı.” Adımları sakin ve kayıtsızdı ama sesi, sanki panik atağımı kesinlikle sıkıcı bulmuş gibi tatsızdı.

Tavrı içimde küçük bir kızgınlık yarattı; fakat ciğerlerimin kasılması yüzünden hemen unuttum. Ağzımdan güçlük, boğuk bir soluk kaçıverdi.

“Yukarı bak.”

Bu, sert tınısı olan bir emirdi.

Karşı gelecek gücüm olmadığından itaat ettim ve başımı kaldırdım. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Yıldızlar birbirine karışıyor ve elmas gibi parlıyordu. Gerçek elmas olmadıkları için memnundum. Yoksa insanlar onları gökyüzünden koparmanın bir yolunu bulurdu.

“Andromeda sağdaki sönük, bulanık yıldız. Bul onu.”

Gözlerim onu aradı. Yıldızları görmek çoğu zaman kolay değildi, sisin ve şehir ışıklarının parıltısının arkasına saklanırlardı. Ancak bazen, bu geceki gibi şanslı bir gecede kirlilik yok olurdu ve onlar da görünür hale gelirlerdi. Yıldızı bulup ona odaklandım.

“Hikâyesini biliyor musun?” diye sordu, sesi daha yakınımdan geldi.

Soğuk rüzgâr yanaklarıma dokundu ve yavaşça nefes aldım.

“Bana cevap ver.”

“Hayır,” diye mırıldandım.

“Andromeda en güzel tanrıçalardan biri olmakla övünürmüş.” Yakınıma geldi, o kadar yaklaştı ki ceketi çıplak koluma değdi. Elleri ceplerinde ve bakışları gökyüzündeydi. “Güzelliği yüzünden deniz kenarındaki bir kayaya bağlanarak kurban edilmiş.”

Onu, bir kayaya zincirlenmiş çelik kalpli, kızıl saçlı bir tanrıça olarak hayal ettim. Soru, içimin derinliklerinden aniden çıkıverdi.

“Kurtulmuş mu?”

Bakışları beni buldu, gözyaşı izlerimi takip edip alt dudaklarımdaki kana indi.

Gözleri karardı, çenesi kasıldı ve uzağa baktı.

“Kurtulmuş.”

Tekrar yıldızı buldum.

Andromeda.

“Adının ne anlama geldiğini sor bana.”

Bir kez daha kabaca emretti. Karşı gelme isteği duydum. Bana patronluk taslamayı bırakmasını söylemek istedim ama bilmek istiyordum, aniden bunu öğrenmek için bir ihtiyaç hissettim. Fakat o çoktan uzaklaşmış ve çıkışa doğru yönelmişti.

Ona dönüp, “Bekle,” diye soludum. “Adı ne anlama geliyor?”

Kapıyı açtı ve terasa bir ışık huzmesi yayıldı. Siyah takım elbise. Geniş omuzlar. Keskin hatlar. Kafası, gözleri benimkilerle buluşacak kadar döndü. *Mavi.*

“İnsanların yöneticisi anlamına geliyor.”

Saçlarımı yanaklarıma çarpan buz gibi bir esinti, neredeyse sözlerini bana ulaşmadan yutacaktı.

Ardından Allister gitti.

Tırabzanı kavradım ve gökyüzüne baktım.

Nefesim düzenli çıkıyordu.

Göğsümdeki düğüm çözülmüştü.

Damarlarımdaki titreme, bir elektrik hattının sıcak uğultusuna dönüşmüştü.

Ve ben, yapamayan herkes için bir şey yaptım.

Her çürük için yaptım.

Her yara izi.

Yüzüme atılan her *tokat*.

En çok da bunu istediğim için yaptım.

Çılgılık attım.

Günler gecelere dönüştü.

Sonraki birkaç ay partiler, geziler, yarışlar ve hafta sonu spa inzivalarından oluşan bir kasırga içinde geçip gitti. Uyuşturucu ve içki, her sabah on iki kişilik yemek masasında duran gümüş tabaktaki taze meyve ve kruvasanlar kadar kolay temin ediliyordu.

Gençtim.

Şımartılmışım.

Can sıkıntısıyla doluydum.

Kalbimi hızlandıran her şeyi içime çekiyordum. Unutmamı sağlayan, bana yaşadığımı hissettiren her şeyi.

Bu, bazen Kolombiya'dan ithal edilen bir toz oluyordu.

Diğer zamanlar ise... *Mavi*.

“Lüks bir hayat yaşamaya...”

Ağır ağır konuşması kanıma işledi ve beni içten dışa doğru ısıttı.

Işıltılı altın bir elbiseyle havuzun yanındaki bir şezlongda uzanıyordum, saçlarımı dağınık topuz yapmıştım ve elbisenin bir askısı omzumdan aşağı kayıyordu. Mevsime uymayan bir şekilde ılık bir mart gecesi idi ve ben bundan faydalanıyordum.

Bakışlarım Allister’inkilerle buluşunca çileğimden bir ısırtık aldım. “Kıskandın mı?”

“İlgimi bile çekmiyor.”

Havuz ışıklarının parıltısı onu gümüş, mavi ve karanlık tonlarda aydınlatıyordu. Lacivert takım elbisesini ve kravatını. Parlak Rolex saatini ve kol düğmelerini... Elinde bir bardakla, evimin teras kapılarının önünde duruyordu. Sıcak bakışları beni saçlarımdan yanımdaki masada duran çilek kâsesi ve bir bardak tekilaya, oradan da kırmızı kadife topuklu ayakkabılarıma kadar inceledi.

“Kocamın hikâyelerinin seni sıktığını söyleme sakın.” Antonio’nun kelimelerle arası çok iyiydi, herkesi koltuklarının ucunda pür dikkat dinler halde bırakırdı. Ama ben yine de kendimi aynı hikâyeyi tekrar ve tekrar dinlemeye zorlamıyordum.

“Görünüşe göre senin de ilgini çekmemişler. Belki de yirmi yaşındaki bakire gelinini becermesiyle ilgili kısmı bildiğin içindir.”

İrkildim. Antonio bana düşündüğümünden daha kızgın olmalıydı.

Olayı daha ilginç yansıtmasını umuyordum. İlk seferimin romantik hiçbir yanı yoktu. Soğuk ve mekanikti, göğsümde kocamın sevgisini kazanarak doldurmaya çalıştığım bir boşluk bırakmıştı. Şaka gibiydi.

“Söylediği her şeye ilgi duyuyormuş gibi yapmak senin iş tanımında yok mu?”

Cevap vermese de bakışları saf eğlenceye benzer bir şeyle titreşti. Terasa adım attı, omuzları gergindi. Seçeneklerini tartıyor gibi geldi ve görünüşe göre tekrar içeri girmektense varlığıma tahammül etmeyi tercih etmişti.

“Kabalığı hassas duygularını mı incitti?” diye sordum.

“Pek sayılmaz.”

Soğuk bir öfkeyle dolu gözlerini bana çevirdi. Bakışları boynuma ve çıplak omzuma kaydığında daha sıcak bir şeye dönüştü.

Ürpermemi engelledim. “Onurumu korur musunuz, Memur Bey?”

“Koruyacak pek bir şey kalmamışken bunu yapmak gereksiz olur.”

Somurttum. “Tam da umursadığını düşünmeye başlamıştım.”

“Çok umutlanma, tatlım.”

“Çilek?”

Elimdeki meyveye aşağılayıcı bir şeymiş gibi baktığında iç çektim. Ardından çileğin ucunu ısırdım ve dudaklarıma bulaşan suyunu yaladım. Hareketimi izleyen bakışları dilimin dokunuşundan daha sıcak ve daha yoğundu.

“Kocamdan neden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Evet... *Neden?*”

Antonio'nun sesiyle donakaldım.

Allister, kocamın beni duymasına kesinlikle aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Ne işverenini karşılamak için arkasını döndü ne de soruyu yanıtlamaya tenezzül etti. Antonio erkeklerle konuşmamı hiç umursamazdı ama çalışanlarından biriyle yalnız kalmama nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

“Siz ikiniz ne konuşuyordunuz?”

“Mitoloji,” dedim bıkkın bir sesle. “Yunan olanı.”

“Ah. En sevdiğim.”

Allister havuzu izleyerek içkisinden bir yudum aldı. Daha önce iddia ettiği kadar ilgisiz görünüyordu ama kayıtsızlığında başka bir şey daha vardı. Buzun altından geçen karanlık bir şeyin gölgesi. *Fazla* ilgisizdi.

“Seni burada, havuz başında tembellik ederken bulacağımı bilmeliydim.”

“Evet, şey... aynı hikâyeye ancak beş kez tahammül ediliyor. Gerçi bu gece olayları abarttığını duydum.”

Antonio kıkırdayıp şezlonguma uzandı ve bir elini boynumun arkasında gezdirdi. “Kızma, *cara*. Zevkli bir hikâyeydi, yemin ederim.” Allister’a kayan gözleri eğlencesini yitirip sivri uçlu bir çelik gibi sertleşti. “Onlara sikimin her tarafını kana buladığını anlatmış değilim.”

Utançla sindim.

Gerilim o kadar boğucuydu ki zar zor nefes alabiliyordum. Havaya yaz sonu nemi gibi yerleşmişti, ciğerlerimi dolduruyor ve tenime dokunuyordu.

Tekila bardağımı sertçe kafama diktim. İçki boğazımdaki aşağılanmayı yaktı. Kocam birçok nedenden dolayı bana kızgındı ama bu, artık nedeni her neyse, benim yararına değildi.

İki adam birbirlerine bakmıyorlardı bile ama kimse aralarındaki düşmanlığı gözden kaçıramazdı.

“Arkadaşların seni özlüyor.” Antonio boynumdaki elini uyarıyı anlamama yetecek kadar sıktı. “Geç kalma.”

İçeride kayboldu.

Kötülük, ayrılmayı reddederek havada dans ediyordu. Bakışlarım Allister’a kaydı. Kayıtsızdı ama çok korkutucu bir havası vardı.

Küçük, rahatsız edici bir kahkaha koyuverdim. “Kocam da senden hoşlanmıyor gibi görünüyor.” Yutkundum. “Birlikte çalışacak başka bir hain federal bulmasından korkmuyor musun?”

Bakışları hiçbir şekilde korkmadığını söylüyordu.

Bırakın çalışanlarından birini, kocamın yüzüne karşı bu kadar aldırışsız davranan herhangi birini hiç görmemiştim. Görünüşe göre Allister, Antonio’dan herkes gibi etkilenmiyordu. Bu... canlandırıcıydı ve bu adam hakkında gerçekten sevdiğim ilk şeydi.

Havadaki gerilim hâlâ o kadar yoğundu ki onu yok etmezsem bayılacaktım.

“Bu gece randevun yok mu?”

“Yok.”

“Şeye ne oldu...” Yanında gezdirdiği sarışınların listesini kısaca gözden geçirdim ve sonuncunun adını buldum. “Portia?”

“Monotonlaştı.”

“Ama birbiriniz için mükemmeldiniz.” Gerçekten üzül-müşüm gibi iç çektim. “İkiniz de muhteşem, sakın ve duygusuzsunuz... Ya o hayatının kadınıysa ve sen ona gerçek bir şans vermeden kenara attıysan?”

Ağzımdan çıkan hiçbir şeyden etkilenmeyen bakışları beni buldu. “İlişkilerime bu kadar ilgi duyduğunu bilmiyordum.”

Ayağa kalktım ve ona doğru ilerlerken saçımdaki tokaları çıkardım. Uzun saçlarım sırtımdan aşağı döküldü. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı yaklaşırken vücudu gerildi ama ben önünde durana kadar bana bakmadı.

“Sorunun sende olabileceğini hiç düşündün mü?” Elindeki bardağı aldım ve bir yudum çaldım. Onun bardağındaki votkalar her zaman diğer votkalardan daha lezzetli oluyordu.

“Beni aydınlatacağını tahmin ediyorum?” Bardağını geri aldı. Her zaman bardağı çevirip dudaklarımın değmediği bir yerden içerdi ama bu gece, tam da pembe rujumun iz bıraktığı yerden içti. Bu, mideme garip bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Yutkundum. “Bir kadın, hayatında biraz tutku ve doğallık olmasından hoşlanır. Siz, Memur Bey, gevşemelisiniz.”

“Ben de onun yatağında başka kadınları becermeli miyim? Bu yeterince doğal olur mu sence?”

Tanrım, Sydney’yi bilmese olmaz mıydı?

İç çektim.

Zırh gibi giydiği o buza bir delik açmak istiyordum.

Yaklaşıp parmağımı çenesinde gezdirdim ve yumuşak bir sesle konuştum. “Çok yakışıklı bir yüzün var. İstedığın her şeyi elde etmeni sağlıyor mu?”

“Hemen hemen.”

O kelimelerde o kadar anlamlı bir şey vardı ki nefesimi mi kesti. Stiletto tarzında şekillendirilmiş tırnağımı yüzüne hafifçe sürtüp geri çektim.

“Bir bakışınla kadınlar ayaklarına kapanıyor.”

Bana gittikçe sinir oluyor gibiydi. “Sense önümde dimdik duruyorsun.”

Hafifçe güldüm. “Ben erkeklere ilgi duymuyorum, senin kadar yakışıklı olanlara bile.”

“Evli olduğun için mi?”

“Yorgun olduğum için.”

Gözleri kısıldı. “Sarhoşsun.”

İnce elbisemin askısını omzumdan indirirken bakışlarım muziplikle doldu. “Sense asla değilsin. Hiç uçlarda yaşadığınız olmuyor mu Memur Bey? İstedğin şeye sahip olmak için kendine izin verdiğin zamanlar?”

İşıltılı kumaşı kalçalarımın iterek elbisemin ayaklarımın düşmesine izin verirken hava sanki kalp atışı varmışçasma titreşti.

Elbisem şingirdayarak yere düştü.

Bakışlarını yüzümden ayırmadı ama ayırmak istediğini görebiliyordum. Yanlış yöne esen bir rüzgâr gibi bakışlarını yanlış bir yere çevirmek istiyordu.

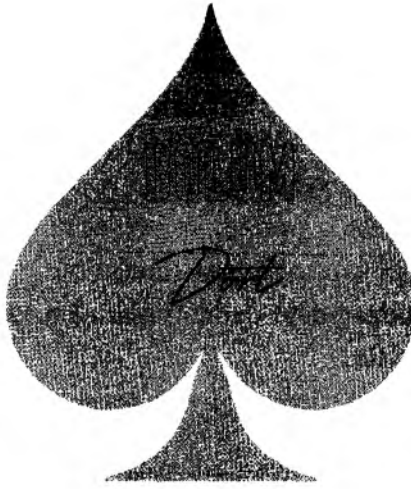
Bir parti dolusu insan ve kocam çift kanatlı kapıların hemen ötesindeydi; bense kırmızı bir sutyen ve külot içinde Allister’ın birkaç santim önünde durdum.

Cevabı basit ve tam da ahlakçı bir federalden beklediğim gibiydi, yine de ben havuza giderken sırtımı okşayacak bir sıcaklıktaydı.

“Hayır.”

Omzumun üzerinden ona baktım. “Öyleyse yaşadığını nasıl hissediyorsun?”

Suya dalarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Çünkü bakışları vücudumun kıvrımlarına kaymıştı ve bu, şimdiye kadar hissettiğim en ateşli şeydi.

Christian

New York
Eylül 2015

PAT.
Pat.

Pat.

Doktor Sasha Taylor, parmağımın koltuğun üzerinde yaptığı hareketi izledi. Gözleri kısıldı ve dudakları hafifçe büzüldü. Derin düşüncelere daldığında takındığı bir ifadeydi bu.

Bakışları benimkilerle buluştu. Yavaşça dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdiğimde yutkundu ve analiz edecek bir şey bulmak için kucagındaki dosyaya baktı. Sonunda, “Bana aile hayatından bahset,” dedi yukarı bakarak. “Iowa’dan.”

Gülümsedim. “Ah Sasha, konuşmak istediğin şeyin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

Kolyesindeki tılsımı ileri geri çekiştirirken tek kaşını kaldırdı.

“Sor hadi,” dedim sabırsızca.

Gözleri kararlılıkla parladı ve kolyesini bıraktı. “İyi. Üç rakamıyla olan ilişkin hakkında konuşalım.”

“Dinlenme odasındaki dedikodulara katılacak biri olduğunu düşünmezdim.”

“Katılmıyorum, sadece gözlemliyorum. Bir vaka için tüm bilgiler değerlidir.”

“Pekâlâ.” Arkama yaslandım, dirseğimi koltuğa dayadım ve başparmağımı alt dudağımda gezdirdim. “Bana bu ilişki hakkındaki düşüncelerini söyle, ben de doğru ya da yanlış olduğunu söyleyeyim.”

İfadesinden bir tereddüt gelip geçti ama derin bir nefes alıp hemen konuya balıklama daldı. “Aynı kadınla sadece üç kez yatıyorsun.”

“Doğru.”

“Neden?”

Bir dolu sebep sayabilirdim ama beni bir şey yapmaya motive eden tek bir sebep vardı.

“Böylesi doğru hissettiriyor.”

Dördüncü sefer, ilişkinin bir yere gidebileceğini öne sürüyordu. Dört, duygular ve soruların dahil olduğu bir aşk ilişkisi gibi hissettiriyordu. Dört, beni sinir ediyordu.

Cevabımı kabul etti ve derine inmeye devam etti. “Kıyafetlerini düzeltmek, belki saçını taramak veya spor salonunda yaptığın egzersiz turları gibi genel programına zarar vermeyen bazı şeyleri üç kez yapıyorsun.”

“Bir noktaya kadar.”

“İkide sonlandırırırsan ne olur?”

Gözlerimi ondan ayırmadım.

Pat... Pat.

Asla gelmeyecek bir sonraki vuruşu nefesini tutarak bekledi. “Şimdi de üçü mü takıntı haline getirdin?”

“Hayır.”

Evet.

“OKB olduğunu düşünüyor musun?”

“Biraz. Sadece kendi teşhisim,” diye yanıtladım saate bakarak. Cebimdeki telefonum titrediğinde sabırsızlanmaya başladım. Bu akşam yapacak işlerim vardı. Büro’dan uzaklaştırma almıştım, bu yüzden dış kaynaklardan mümkün olduğu kadar fazla iş kabul etmişim. Çünkü meşgul olmazsam kendi kahrolası öfkemin ateşinde yanmaktan korkuyordum.

Cehennemi görmüş, tatmış, hissetmiş ve içinden tırmanarak çıkmıştım. Beni hayatta tutan tek şey intikam ve cehennemin dışında sahip olabileceklerimin hayali olmuştu. Evleneceğim kadının tarzından, dairemdeki döşemelerin türüne kadar geleceğimi planlamıştım. Ve o rüyaların hiçbirinde Gianna Marino’ya yer yoktu.

Tekrar evlenerek ulaşamayacağım bir konuma geldiği için rahatlamalıydım ama... *Siktir*, bazen onu unutmak imkânsız geliyordu.

“Peki ya mikrop hassasiyeti?” diye ekledi ve dosyamdaki önemli bir şeyi yeni fark etmiş gibi bakışlarını kaçırdı.

“Daha fazla dedikodu mu var, Sasha?”

Şaşırtıcı değildi. Benimle tanışanlar için unutulmaz biriydim. Bir kadın istisnaydı tabii. Çocukken yüzüm benim

lanetimdi ama Şimdi ondan faydalanıyordum. Korkutmak, manipüle etmek ve istediğimi elde etmek için kullanıyordum. G. Bilgi. Kadın... Fakat ironik bir Şekilde, Şu an istediğim tek Şeye kahretsin ki sahip olamıyordum.

Sasha kızarak başını kaldırdı. "Dudaktan pŐmyorsun."

"Doğru."

"Neden?"

"Pis ve gereksiz olduğu için."

Gözlerinde bir çeliŐki belirdi. Bu değerlendirmede olması gerekenden daha derine inmişti. İlgisi, birinin psikolog olmaya karar vermesinin nedeni olan düz bir meraktan kaynaklanıyordu. Psikologlar insanın zihnini bir yumurta gibi kırıp açmak, bizi neyin harekete geçirdiğini görmek isterlerdi. Bilmediği Şey ise, beni hiçbir Şeyin harekete geirmediğiydi. Lanet hareketlerimin hepsine ben karar verirdim.

"Kadın bedeninin... diğer bölümleriyle ilgili aynı Şeyi hissetmiyor gibisin."

Güldüm.

Malum bir kadının bedenindeki hiçbir bölümle sorunum olmazdı. Doğrusunu söylemek gerekirse, kahrolası ağzıma tkrmesine bile izin verirdim.

"Yani, eğer istersen..."

"Am yalar mıyım?"

Kızardı. Beceriksizce kalemiyle uğraşırken, "Sınırı aŐıyoruz," diye mırıldandı.

"Bütün bunları not ediyor musun, Sasha?" ManŐetimi düzelttim.

"Neden pŐmyorsun?" Huzursuz hareketleri durmuştu, merakı onu salıvermiyordu.

Bir şey yakaladığını, beni ben yapan yapbozun bir parçasını bulduğunu düşünüyordu. Aslında, muhtemelen yaklaşmıştı. Bunun üzerine biraz daha giderse bir parçayı daha açığa çıkarabilirdi.

“Ruj yüzünden,” dedim. “Rujdan nefret ederim.”

Özellikle de kırmızı olandan.

Yanağımda kalp şeklinde bir leke olmasından. Pis bir bardağın veya kaldırıma atılmış yanan bir sigaranın kenarında kalan kırmızı izden. Dönerek açılan küçük siyah ruj kutularından. Hepsinden nefret ediyordum.

“Yani nedeni mikroplara olan hassasiyetin değil?” diye zorladı.

“Değil.”

Çoğunlukla doğruydı. Gergin veya stresli olduğumda temizlikle ilgili sorunum büyüyordu ama bunun dışında sadece temiz olmayı seviyordum. Temiz bir ortam ve temiz giysiler hoşuma giderdi. Bir sürü kişinin kullandığı bir kalemi ağzıma almak değil. Üzerimde gezinen böceklerle uyanmak değil. Vücudumdaki kiri bir çeşmede yıkamak zorunda kalmak değil.

“Görüşmemizin sonuna geldik ama bir sorum daha var. Üç rakamıyla ilgili en eski anın nedir?”

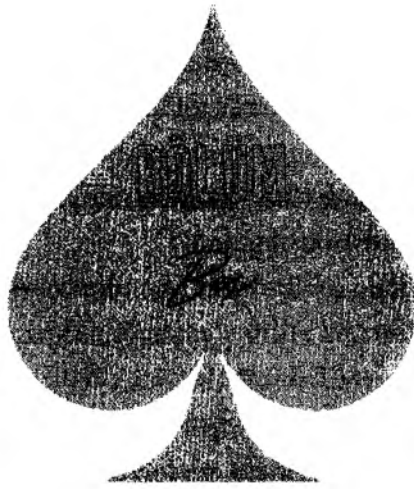
Tak, tak, tak.

Kapı sesi zihnimde yankılandı. Ellerimle kulaklarımı kapattığımda bile o üç ağır vuruşu duyabiliyordum.

“Kapıya her zaman üç kez vururlardı,” dedim.

“Kim?”

“Beni yaratan adamlar.”

Gianna

Yaş 23

Temmuz 2014

“**İYİ Kİ DOĞDUN!**”

Kulübün kapısını iterek açtığımda yüzlerce farklı kılı sesin bağırışıyla karşılandım. Üzerime yağan konfetiler loş ışığın altında parıldıyor ve omuzlarıma değdiklerinde çıplak tenimi gıcıklıyordu. Balonlar tavana doğru süzülüyor ve uzaktaki koca duvarı kaplayan, öpücük atarken çekilmiş fotoğrafımın önünü kapatıyordu. The Beatles'ın *Birthday* şarkısı mekâna eşlik ediyordu.

Valentina stilettolarıyla koşarak bana sarıldı. “Doğum günün kutlu olsun!”

“Biraz abartmış olabilir misin, Val?”

“Fotoğraf, değil mi?” Kaşlarını çatarak beni bıraktı. “Çok mu büyük olmuş?”

Gülerek yanağından öptüm. “Mükemmel.”

Kulübe girdim, yanaklarım ağrıyana kadar insanlara doğum günü dilekleri için sarılıp teşekkür ettim. Biri beni belimden tutup kendi etrafında döndürmeye başlayınca dünyam yerinden oynadı. Döndürmeyi bıraktı ve ayaklarım hâlâ yerden bir santim yukarıda sallanırken Luca’nın bakışlarıyla buluştum.

“Bana borçlusun, Gianna.”

Kaşlarımı çattım. “Herkesin doğum gününü böyle mi kutlarsın?”

“Sadece borçlarından sıvışmaya çalışan kadınlarinkini böyle kutlarım.”

“Ay, lütfen.” Omzunda olmayan bir parça tüyü silkeledim. “Bir sonraki bahsi kaybedeceksin. Bizi tekrar al-ver yapmaktan kurtarıyorum sadece.”

Eğlenceli bir ses çıkardı ve beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı. “Bence içimizdeki en fena hilekâr sensin, üstelik kan bağıyla Russo bile değilsin.” Bardaki bir sandalyeye oturdu.

“Ah, şu işe bakın,” dedim Luca ile yanında oturan Nico’nun arasına girerek. “Doğum günü partimde Muhteşem Nicolas Russo’nun varlığıyla onurlandırılacak kadar popüler biriyim.”

Nico bir bardak viski içerken bana yarım bir gülümseme bahşetti. “Akşam bir toplantım var.”

Toplantının alt kattaki konferans odasında olacağını an-

layarak, “Yaa,” diye karşılık verdim. “En azından benim için buradaymışsın gibi yapabilir misin?”

“Senin için burada olan bir sürü insan var.”

Kalabalık kulübe bakınarak somurttum. “Doğru.”

Bir yıl önceki o gece hakkında konuşmamıştık. Ertesi sabahтан bu yana, bir kere bile. Sanki konuşmazsak yaşanmamış olacaktı. Fakat bu sır ruhumun büyük bir bölümünü yiyip bitirmişti. Pişmanlık aç bir canavardı ve her gün karnını doyuruyordu.

Nico ve Luca’nın bakışları kapıya yöneldi. Aynı anda ayaklandılar. Dönüp baktığımda tanımadığım bir adam gördüm. Siyah takım elbisesi, siyah saçları, gözlerindeyse *Cosa Nostra*’nın parıltısı vardı.

“O kim?” diye sordum.

“Seni ilgilendirmez,” diye yanıtladı Nico. Başımın arkasını tutup sert, kısa bir kucaklamayla beni göğsüne çekerken gözlerini mafyadan ayırmadı. “Doğum günün kutlu olsun,” dedi ve ekledi. “Bu gece fazla coşmamaya çalış, olur mu?”

“Elbette babacığım.”

Şakacı bir tavırla yüzümü itti ve ardından iki Russo da beni ilgilendirmeyen adama doğru yöneldi.

Valentina bardan çok sayıda içki ısmarlarken omuzlarımızı tokuşturdu ve kısa bir süre sonra *shot* bardaklarının dibinde, tuvalet ziyaretlerinde ve kanımdaki serbest bırakılmış, baş döndürücü akıntıda kayboldum.

Mor, sarı, mavi. Ayaklarımın altındaki paneller yanıp sönerrek çıplak bacaklarımı ve beyaz elbisemi aydınlatıyordu. Dans pistindeki bedenler birlikte hareket eder, uzuvlar sallanır, kalçalar döndürülür ve dudaklar birbirine dokunurken, hoparlörlerden Katy Perry’nin *I Kissed a Girl* şarkısı çalıyordu.

Mor. Sırtımdan aşağı bir damla ter süzüldü. *Sarı.* Bedenim kusursuz bir şekilde hareketlerine devam etti. Ellerimi boynumda gezdirerek ağırlaşan saçlarımı kaldırdım ve yukarı baktım.

Mavi.

Nefesim de yavaşladı, hareketlerim de.

Barda Nico'nun yanında duran adamın bakışlarına karşılık verdim. Allister, Ace'in söylediği bir şeye cevap verirken gözlerini benden ayırmadı.

Kalçalarımın sallanışı, ellerimin saçlarımdan kayışı... Çalan şarkıdan farklı bir ritimde hareket etmeye başladım. Daha yavaş. Daha *seksi*. Çıplak tenin üzerinden kayan ipek çarşaflar gibi. Gözlerimi ondan ayırmadan şarkının bir kısmına eşlik ettim. Kelimeler kırmızıya boyanmış dudaklarımdan dökülüyor, ağzımdan şehvetli nefesler çıkıyordu.

Gözleri karardı.

Ona sadece takılıyordum ama bir ara vücudum bocaladı. Damarlarımdaki kan ısındı. Meme uçları dikleşti. Ter, tenimde yağ damlaları gibi parlıyor, göğüslerimin arasına doğru akarken beni gıdıklıyordu.

Bakışları arkamdaki duvarı kaplayan fotoğrafıma kaydıktan sonra tekrar benimkilerle buluştu.

Gülümsedim, elimi kaldırdım ve ona tatlı bir öpücük gönderdim.

Yarım saat sonra, bacaklarım titreyerek dans pistinden ayrıldım ve müziğin gümbürdeyen ritmini kafamdan uzaklaştırmak için yukarı çıktım.

Bir VIP odasının kapısını açtığımda, elim kapı kolunda kalarak durdum. Tanıdık bir hain federalin sırtı bana dö-nüktü, şehir ışıklarıyla parıldayan büyük pencereden dışarı bakıyordu. Telefonla konuşuyordu. Pürüzsüz, derin sözleri-ni duyabiliyordum. Bir sözleşme ve kötü bir durumla ilgili bir şeyler söylüyordu. Kulağa ilgi çekici geliyordu. Odaya girip kapattığım kapıya yaslandım. Allister'ın sırtı kapının kapanma sesiyle hafifçe gerildi ama arkasını dönmedi.

Yanları kısa, üstleri uzun olan saçlarını, onu tanıdığım yıllar boyunca biraz daha uzatmıştı. Artık birinin parmakla-rını arasından geçirip bir avuç saçını tutmasına yetecek ka-dar uzundu. Bu düşünce sıcaklamama ve garip hissetmeme neden oldu ama bu hissi çabucak uzaklaştırdım.

Telefonu kapattı ve arkasını döndü.

Birbirimize baktık, yoğun ve neredeyse boğucu bir geri-lim havayı doldurdu. Otelin ve evimin terasındaki anlarımız dışında hiç yalnız kalmamıştık. Şimdi kapalı bir kapı, bir ta-van ve bizi çevreleyen dört duvarlı küçük alanda, ikimiz için de yeterli oksijen yokmuş gibi geliyordu.

“Partinden şimdiden sıkıldın mı?”

Geçen yıl birkaç etkinlikte karşılaştığımızda oynadığımız bazı oyunlar vardı. Benim en sevdiğim, bir tanıdık bizi birbi-rimizle tanıştırmaya kalkışsa dahi birbirimizi tanıımıyormu-suz gibi yaptığımız oyundu. Bir başka oyunda da ona deli gibi âşıkmişim gibi davranıyordum. O, en çok bu oyundan nefret ediyordu ve can sıkıcı Allister'ın tadı, doğum günü pastamdan bile tatlı olduğu için bugün o oyunu oynamaya karar verdim.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım. “Belki de buraya bir erkekle birlikte olmaya gelmişimdir.”

Gözlerinden karanlık bir şey geçti ama pencereye yaslandığı anda kayboldu. “Umalım da bu sefer aileden biri olmasın.”

Midem kasıldı, içim ürperdi. *Biliyordu*. Beni ve Nico’yu biliyordu. Geçen yıl içinde Ace ile federali birkaç kez görmüştüm ama sırlarını birbirleriyle paylaşacak kadar yakın olduklarını düşünmemiştim. Nico ona ne kadarını anlatmıştı? Kusacak gibi hissediyordum.

Yutkundum ve sesimi sabit tutmaya çalıştım. “Siz ve ben akraba değiliz, Memur Bey.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Ah, demek benimle birlikte olmaya geldin.”

Birden dayanamayacağım kadar rahatsız hissettim, artık normalmiş gibi davranamayacaktım. Topuklu ayakkabılarımı unutarak döndüm ve kapı kolunu tuttum ama kapıyı sonuna kadar açmadan eli başımın üstünde belirdi ve kapıyı çarparak kapattı. Yankı, içime bir ürperti gönderdi.

Omuzları ışığı engelliyordu. Ezici varlığını sırtımda hissedecek kadar yakınımdaydı. “Bu oyunu sen başlattın,” dedi öfkeli bir sesle. “Sen bitireceksin.”

Arkamda durup beni kapıya dayamışken düzgün düşünemiyordum. Her zaman, insanları izleyip birbirimizin görünüşünü ve zekâsını kolaylıkla aşağılayabilecek kadar yakın dururduk. Ancak bu farklıydı. Üzerinden gerçek, patlamaya hazır bir öfke yayılıyordu ve bu çok korkutucuydu.

Dolandırmadan, bayat ekmek kadar tatsız bir şekilde, “Sana olan hislerim, şey, beni dar duruma sokuyor,” dedim.

“Zor duruma,” diye düzeltti usulca.

Tir tir titrediğim için bir şey diyemedim. Yakınlığı, anlayamadığım öfkesi, kapana kısıldığım ve o beni bırakana

kadar çıkamayacağım gerçeği yüzünden titriyordum. Sadece bana dokunabileceği fikri bile sırtımdaki tüm sinir uçlarını beklenti içinde karıncalandırıyordu.

Eli kapıdan kaydı, sonra uzaklaştı.

Yavaşça nefes alıp verdim.

Dönüp ahşap mini bara yönelişini ve barın üzerinde duran, berrak bir sıvıyla dolu bardağı alışını izledim.

“Git misafirlerini ağırla, Gianna.”

Bir parça kızgınlık hissettim. Bana ne yapacağımı söylemesinden nefret ediyordum. Sanki sahibimdi de ben bunun henüz farkında değildim.

“Ben de bunu yapmaya çalışıyorum ama sanırım bazı misafirlerim götün teki.”

Ellerini bara dayadı ve bana karanlık bir bakış attı. Benim partim için değil, alt katta her ne toplantısı oluyorsa onun için buradaydı. İfadesi bunu fazlasıyla belli etmişti. Fakat nedeni umurumda değildi.

Çıplak ayaklarımla ona doğru yürüyerek, “Hediyem nerede?” diye sordum.

“Ne? Yan odanın hediyelerle dolup taşması sana yetmiyor mu?”

“Uu, bu seni kızdırdı mı? Senin hiç yokken, benim bir sürü arkadaşımın olması?”

“Herkesin sana bayıldığını bilmeye ihtiyacın var, değil mi?”

İfadesiz bir yüzle, “Evet,” dedim. “Ee, hediyem nerede?” Saatin üzerine hafifçe vurdum, gözlerini kısarak hareketimi izledi. “Saatin çok mu fazla olur? Bir *Rolex*.” Bana sadece sert bir bakış attığında iç çektim. “Tamam, madem ısrar ediyorsun.”

Bileğimi tutup tanıdığım her erkeğin yapacağı gibi sinir bozucu olmayı bırakmamı söyleyerek beni durdurup durdurmayacağını görmek için saatinin kilidini açmaya başladım. Bana hiç dokunmamıştı. Bir kere bile. Kravatını bozduğumda, bardağını elinden aldığımda ya da bana en azından sarı saçlarımın artık zekâmı yansıttığını söylediği için “yanlışlıkla” ayağına bastığımda bile dokunmamıştı. Dürüst olmak gerekirse bu beni, muhatap olmaya değmeyecek kadar ezik biri olduğumu düşündüğüne inandırmıştı. Açıklayamadığım bir nedenden dolayı rahatsız olmuştum ve bu yüzden ona daha fazla dokunuyor olabilirdim.

Ellerini bara dayayıp yalnızca saatini açmamı izledi. Ciğerlerimdeki hava ağırlaştı. Sadece saatini çıkarıyordum ama her nedense, kemerini çözüyormuş gibi hissettim.

Koluma taktığım Rolex, kolumun yarısına kadar kaydı. Yine de onu yasal yollarla edindiğim yeni bir elmas yüzük-müş gibi salladım.

“Teşekkür ederim,” dedim sevinçle. “Bayıldım.”

Birbirimizi izledik ve odaya yoğun, heyecan verici bir şey süzüldü. Bardağından koca bir yudum aldı. Bilmesem su derdim ama votka olduğunu biliyordum. Adam alkol alıyordu ama yine de sarhoş olmaya karşı dayanıklı görünüyordu.

Başımı yana eğdim. “Nerelisin?”

“Iowa.”

Bir kahkaha koyuverdim. “Ben de İngiltere Kraliçesiyim.” Saatini çıkardım, bara koyup parmağımla döndürdüm. “Tamam. Ne hediye istediğimi biliyorum.”

“Heyecandan yerimde duramıyorum.”

“Yalan söylüyorsun. Ama sorun değil. Hepimizin hisleri olacak diye bir şey yok.”

Saatini tekrar takarken hareketi dikkatimi dağıttı. Allister, bir kadına teninde nasıl görüneceğini merak ettirecek türden ellere sahipti.

“Bir sır istiyorum,” dedim ve ekledim. “Senin sırlarından birini tabii...”

“Peki, ben bundan ne elde edeceğim?”

“Beni mutlu etmenin verdiği hazzı.” Ona tatlı bir gülümseme gönderdim.

Bakışları dudaklarıma kaydđ. Ardından başka tarafa baktı ama bunu yapmadan önce, gözlerinde hiç şüphesiz ki günahkâr bir şeyin parıldadığını gördüm. Kalp atışlarım hızlandı.

Ellerini bara geri yasladı. “Önce kocanın sana ne aldığını söyle.” Sesi kayıtsızdı ama üzerinden sinirli bir hava yayılıyor ve bu, bana gergin bir enerji gönderiyordu.

Omzumu silktim. “Eminim her yıl olduğu gibi bir mücevher parçası almıştır. Bilmiyorum. Onu bugün henüz görmedim.”

“Neden?”

“O meşgul bir adam.”

“Karısının doğum gününe katılamayacak kadar mı meşgul?” Umursamaz ama hırçın tonunu ve nereye varmaya çalıştığını fark ettim. Sinirlerim bozulmaya başladı.

“Kes şunu,” dedim.

“Antonio bugün ne yapıyordu? Belki de *kimi* desek daha doğru olur?”

Öfke boğazımı ve gözlerimin arkasını yaktı. Antonio artık düşüncelerimi tüketmiyordu. Artık onu genç ve saf bir merakla düşünmüyordum. Aşk, nefrete dönüşmüştü. Eğer duygularım başından beri bir hayranlık değil de aşksa ta-

bii... Fakat ihaneti hâlâ canımı yakıyordu ve Allister o yarayı tekrar açıp kanatmaya çalışıyordu.

Öfkeden gözüm döndü. "Senden nefret ediyorum."

"Seni düşünüyorum."

Bu sertçe söylenmiş iki kelime havayı doldurdu ve beni derinden sarsan bir durgunlukla aramıza yerleşti. Sessizlik soğuk parmaklarla bana dokunurken kanım dondu.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım.

Yüz ifademi izledi, bakışlarından acı bir eğlence gelip geçti. "İşte kahrolası sırrın."

Kapıya yönelmeden önce içkisini bir dikişte bitirip bardağını bara geri koydu. Eli kapı kolundayken durdu ve bana doğru döndü. "Sana neden dokunmadığımı bilmek ister misin?"

Başımı hayır dercesine salladım.

"Çünkü dokunursam durmam. Gözlerindeki o güzel ateşi söndürene kadar durmam." Bakışları öfkeyle parladı. "Bir daha kendini benimle aynı odaya kapatma, Gianna."

Odadan çıktı ama uyarısı benimle kalmaya devam etti.

Kalbim ritmini şaşırmış bir halde merdivenlerden inerek ağır kapıyı çaldım. Kapı açıldığında diğer tarafında Tara belirdi. Gelenin ben olduğumu görünce yüzündeki parlak gülümsemenin yerini bir kaç çatış aldı.

"Antonio'nun burada kadın olmasından hoşlanmadığını biliyorsun."

Geçimini sağlamak için kapı açıp kapatıyordu ama başbakanın sağ koluyla eşdeğer olduğuna inanıyordu. Nedenini bilmiyordum ancak bu kapıda görev alan her kadın şirret bir kaltak oluyordu.

“Seni kulübün çöpçüsü yapmadan önce yolumdan çekilmek için bir saniyen var.”

Gözlerini kıstı. “Buna cesaret edemezsin.”

“Sen öyle san.”

Öfkeden yanakları kıpkırmızı oldu. Sonra önemli bir şey hatırlamış gibi gözlerinde bir yaramazlık kıvılcımı parladı ve kapıyı ardına kadar açtı.

Belli ki beni bekleyen bir şey vardı ama umursayacak durumda değildim. Allister’ın az önceki sözleri beni çok yıpratmış ve Ace’in aramızda geçenleri ona anlatmasına çok kızmıştım.

Kadının yanından geçtim ve kısa çelik merdivenden aşağı indim.

Havada asılı duran sigara dumanı, loş turuncu ışıkla bütünleşmişti. Kart masaları hareketsizdi ve odanın etrafındaki kabinler boştu. Birkaç adam konferans odasının kapısının dışında aylakça dolaşıyordu. İçerideki hararetli konuşmalar kulaklarıma süzüldü. Toplantı sona erene kadar beklemek için Antonio’nun ofisine doğru yol aldım.

Konferans odasının yanından geçerken Lorenzo adamların arasından çıkıp yolumu kesti. “Burada ne yapıyorsun?”

“Dünyayı ele geçirmek için yaptığınız tüm gizli planlara kulak misafiri olmaya çalışıyorum.”

Ellerini ceplerine sokarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Lorenzo, Russoların en tatlısıydı. Eğer onları tanımak için illa da bu kelimeyi kullanacaksanız tabii. Sıçrayan kanlar ve *Cosa Nostra* görünümü genellikle onları *tatlı* olarak adlandırmaya engel oluyordu. Fakat Lorenzo bir şekilde bu tanımı almayı başarıyordu. Russoların en tatlısı olabilirdi ama aynı zamanda en sapkını olduğunu da duymuştum.

“Yukarıda bir partin var,” dedi. “Neden gidip ona katılmıyorsun?”

“Önce Ace’i öldürmeliyim, sonra partiye katılacağım.”

“Ace meşgul.”

“İşi bitene kadar bekleyeceğim.”

Hem düşüncelerimi toplamak için de zamana ihtiyacım vardı. *Gözlerindeki o güzel ateşi söndürene kadar durmam.* Omurgamın dibinden yukarı doğru soğuk bir titreme yayıldı. O dediği tam olarak ne anlama geliyordu?

Dikkatim dağılmış bir şekilde Lorenzo’nun etrafından dolaşmaya çalıştım ama o, yine yolumu kesti.

“Yukarı çık, Gianna.”

Tara’nın yaramaz bakışı aklıma geldi. Monoton bir sesle, “Kocamın ofisinde görmemem gereken ne var?” diye sordum.

“Hiçbir şey.”

“Ah, Lo, elinde olmadan yaptığını biliyorum ama kimse sana her şeyi belli ettiğini söylemedi mi?” Gözlerimi devirip yanından geçtim.

Ofis kapısının yanında, bir eli önündeki diğer bileğini tutan John duruyordu. İtalyan değildi, bu nedenle hiçbir zaman mafya üyesi olarak yemin edemezdi ama onunla tanıştığımndan beri kocamın güvenilir bir adamıydı ve muhtemelen her zaman da öyle olacaktı.

“Yeni saç modelin mi?” diye sordum kel kafasına bakarak. Aramızda sürekli yaptığımız bir şakaydı.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Lorenzo’nun saç jölesinden ödünç aldım.” Lo’nun bakışlarını arkamda hissedebiliyordum.

“Hım, şey, beğendim,” dedim ve göz kırptım.

Kapı kolunu tuttum ama kapıyı açamadan John'un sesi beni durdurdu.

"Gianna."

Ona döndüğümde bana hüznle baktığını gördüm. Artık kapının ardında ne olduğunu biliyordum ama bir yıldır bundan kaçmaktan çok yorulmuştum. Düşüncelerim gözlerime yansdı ve John anlayışlı bir ifadeyle başını eğdi.

Kapıyı açıp içeri girdim.

Bir bacadığını diğerinin üzerine atmış bir şekilde kanepede oturuyordu, kucığında bir ders kitabı açıktı. Başını kaldırıp beni gördüğünde kalemını düşürdü ve öylece bakakaldı.

"Merhaba, Sydney."

Yutkundu. "Gianna."

Yanındaki kanepeye oturdum ve televizyonun kumandasını alarak, "Bana aldırma," dedim. "Ace'i bekliyorum. Onu öldürmem gerek, sonra çıkacağım."

Çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı.

Kanallarda gezindim, en sevdiğim pembe diziyi görünce durdum ve bacaklarımı yanıma çektim.

Sydney'in rahatsızlığı ağır bir parfüm gibi belli oluyordu. Mavi doktor önlüğünün içinde kıpırdanıp duruyordu. Hastaneden doğruca buraya geldiğini anladım. Hemşirelik okuluna girebilmek için kan alma uzmanı olarak çalışıyordu. Hâlâ çalışmakta ısrar etmesine şaşırdım, Antonio'nun onun her masrafını ödemekte tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

"Gianna..." Tereddüt etti, sesinde yoğun bir duygu vardı. "Sana her şey için ne kadar üzgün olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

İhanet, kalbimi acımasızca tutup burktu.

Yüzlerce e-postada, sesli mesajda, yazılı mesajda ve çabucak sonlandırdığım birkaç kişisel ziyaretinde de aynı şeyi söylemişti. Bir şeyi defalarca söyleyince anlamsız hale geliyordu.

“Geriye dönüp olayların gidişatını değiştirebilseydim...”

Başımı televizyona doğru sallayarak, “Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandım. “Chad’le yatma. Geçen hafta arkandan Ciara’yla yiyiştin!”

Yanakları hayal kırıklığıyla kızarmadan önce Sydney’in dikkati televizyona çevrildi. “Seni tanıyorum, Gianna ve bana karşı o kadar da umursamaz olmadığını biliyorum.”

Acı boğazımı yaktı. “Beni tanıyorsun. Benim hakkımda başkalarıyla paylaştığımdan daha fazlasını biliyorsun. İşte bu yüzden seni affedemiyorum, Sydney.”

Evlenip New York’a taşındığımda üniversitede birkaç ders almıştım. Antonio, “Şehir hakkında bir fikir edinmene yardımcı olur,” demişti. Cömertliğine, bana daha önce hiç tatmadığım bir özgürlük bahşetmesine hayran kalmıştım. Sydney ile orada tanışmıştım. Onun yurt odasındaki ranzasında, tavana bakarak ve hayat hakkında konuşarak geçirdiğimiz saatleri hatırladım.

Sahip olduğum ilk değerli arkadaşlıktı. Fakat bittiğinde yaşadığım kalbim sökölüyormuş hissi ilk değildi. Beş yaşımdan beri bomboş hissediyordum ve bazen, duyguların olması gereken yerde sadece bir uyuşukluk olurdu. Bazıları buna depresyon derdi. Bense buna hayat diyordum.

“Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun,” dedi yumuşak bir sesle.

Biliyordum. O kadar iyi biliyordum ki Sydney için üzülüyordum aslında... Fakat bu, ikisinin birlikte oldukları gö-

rüntüyü aklımdan silmiyordu. Ya da bana nasıl hissettireceğini umursamadan, bir yıldır görüşmeye devam ettikleri bilgisini.

“Hiçbir şeyin yaşanmasını istemedim. Tüm olanlar yüzünden o kadar hasta hissettim ki...”

“Bu konu çok sıkıcı,” diyerek iç geçirdim. “Hep duyduğum şeyler. Hadi kocamın yatakta nasıl olduğundan bahsedelim.”

Sinirli bir ses çıkardı. “Şunu yapmayı kes. Umursamıyormuş gibi davranmayı bırak.”

“Gerçek duygularımı mı öğrenmek istiyorsun? İyi.” Sözler dudaklarımdan hiçbir duygu taşımadan döküldü. “Senden nefret ediyorum. Yaptığın şey yüzünden senden nefret ediyorum. Hâlâ yapmaya devam ettiğin için senden nefret ediyorum. Ve hatalı kişi benmişim gibi davrandığın için senden nefret ediyorum. Benim için öldün, Sydney. Bu kadar duygu senin için yeterli mi?”

Benim için öldün.

Benim için öldün.

Benim için öldün.

Sözler odada, çizilmiş bir plağın aynı yeri tekrarlaması gibi, sonsuz bir döngüde yankılandı.

Sydney’in beti benzi attı ve sesi o kadar kısık çıktı ki neredeyse duyulmuyordu. “Sana yaptığım şey için çok üzgünüm.”

Teslim olarak, “Ben de öyle,” diye fısıldadım.

Sessizlik uzayarak ikimizi de tüketti. Sakin, barışçıl bir varlık görünümündeydi ama patlamaya hazır yanını gizleyemiyordu. O rahatsız edici, aldatıcı sessizlik içinde oturduk. Bu, onun cezasıydı. Benimse her zamanki halimdi. Titreyen

eliyle ödevine devam etti. Söylediğim sözlerden pişmanlık duymamaya çalışarak televizyonu izledim. Fakat duyuyordum. Sözler bana musallat oldu, üstelik daha ölmemişti bile.

On beş dakika sonra Antonio, arkasında Ace ile odaya daldı. Bir şey hakkında tartışıyorlardı ama varlığımızı fark eder etmez ikisi de durup bize baktılar. Bir eş ve metresin yan yana oturması şaşırtıcı bir manzara olsa gerekti. Daha da kafa karıştırıcı hale getirecektim.

Gülümsedim. “Karının doğum gününü kutlamayacak mısın?”

“Tanrım,” diye mırıldandı Ace. “Şu an buna zamanımız yok.”

Ona kısa bir bakış attım. “Benim neye zamanım yok biliyor musun? Sana!”

Düşünmeden verdiğim, çocukça bir cevaptı; çünkü bir işimin, hatta bir sorumluluğumun dahi olmadığını düşünürsek boş zamanım vardı ve Ace’in sıkıcı ifadesinden, onun da aynısını düşündüğü açıktı.

Baba oğul yan yana durdular. Birlikte, iki kat güçlü bir tuğla duvar gibiydiler. Doğanın boyun eğmeyen gücü gibi. Ya da birinin sahip olmak için dua edebileceği bir şey gibi.

Kocamın bakışları benden Sydney’ye kaydı ve çarpık, iğrenç bir şekilde bizi birlikte görmekten hoşlandığını düşündüm.

Geçen ekim ayında, ona dokunmayacağımı söylediğimden beri bu sözüme sadık kalmıştım. Ancak günler geçtikçe daha ikna edici olmaya başlamıştı ve ben, insan teması için yanıp tutuşur haldeydim. Bedenimde ellerin ve dudakların gezinmesine; kendimi ter ve şehvet parıltısında kaybetmeye

ihtiyacım vardı. Arzu her geçen gün daha da güçleniyordu ve kocamın, sadece dayanamayacağım hale geleceğim anı beklediğini biliyordum. Antonio bazen beni tokatlayabilirdi ama bana asla tecavüz etmeye çalışmamıştı. Tahminimce bu, itiraf edemeyecek kadar utanacağı bir günahı. Ya da büyük olasılıkla, direnişimin kaybetmeye yakın olduğum bir oyun olduğunu düşünüyordu ve kazandığında büyük bir tatmin hissedecekti.

Neyse ki Sydney ve beni izleme şekli tiksindirmeye yetmişti. Ayağa kalkıp elbisemi düzelttim.

“Senin için gelen insanlarla birlikte yukarıda kutlama yapmamanın bir nedeni var mı?” diye sordu Antonio.

“Evet var aslında, Ace’i vurmak. Şu anda silahlı olmadığım için bu onuru sana bahsediyorum.”

Gözlerini devirdi ve masasına yöneldi. “Karımın gönlünü al, oğlum. Bugün onun doğum günü.”

Az önce kardeşler arasındaki bir savaşı kazanmışım gibi gözlerim zaferle parıldayarak Nico’ya döndüm. Fakat seks yaptığımız düşünülürse bu biraz garip bir karşılaştırma olmuştu.

Nico başını salladı ve sonra yürüyüp kapıyı açtı. “Derdini söylemek için bir saniyen var. Ve beni vurmayacaksın.”

“Göreceğiz,” diye mırıldandım ve yanından geçerek kapıdan çıktım.

Çıplak ayaklarım koridordaki soğuk betona değmişti ki ilk patlama duyuldu. Yüzüme bir hava dalgası çarptı, kulaklarım çınladı. John sert bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Önümdeki duvardan aşağı kayan kırmızı damlalara baktım.

Biri beni duvara çarpıp vücuduyla üzerimi örttüğünde bağırdım.

Pat.

Pat.

Nico, başımın yanındaki duvara eliyle vurarak, “Siktir,” diye hırladı. Arkasını dönüp sırtını önüme yasladı. Yakından gelen üç el silah sesi havayı yararak geçti. Kulaklarımda cınlayıp kemiklerimde titreştiler.

Elbisem ıslak ve sıcak bir şeyle sıırıslıklam olmuştu. O noktaya dokundum, ardından parmaklarıma baktım. Elim sanki kırmızıya boyanmıştı.

Çok fazla kan vardı.

“Ace,” diye soludum. “Aman Tanrım, Ace.” Elim titriyordu. Biri bileğimden tutup beni kocamın ofisine çekti.

“Ne olursa olsun bu odadan ayrılmayın,” dedi Antonio.

Ruhunun karanlığı gözlerine sızmış, onları simsiyah yapmıştı. Kapıyı çarptı ve ben bir adım geriye düşerek dengemi bulmaya çalıştım.

“Aman Tanrım, Gianna!” Sydney yanıma koştu. “Neren yaralandı?” Ben kapıya boş boş bakarken ellerini kollarımda ve vücudumda gezdirdi. Hiçbir yara bulamayınca, “Kimin kanı?” diye soludu.

“Ace’in.”

“Aman Tanrım!”

Kapının dışından birbiri ardına patlama sesleri geldi ve sonra bir sessizlik oluştu. O kadar sessizdi ki kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Kapıya göz attı.

“Hayır, Sydney,” diye uyardım.

Bakışları karmaşayla titredi. “Yardım edebilirim.”

“Hayır,” dedim aceleyle. “Antonio’yu duydun.”

Gözleri doldu, birinden bir damla gözyaşı süzüldü. “İçimde kötü bir his var, Gianna...”

“Onu seviyorsun.”

“Evet,” diyerek ağladı. “Onsuz yaşamak istemiyorum.”

Kapıya doğru bir adım attı ama bileğini tuttum. Aşk için kendini feda etmesine izin veremezdim. Yapamazdım. Aşk buna değmezdi. Aşk acıtırdı. Elini çekmeye çalıştığında onu daha sıkı tuttum. Ama sonra ışıklar söndü ve karanlık, yoklayan soğuk parmak uçlarıyla üzerimize çöktü.

Dudaklarımdan boğuk bir itiraz sesi çıktı ve yeniden sekiz yaşıma döndüm. *Hiç susmaz mısın sen kız? Yüz karası. Değersiz. Sevimsiz. Sürtük.*

Ciğerlerim sıkıştı.

Bileği elimden kaydı ve karanlığın içinde kayboldu.

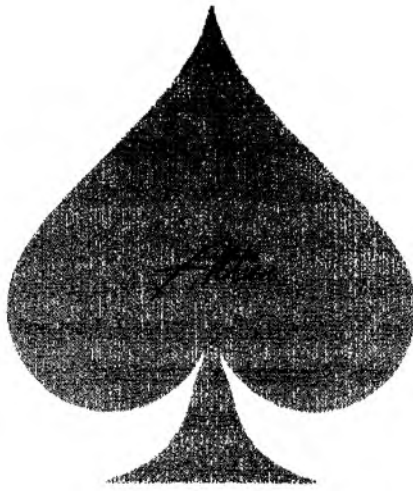
Benim için öldün.

Dizlerimin üzerine çöküp nefes almaya çalışırken, “Hayır,” diyerek ağladım.

Sydney’in dileği gerçekleşti.

Onsuz yaşamak zorunda kalmadı.

Yirmi üçüncü yaş günümde dul kaldım.

Gianna

Yaş 24

Ağustos 2015

“GÖĞSÜNDEKİ RİTMİ HİSSEDİYOR MUSUN?”

Başımı iki yana salladım, uzun buklelerim gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıma yapıştı.

“Buraya bak.” Annem elimi tuttu ve açık pembe kilise elbisesinin üzerinden göğsüme bastırdı. “Peki ya şimdi?”

Avucumun altında, korkmuş bir kuşun kanat çırpışı gibi küçük ama hızlı bir şey titreşti. Başımı sallayarak onayladım.

Sanki büyük bir sır veriyormuş gibi, “Bu bir müzik,” diye fısıldadı.

Gözlerim hayranlıkla doldu ama çok geçmeden aklımın köşelerine korku sızdı. “Ama babam müzikten nefret eder.”

“Bazı adamlar, Gianna... Bırak başkalarının müziğini, kendi müziklerini bile hissedemezler.”

İçimi hüçün kapladı.

Annemin gözleri de benimkiler gibi yaşla dolmuştu. “Bu ritimle dans et...” Elini kalbime bastırdı. “Ne zaman ve nasıl istersen.”

“Ne zaman istersem mi?”

“Evet, stellina.” Alnıma bir öpücük kondurdu ve beş yaşındaki kalbim ısındı. “Ne zaman istersen.”

“Karanlıktan korkuyorum.” Fısıltım hatıramı işgal etti, sesim kısık ve ruhsuzdu.

Benim için öldün.

Benim için öldün.

Benim için öldün.

Kelimeler karanlıkla birlikte, beni bütün olarak yutmaya geldi.

İrkilerek uyandım, çarşafılar terli tenime yapışmıştı. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak dairemin tavanına baktım. Rüya beni yirmi üçüncü yaş günümün gecesine götürdü.

Bir ambulansın arkasında oturuyordum, iki yanımdaki kapılar açıktı. Kanım donmuş olsa da hava sıcak ve nemliydi.

Cesedin üzeri örtülmüştü ama örtü, Sydney’yi bir ambulansın arkasına yüklerken sedyeden sarkan uzun sarı saçlarını gizleyememişti.

Biri önümde durduğunda ona boş bir bakış attım. Beni bulduğunda Antonio’nun soğuk ofisinin zemininde, karanlıkta oturuyordum. Allister beni kucağına alırken tek kelime etmemiş, dışarıya taşırken omzunda sessizce ağlamama izin vermişti. Tekrar içeri girip gözden kaybolmadan önce takım

* (İt.) Küçük yıldızım. (ç.n.)

elbisesinin ceketini çıkarmış ve omuzlarıma sarmıştı. Erkek gibi kokuyordu. Yoğun, sert ve güçlü. Uyuşukluk yerine kendimi o kokuyu hissetmeye zorladım.

“Eve gitmek ister misin?” diye sordu.

Ev?

Orası her zaman benden çok Antonio’nun evi olmuştu. Sydney fiyaskosundan sonra, Antonio evdeyken onun ilgisinden kaçmak için fırsat buldukça diğer dairelerinden birinde kalmıştım. Acaba Sydney, Antonio’nun ona asla sadık olmadığını, onu sevdiğini iddia ederken beni baştan çıkar-maya çalıştığını biliyor muydu? O, Antonio için, *aşk* için ölmüştü. Bu kelime ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

Eve gitme fikri birdenbire kulağa tiksindirici geldi.

Başımı iki yana salladım.

“Nereye?”

“Ace’e,” diye fısıldadım.

Çenesindeki kas seğirdi ve gözlerinden acı bir ifade geçti. “Ace bir süre orada olmayacak.”

Tüm itirazlarına rağmen bir ambulans onu hastaneye götürmüştü. Biri yan tarafından, diğeri kolundan olmak üzere aldığı iki kurşun yarası ona çok kan kaybettirmişti. O kurşunları benim için yemişti ve istese de istemese de sağlığına kavuşana dek ona bakacaktım.

“Biliyorum,” dedim.

Allister kaygılı bir şekilde dilini dişlerinin arasında gezdirdi ama etraftaki düzinelerce ajandan biriyle konuşmak için harekete geçti.

Onu arabasına kadar takip ettim ve bu adamı ilk defa takım elbisesinin ceketi olmadan gördüğümü fark ettim. Be-

yaz uzun kollu gömleği geniş omuzlarının ve kollarının çek-
lini belli ediyordu. Adamın ne kadar yapılı olduğunu şu ana
dek fark etmemiştim.

Belki de aklımlı kaybediyordum ama onu arabaya kadar
çıplak ayakla takip ederken tüm yürüyüş boyunca vücudunu
inceledim.

Beni sessizce Nico'nun Bronx'taki evine götürdü ve ardın-
dan arka kapıya kadar beni takip etti. Ace'in alarm sisteminin
kodunu biliyordum. Bana güvenip de söylediğinden değil,
bir keresinde şifreyi girerken onu izlediğim için biliyordum.

Allister arkamdan içeri girdi ve kapıyı kapattı.

“Kalmak zorunda değilsin,” dedim ona. “İyiyim.”

“şoktasın,” diye yanıtladı.

Omuzlarında bir gerginlikle etrafa bakındı. Beni burada
bırakmak istemiyordu. Bu fikirden nefret ediyor gibiydi. Ne-
denini merak ediyordum.

“Neden buradasın?” diye sordum, ceketini adadaki bir san-
dalyenin üzerine bıraktım. “Benim için üzülyüyor musun?”

“Hayır.” Sesi şefkatsizdi ve gözlerindeki kıvılcım, hiçbir
şekilde üzülmeyeğini gösteriyordu.

Tanrım, kalpsizin tekiydi.

“İyiyim,” diye ısrar ettim.

“Bana bir daha yalan söyleme, Gianna.”

Sahibimmiş gibi konuşmasına sinir olamayacak kadar
hissizdim. Aslında, gökyüzünün tepesinde bir pamuk ipli-
đine bağlı gibiydim ve ipliğin kopmasını umursamayacak
kadar hissizdim.

“Aç mısın?” diye sordu.

“Hayır.”

Merdivenlerden yukarı çıktım, kanlı elbisemi çıkarıp bir duş aldım. Yirmi dakika sonra ıslak saçlarım ve sadece Ace'in beyaz tişörtlerinden biriyle aşağı indiğimde Allister hâlâ oradaydı. Tezgâha yaslanmış, telefonla konuşuyordu. Yakıcı bakışları beni buldu, vücudumdan aşağı süzülerek bana bir sıcaklık ve heyecan karışımı gönderdi.

Tenimin altında bir titreme başladı, sonunda beni soka-
cak bir arı yaklaşıyormuş gibi vızıltısı arttı.

“Buraya gel,” dedi telefonu kapattıktan sonra.

Yanına ulaştığımda bana beyaz bir hap ve bir bardak su
verdi.

“İç.”

Ne olduğunu sormadım bile. Bir yudum su ile hapi içtim
ve bardağımı tezgâhın üzerine koymaya yeltendim.

“Hepsini iç, Gianna.”

Gözlerim kısıldı ama suyun geri kalanını da bana söyle-
diği gibi içtim.

“Önümüzdeki birkaç gün için dolapta daha fazlası var.”
Sesi sertleşti. “Aptalca bir şey yapma.”

İlaçların hepsini bir anda almaya çalışacağımı düşünü-
yordu. Bu geceden çok daha kötülerini yaşamıştım ve inti-
har etmeyi asla düşünmemiştim. Yine de onu ikna etmeye
çalışmakla uğraşmayacaktım.

Yanından geçerken beni tişörtümden yakaladı. Ona bak-
tım. Neden burada olduğunu, bana neden yardım ettiğini
bilmiyordum. Fakat aniden bunun için minnettar hissetim.
Yalnız kalmak istemiyordum.

Gözleri beni okşar gibi yüzümde gezindi. Ne aradığından
emin değildim ama yakınlığı ve vücudundan yayılan sıcaklık

hissizliğime işliyor, beni içten dışa doğru ısıtıyordu. Alevler tenimi yalarken bakışlarım yumuşadı, dudaklarım aralandı.

Tişıörtümü tutuşu daha da sıkılaştığında ona doğru bir adım kadar sendeledim. Çok yakındı, ona yapışmamak için elimi karnına koymam gerekti. Karın kasları avucumun altında gerildi ama yüz ifadesi değişmedi.

“Neye inanırsan inan, Gianna ama ben yetişkin bir adamım. Bir dahaki sefere önümde uygun şekilde giyin.”

Sözleri beni, içinde bulunduğum sıcak büyüden kurtardı. Cevap vermemi, bir şeyler söylememi istiyordu; sesinin keskin tınısı bunu yapmamı resmen emrediyordu. Böylece aklımı kaybetmediğimi anlayacaktı. Sahte bir endişe olduğundan emindim.

Ondan uzaklaşarak oturma odasına yöneldim. Uzandım ve televizyonda bir pembe dizinin tekrarını açtım. Arka planda telefonla konuşan Allister’ın derin tınısını dinlerken düşüncesizce diziyi izledim.

Bir ara uyuyakaldım. Ve rüyamda yüzüme hafifçe dokunulduğunu, kulağıma iki sert sözcüğün fısıldandığını gördüm.

Anılara yolculuk yaptıktan sonra öğlene kadar yatakta kaldım. Dairemi dolduran sessizlik o kadar gürültülüydü ki kulaklarımı acıtıyordu. Özgürlüğümü seviyordum ama yalnız yaşamaktan nefret ediyordum. Yalnız olmaktan nefret ediyordum. Bana babamı hatırlatıyordu. Kapıların çarpılmasını, ışıkların sönmesini...

Vincent yanağıma bir öpücük kondurdu. “Gördüğüm en güzel şeysin,” diye fısıldadı kulağıma.

Rahatsızlığımı engellemeye çalışarak güldüm. “Belli ki Karayiplerde hiç günbatımı görmemişsin.”

“Gördüm ve inan bana, kıyaslanamaz bile. Sana eşlik edeyim mi?”

Başımla onayladım.

Vincent elini sırtıma koydu ve beni kulübe yönlendirdi.

Geçen yılki silahlı saldırıdan sonra kulübün büyük açılış günüydü. Çok fazla hasar olmamıştı ve yalnızca altı kayıp vardı: Antonio, kardeşi, Sydney, John ve iki Zanetti. Ancak bugüne kadar Nico, kulübünü halka açmaya değil, intikam almaya odaklanmıştı.

Vincent’in eli, sahiplenici bir tavırla kalçamı aşağıdan kavradı. Bu gece burada olacağını bilmiyordum ama son zamanlarda ben neredeysem o da orada görünüyordu. Onu geri çevirmek istemedim, fakat bunun yakında yaşanacağını biliyordum. İyi kalpli, nazik ve yakışıklıydı; tam benim tipimdi ama ben ona göre bir kadın değildim. Ben, hiçbir erkeğe göre bir kadın değildim.

Hayatımda aşka ihtiyacım yoktu.

Ama seksi özlemiştim.

O kadar çaresizdim ki kulağımdaki sıcak nefesi bacaklarımın arasına bir kıvılcım gönderdi. Ağzımı bir başkasının ağzına bastırılı, üzerimde bir adamın ağırlığını hissedeli, kendimi dokunuşlar ve hislerde kaybedeli altı ay olmuştu. En son Cancún’daki bir cantinada* tanıştığım bir erkek striptizciyle birlikte olmuştum. Ona teslim olmam için sadece başparmağını kulağımın arkasındaki çukura sürmesi yetmişti. Duygusal olarak iyi hissetmemi sağlamamış ama fiziksel olarak ihtiyaç duyduğum her şeyi vermişti. Seksi,

* Latin Amerika ve İspanya’da yaygın bir bar türü. (ç.n.)

terli ve azgıncaydı. Havaya ihtiyacım olduğu kadar insan dokunuşuna da ihtiyacım vardı ve şu an az miktarda oksijenle yaşıyor gibiydim.

Vincent beni bir grup arkadaşımızın olduğu, özel bir kösedeki yuvarlak koltuğa götürdü. Merhabalaşıp yanaklardan öpüşerek aralarına katıldık.

Koltuğa yaslanan adamı görünce durdum. “Üzgünüm, tanışma zevkini yaşadığımı sanmıyorum.”

Keskin hatlar ve mavi gözler bana döndü. “O zevk bana ait olurdu.”

Ne kadar da yakışıklıydı.

Koyu gri bir takım elbisesi ve kravatı olan yabancı, benden birkaç santim uzundu. Bir beyefendiye benziyordu, bir beyefendi gibi konuşuyordu... Ancak onda yanlış hissettiren bir şey vardı. Vincent’in kalçamı sahiplenici bir şekilde sıkması beni sinirlendirdi.

“Bir içki alacağım.” İtiraz edip bana kendisi bir içki ısmarmayı teklif etmeden önce Vincent’in elinden kurtuldum. Çünkü yapardı. İstesem ayı bile bana getirebileceğini düşünüyordum. Eski kocamın kim olduğunu, içinde büyüdüğüm hayatı biliyordu ama gerçek bir beyefendi gibi bu konuyu asla gündeme getirmemişti. Benim dünyamda hayatta kalabileceğini sanıyorsa yanılıyordu. Daha bir merhaba bile diyemeden onu çiğneyip tükürürlerdi.

Yakışıklı’nın beni takip ettiğini fark ederek barda durdum.

“Adın ne?”

Başımı eğdim ve barın arkasındaki camda bakışlarıyla buluştum. “Bilmek hoşuna giderdi değil mi?”

“Giderdi.”

“Neden?”

“Çünkü bu gece becereceğim kadının adını bilmek isterim.”

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. Dolambaçsız insanları severdim ama... Yakışıklı'yla ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu.

Barmenden içkimi alırken dalgın bir şekilde, “Kendine fazla güveniyorsun,” dedim.

Bakışlarım görünmez bir güç tarafından kenara çekildi. O olduğunu bilmeliydim. Hep o olurdu. Allister, siyah takım elbiseli diğer iki adamın yan yana durup konuştuğu bir masaya gidiyordu. Fakat sanki benim varlığımı hissetmiş gibi o da benim olduğum tarafa baktı ve bakışlarımı yakaladı.

Yakışıklı'da neyin yanlış olduğunu anladım. Mavi gözleri donuk ve bulanıktı.

Delici ve içinde boğulacak kadar derin değildi.

Harika. Bıktırıcı derecede yakışıklı bir federalin, benim için bir göz rengini mahvetmesine izin vermiştim.

Allister'ın dikkati yanımdaki adama kaydı. Bakışları kısıldı ve başka yere bakmadan önce tiksintiyle titreşti.

Garip tepkisi karşısında kalp atışım yavaşladı ama bu duyguyu çabucak bastırdım. Federal hakkında düşünmekten hoşlanmıyordum. Her düşündüğümde üzerime bir gerginlik çöküyor, göğsümde derin ve belirsiz bir his bırakıyordu.

Geçen sene beni Ace'in evine götürdükten sonra onu birkaç kez görmüştüm. İlişkimiz her zaman olduğu gibi devam etmişti. Sanki o gece benimle hiç ilgilenmemiş gibiydi. Farklıydı, yanında her durduğumda tenime dokunan bir gerilim yayıyordu. Cevapları daha kuru, sesi daha sertti ve varlığım onu tedirgin ediyormuş gibi sık sık çekip giderek beni tek başıma bırakıyordu. Sinir bozucuydu.

“Ee... Bana adını söyleyecek misin?”

Sonunda dikkatimi Yakışıklı'ya çevirerek, “Tahmin et,” dedim.

“Hımm.” Bakışları meydan okumayla aydınlandı. “Senin gibi zarif ve güzel bir şey olsa gerek.”

Yaltaklanmasına gözlerimi devirdim ama içkimi bitirip tualeti kullanmam gerekene kadar on dakika daha tahminde bulunmasını sağladım.

Tam erkekler tuvaletinin önünden geçecekken kapı açıldı ve Allister ile göz göze geldim. Garip bir şekilde kalbim durdu, ciğerlerimdeki hava kesildi.

“Merhaba, Memur Bey.”

Bakışları tenimi delip geçerken tek kelime etmedi.

“İyi o zaman,” dedim. “Sana iyi geceler.”

Yanından geçmeye çalıştım ama önüme çıkarak yolumu kapattı. Herhangi bir oyun oynamayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden damarlarımda bir beklenti uğuldadı.

“Knox’la ne yapıyorsun?” Ayak parmaklarımda hissedebildiğim sesi kısık ve pürüzsüzdü.

Kaşlarımı çattım. “Knox kim?”

“Son on beş dakikadır flört ettiğin adam,” diye çıkıştı.

“Eh, az önce kendi sorunuzu yanıtlamış oldunuz, değil mi Memur Bey? Flört ediyordum.”

Öne doğru ansızın bir adım atıp sırtımı duvara çarpmaya zorladığında gülümsemem soldu. Dudaklarımdan arasından bir şok sesi kaçtı. Kollarını iki yanıma yerleştirerek beni kısırdı. O kadar yakındı ki tüm vücudum zonkluyordu.

“Büro’nun bu tür davranışları onaylamadığına eminim,” diye soludum.

Dikkati dağılmıştı, bakışları başımın yanına, eline değen bir tutam saçıma kaydı. Saçımı parmaklarının arasına alıp çektiğinde kafa derimdeki hafif baskıyı bacaklarımın arasındayla hissettim.

Aramızdaki küçük boşlukta kıvılcımlar çakıyor ve düşünmemi o kadar engelliyordu ki ağzımı tekrar açtım. “Belki de kadınları taciz etmek günlük gündem konularınızdan biri...”

“Kapa çeneni.”

Ona dik dik baktım.

Saçlarım parmaklarının arasından kaydı ve bakışları yüzüme odaklandı.

Gözlerinde karanlık ve uyuşuk bir şey oynuyordu.

“Knox’a onunla tanıştığına memnun olmadığını söyleyeceksin ve sonra arkadaş grubuna katılacaksın.”

Bunun hangi oyun olduğunu anlayarak güldüm. Koruyucum gibi davrandığı oyundu ve oynadıklarımızın arasında en sinir bozucu olanıydı. “Ne kadar cezbedici bir talep olsa da pas geçmek zorunda kalacağım.”

Gözlerindeki yoğunluğa bakmak, doğrudan güneşe bakmak gibiydi ve ben daha fazla dayanamayacaktım. Bakışlarımı kravatına indirdim. Her zamanki gibi mükemmeldi ama buna rağmen genellikle düzeltiyormuş gibi yapardım. Şimdiyse buna cesaret edemedim. Varlığı bir gerginlik yayıyor ve benim de gergince titrememe neden oluyordu.

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Gianna.”

“Biriyle yatmak için hakkında bir şeyler bilmene gerek yoktur.” Donuk gözlü adamla seks yapmayı düşünmüyordum bile ama Allister beni kışkırtarak ağzımdan bu lafların dökülmesine neden olmuştu.

Boğazından kısık bir hırıltı çıktığını duyduğumda donakalmış bir şekilde ona baktım. Birisi bu oyunu biraz fazla ciddiye alıyordu.

Avucu duvardan kaydı. Sesi sakın ve kesindi. “Onunla eve gitmeyeceksin.”

Kravatını düzeltten elini izledim ve o anda libidomun tamamen kontrolden çıktığını biliyordum; çünkü elini üzerimde, saçlarımda, boğazımda, ağzımı kapatırken hayal ettim. Hararet bacaklarımdan arasına nabız gibi çarpmaya başladı.

Sonunda, “Canım isterse giderim,” demeyi başardım.

“Dene bakalım.”

“Bana ne yapacağımı söyleyemezsin.”

“Az önce söyledim.”

İşte tam da bu yüzden bu oyundan nefret ediyordum. Sinirli bir ses çıkardım ve kolunun altından sıvışıp kadınlar tuvaletine doğru ilerledim.

“Beni duydun, Gianna.”

Onu çok iyi duymuştum.

Ama bu, dinleyeceğim anlamına gelmiyordu.

Her zaman birilerinin inadına bir şeyler yapmamaya çalışırdım çünkü bu, her seferinde beni sadece pişmanlık dolu bir tavşan deliğine düşürürdü. Fakat Allister’ın aptal oyunundan sonraki anlar beni doğrudan yeraltı dünyasının kendi Harikalar Diyarı versiyonuna itti.

Tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkadım ve koridorun sonunda durdum.

Ağzım kötü bir tatla doldu.

Loş bir ışık vardı ama odadaki en mükemmel çift onlar-mış gibi, flaş ışıkları üzerlerinde dans ediyordu.

Allister'ın kulağına bir şey söylemek için parmak uçların-da duran esmerin bir eli, adamın göğsündeydi. Şaşılasi bir sahne değildi, kadınlar her zaman ona yılışırdı ama sosye-tik randevularından biri olmadıkça Allister onlara pek izin vermezdi. Fakat midemde garip bir gerginlik yaratan asıl görüntü, Allister'ın elinin, bunu daha önce yapmış gibi çok doğal bir şekilde kadının kalçasına yerleşmesi oldu.

Kadına dokunuyordu.

Neden dokunmasın ki? Kadın zarif, sakın ve benim ol-madığım her şeydi. Allister bir uçurumdan düşecekken onu tutup çekecek tek kişi ben olmadığım sürece bana dokun-mazdı.

Dayanamadım, inat beni elektrikler çakan kucağına aldı ve bırakmadı.

Allister bu oyunu kazanamayacaktı.

Fakat sonunda, kazandı. Her zaman kazanırdı.

Yakışıklı'nın yanına gittim, kravatını tuttum ve onu kapı-ya doğru çektim. Gülümseyerek beni takip etti.

Başımı Allister'ın olduğu yöne çevirdim. Esmer hâlâ kulağına bir şeyler fısıldıyordu ve Allister'ın eli hâlâ onun kalçasındaydı. Ama bakışları benim üzerimdeydi. Gözleri Yakışıklı'ya kayarken yutkundum. Bir kıvılcım, mavi irisle-rinin içinde yandıktan sonra vahşi derinliklerde kayboldu. *Kalpsiz*. Bakışı misilleme vaadiyle doluydu. Ardından, onu dinlemeyecek kadar aptal olamazmışım gibi beni bıraktı ve tüm dikkatini esmere verdi.

Öfke göğsümü yaktı. Beni korkutarak oyunu kaybetmemi

sağlamasına izin vermeyecektim. Hem ne yapabilirdi ki? O sadece ailemin bir uşağıydı, bana dokunamazdı bile.

“Seninle yatmayacağım,” dedim Yakışıklı’ya. “Seni sadece eski erkek arkadaşımı kışkırtmak için kullanıyorum.” Gerçeği açıklamak biraz zor olurdu.

“Fark etmez, bebeğim.”

İğrenç tepkisi sinirlerimi bozdu. Artık adamın cazibesi bir fıçı yağa düşmüş gibiydi.

Dairem kulüpten sadece birkaç blok ötedeydi ve Yakışıklı’nın ayrılacağını umarak yürümeye devam ettim. Ne yazık ki kayıp bir köpek yavrusu gibi beni takip etti.

Lobi kapılarının önünde durdum. “Pekâlâ, tanıştığımıza memnun oldum. Yardımların için teşekkürler.”

Kapıyı açmak için döndüm ama bileğimi tuttu.

“Bekle bir dakika. Bana en azından bir içki borçlusun.” Sırıttı. “Ya da belki bir parça uyuşturucu. Russoların ne tür malları var bilmek isterim.”

Benim dünyamda bir parça uyuşturucu, bir kadeh şampanya gibiydi. Bir aile yemeğinde değilsek tabii, o zaman uyuşturucudan daha fazlası olabilirdi. Göz devirmeme engel olamadım. Aileme aşınaysa adımı da biliyor olmalıydı.

Gecesini boşa harcamıştım ve belli ki ailemin uyuşturucularına benden daha çok ilgi duyuyordu, bu yüzden kapıyı açtım ve içeri girmesine izin verdim.

“Gianna,” diye selamladı kapıcı. Yetmişlerindeki İrlandalı, beni ilk gördüğünde bana Bayan Russo diye hitap etmişti, fakat onu hemen engellemiştim.

“Merhaba Niall,” diye karşılık verdim. “Bu, Yakışıklı.” Yanımdaki adamın göğsüne pat pat vurdum.

Niall onu süzdü. “Yakışıklı,” diye mırıldandı ama onu selamlıyor mu yoksa alay mı ediyor anlayamadım. Niall’a bayılıyordum.

Yakışıklı, sesinde bir tiksinti tonuyla, “Pek saygılı biri değil herhalde?” diye sordu.

Yakışıklı, tam bir ezikti.

Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi, “Kendisi İrlandalıdır,” diye cevap verdim.

Kalacağını düşünmesin diye kapıyı aralık bırakarak daireme girdik. Odama gidip dolabımdan plastik bir torba aldım. Oturma odasına döndüğümde onu eşyalarım dokunurken buldum. “İşte,” dedim uyuşturucu torbasını ona atarak. “Zahmetlerin için.”

Resmen ellerini birbirine sürttü. “Duyduğum kadar iyi olup olmadığını öğrenelim hadi.”

“İyidir.”

Mermer tezgâhın üzerine biraz toz döktüğünde içimden inledim.

Mutfaktaki parlak ışıkların altında takım elbisesinin eski olduğu, ayakkabılarının yıpranmışlığı belli oluyordu. Hiç parası yoktu ve uyuşturucu sıkıntısı çekiyordu. Uff, neden bu salağın daireme girmesine izin vermişim ki?

Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu.

“Söylemiştim,” dedim topuklu ayakkabılarımı çıkarırken. “Şimdi toplan ve git. Beşte en sevdiğim dizinin tekrarı başlayacak.”

“Gerisi nerede?”

“Alacağını aldın, kendine hâkim ol.”

Gözleri kısıldı ama çok endişeli değildim. Eğer bana do-

kunursa yarın sabah altıda bir ara sokakta derisi yüzülmüş olarak bulunurdu. Ve bunu o da biliyordu.

“İyi.” Tezgâhtaki tozu son zerresine kadar içine çekmeye çalıştı. Hiç çekici olmayan bu gösteri karşısında yüzümü buruşturdum.

Kapının aralığından, koridorda birinin yürüdüğünü fark ettim. Siyah takım elbise. Geniş omuzlar. Keskin hatlar. Kalbim buza dönüşene dek soğudu. Bakışlarını, silahının namlusuna bir susturucu yerleştiren ellerine indirmişti.

Boğazım sıkıştı ve damarlarıma bir panik sızdı.

Başını kaldırdı. Gözleri beni öldürecek kadar soğuktu.

“Hayır,” diye soludum.

Ama çok geçti.

Kapıyı iterek açtı ve ağır, kalpsiz bakışları Yakışıklı'yı buldu. Boğuk bir ses kulaklarıma çarptı. Tezgâha ve dolaplara kan sıçradı. Yakışıklı, donuk mavi gözleri fal taşı gibi açık bir şekilde ve alnında bir kurşun deliğiyle yere düştüğünde havaya beyaz tozlar saçıldı.

Safra boğazımda yükseldi, kamburlaşarak ağzımı kapattım.

Kapıya baktığımda Allister'ın susturucuyu çıkarıp cebine koyduğunu gördüm. Gözlerinde karanlık bir kayıtsızlık vardı.

Umursamazlığı beni o kadar öfkелendirdi ki gözümü kan bürüdü.

“*Figlio di puttana!*” diye bağırdım. *Seni orospu çocuğu.*

Kapıya döndüğünde içime soğuk bir panik yayıldı.

“Bekle,” diye yalvardım. “Lütfen beni bununla bırakma! Allister!”

Arkasına bile bakmadı.

“Ace... Burada ölü bir adam var.” Bunun gibi sorunlarda kullanmam gereken tek kullanımlık telefonu tutan elim titriyordu. “Gerçekten ölü.”

“Kim?”

“Yakışıklı,” diye mırıldandım yerdeki cesede bakarak. Değim bir anlam ifade etmiyordu ama kan, kilimime bulaşmak üzereydi.

“Neredesin?”

“Dairemde.”

“Tanrım,” diye mırıldandı. “Ne bok yedin sen?”

Oturma odasına yürüdüm. “Ben bir şey yapmadım! Onu Allister vurdu ve sonra öylece gitti!”

Uzunca bir süre durakladı. “Tanrı aşkına!”

“Mutfağımın her yeri kan içinde,” diye sızlandım. Nico’nun biriyle konuştuğunu duydum ve o konuşurken kan da *vintage* halıma ulaştı. Sakince, “Onu geberteceğim,” diye itiraf ettim.

“Ona teşekkür edecek ve sonra o lanet çeneni kapayacaksın.”

“Kendimi balkondan atmayı tercih ederim.”

“Allister ile olan ilişkiyi mahvedersen, Gianna...”

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani? Senin adamlarından biri olduğunu sanıyordum?”

Güldü. “O, sadece kendinin adamıdır. Babamın onu bizimle çalışmaya ikna etmesi bile o kadar uzun sürdü ki... Bunu mahvettiysen seni boğarım.”

Ah. Onunla uşağımızmış gibi konuştuğumda, Allister’ın bana her zaman saf olduğumu düşünerek bakmasına şaşmamalıydı. Yutkundum. “Ben cılız bir kıyım. Hain federalle olan ilişkini nasıl mahvedebilirim ki?”

Homurdandı. “Sen sadece işine geldiğinde *cılız* olursun. *Hiçbir yere gitme. Beni anladın mı?*”

“Ama gözleri açık...”

“Hiçbir yere, Gianna.”

“İyi.”

Telefonu kapatıp koltuğa fırlattım.

Yirmi dakika sonra Lorenzo ve Luca daireye girdi. Lorenzo ıslık çalarak Yakışıklı’nın bacağına bir tekme attı. “Ölmüş, sorun yok.”

Yüzümü buruşturdum. “Ölü bir adama tekme atmayı bırakabilir misin?”

Luca cesedin yanına çöktü. “Gianna, bu pisliğin neden senin dairende olduğunu bilmek ister miyim?”

Bir oyun kazanmaya çalışıyordum... ve çok fena kaybettim.

“Hayır,” diyerek iç geçirdim.

Lorenzo, sakızını mutfak adasına yapıştırarak tezgâhın üzerindeki kokainleri aldı. “Bu adamı tanıyorum,” dedi. “Adı Knox, sanırım. Yavşak herifin teki, kumar borcundan dolayı infazcılarımız birkaç kez ziyaret etmişti. Hâlâ biraz borcu var.”

Odama doğru ilerlerken, “Artık borcunu ödeyebileceğini sanmıyorum,” diye mırıldandım. Duş aldım ve saçlarımı kuruttuktan sonra topladım. Kısa, dar bir kot şort ve belimi birkaç santim gösteren, omuzları açık bir üst giydim. Odamdan çıktığımda ceset gitmişti ama mutfağımın her tarafı kanla kaplıydı. Öfke beni kısıkcı altına aldı.

Lorenzo ve Luca bir şakaya gülerek ön kapıdan girdiler.

Sesimdeki zehri kontrol edemeyerek, “Allister nerede yaşıyor?” diye sordum.

Luca homurdandı. “Ona ne yapacağını sanıyorsun?”

Lorenzo başını salladı. “O senin uğraşabileceğin biri değil, Gianna.”

“O. Nerede. Yaşıyor?”

Luca omzunu silkti. “Bazen küçük kızların bir iki ders alması gerekir.” Cevabına dişlerimi gıcırdattım ama bir apartmanın adını söylediğinde kin gütmeyi bıraktım.

“Birkaç adam çağır. Bu boku ben temizlemem.” Ön kapıyı arkamdan çarptığımda Luca’nın sesi kesildi.

Allister’in evine giden yol boyunca öfke damarlarımda gezindi.

Yüksek bina, herhangi bir özel ajanın karşılayabileceğinden daha güzeldi. Neredeyse gökyüzüne dokunuyordu, şık bir tasarımı ve koyu renk camları vardı.

Allister beni beklemediği için resepsiyondaki kadını içimdeki her türlü tatlılıkla cezbetmek zorunda kaldım. Onu, Allister’in uzakta yaşayan kız arkadaşı olduğuma ve onun beni aldattığından şüphelendiğime ikna etmiş olabilirdim. Yanağımdan bir damla yaş bile süzüldü.

Shaniqua anlayışla içini çekti. “Ah, tatlım, çık yukarı hadi. Sen onun kıcını tekmeleyemezsen ben yaparım.”

Allister’in dairesi kırk üçüncü kattaki üç daireden biriydi.

Kapıyı yumruklarken elim öfkeyle titriyordu. İlk üç vuruşta açmayınca tekrar elimi kaldırdım ama daha vuramadan kapı açıldı.

Ona bakmadan yanından geçip dairesine girdim. Ne yapacağımdan emin değildim ama bunu koridordaki güvenlik kamerasının önünde yapmamayı tercih ederdim.

Mekânın tek bir detayını bile fark edemedim çünkü görebildiğim tek şey vintage kilimimdeki kırmızı lekeydi. Kapı

hafif bir *tık* sesiyle kapandığında gerildim, arkamı döndüğümde kapıya yaslandığını gördüm. Kollarını önünde kavuşturmuştu ve beyaz gömleği pazılarının üzerinde sıkıca gerilmişti. Ortamı, mutfak adasının üzerindeki tek bir lamba aydınlatıyordu ve yüzünün bir kenarı gölgeler içinde kalmıştı. Karanlık onu seviyordu, iyi anlaştıklarından hiç şüphem yoktu.

Onun, diğer erkeklerin olmak istediği gibi bir adam olduğunu düşünmeden edemedim. O, mükemmel bir örnekti ve diğer herkesin küçük kusurları vardı.

Beni karanlık, gözkapakları yarı kapalı bir bakışla izlerken onun etki alanında durduğumun fazlasıyla farkına vardım. İri bedeni kapıyı kapatıyor, evdeki oksijeni tüketiyordu.

Gözleri neredeyse isteksizce çıplak bacaklarıma indi. Şortumun saçaklı kenarlarından, simli ayak tırnaklarıma kadar beni süzdü. Dikkati tekrar yukarı yöneldi ve gözleri, vücudumdan süzülen bir ter damlası gibi üzerimde gezindi; göbeğimdeki elmas *piercingden* göğüslerime, ardından boğazıma çıktı ve en son gözlerimde durdu.

Kalp atışlarım gergince hızlandı. Ne onu ne de ona olan tepkimi anlayamadım ve bu, kanımın saf bir öfke ve hüsrarla kaynamasına neden oldu.

Ona doğru yürüdüm. Tam avucum yüzüne yapışacakken bileğimi yakaladı, beni kendi etrafında döndürüp sırtımı kapıya çarptı. Çarpmayla birlikte kapı tıngırdadı ve ağzımdan şok dolu bir ses çıktı. Öfkeden yanaklarım yanıyordu. Onunla savaşımaya, elinden kurtulmaya çalıştım ama o, sakin bir ifadeyle bileklerimi mengene gibi göğsüme bastırdığında kurtulamadım. Mücadele etmek faydasızdı, mecburen

hareketsiz kaldım. Derin nefeslerim odayı doldurdu. Başka bir şey yapamadığım için, “Senden nefret ediyorum,” diye mırıldandım.

Havadaki düşmanlık ağır geliyordu, ancak başka bir şeyin canlandığını, neredeyse bir kibritin çakılışı gibi duyabiliyordum.

“Seni uyarmıştım, Gianna...” Sesi yumuşak ve nazikti ama dişlerini sıkarak söylemişti. Bana onunla yalnız kalmam konusunda verdiği uyarıyı kastettiğini biliyordum.

“Beni korkutmuyorsun,” diye soludum.

Bileklerimi iki yanımdan kapıya dayadı ve yavaşça başımın üzerine kaydırды. Hızlı nefesler almaya başladım. Durgun bir his kaslarımı çekiyordu. Varlığı ürkütücü ve dokunulmayacak kadar soğuk olsa da tutuşu ateş gibiydi. Dudaklarını kulağıma bastırduğında içimden bir ürperti geçti.

“Hiç akıllanmadın.”

Elleri bileklerimi başımın üstünde pranga gibi tutuyordu. Gözlerime, dudaklarıma, her nefes alışımında hareket eden göğüslerime baktı. Aldığım her nefesi fazlasıyla hissediyordum. Yavaş ve melodik soluklardı. Kafa karışıklığı ve şortunun altına doğru bir yol izleyen sıcaklık, birbiriyle savaşıyordu.

Gözleri gözlerimle buluştu. *Mavi*. Kararan bir gökyüzünün altındaki serin ipek çarşaflar gibiydi. Gerçi, başka bir şey daha vardı. Parlak ve hayat dolu bir şey titreşiyordu. Nevrotik bir insanın gözlerindeki yansıma gibiydi. Bir çılgınlıktı. Bir *takıntıydı*.

Yüzünü boynuma bastırduğunda bir titreme vücudumu ele geçirdi. Kokumu içine çekti. Sonra boğazından küçük

bir memnuniyet sesi çıktı. Bu derin, sert sesi bacaklarımın arasında hissettim ve içgüdüsel olarak, boynumu daha fazla ortaya çıkarmak için başımı eğdim. Atkuyruğum çıplak omzumun üzerinden kayıp diğer yanıma düştü.

Bileklerimi tutuşu sıkılaştı ve gözlerim baskıdan dolayı yarı yarıya kapandı.

Demek onun tarafından dokunulmak böyle hissettiriyordu...

Bağımlılık yapıcı.

Bir eliyle bileklerimi tutmaya devam ederken diğer eli boğazıma indi. Yaklaşarak vücudunu benimkine bastırdı. Ta ki birbirimize yapışana, göğüslerim göğsünün sıcaklığı altında yanana kadar. Tenimin altında kıvılcımlar çakıyor, o kıvılcımlar Allister göğüs uçlarıma sürtünecek kadar kıpırdadığında cayır cayır yakıyordu.

Kalbi çok hızlı atıyordu. Ve bunun nedeni yorulması değildi. Onunla savaşmam değildi. Nedenini bilmiyordum ama analiz edecek durumda değildim. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Benden o kadar ani bir şekilde uzaklaştı ki tüm vücudum resmen itiraz edercesine çığlık attı. Tenime çarpan hava kanımdaki ateşi soğutamadı. Ortam o kadar sessizdi ki kalbimin atışını ve uzaktaki bir saatin tik taklarını duyabiliyordum.

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu; sanki gözbebeğinin siyahı mavisinin içine akıyordu. Kafasını toplamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Durumu bir anda anladım.

Bu adam benim için yanıp tutuşuyordu. Kanıtını az önce vücuduma bastırmıştı ama artık bundan nefret ettiğini bili-

yordum. Dilini dişlerinin arasında gezdirdikten sonra döndü ve benden uzaklaştı, her santiminden bir gerilim yayılıyordu.

Onun yanında gördüğüm hiçbir kadına benzemiyordum. Zarif, sakın ve uysal kadınları tercih ediyordu. Bense onların tam tersiydim. Beni istiyordu ve bundan nefret ediyordu.

Ben onun kendi küçük oyunuydum.

Bana dokunursa kaybederdi.

Birden, bunun her şeyimi vererek oynamak istediğim bir oyun olduğunu hissettim.

Mutfağa girdi. Beyaz dolaplar ile gri tezgâha sahip mutfak, tıpkı sahibi gibi havalı ve sofistikeydi. Dolaptan bir şişe votka aldı ve bardağına –bana kalırsa– biraz fazla doldurdu.

Az önceki öfkem, ellerinin sıcaklığıyla birlikte üzerimden uçup gitmişti ve öfkemi tekrar kazanmayı istesem de Allister ile oynamayı daha çok istiyordum.

Kapıdan uzaklaştım. “Neden olmasın? Bir bardak benim de hoşuma gider, teşekkür ederim.”

Tekrar umursamaz görünmeden önce omuzları biraz gerildi. “Teklif ettiğimi hatırlamıyorum.”

“Biliyorum,” dedim ve sandaletlerimi çıkarıp kendi evimmiş gibi rahat davranmaya çalıştım. “Ki bu kaba bir davranıştı ama seni affedecek kadar nazik bir insanım.”

Dönüp tezgâha yaslandı. “Çok rahatladım. Şimdi çık dışarı.”

Ona doğru yürürken bakışları attığım her adımı izledi. Bu, kanımdaki ateşe elektrikli kıvılcımlar gönderdi.

Etrafında dolaşırken parmağımı pürüzsüz mermer tezgâhın üzerinde gezdirdim. “Nerelisiniz, Memur Bey?”

“Iowa.”

Onunla yüz yüze gelmek için mutfak adasının üzerine oturdum. Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. “Bunu duymaktan bıktım. Iowa senin güzel yüzünü hiç görmemiştir.”

Bana dik dik baktı. Dişlerini alt dudağına geçirdi. İçkisinden bir yudum aldı.

Ellerimin üzerinde geriye yaslandım. Dalgın bir şekilde, “Ne kadar da sırlarla dolu bir adamsın,” diye söylendim. “Paylaşmak önemsemektir, bilmiyor musun?”

“Eğer yeni sloganın buysa, o pislik Vincent’ın sana dokunmasına izin verip vermediğini söyle bana.”

Sesindeki düşmanlık karşısında gülümsemem soldu.

Evet dersem ne yapardı? Mutfak dolaplarımdan hâlâ damlayan kanı hatırlayınca, bu merakımı göz ardı ettim.

“Elbette,” dedim. “Söylerim. Sonra sen de bana kaç kadınla yattığını söyleyebilirsin. Göster ve anlat oyunu gibi yaparız.” Somurtuyormuş gibi yaptım. “Ne yazık ki gösterme kısmı olmadan tabii.”

Azıcık bile eğlenmiyordu.

Onun başka kadınlarla birlikte nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım. Adamı kanepede sevişirken hayal edemiyordum. Bu benim favorimdi: öpüşmek, okşamak, sürtünmek. Geri dönüşü olmayana dek birbirimizi heyecanlandırmak...

Sonraki sözlerim yumuşak ve şehvetliydi. Hepsini oyun için yaptığımı söyleyebilmeyi dilerdim ama ağzımı bu adama bastırma düşüncesi bile içimi titretiyordu.

“Öpüşür müsünüz, Memur Bey?”

Beklendiği üzere cevap vermedi. Beni yalnızca, ondan tek bir kelime bile duymaya layık olmadığını ifade eden sert, yarı kapalı bir bakışla izledi.

Kalbim garip bir şekilde çarpıyordu.

İri erkekler hiçbir zaman tercihim olmamıştı ama... Tan-
rım, bu adamın tadına bakmak istiyordum.

Ben adadan kayarak ona doğru yürürken gözleri kısıldı.

Sıcaklığını hissedecek kadar yaklaşıp bardağını aldım ve bir yudum içtim.

Aniden bu adamın nasıl seviştiğini öğrenmek istedim. OKB eğilimlerini yatak odasına da taşıyor muydu, yoksa bu onu daha da mı edepsizleştiriyordu?

Ayakkabılarının üzerine çıktım, sonra da parmak uçla-
rımda yükseldim. Ağzımdaki bir yudum votkayla dudak-
larımı onunkilere yaklaştırdım. Onu öpebilecek kadar ya-
kındım. Dudaklarını ısırp yalayabilecek kadar yakın. Gö-
ğüslerim göğsüne değdi ve sıcaklık doğrudan içime işledi.
Dudakları aralandığında ağzımdaki içkinin onun ağzına
akmasına izin verdim. İçimdeki saf şehvet o kadar şiddetli
bir şekilde patladı ki başım döndü. Ellerimi karnında gez-
dirdim, gömleğini delip geçebilirmişim gibi parmaklarımı
göğsünün üzerine sıkıca bastırdım. O kadar sert ve sıcaktı, o
kadar güzel kokuyordu ki içinde kaybolabilirim.

Bir elimi boynundan yukarı kaydırıp bir avuç saçını kav-
radım ve sıvının geri kalanını dilimle ağzına ittim.

Sıcak. Islak. Canlandırıcı. Midem kasıldı, nefesim kesildi.
Bu hain federalle bir yudum votka paylaşmak, hiç kuşkusuz
ki şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici şeydi.

Dili benimkinin üzerinde kayarken alev almış kelebekler

damarlarımda uçtu. Göğsünün derinliklerinden gelen sert bir sesle ağzındaki alkolü yuttu. Sonra acıyla bağırıp bir adım geri çekilmeme yetecek kadar sert bir şekilde dudağımı ısırdı.

Dudaklarım sızladı.

Kalbim kulaklarımda atıyordu.

Nefes alıp verişim düzensizdi.

“Ateşle oynuyorsun, tatlım.” Sesi soğuk, siyah kadife* gibiydi.

Bana tatlım demesine içten içe bayılıyordum. Nadiren diyordu ama ne zaman dese, içimde bir türlü anlayamadığım hoyrat bir kıvılcım yanıyordu. Ve o kıvılcım her zaman aynı şekilde omurgamdan aşağı iniyordu: Heyecan verici bir şekilde.

Bakışları o kadar soğuktu ki tüylerimi diken diken etti. Ahlakçı federalden daha önce hiç görmediğim şekilde dikkatsiz ve korkutucu bir tavırla bardağını yere düşürdü. Bardak parçalanarak dört bir yana saçılırken titredim.

Cam parçalarına bakıp, “Bunu temizlemesi çok zor olacak,” diye mırıldandım.

“Benden sağ çıkamazsın, Gianna.” Bu sadece bir gerçeğin dile getirilişiydi. “Kırılğan hiçbir şey benden sağ çıkamaz.”

Ayaklarıma, simli ojemi yansıtacak kadar yakın olan bir cam parçasına baktım. Kırık bardak başka bir anlam kazandı.

Bardak, bu adamın benimle işi bittikten sonraki *halimdi*.

İki yıl önce tanık olduğu panik atağımı ikimiz de hatırlıyorduk. Ve ne yazık ki gördüğü son panik atak da olmayacaktı.

Kafam karmakarışık olmuştu, bu nedenle aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “Yakışıklı’yı öldürdün.”

* Siyah kadife, bira ve şampanya ile yapılan bir kokteyldir. (ç.n.)

Verdiğim takma isme şaşırmadı. “Birini ilk öldürüşüm değil.”

“Ve son da olmayacak mı?” dedim dalgınca. “Peki ya ben, Memur Bey? Beni de öldürür müsünüz?”

Öne doğru bir adım atıp boğazımı hafifçe kavradığında nefesimi tuttum.

“Hayatım çok daha kolay olurdu o zaman,” dedi. Çırpınır gibi atan nabzımın olduğu yeri başparmağıyla okşayıp sonra üzerine hafifçe bastırdı. Tüm düşmanlarının ve büyük olasılıkla masumların kanıyla kaplı sert elinin üzerimde olması beni bu şekilde etkilememeliydi. Fakat yanıyordum ve daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına...

Ama o, benden uzaklaştı.

Döndüm ve adanın etrafında dolaşmasını izledim. “Bu yılki doğum günümü kaçırdın, eminim ki bu yüzden berbat hissediyorsundur.”

Sıkıcı bir sesle, “Hem de nasıl,” diye onayladı.

“Bak, biliyordum! Ama sorun değil çünkü şimdi telafi edebilirsin.”

“Ah.” Dudaklarının bir kenarına küçük bir gülümseme yerleşti. “Hediyeni istiyorsun.”

Fiziksel türden bir hediye, evet. Kıyafetlerimi çıkarmak istiyordum. Dizlerimin üstüne çöküp bu adama kendini iyi hissettirmek istiyordum. Ellerini üzerimde, kafasını bacaklarımın arasında istiyordum. Ve tüm bunlardan sağ çıkabilirsem eğer, onu içimde istiyordum. Bunun yaşadığım en iyi seks olacağını biliyordum.

Gözlerim düşüncelerimi yansıtmış olmalı ki bakışları kardı. “Ben senin hayranlarından biri değilim. Aletimle oy-

nayıp beni seçeceğin günün hasretini çekmem. Seninle sevişirsem Gianna, o andan sonra bunu başka kimse yapamaz.”

Midem kasıldı ve bir sonraki nefesimi alırken neredeyse boğulacaktım.

“Hâlâ yapabiliyorken kıcını dairemde çıkarmazsan...” Sesi karanlık bir uğultuya dönüştü. “Bundan geri dönüşün olmaz.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Sırf seks yaptık diye kendini benimle bir ilişkiye mi bağlayacaktı? *Niye ki?* Beraber olduğu diğer kadınlara aynı şartı sunmadığından emindim, yoksa hiç şüphesiz ki hepsi bunu zevkle kabul ederdi. Belki de sadece beni korkutmaya çalışıyordu ama ne olursa olsun, bu sefer onu küçümsemeyecektim. Artık onun kimse tarafından kontrol edilmediğini ve isterse geleceğimi kolayca avucunun içinde tutabileceğini biliyordum.

Hayatımı kontrol eden başka bir erkek istemiyordum, özellikle de bana duyduğu ilgiden nefret eden birini.

Bir cam parçası ayağımı kestiğinde yüzümü acıyla buruşturdum ama sessizce kapıya doğru ilerledim. “Bu heyecan vericiydi ama dürüst olmak gerekirse ilk buluşma için azıcık aşırıydı. Bundan sonra seçeceğim beyler konusunda daha dikkatli olmalıyım.”

Kısılmış bakışları ayaklarıma indi. “Kanıyorsun.”

Öfkeli bir tavırla güldüm. “Kan konusunu hiç açma, Alister. Bana yeni bir kilim alacaksın.”

“Dur.”

Onu görmezden geldim. “Bu arada, Shaniqua’yı kız arkadaşın olduğuma ve senin beni aldatan bir piç olduğunu

düşündüğüme ikna etmek zorunda kaldım. Umarım sorun olmaz.” Çok yakınımda olduğunu fark etmeden önce beni belimden tutup kaldırdı. Kendimi oradan oraya sürüklenen bir Pollyanna bebeği gibi hissettim. “İndir beni, Allister. Federallerle yatmam.”

“Seni istediğıme karar verseydim, kullanacağım kelime yatmak olmazdı.”

Beni banyo tezgâhının üzerine bıraktı. Nedense sinirlerim bozulmaya başladı.

“Beni neden istemiyorsun?” diye sordum. “Yanımdayken iyi görünüşünü bozacağım için mi?”

Arkama uzanıp bir dolabı açarken gözleri bıkkın ve keyifsizdi. Koluma değen kolu yanıyordu. Vücut ısısı beni mahvetti ve o derin, erkeksi kokusu başımı döndürdü. Uzuvlarım aynı anda hem ağır hem de hafifmiş gibi geliyor, tenim elektrikli bir tel gibi vızıldıyordu.

Yanıma bir şişe peroksit, bir top pamuk ve bir yara bandı koyduğu sırada nefesim kesildiği için sadece onu izledim.

Ayağımı kaldırdı ve kesiği nazıkçe temizlemeye başladı. Yutkundum, oldukça sersemlemiştim. En son ne zaman birinin benim için böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordum. Annemden beri kimse benimle ilgilenmemişti. Bir insan nasıl hem bu kadar soğuk hem de aynı anda böylesine sıcak olabilirdi?

Kalbim tekledi.

Yanıp tutuşuyordum. İnsan teması için... Beklenmedik bir şekilde, *onun* için.

Her zaman fevri davranır, asla düşünüp taşınarak hareket etmezdim. Anı yaşar, beni sarhoş edecek şeyleri ve hislerimi

dinlerdim. Şu an ise bu adamın ellerinin üzerimde olması için her şeyi yapardım.

Tereddüt ederek üstümdekini çıkardım ve ayaklarının yanına düşürdüm. Öyle hareketsiz kaldı ki hava bile sessizleşti. Hiç acele etmeden yara bandını ayağıma yapıştırdı, sonra bana baktı. Dipsiz. *Büyüleyici*. Ve ateşten daha sıcak. O beni izlerken sutyenimi çıkarıp yere bıraktım.

Göğüslerim sertleşmiş ve ağırlaşmıştı. Sadece vücuduma bakmasının yarattığı tatmin bile neredeyse eziciydi. Sesim bir nefes gibi çıktı.

“Soruma hiç cevap vermediniz, Memur Bey.”

Öpüşür müsün? Sessiz sözler aramızdaki havada uçtu.

Bacaklarımın arasına girdi. Göğüslerime bakan gözleri o kadar ateşliydi ki boynum kızardı. Başparmağını şortumun düğmesinin üzerinde gezdirdiğinde meme uçlarım sertleşti.

“Öpeceğim kişi kim?”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordum.

Düğmeyi delikten çıkardı.

“Kadınlarından biri,” diye soludum.

Ellerimle geriye yaslanıp kalçamı kaldırdığımda şortumu ve tangamı bacaklarımdan aşağı çekti. Onları yana fırlatıp bakışlarını iki yana açılmış bacaklarımın arasına dikti. Gözleri karardı ve elini ağzında gezdirdi.

Pek edepi bir kadın olduğumu söyleyemezdim; fakat nefret ettiğim bu adam için banyo tezgâhının üzerinde, çıplak bir şekilde bacaklarımı iki yana açacağım hiç aklıma gelmezdi. İçimden bir ürperti geçtiğinde kolumdaki diken diken olmuş tüylerimin üzerinde parmağını gezdirdi.

“Sence?” dedi.

Öpüşmüyordu. Ve nedense buna sevinmeli miyim yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemiyordum. Bildiğim tek şey, benim nerede bitip onun nerede başladığını fark edemeyecek hale gelene kadar saatlerce dudaklarımı bu adamın dudaklarına bastırmak istediğimdi.

Başparmağı, kasığımdaki tek çizgi şeklinde özenle tıraş edilmiş tüylerimin üzerinde gezindi. Midem sıkıştı. Kanım kaynadı. Bana hiç bu şekilde, gözlerinde tatlı ve tüketici bir arzuyla bakmamıştı. Sanki daha önce hiç kadın görmemişti. Sanki ben *her şeyiydim*.

Bu beni dehşete düşürdü.

Saçımı tutup başımı geriye çektiğinde, dudaklarını boynuma bastırduğunda ve sanki sıkı bir savaşta teslim olmaya zorlanmış gibi vahşi, sert bir öfke sesi çıkardığında nefesim kesildi. “Ateşle oynarsan, tatlım...” diye hırladı. “...yanarsın.”

Beni tezgâhtan kaldırdığında bacaklarımı beline doladım. Koridorda yürürken beni sanki değerli biriymişim ya da beni nasıl incitebileceğini aklı almıyormuş gibi sıkıca tuttu.

Beni yatağa bıraktı. Çarpmanın etkisiyle göğüslerim zıpladığında, yoğun bakışlarıyla bu hareketi izledi. Bir elini karnımdan yukarı kaydırıp ve göğüslerimden birini tutup sıktı. Başparmağını meme ucuma sürttü.

Bir nefes verdim. Zevk, karnıma doğru inen bir yolu cayır cayır yaktı.

“Bu kadar mükemmel olacağını bilmeliydim,” diye mırıldandı.

İçim sıcacık oldu ama beni döndürüp karnımın üzerine yatırdığında bu his yarıda kaldı. Elleriyle popomu okşayıp avuçladı.

“Bekle...” diye soludum. “Boz baştan mı başlayacağız? Bütün o tuhaf şeyleri söylememişsin gibi?” Popumu ısırduğunda omurgamdan yukarı bir ürperti fırladı.

“Sil baştan,” diye düzeltti ve uyluğumu öpüp hafifçe emdi.

“Evet o...” Dilinin ıslak sıcaklığı bacaklarımın arasında gezindiğinde parmaklarımı çarşaflara gömerek inledim. “Ah Tanrım...”

Boğuk bir inlemeyle beni sırtüstü çevirdi, vücudu benimkinin üzerine kapandı ve sertliği bacaklarımın arasına yerleşti. Ellerini iki yanıma koyarak eğildi ve göğsümü ısırıdıktan sonra meme ucumu sertçe emdi. İçimde bir sıcaklık patlayıp damarlarıma aktı. Pazılarını tuttum, ellerim kolunun sadece dörtte birini sarabildi. Antonio uzun boylu ve güçlüydü ama bu kadar kalın değildi. İçime bir gerginlik hücum etti. Normal boyutta erkekleri tercih ederdim çünkü onlarla baş edebilir, nefes borumu tek bir sıkmayla parçalayabileceklerinden korkmazdım.

Galiba boyumu aşan bir işe girişmiştim.

Fakat sonra Allister diğer göğsüme geçti, bir meme ucumu çimdiklerken diğerini emdi.

Neyse artık.

“Gömleğini çıkar,” diye yalvardım.

Onu hissetmek istiyordum; derisinin altındaki kasları, vücudunun sıcaklığını, üzerimdeki kalbinin şiddetli atışını...

Başını kaldırdığında beklenti içinde hareketsiz kaldım çünkü beni öpeceğini sandım ama sadece ağzını kulağıma bastırdı. “Küçük İtalyan kızlarından emir almaya başladığımda sana haber veririm.” Kaba ve kibirli bir ifadeydi ama sesi o kadar şehvet doluydu ki sözleri beni sadece daha da delirtti. O, boynumdan

aşağı ateşli, ıslak öpücükler kondururken ben de kalçalarımı sallayarak ereksiyonuna aşağı yukarı sürtündüm.

Derisinin içine girmeye çalışırcasına tırnaklarımla kollarını çizirken inledim.

Tekrar aşağı indi, başını tereddüt etmeden bacaklarımın arasına daldırıp vajinamı en sondan klitorisime kadar yaladı. Tatmin dolu hırlaması tenimde titreşti. Bense çoktan orgazmın eşiğindeydim. Sert elini bacağımdan aşağı kaydırıp ve uyluğumu omzunun üzerine yerleştirdi. Avucunu tenimde neredeyse sevecen bir şekilde, hafifçe gezdirdiğinde kalbim tekledi.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ama elimi uzaklaştırdı, ben de saçları yerine iki elimle yorganı kavradım. Dilini içime iterken anlaşılmasın İngilizce ve İtalyanca kelimeler savuruyordum. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Gözlerim göz kapaklarımın ardında kayboldu, omurgam yatağın üzerinde yay şeklinde gerildi. Göğüslerimin arasından bir damla ter aktı. Beni, daha önce bunu yapmış ve geri çekilmeden önce ne kadar zaman harcayacağını çok iyi biliyormuş gibi yalıyordu.

Bilinçsizce bir elimi tekrar saçlarına daldırdım, bir avuç saçını tutup aynı anda kalçalarımı hareket ettirerek dikkatini ihtiyaç duyduğum yerde tutmaya çalıştım. Sadece bir saniyelğine hareketlerimizi kontrol etmeme izin verdi. Klitorisimi çekiştirdiğinde ciyaklayarak geri çekilmeye ve elinden kurtulmaya çalıştım. O bölgem acıyla zonkladı.

Kısılmış bakışları benimle buluştu. “Sana verdiğimle yetineceksin.”

Dilimin ucunda yapıştırılmayı bekleyen bir cevapla ona ters ters baktım.

“Durma, söyle de göreyim,” diye uyardı.

Söyledim, çünkü bir; beni kışkırtmıştı ve iki; cezalandırılmanın kölesiydim.

“Tam bir pisliksin.”

Bunu bekliyordum ama bacaklarımın arasına bir şaplak attığında yine de nefesimi tutmak zorunda kaldım. O ateşli kızıl saçları olan çılgılığımı sakladığım yerin derinliklerinden, karanlık bir tatmin duygusu çıkıverdi.

“Başka diyeceğin bir şey var mı?”

Meydan okumak için yanıp tutuşuyordum ama dilimi ısırırdım ve başımı iki yana salladım.

“Güzel,” diye mırıldandı ve yavaşça, klitorisimi emmeye geri döndü.

Klitorisim hâlâ acıyla zonkluyordu ama ağzının ıslak sıcaklığı heyecan vericiydi ve tüm vücudumu ateşe vermişti. Orgazmımı mümkün olduğu kadar uzatmaya devam ettikçe içimdeki baskı arttı. Hareket etmemi engelleyen tutuşu altında haykırarak kıvranıyordum. Ellerimi üzerinde gezdirmek istiyordum ama biliyordum ki değerli saçlarına dokunursam duracaktı. Bu yüzden bir elimi bacağımda duran elinin üzerine koydum, parmaklarımı onunkilere kenetledim ve saf, sersemletici bir şehvet eşliğinde diğer elimle saçlarımı çekiştirdim.

Kıvılcımlar daha hızlı çaktı ve sonra aniden patladım. Öyle bir boşaldım ki kulaklarım çınladı, tüm sesleri suyun altındaymışım gibi duydum. Gözlerimi kapatıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Kaslarım uyuştı. Daha önce hiç böyle bir rahatlama hissetmemiştim. Bir şeyler söyledi ama tek kelimesini duymadım.

Gözlerimi araladığımda üzerimde olduğunu gördüm. O da düzensiz nefesler alıyordu, bakışları sıcak ve karanlık bir şeyle doluydu. Ne olduğunu anlamak isteyip istemediğimden emin değildim.

Kalabalıkta seçeceğim bir adamdan çok farklıydı ama belki de bu yüzden onu bu kadar çekici buluyordum. Beni biraz korkutuyordu, üstelik her zaman uçlarda yaşamayı seven biri olmama rağmen.

Kalkıp önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi göğsüne koydum ve dudaklarımı boynuna bastırdım. Ağzıma hafifçe gelen tadı başımı döndürdü. Onu kulağından gömleğinin yakasına kadar öptüğümde derin bir nefes aldı. Kravatını çözmeye çalıştım ama bileğimden tutarak beni durdurdu ve aşağı doğru inerken elimi tutmaya devam etti. Yüzümü karnına sürttüm, gömleğinin üzerinden karın kaslarını öptüm. Eli saçlarıma yerleşti ve buklelerimi okşadı.

Bir telefonun zil sesi anı böldü. Allister hareketsiz kaldı. Ne olacağını biliyordum, buna sezgi diyebilirdik; eğer kalkarsa bu iş biterdi. Hazır değildim. *Rrring, rrring, rrring.* Gözlerimi ondan ayırmadan, pantolonunun üzerinden ereksiyonunu yaladım. Gergince, kaba bir ses çıkardı. Kemerini çözmek için uzandığımda tekrar bileğimi tuttu.

Benden uzaklaşıp yerden tavana kadar uzanan büyük pencerenin önündeki bir sandalyenin arkasında asılı olan ceketine doğru yürüdü. İtiraz edercesine inledim ve kendimi sırtüstü bırakıp aramayı cevaplamasını izledim.

“Allister.”

Telefonda konuşurken gözlerini benden ayırmadı.

Hattın diğer tarafında bir adam konuşuyor gibiydi ama anladığım herhangi bir dilde konuştuğunu sanmıyordum.

“Onu en son ne zaman gördün?” Allister, gözlerinde bir sinir kıvılcımını parlamadan önce bir süre sessiz kaldı. “Yarın orada olurum.” Telefonu kapattı.

Odaya bir sessizlik çöktü.

Bu iş bitmişti.

Hayal kırıklığı... ve daha ağır bir şey üzerime hücum etti.

Fakat sonra Allister yanıma oturdu, elini yanağımda gezdirdi ve beni öptü. Şok olmuşken içime bir sıcaklık yayıldı. İnledim, kollarımı omuzlarına doladım ve kucağına oturana kadar üzerine tırmandım. Tadı çok güzeldi, fena bağımlılık yapıcıydı. Ve ben her yalamanın, her dil darbesinin, dudaklarımızı birbirine her bastırışımızın tadını çıkardım. Beni hiç çekinmeden öptü; sanki buna hakkı vardı, sanki *onundum*.

Öpücük, şimdiye kadar deneyimlediklerimden farklı bir yol izledi. Daha nazik, daha ciddi... Bundan hoşlanmadım. Kemerine uzandım ama bileğimi bir mengene gibi tutarak beni durdurdu.

“Allister,” diye yalvardım.

“Az önce dilim içindeydi,” dedi sinir olmuş bir şekilde. “Bana ilk adımla hitap etmeye başlayabilirsin.”

Ağzımı açmamla kapatmam bir oldu.

İfademin anlamını çözdüğünde gözleri karardı. “Adımı unutmuşsun.”

Ben inkâr etmeyince başını iki yana salladı ve beni yataкта kığımın üzerine bıraktı. *Aman Tanrım, neydi?* Bir süre önce ona adını sorduğumda sarhoştum ve ona yalnızca Allister ya da Memur Bey diye seslenmem de hatırlamama pek yardımcı olmadı.

“Bir süre uzakta olmam gerek,” dedi takım elbisesinin ce-

ketini giyerek. “Bu gece burada kalabilirsin ya da seni eve götürebilirim.”

“Adın ne?” diye sordum.

“Birinin yatağına girmeden önce lanet olası araştırmanı yap, Gianna.”

Gözlerimi kıstım. “Sen yattığın her kadının adını biliyor musun ki?”

“Evet.”

İç çektim, birden kendimi çok çıplak hissettim. Ve yor-
gun. Daireme gitmek istemiyordum, bu gece gidemezdim.
Magdalena haftada sadece birkaç kez geliyordu ve orası çok
yalnızdı.

“Burada kalmak istiyorum,” diye mırıldandım.

Önümde durdu. “Bunu döndüğümde konuşuruz.”

“Bunu?”

“Bizi.”

Ah. Bir dolu kafa karıştırıcı duygu bir anda üzerime geldi,
bu yüzden hepsinden kaçınmaya karar verdim.

“İyi bir kahvaltılık gevreğin var mı?”

Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Beni unutmayacak-
sın.” Bu bir emirdi, ancak içinde küçük bir kırılmanlık da his-
sediliyordu. Bu, içimi sımsıcak yaptı. Saçlarım darmadağınık
olmuştu, saç tokası atkuyruğumun yarısına kadar inmişti. Al-
lister tokamı dağınık buklelerimden kurtarıp cebine koydu.

“Biri senin yüzünü nasıl unutabilir ki?” dedim.

Nedense bunun komik olduğunu düşündü. Dudaklarının
kenarında bir gülümseme belirdi ve bu o kadar seksiydi ki
ayağa kalkıp onu öptüm. Boğazından onaylamayan bir ses
çıkardı ama onu öpmeme izin verdi. Yumuşak, ıslak ve tatlı
bir şekilde.

Elime bir kartvizit sokuşturdu. “Bir şeye ihtiyacın olursa bu numarayı ara.”

“Nasıl isterseniz, Memur Bey.”

Popoma hafif bir şaplak atıp odadan çıktı.

Sonrasında araştırmamı yaptım. Adı Christiandı.

Ama bir önemi yoktu.

Onu tekrar görmeyen önce aradan üç yıl geçti.

Telefonumu, lattemi, yoga matımı ve çantamı düşürmemeye çalışarak 7. Caddeden aşağı yürüdüm.

“Yani ne tür bir adam bir kıza oral seks yapıp daha sonra karşılığını alabilmek için o kıızı aramaz ki?” Telefonumu kulağımda tutabilmek için eşyalarımınla adeta hokkabazlık yaptıktan sonra Valentina’nın ağzından çıkan ilk sözler bunlar oldu.

“Bunu sana neden anlattım ki?” diye sordum.

“Çünkü ben bir erkek uzmanıyım ve sen benden o tatlı federalinin beynini incelememi istedin.”

Doğru. “Sonuç?”

“Bunu söylediğime inanamıyorum ama tatlım, senden hoşlandığını sanmıyorum.” Bu seçeneği iyice bir düşündüm. Pek doğru gelmiyordu, beni öpmüştü ama iki haftadır aramasının nedeni başka ne olabilirdi ki? O geceden beri kendimi güvensiz hissediyordum. Beni çıplak görmüştü. Ellerinin altında dağılıvermişim. Daha fazlası için ona *yalvarmışım*. Ve ondan hiçbir şey alamamışım. O aptal kravatını bile çıkarmamıştı. Belki de hepsi oynadığı oyunun bir parçasıydı. Ya da benden çoktan sıkılmıştı. Sinirden yanaklarım yandı.

“Sadece kuru üzümlü kahvaltılık gevreği vardı,” diye mırıldandım.

“Ne?”

“Yok bir şey.” Lattemden bir yudum alıp, “Bana numarasını verdi,” dedim.

“Gerçekten mi? Onu neden aramadın?”

“Çünkü onu aramak istemiyorum. Sadece beni neden aramadığını bilmek istiyorum.” *Acayip mantıklıydı!*

Valentina güldü. “Dinle, federalin acayip çekici. Tanrı biliyor ya, bana oral yapmak istese ona hayır demezdim ama o pis işlerle uğraşan biri. Demek istediğim, *gerçekten* pis işlerle.”

“Güven bana, bunu çoktan biliyorum. Yakışıklı Prens’i öldürdü.”

“Ne? Of, neyse. Bilmek istemiyorum. Ricardo federalin nereden geldiğini kimsenin bilmediğini, bir gün *La Eme*’den *Bratva*’ya* olan bağlantılarıyla yeraltı dünyasında ortaya çıktığını söyledi.”

Son anda bir bisikletliden kaçabildim. Gözlerimi devirerek, “Ay, evet biliyorum, süper önemli bağlantıları olan süper önemli bir adam...” diye mırıldandım.

“Galiba bilgisayarlarla arası iyiymiş, dâhi gibi bir şeymiş. Einstein’ın ahlaksız versiyonu gibi. Herhalde Büro onu bu yüzden işe almıştır. Devlet için çalışan birine güvenemezsin, Gianna. Muhtemelen siz ikiniz sevgili olur olmaz başka bir kadını ikiz bebeklere hamile bırakırdı.”

“Olağanüstü bir hayal gücün var.”

“Teşekkürler.”

Bir bip sesi, başka bir aramam olduğu haberini verdi ve

* Meksika mafyası. (ç.n.)

** Rus mafyası. (ç.n.)

aramanın Chicago'dan geldiğini gördüğümde içim beklen-
tiyle doldu.

"Kapatmam gerek, Valentina. Daha sonra konuşuruz."

"Görüşürüz."

Diğer aramaya cevap verdim. "Merhaba?"

"Gianna."

Kadının sesindeki hüznün damarlarımı dondurdu.

Kaldırımın ortasında durdum, nabzım boğazımda atma-
ya başladı. "Tara... O nasıl?"

Uzun bir duraklama olduğunda anladım.

Annemin öldüğünü anladım.

"Hayır..." Ben hareketsiz kaldım ama ayaklarımın altın-
daki yer sallanıyor, beni parçalayıp yutmakla tehdit ediyor-
du. Boğazım sıkıştı, sözlerim neredeyse duyulamayacaktı.
"Yarın onu görmeye gelecektim." Chicago biletim çantamda
aniden yirmi kilo gibi ağırlaştı.

"Gianna... Çok üzgünüm ama öldü. O kadar uzun süre
güçlü kaldı ki..."

Lattem parmaklarımdan kaydı ve kaldırıma döküldü.
Güneş tenimi ısıtıyordu ama içimde buzdan başka bir şey
yoktu. Kulaklarım çınladı ve kederli ellerimle gözlerimi New
York caddelerinin koşuşturmacasına kapadım.

"Yarın onu görmeye geleceğim," dedim ne dediğimi bile-
meyerek.

"Seni çok ama çok seviyordu." Hemşirenin gözlerinde-
ki yaşı ve dudaklarındaki gülümsemeyi hissedebiliyordum.
"Sen onun her şeyiydin."

*Pembe kilise elbisem. Annemin gülümsemesi. Kalbimin üye-
rindeki eli. "Bu ritimle dans et... Ne zaman ve nasıl istersen."*

Saf ve hiddetli bir acı, derinde sakladığım kafesinden kaçıp beni boğazımdan yakaladı.

“Neden?” diye ağladım. Neden o? Bu dünya neden bu kadar adaletsizdi? Neden bu kadar üzücüydü? Neden sevgi, acıdan daha çok can yakıyordu?

“Böylesine hızla yayılan bir kansere rağmen bu kadar uzun süre hayatta kalması bir mucizeydi, Gianna. Onunla daha fazla zaman geçirebildiğin için çok şanslısın.”

Tek şansım Tara’ydı. Annemi son iki yıldır kaldığı bakım evinde görebilmemin tek nedeni oydu. Babam, onu ziyaret etmemi yasaklamıştı. Eğer mümkün olsaydı nefes almamı bile yasaklardı.

Yaşlar gözlerimin arkasını, kalbimi, ruhumu yaktı. “Onun için ve benim için... Yaptığın her şey için teşekkür ederim, Tara...”

“Bir anneyi kızından uzak tutsaydım kendime katlanamazdım.”

Boş gözlerle önüme bakarken dünya çok büyük ve çok ağır hissettiriyordu. Ağırlığı taşıyamayacağım kadar acı vericiydi.

Biri omzuma çarptığında telefonum elimden fırladı.

Kaldırıma düşüp kırıldı.

Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Fakat bir süre sonra kendimi terasımda buldum. Yağmur yağıyordu. Soğuktu. Yapayalnızdım. *Kafam iyiymi.* Ağladım, omuzlarım hıçkırıklarla sarsıldı. Yirmi dört yıllık acıya yetecek kadar ağladım. Karnım ağrıyana ve daha fazla ağlayamayacak hale gelene kadar ağladım.

Bir hapisane hücresinin sert zemininde uyandığımda hatırladığım son şey buydu.

Uyuşturucu bulundurma ve uyuşturucu etkisi altındayken araç kullanma suçundan içeri atılmışım.

Hissizlik damarlarıma yayıldı ve kalbime yerleşti. Kollarımı dizlerime sarıp önüme baktım. Allister'in gelmeyeceğini bir şekilde biliyordum ve gelmesini de istemiyordum. Kimsenin beni kurtarmasını istemiyordum. Belki de olmam gereken yer burasıydı. Yine de otuz dakika sonra karakoldan çıkarıldım ve doğruca Ace'in kulübüne götürüldüm.

Bana bir bakış atıp başını iki yana salladı ve tekrar masasındaki kâğıtlara döndü. "Seni hapisten çıkarmanın nelere mal olduğunu biliyor musun? Zaten yeterince derdim var, bir de seni korumakla uğraşıyorum."

Söylediklerinin önemini anlıyordum ama yine de hiçbir şey hissetmiyordum. Omuzlarımda birinin ceketi vardı. Ağırdı ve bir an için o ağırlığın suçluluk olduğunu sandım.

"Birisi seni sorguya çeker çekmez dayanamayıp hemen öteceğini bilmesem, seni orada bırakırdım. Kahrolası bir terapistte ihtiyacın var, Gianna," diyerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Yaşadığın şeyler... Baban midemi bulandırıyor. Daha on yaşımdayken onu gebertmek istemiştim."

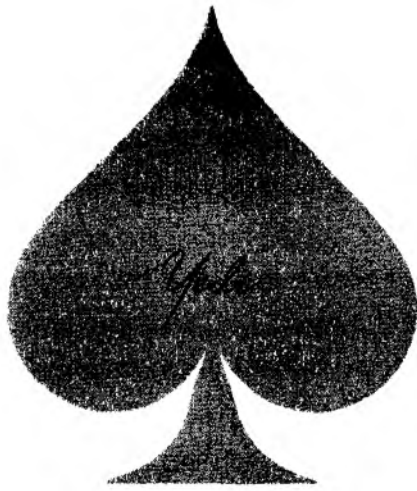
Babalarımız aile dostuydu. Ben beş, Nico ise altı yaşındayken tanışmıştık. Belki de bu, çok iyi bir romantik hikâye olurdu; Nico bozuk küçük parçalarımın çoğunu görmüştü. Ama onu asla sevemezdim. O, beni kurtarmamıştı.

"Ne diyeceğini biliyorum ama sormak zorundayım: Chicago'ya, evine dönmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

"O zaman bekâr hayatın bitti." Bakışları benimkiyle buluştu. "Adamlarımdan birini seç, Gianna, yoksa senin yerine ben seçerim."

Bir hafta sonra, Bayan Richard Marino oldum.

Christian

Eylül 2015

“KAÇMAYA ÇALIŞTIĞIN AMA NE KADAR çok de-
Knersen dene kaçamadığın bir şeyi istediğin oldu mu
Sasha?” Tatlı vanilya kokusu, ellerinin günlerce üzerimde
bıraktığı etkisi, gülünç kıyafetleri, içimi aydınlatan boğuk
gülüşü. “Sonra onun tadına baktığın...” Heyecandan titredi-
ğin. “Ve onu en başından beri neden istemediğini unuttuğun
oldu mu?”

Sasha ağzını açıp kapadı. “Sahip olamayacağın bir şey isti-
yorsun.” Kelimeler dudaklarından bir inançsızlıkla döküldü,
sanki istediğim her şeye sahip olamayacağıma inanamıyordu.

Buna ben de inanamıyordum.

Omuzlarımdaki gerginliği yok etmeye çalıştım. “Bir şey istemiştin ve ona sahip olabilirdim.”

“İlginç bir geçmiş zaman kullanımı. Belki de onu asla elinde tutamayacağını bildiğin için istemiyorsundur.”

Sasha’nın haklı olmasından nefret ederek alaycı bir nefes verdim.

Gianna’yı her zaman ulaşılmaz bir konumda tutmuştum ve bunun nedeni, onunla ilk tanıştığımda Antonio’yla yeni evlenmiş olması ya da beni önemsememesi değildi. Onun samimi ve cin gibi biri olmasıydı. Beni gerçekte olduğum gibi görürdü. Pis. Bozulmuş. Çocukluğumla ilgili yok etmeye çalıştığım her şeyi görürdü. Ve ben geçmişimden kaçmak için çok savaşıyordum. Oraya tekrar dönmeyi reddediyordum.

Bir kez daha ulaşılmaz olduğu için rahatlamış olmam gerektirdi ama yakın zamanda yatağında yattığını ve nihayet bana tatlı, uysal gözlerle baktığını hatırlayınca, hiçbir şekilde rahat hissetmiyordum. Sanki bir şey benden çalınmış gibiydi.

“Demek *onun* tadına baktın... Ve geçen hafta bilgisayar laboratuvarındayken, bir kez daha elde edilemez olduğunu fark ettiğini varsayıyorum?”

Başparmağımı çenemde gezdirdim.

Yurtdışındaki işim düşündüğümünden daha uzun sürmüştü ama bir ay, eve gelip Gianna’yı *evli* bulmama yetecek kadar uzun bir süre olmamalıydı. Ace’in telefonda kayıtsız bir şekilde verdiği haber, mideme inen bir yumruk etkisi yaratmıştı. Kahrolası nefesimi kesmiş, kanımı ateşe vermişti. Kendimi kaybetmiş ve o odadaki tüm lanet olası bilgisayarları kırıp dökmüştüm.

Gianna’ya dokunduğumda işimin biteceğini biliyordum.

Bir daha geriye dönemeyeceğim kadar iyi hissettireceğini biliyordum. *Tanrım*, ben de bir aziz değildim. Yarı çıplaktı, göğüsleri ağzımın dibindeydi ve o kadar uzun bir süredir onların hayalini kuruyordum ki tatlarının nasıl olduğunu öğrenmek zorundaydım. Tatları bana aitmiş gibiydi; *benimmiş* gibi.

Ben bunun farkına vardıktan sonra o, artık başka bir adamın oldu. Bu sorunu bir saat içinde ortadan kaldırılabildim. Ellerim bazen bu lanet olası dürtü yüzünden titriyordu. Fakat Gianna benim gibi hissetmiyordu. Başlı beladayken beni aramamıştı. Aklının ucundan bile geçmediğime emindim. O yıllardır benim aklımdaydı, onun hakkında bilmem gerekenden fazlasını biliyordum ama ben onun radarında bile değildim.

Birden, keşke haberi duyduğum an Moskova'da olup kahrolası kardeşimi öldürseydim diye düşündüm. Ya da daha iyisi, keşke onu, geçen ay boyunca rehin tutmayı başaran Çeçenlerden kurtarmak için Gianna'yı yatağında cırılçıp-lak bırakıp ayrılmasaydım. Fakat Ronan'a asla sırt çeviremeyeceğimi biliyordum. Beni ben yapan şeyi anlayan tek kişi oydu. Anlıyor olmalıydı; aynı orospu anneye sahiptik.

Sasha beni izledi ve başını iki yana salladı. "Son seansımızda bahsettiğin adamlar hâlâ hayatının bir parçası mı?"

"Hayır."

"Neden?"

Çünkü onları öldürdüm.

"Büyükannen ve büyükbaban hâlâ hayatında mı, Sasha?"

"Hayır, öldüler."

Sözlerinin sessizliği doldurmasına izin verdim.

Yutkundum. "Seattle'a transferin için bir talepte bulunduğumu duydum. Bu, beklenmedik bir hareket."

Sadece bütün bir eyaletin yeterli olmasını umuyordum.

“Aslında bu sabah direktörümüzden transferini çoktan onayladığına dair bir e-posta aldım. Tabii ki adını temize çıkarmam buna yardımcı oldu.”

Ne kadar da pasif agresif...

Büro’nun bana, benim onlara olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı. Öldürme listelerini ve tercih edilen sorgulama biçimlerini çoğu kimse hazmedemezdi, üstelik sadist politikacıların peşine düşmekten bahsetmiyorum bile. İstedğim herhangi bir işte çalışabilirdim ama FBI her zaman ihtiyacım olan imkânlarla ve paravana sahipti. Kahrolası bir kadın yüzünden bunu kaybedebileceğimi düşünmek...

“Sanırım ikimiz de işe dönmenin güvenli olduğunu biliyoruz. Dürüst olmak gerekirse seni bu maskaralığa neden zorladıklarından emin değilim.”

“Hayal kırıklığına mı uğradın?”

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, gözlerinde hafif ve heyecanlı bir şey vardı. “Hayır. Uzun zamandır kafanın içine girmek istiyordum.”

Gülüşüme karanlık bir tını eşlik etti. “Dışarı çıkmana izin verdiğim için şanslısın.”

Ayağa kalkıp manşetlerimi düzelttim ve oradan ayrılmak için döndüm.

“Tarif ettiğin şeyin bir adı var, Christian.”

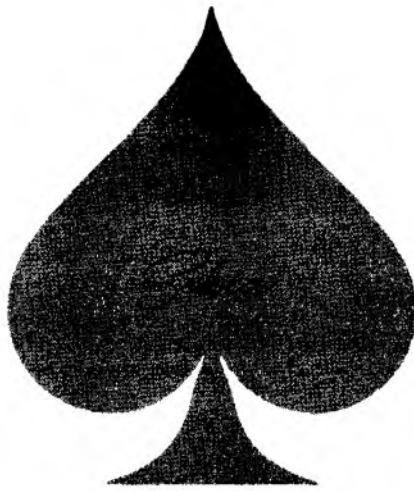
Durdum, elim kapı kolunda kaldı.

“Takıntı.”

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken dudaklarımın bir köşesi yukarı kalktı.

İKİNCİ KISIM

Günümüz

Gianna

Günümüz

“BEN... ŞEY DEMEK İSTİYORUM... Benimle evlenir misin?”

Yanımda tek dizinin üzerine çökmüş adama gözlerimi kıpırtırarak baktım. Üstü çıplaktı, altındaysa bir şort mayo vardı. Elinde tuttuğu siyah kadife kutuda kocaman bir elmas yüzük duruyordu. Onu takıp denize düşersem doğrudan denizin dibini boylayabilirdim.

Dalgalar yatı hafifçe sallarken bir şezlongda uzanıyordum. Güneşten korunmak için elimi gözlerime siper ettim. “Vincent, aynı anda iki erkekle evli olmanın yasadışı olduğunu sanıyordum? Bunca zamandır bir yalanı yaşadığımı mı söylüyorsun?”

Vincent içini çekti. “Evliliğinin sahte olduğunu herkes biliyor. Richard’la bir ilişkin yok. Yüzük bile takmıyorsun.”

Elinde tuttuğu elmas, güneşte parıldayarak gözlerimi kör etti. Doğrudum ve neden böyle şeylerin hep benim başıma geldiğini merak ettim. “Vincent, seninle evlenmem mümkün olsaydı bile bunu kabul etmezdim çünkü seni bir hafta içinde çıldırtırdım.”

Valentina yanımdaki şezlongdan, “Çıldırtır,” diyerek bana katıldı ve pipetiyle mojitosunu yudumladı.

“Korkunç derecede dağınığım,” diye devam ettim. “Evimi idare eden kadın bile dağınık. Hayatım o derece dağınık işte.”

“Gianna, bunların hiçbiri umurumda değil. Ben sadece... Sana âşığım.”

Valentina’nın içkisi boğazında kaldı. Öksürerek göğsüne vurdu.

İronik bir şekilde, bizim hayatımızda bir erkeğin evlenme teklif etmesi, aşkını itiraf etmesinden daha az tuhaf kaçıyordu.

Etrafta göz gezdirirken göbeğimin etrafındaki altın vücut zincirine dokundum. Herkesin gözü üzerimizdeydi. İçim sempatiyle doldu. Aşk berbat bir şeydi. Kimsenin başına gel-sin istemezdim. Hitler hariç. Ve kesinlikle Lord Voldemort.

Ayağa kalktım. “Gel benimle bir içki iç, Vincent, olur mu?”

İçini çekip başını göğe kaldırdı. Onu nazikçe geri çevireceğimi biliyordu. Sonunda yüzük kutusunu hüzünlü bir tık-lamayla kapattı ve sandaletleriyle ayağa kalktı. Güvertenin altına indim ve gerçekten güçlü bir içki hazırlama niyetiyle küçük bara doğru yöneldim.

Bir bardağa Patrón* doldururken, “Beni neden seviyorsun?” diye sordum.

* Bir tekila markası. (ç.n.)

Boynunun arkasını ovuşturdu. “Sen... çok... muhteşemsin, Gianna. Ne zaman başka bir kadın görsem, onu seninle karşılaştırmaktan kendimi alıkoyamıyorum.”

Birini sevmek için bu kadarı yeterli miydi?

Portakal suyuna uzandım ama son dakikada rotayı değiştirdim ve onun yerine bardağa biraz daha tekila ekledim.

“Seni koruyup kollamak istiyorum, Gianna... Seni herkesten daha iyi tanımak istiyorum.”

Bak şimdi, bu biraz tatlıydı.

Yine de bu adam baba sorunlarımı öğrendiği an tabanları yağlayarak kaçardı. Vincent benim görünen halimi seviyordu: neşeli, ıslıl ıslıl ve sosyal. İçimdeki karmaşayla, her seferinde saklamaya çalıştığım ani panik ataklarla ne yapacağını bilemezdi.

“Vincent, seninle evlenemeyeceğimi biliyorsun.” Arkamı döndüm ve bunu yapar yapmaz beni öptü. Bardağımın kenarından elime tekila döküldü. Yüzümü sıcak, yumuşak ellerinin arasına aldı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Nazikçe. Pasif bir şekilde. Sanki dikkatli olmazsa kırılacaktım gibi.

Isır beni. Saçımı çek. Sırtımı duvara daya.

Dudaklarının baskısı hâlâ yumuşak ve tatlıydı ama bende bir istek uyandırmıyordu. Hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekmemek için kendimi tuttum. Benden tamamen farklı bir deneyim yaşamış gibi derin nefesler alarak geri çekildi.

Bu, ismi lazım olmayan hain bir federalden sonraki ilk öpüşmemdi. Bir yanımda daha fazlası, içimdeki ihtiyacı gidebilecek herhangi biri için yanıp tutuşurken diğer yanımda azıcık bile heyecan duymuyordu.

“Bu... Vay canına,” diye soludu.

İçkiden arta kalanı ağzıma diktim. Alkol, Vincent’ın kızgın dudak kreminin tadını yakarak yok etti.

“Vay canına, değil mi?” diye sorguladı.

“Ne?” diye mırıldandım. “Ha, evet... Vay canına.”

Tekilaya bulanmış elimi tuttu. “Bize bir şans ver, Gianna. Seni bir sürü yere götürürüm, sana dünyayı gösteririm. Sana vermeyeceğim hiçbir şey yok.”

Çoğu kadının şu anda benim yerimde olmak için can atacağını tahmin edebiliyordum. Ama ben? Bu beni sadece kızdırdı. Öfke içimi yakmaya başladı.

“Aklın almıyor mu, Vincent? Kocamdan öylece boşanıp seninle kaçamam.” Elim çektim ve sözlerimi İtalyanca söylediğimi fark ettim. Omuzlarıma bir ağırlık çöktü. Derin bir nefes aldım ve bu sefer İngilizce söylemeye çalıştım. “Benim için boşanmak mümkün değil, Vincent.”

Yutkundu, düşünceli bir şekilde alnını ovuşturdu. “Tamam. Bir ad koymayalım o zaman. Sadece... Benimle ol.”

Tanrım, keşke tam bir Teneke Adam* olmasaydım. Keşke verebileceğim tüm sevgi, hayatımın ilk yirmi küsur yılında benden çalınmamış olsaydı. Keşke normal biri olsaydım. Çünkü karşımda bana aşkını ilan eden mükemmel bir adam duruyordu ve benim kalbim bundan azıcık bile etkilenmiyordu.

“Benim hayatım, sandığın kadar özgür bir hayat değil, Vincent. Kocamı boynuzlayamam. Bu öğrenilirse, senin güvende olacağının sözünü veremem.” Hüzünle iç çektim. “Dürüst olmak gerekirse kendim bile güvende olmam.” Ace’in sabrını çoktan tükettiğimden emindim.

* *Oz Büyücüsü* adlı eserin, kalbi olmayan, tenekeden yapılmış karakteri. (ç.n.)

Vincent iğrenmiş görünüyordu. “Kendi ailen sana zarar mı verir?”

Küçük bir kahkaha koyuverdim ve altında bir acının yatmamasına şaşırdım. Sanırım iblislerimi düşündüğümünden daha iyi kontrol edebiliyordum. “Belki fiziksel olarak değil ama işleri benim için çok tatsız hale getirebilirler.” Beni eve, Chicago’ya gönderebilirler mesela...

Bir elini saçıma götürüp hafifçe başımın arkasını kavradı. Yıllar geçtikçe fiziksel temasa o kadar yabancılaşmıştım ki tüylerim diken diken oldu.

“İlişkimizi sır olarak tutabiliriz.”

Elini saçımdan çekerek, “Bu Romeo ve Juliet değil,” dedim sessizce. “Ama ısrarcı olmaya devam edersen, Vincent, sonumuz onlarınki gibi olabilir.”

Yanımdan geçip güverteye geri döndüm.

Annemin sözleri bir melankoli hissi ve onun çiçeksi parfümünün kokusuyla aklıma geldi.

Bir gün, kalpler kıran küçük bir hanım olacaksın.

Ne korkunç bir kaderdi...

Dairemin kapısını zorla açtım, bu sırada çantamı düşürdüm ve sonra ışığı yaktım. Oturma odasındaki ampul patladı ve sonra odayı karanlığa boğdu.

“Ay, hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandım. Gözlerim mutfak ışığının düğmesine kaydı. Sadece birkaç metre ötedeydi, yine de mesafe bir kilometre gibi gelene kadar uzamaya başladı. Kalbim her atışında duracak gibi oldu. Terli ellerimi plaj elbiseme sildim. Kendime, *Yapabilirsin*, diye güvence verdim. *Karanlık sadece ışığın yokluğudur. Sana zarar veremez.*

Bir adım attım ve karanlık, yaşadığım her kâbusu yansıtan bir ayna evine dönüşürken soğuk bir korkuyla donakaldım. Ciğerlerim sıkıştı ve bir adım geri çekildim.

Koridordaki kapının yanındaki duvara yaslanarak aşağı kaydım ve ellerimdeki titremeyi durdurmaya çalıştım. Çantamdan telefonumu çıkararak Lorenzo'yu aradım. Doğrudan sesli mesaja düştü. Küfrederek listedeki bir sonraki kişiyi seçtim.

“Ne var?” diye yanıtladı Luca.

Yutkundum. “Ampulüm patladı.”

Bir an sessiz kaldı. “Bu saçmalığı aştığını sanıyordum.”

“Hayır, o zamanlarda sadece kafam iyiydi.”

“Öyleyse beni bu dertten kurtar ve azıcık esrar çek.”

“Terapistim uyuşturucuların sorunları çözmediğini, onları sadece uzattığını söylüyor.” Artık uyuşturucuyu sadece, yalnızlık, uyuşturucu kullanmanın verdiği suçluluk duygusundan daha karanlık görüldüğünde kullanıyordum.

“Demek öyle söylüyor? Onunla neleri paylaşıyorsun, Gianna?”

“Sadece senin hayatının tüm sefil ayrıntılarını.”

Homurdandı. “Eğleniyor olmalı.”

“Ya da midesi bulanıyordur,” diye karşılık verdim.

Eğlenceli bir ses çıkardı ve sonra telefonu kapattı.

Bacaklarımı göğsüme çekip başımı duvara dayadım ve bir kez daha bir erkeğin beni başka bir erkeğin yarattığı sorunlardan kurtarmasını bekledim.

Luca yirmi dakika sonra iri vücudu, temiz takım elbisesi ve tüm haşmetiyle asansörden çıktı. “Şu duvarda iki bin yirmi iki tuğla var,” derken ona bakmadım.

Keyfi yerindeydi. “Ben de tam bunu merak ediyordum, yoksa üzücü bir hayat yaşadığını söyledim, Gianna.”

“Ha ha.”

Luca ampulü değiştirirken kafam rahat olsun diye dairedeki tüm lambaları açtım. “Bira ister misin?” diye sordum.

“Hayır.”

Kendime bir tane aldım ve koltuğa yayıldım. İlk yudumu alacakken bira elimden çekildi. İç geçirdim.

“Şaka mısın?”

Luca şişeyi tutarak yanıma oturdu. İri bir adamdı ve ne kadar yer kapladığı umurunda değildi. Konserveye sıkıştırılmış sardalya balığı gibi hissetmek yerine bacaklarımı uzatıp onunkilerin üzerine koydum.

“Konuşmamız lazım.” Bir kolunu bacaklarımın üzerine koydu, gözleri oturma odasında gezindi.

“Ne hakkında?”

“Öncelikle, Richard’la olan evliliğiniz ya da evliliğinizin olmaması hakkında. Bir de Vincent Monroe ile ilerlettiğiniz ilişkiniz var tabii.”

Başımın belada olduğunu anlayarak iç çektim. “Bunu konuşmayı çok isterdim ama Tanrım... çok açım. Sen de aç mısın?” Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarımdan birini tuttu ve komik bir şekilde yere düşmek yerine tekrar kanepeye düşmemi sağladı.

“İnsanlar konuşuyor, Gianna.”

Biramı geri aldım. “İnsanların konuşmasını neden umursuyorsun?”

“Ace evleniyor ve biz, Abellilere karşı rezil olmamalıyız.”

“Ah, evet. Zavallı Adriana.” Dudaklarımı büzdüm ve biramdan bir yudum aldım.

“Bu pazar olacak öğle yemeğine Richard’la katılacaksın.”

“Emredersiniz!” Gözlerimi devirdim.

“Ve Vincent’la şu ilişkine bir çekidüzen ver. Derhal.” Bakışları sertleşti. “Yoksa bunu senin yerine ben yaparım.”

“Yemin ederim ki Vincent’la aramda bir şey yok.” Bir yanım keşke olsaydı diyor, birbirimiz olmadan yaşamaktansa ölmeyi yeğleyeceğimiz derin bir ilişkiye sürüklenmek istiyordu. O yanım böyle bir ilişki için yanıp tutuşurken, diğer yanım masallara inanmıyordu.

Luca, “Gianna’nın olduğu yerde ateş de vardır,” diye mırıldandı ve bacaklarımı üzerinden indirip ayağa kalktı.

“Sağ ol, Luca.”

Onaylarcasına bir ses çıkardı ve kapıyı arkasından kapattı. Çoğu gece olduğu gibi mutfağa gittim. Annemin yemeklerinden birini yaptım.

Her zaman annemin yemeklerini yapardım. Bazılarının tarifini unutmuş ya da ona soracak fırsat bulamamıştım. Sık sık onun eski yemek kitaplarını almak için parlak bir ihtişam içinde Chicago’ya gitmeyi hayal ederdim. Hayal gücüm üzücü bir yerdi.

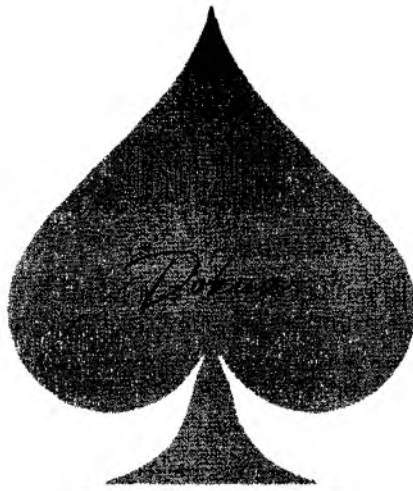
Tabağımı alıp masaya otururken *karbonara** kokusu daireyi doldurdu.

Saatın kısık tik takları aklımı bulandırdı. Aşağıdaki işlek caddeden siren sesi geldi. Bir de klima çalışıyordu.

Çatalıma biraz makarna sardım ve bir lokma aldım.

Ne yazık ki yalnızlık, ışıklar altında bile beni içine çekiyordu.

* Bir makarna yemeği. (ç.n.)

Gianna

ARKA PLANDA ÇALAN HAFİF asansör müziği, mahalle eczanesinin koridorunda yürürken kulağıma çığlık sesi gibi geliyordu. İç çekerek şakaklarımı ovuşturdum. Silah sesleri bende her zaman korkunç bir migren ağrısı yaratıyordu.

Bugünkü öğle yemeğinin Titanik yolculuğu kadar sorunsuz geçtiğini söyleyebilirdik. Ya da azıcık dramatikti demek daha doğru olabilirdi, sonuçta sadece bir ölü vardı. Bununla birlikte, yakın gelecekte Ace ile çok yanlış bir kız kardeş arasında yasak bir aşk hikâyesi yaşanacağını görebiliyordum. Paramı, Ace'in Adriana ile olan sözleşmesini bozacağına yatırmıştım, böylece Elena'yı alabilirdi, *her anlamda!* Eve dönüş yolunda Luca ve Lorenzo ile bahse girmiştım.

Raftan bir şişe ibuprofen* aldım ve sepetime attım. Kargaşa başladığında ojeleri inceliyordum.

“Herkes yere yatsın, hemen!” Siyah kar maskeleri takan iki adam mağazanın kapısını çarpıp içeri daldı. “Yere dedim!” Daha uzun olan tavana bir el ateş etti.

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandım.

Birinin bakışları bana kaydı. Gözlerim kocaman olurken yere çöktüm.

Biri ağlıyordu. Bir bebek bas bas bağıırıyordu. Bir başkası Meryem Ana’ya dualar ediyordu.

Maskeli adamlar etrafı kolaçan ederek reçete tezgâhına doğru ilerlediler. İnsanlara karşı çok düşüncesiz olduklarını söyleyebilirdim. “Bize istediğimizi vererseniz, kimse zarar görmez.”

Ağrı kesici şişesini açmaya çalışırken zorlandım. Sert bir şekilde çekince kapak elimden fırladı ve haplar yere saçıldı. Koridorun karşısında, çantasına sıkı sıkı sarılmış sarışın bir kadın bana inanamayarak baktı. Ona gözlerimi devirmemek için kendimle savaştım. Sanki kendisi hiç yanlış zamanda migren ağrısı geçirmemişti. Ağzıma iki tablet attım.

“Bize yalan söylemeyin! Daha fazlası vardır!”

“Daha fazlası yok, efendim.”

Sepetimdeki bir ojeyi alıp salladım. Parmağıma kırmızı oje sürerken karşıdaki kadının inanamayan bakışları tenimi yaktı. Burnumu buruşturdum. Fazla Noel havasındaydı bu renk.

Uzaktan siren sesleri gelmeye başladığında adamlar çılgına döndü. Toparlanma sesleri geldi, ardından kapı açıldı ve adamlar gitti.

* Bir ağrı kesici. (ç.n.)

Ayağa kalktım, zeytin yeşili elbisemdeki kiri silkeledim ve yarısı boş hap şişemle kasaya doğru yöneldim.

“Merhaba?” Boş kasaya doğru seslendim.

Tezgâhın üzerinde duran küçük zili çaldım. Kasanın arkasından iki kocaman göz yukarıya doğru kaydı. “Ah, merhaba.” Genç kadın kasiyere gülümsedim. “Bunları satın alabilir miyim lütfen? Tercihen polis gelmeden ve ben Tanrı bilir ne kadar süre burada tıkılıp kalmadan önce.”

Ne yazık ki bunu söyler söylemez NYPD’nin* tamamı mağazaya dalıverdi.

İç geçirdim. Hazır biraz daha buradayken biraz pişik kremi alsam iyi olacaktı.

Federaller geldiğinde bir ambulansın arkasında oturuyor ve travma destek grubunun elime tutuşturduğu broşürü inceliyordum. Biri bana yaklaşıırken broşürümden başımı kaldırmadım. Tekrar sorguya çekilmem gerekirse düşüp bayırlırdım artık.

Derin bir ses, “Ames” Klinik Merkezi,” diyerek broşürdeki başlığı okudu. “Neden tam sana göre bir yermiş gibi hissediyorum acaba?”

Kalbim aniden durdu, nefesim kesildi. Güneş yakıcı ve bunaltıcıydı ama tenimin bir anda içten tutuşmasının nedeni bu değildi. Tüm dikkatim onda olsa da henüz başımı kaldırıp bakmamıştım. Sırf onu aynı anda hem duymanın hem de görmenin şokunu kaldıramayacağımı düşündüğüm için bakamadım.

* New York Polis Departmanı. (ç.n.)

** Iowa eyaletinde bir şehir. (ç.n.)

Broşürdeki bir sayfayı çevirdim. “Emin değilim, Memur Bey. Daha önce orada bulunmuş muydunuz?” Bakışlarımı ona çevirdim; OKB’si, kana bulanmış elleri ve tetik çekmeye hazır parmağıyla onu görünce gözlerim aydınlandı.

Geniş omuzlar.

Keskin hatlar.

Mavi.

“Görüyorum ki seni hâlâ ehlileştirememişler.” Ağır ağır söylediği sözler adeta boğazıma dolandı ve çıldırtıcı bir tempoyla, nabız gibi atmaya başladı.

Onu görmek, mideme inen ateşten bir yumruk gibiydi. Adam sadece çekiciliğiyle bir tür içgüdüsel, hayvani tepkiye neden oluyordu. Onu gördüğüm son gecenin, ellerini üzerimde gezdirişinin ve bacaklarımın arasındaki sıcaklığın hatırası aklımı doldurdu. Bana dokunan son adamdı ve vücudum bunu unutmamıştı. Aslında onu gece geç saatlerde çok fazla düşünüyordum. Avucunun yanağımdan sertçe kayışını, dudaklarımın üzerindeki dudaklarının baskısını, vücudunun sıcaklığını... O benim en sevdiğim fantezimdi. Oysa onun son üç yıldır nerede olursa olsun sosyetik sarışınlarla gününü gün ettiğine emindim.

Hayal kırıklığıyla doldum. Ve sonra göğsümde, gülü olmayan dikenli bir sapı andıran daha da kötü bir his belirdi. Bu, onu her düşündüğümde bastırdığım bir duyguydu: Reddedilme.

“Ben ehlileştirilemezim.”

“İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Ona baktım. Şu an o gecedен mi bahsetmek istiyordu? Bana göre o gece hiç yaşanmamış gibiydi. O anları gün ışığında düşünmek beni savunmasız ve çıplak hissettirdi.

Broşürü bir kenara bırakarak bir bacağıma diğerinin üzerine attım, ellerimin üzerinde geriye yaslandım. “Dur tahmin edeyim, erkek iç çamaşırı mankenliği hayalini gerçekleştirmek için Büro’dan üç yıl izin aldın.”

Kolundaki saati bir, iki, üç kez çevirdi. Ellerini ceplerine sokarken bakışları tenimi öyle yoğun bir şekilde okşuyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Düşünceli görünüyordu ama altında başka bir şey vardı... Bir ateşin tomurcuklanan kıvılcımı gibi bir şey.

Tuhaf gerginliği bastırdım.

“Doğru değil mi?” diye ısrar ettim. “Talihsiz bir kıza seninle evlenmesi için şantaj yaptın, banliyöde bir ev aldın ve iki çocuğun oldu.”

Bunun olmadığı çok barizdi. Bir sonraki tahminimi, o cevap veremedi söyleyiverdim.

“Antarktika’yı ziyaret ettin ve oraya ait olduğunu anladın.” Bu seferki laf sokuşumla o kadar gurur duydum ki bu, yüzüme bile yansıdı.

“Bitti mi?”

Dudaklarımı büzdüm. “Evet.”

“İyi. Şuradaki Sheets denen adam, az sonra Ace ile olan ilişkin hakkında seni sorgulamak için bu tarafa yönelecek. Benimle gelebilir ya da önümüzdeki birkaç saat onunla uğraşabilirsin.”

Söz konusu özel ajana baktım. Çekici bir adamdı ama benim dikkatim, lacivert takım elbisesinin altına spor ayakkabı giydiği gerçeğinden başka bir şeye odaklanamıyordu.

“İki felaket arasından küçük olanı seç diyorsun yani?” diye mırıldandım, kalkıp önünde durdum. “Yolu gösterin, Memur Bey.”

“Karakter analiz etmede pek iyi değilsin,” dedi sesinde karanlık bir tonla.

Ürperdim. “Evet, şey, hepimizin kusurları var.”

“Bazılarının diğerlerinden daha fazla.”

Tepem atmaya başlıyordu. Başımı kaldırıp bakışlarımı ona diktim ve dudaklarıma bir acıma ifadesi kondurdum. “Çok haklısın. Birçok erkek iktidarsızlıkla mücadele ediyor. Bu utanılacak bir şey değil.” Göğsüne hafifçe pat pat yaptım ve elimdeki yanma hissini görmezden gelerek arabasına doğru yürümeye başladım.

“Hâlâ seni neden becermediğimi düşünüyorsun, ha?”

Durdum, öfke içimi parçalarken gözlerimi kapattım. “Senin hakkında düşündüğüm tek şey, New York’un sensiz ne kadar ferah bir yer olduğuydu.” Arabasına doğru ilerlemeye devam ettim.

“Böylesine korkunç bir yön duygusuyla nasıl bu kadar uzun süre hayatta kaldın asla anlayamayacağım.”

Durup iç çektim, sonra dönüp kaldırımda onu takip etmeye başladım. “Haberin yok mu? Gittiğim her yerde elimi tutan bir adamım oluyor.”

“Biliyorum. Vincent Monroe. Gerçi adamlığı tartışılır bir konu.”

Gözlerimi devirdim. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Parmağına yüzük takmak için kocanın öleceği günü beklediğini biliyorum.”

“Bildiğin tek şey, Ace veya Luca’nın sana söyledikleri. Benim kitabımda buna dedikodu denir ve açıkçası seni hiç ilgilendirmez.”

Allister daha beş dakika önce geri dönmüştü ve şimdiden hikâyemi çözdüğüne inanıyordu. Hayatımı bu kadar basit, bu kadar önemsiz göstermesinden nefret ediyordum.

Uzun adımlarına ayak uydurmak için mücadele ederken aynı anda dizüstü çizmelerimle New York'un çukurlarına takılmamaya çalışıyordum. Sonunda ona bir adım arkadan yetişebildim ve gölgesinin içinde yürüdüm. Ne kadar da ilişkimize uygun bir sahneydi...

"Saçını değiştirmişsin," dedi yumuşak bir sesle.

Doğal renginde olan koyu buklelere dalgın dalgın dokundum. Saçıma bir şey yaptığımda her zaman fark ediyordu. Bana kendimi özel hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Evet. Yeni bir imajla seni unutmaya çalıştım. Üç yıl, birinin aramasını beklemek için fazla uzun bir süre."

"Ah, ben de nasıl başa çıktığını merak ediyordum."

"Saçlarımı bir daha senin için boyamayacağım. Hem sarı-sın olmak yorucu. Gereğinden fazla eğlendim."

"Duydum."

Gerildim. İçimde, üç yıl önce ortadan kaybolmasından kısa bir süre sonraki tutuklanmamdan bahsettiğine dair bir his vardı. Kendimi açıklamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu; ancak sonra, benim hakkımda ne düşündüğünü umursamak zorunda olmadığımı hatırladım.

Dalgın bir şekilde, "Benim hakkımda çok şey duymuş gibisin," dedim.

"New York bölgesindeki tüm felaketler hakkında bilgilendiriliyorum."

"Kasırgalar ve terör saldırılarıyla aynı kategoride olduğumu öğrendiğim iyi oldu."

Bir muz kabuğunun üzerinden atladım. “Peki, seni hangi talihsiz durum geri getirdi? Nereden demiştin?”

“Seattle.”

“Seattle’den o zaman?”

“İş.”

“Ne kadar da az ama özet konuşan bir adam...” diye mırıldandım.

“Az ama öz,” diye düzeltti.

Arabasına vardığımızda gözleri benimkileri buldu ve bu bakış bile kalbimin teklemesine sebep oldu. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Fakat ensemdeki bir karıncalanma hissi yüzünden, onun beni bu üç yıl içindeki ilk görüşü olmadığına inandım. Gerçi New York’ta, yakınımdaydı onu kesin fark ederdim. O yakınlardayken her zaman, aramızda cızırdayan bir elektrik ağı var gibiydi. Beni endişelendiren, bu ağın diğer ucunda genellikle avını yutmak için bekleyen bir örümceğin olmasıydı.

Yutkunarak yolcu koltuğuna yerleştim.

Gergin bir hava, boşluğu doldurdu ve hızlı nefesler almama neden oldu. Bana dokunacak ya da zarar verecekmiş gibi hissediyordum. Adama azıcık bile güvenmediğim için damarlarımda gergin bir enerji dolaşıyordu.

Spor ayakkabılıyla kalmalıydım.

“Ee... Şehirde ne kadar kalacaksın?” diye sordum.

“Niye sordun? Günleri mi sayacaksın?”

“Beni çok iyi tanıyorsunuz, Memur Bey. Yeni Evli oyununu oynamalıyız.” Ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyduğum için dudak parlaticısı sürmeye başladım.

“Oyuncuların en azından birbirlerinin isimlerini bilmele-ri gerekir,” dedi kuru bir sesle.

“Hep kurallara uyan biriydin, değil mi, *Christian*?”

Bana attığı bakış, banyo tezgâhında bacaklarım iki yana açılmış bir şekilde otururken beni izleyen gözlerinin sıcaklığını hatırlattı. Bakışlarımı kaçırdım ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Beni eve götürdü. Adresimi hiç sormadı ve ben de buna hiç şaşırmadım. Allister, bilmemesi gereken her şeyi biliyor gibiydi.

“Yüzük yok mu?” Çıplak parmağıma bakarak kaşlarını çattı. “Ben de bu evliliğin sonsuza dek süreceğini sanıyordum.” Benimle alay ediyordu.

Ben hâlâ yatağında çıplakken ortadan kaybolmasaydı şu an evli olmazdım. Bunu içten içe biliyordum. Kalsaydı her şey daha farklı olabilirdi. Ama kalmadı. Yeterince umursamadı. Ve yıllar geçtikçe bunun için ona içerlemeye başlamıştım. Beni istemiyordu, bunu fazlasıyla belli etmişti. Yine de var olmayan, utanç verici ilişkim hakkında bana eziyet ediyordu.

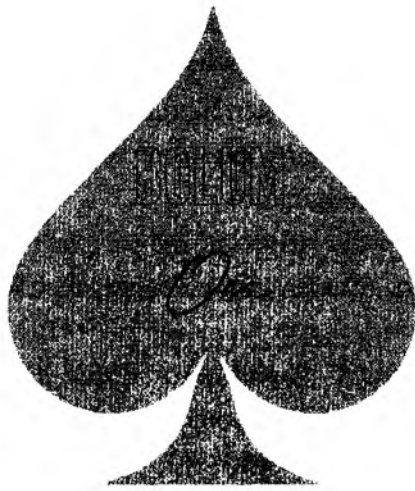
Kocam Richard benim yaşımın üç katı yaşındaydı. Evlenebileceğim en yaşlı adamdı; onu bu yüzden seçmiştim. Bana vuramayacak kadar yaşlı ve kulağa ne kadar merhametsizce gelse de diğerlerine göre ölüme en yakın olandı.

“Bir fikrim var; neden ikimizi de bu dertten kurtarıp umursuyormuş gibi davranmayı bırakmıyorsun?”

“Birinin bunu yapması gerekiyor. Yine de kocanın Ace’in en zengin adamlarından biri olmasına şaşırdığımı söyleyemem. Yatak ilişkinizi midenin kaldırması için iyi bir neden olmalı.”

Acı bir kahkaha koyuverdim ve başımı çevirip pencereden dışarı baktım.

“Cehennemin dibine git, Allister.”

Gianna

GÖZÜMDEKİ SALATALIK DİLİMİNİ ALIP ISIRIRKEN, “Paraya aç bir fahişe olduğumu ima etti,” dedim Val’e. “Bu salatalıklar bir işe yarıyor mu ki?”

Val ilgisizce, “Eğer yememeyi başarabilirsen yarıyor, evet,” dedi ve şezlongunun yanındaki bir kâse taze salatalık dilimini eliyle yoklayarak bulup bana uzattı. “Ayrıca o ne pislik bir herif ya! Sanki yaşlı bir morukla evlenmeyi sen istedin.”

“Aynen.” İç çektim ve bir salatalık dilimini ağızıma tıktım.

“Ace’in adamlarından başka birini seçtiğini hayal edebiliyor musun? Şu an çoktan üçüncü çocuğuna hamile bir şekilde ortalıkta paytak paytak dolanıyor olurdun.” Ürperdi. Val, kocası Ricardo ile aynı kaderi paylaşmaktan şimdiye kadar

kaçabilmişti çünkü kısırdı ya da öyle olduğunu iddia ediyordu. Her neyse...

“Belki de... Başka birini seçmeliydim.” Ağzımdan kaçan kelimeler beni de Valentina kadar rahatsız etti. Sadece kâğıt üzerinde evliydim, ancak hâlâ sıkı zincirlerle tutularak kendi ailemi kurmaktan mahrum bırakılıyordum. Bazen, hayatta daha fazlasını arzuladığım oluyordu.

“Ne?” Kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. “Ciddi değilsin.”

“Hayır, elbette değilim,” dedim hızlıca. *Değil mi?* “Sadece yorgunum, hepsi bu. Magdalena, tozlardan şikâyet ederek beni erkenden elektrikli süpürgeyle uyandırdı.”

Valentina güldü. “Magdalena ve elektrik süpürgesi mi?”

“Görünüşe göre bu akşam bir randevusu var ve tembel kızı evde olduğu için adama dairesinde akşam yemeği hazırlayamayacakmış. Onun sözleri, benim değil.”

“Tanrım, o anlarda duvardaki bir böcek olmayı istemem garip mi?”

“Hayır,” diye kıkırdadım.

“Eğer evini kullanmasına izin verdiysen sen nerede kalacaksın?”

“Muhtemelen bu geceki partiden sonra çatı katma giderim.” Antonio’yla evli olduğum son yıl, ondan ölümüne kaçtığım zamanlarda orada yaşamıştım. Artık Ace’e aitti ama benim için hâlâ ikinci bir evdi.

Val inledi. “Dürüst olmak gerekirse Abellilerle olan bu buluşmalardan bıktım. Biz kadınların düşün için birbirimizin varlığına alışmamız gerekmiyor. Bizim adamları ve onların bir odaya koyalım derim, bakalım ne olacak?”

Güldüm. “Kesinlikle. Huzuru sağlayan tek şey büyük ihtimalle biz kadınlarız.”

“Doğru,” diye içini çekti. “Kadınlar tanrıçadır.”

Bacaklarımı şezlongda birbirinin üzerine attım ve bakışlarımı bulutsuz gökyüzüne çevirdim. *Andromeda*.

“Ee... Bu aralar nasıl görünüyor?”

Bir salatalığı daha katır kutur yedim. “Kim?”

“Christian, tabii ki.”

Bir buçuk hafta önce, elleri ceplerinde ve ağır bakışları üzerimdeyken önümde durduğu anın görüntüsü zihnimde canlandı. Vücuduma sinir bozucu bir sıcaklık yayıldı.

“İyi,” diye homurdandım.

Güldü. “O kadar iyi, ha?”

Salatalıktan sesli bir ısırık daha aldım.

“Tanrım, belki ikiniz sadece seks yapıp rahatlamalısınız.”

Dudaklarımı büzdüm. “Richard’la yatmayı tercih ederim.”

“Hı-hı, tabii.”

“Allister’ın bir daha bana dokunmasına izin veremeyecek kadar gururluyum. Bir kadına ilgi duymadığını söylemek için, onu yatağında çırlıçıplak bırakıp üç yıl boyunca geri dönmemek kadar iyi bir yol yoktur.”

“Haklısın.”

“Ayrıca, ilgimi de çekmiyor zaten.”

Valentina *hımm* diye bir ses çıkardı.

Ona baktım. “Ne?”

“Hiçbir şey.”

“Tanrı aşkına, çıkar ağzındaki baklayı.”

“Sen onunla bir şey yapmak istemiyorsan ben şansımı denesem?”

İnanamayarak güldüm. “Christian’la mı?”

Başıyla onayladı.

Aman Tanrım, ciddiymi. Keyfim kaçtı. “Neden bunu yapmak isteyesin ki?”

“Lütfen. Onu hiç gördün mü?”

“Elbette gördüm ama az önce onun nasıl bir pislik olduğundan bahsetmiyor muyduk?”

“Ne diyorlardı... Ne kadar büyük bir pislikse, yatakta da o kadar iyidir mi?”

“Öyle dediklerini sanmıyorum.”

Gözlerinde sinsi bir bakış belirdi. “Eğer bu seni üzecekse...”

“Azıcık bile üzmez ama ben Eddie’yle görüşüğünü sanıyordum?”

Elini salladı. “Aynı kocam gibi o da beni aldatıyor. Yoluma bakmanın zamanı geldi.”

Yanağımı ısırđım. “Ricardo başka erkeklerle görüşüğünü öğrenirse...”

“Dilini yorma. Biliyorum ve her zaman dikkatliyim. Onu bırak da bana dürüst ol, bu seni rahatsız eder mi? Çünkü istemezsen bir şey yapm...”

“Sana söyledim, onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ve bunda ciddiğim.”

Tanrım, hava çok sıcaktı. Güneş son birkaç saniyede daha sıcak ve daha yoğun olmuş gibiydi. Saçlarımı boynumdan çektim.

“Öyle olsun o zaman, madem eminsin...”

“Eminim.”

Çok fazla margarita içmiş olmalıydım çünkü mideme kurşun yemişim gibi hissettirmeye başlamışlardı.

Cepte telefonum çalarak düşüncelerimi böldü. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki, ayağa kalkıp havuzun yanında telefonu

cevaplamadan önce arayanın kim olduğunu kontrol etmeyi düşünememiştim.

“Alo?” Ayaklarımı soğuk suya daldırdım.

“Gianna.”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve nefesim buz kesti.

Ailenin yüz kararı.

Değersiz evladı.

Sevimsiz kızı.

Bir *sürtükten* başka bir şey değil.

Çarpılan bir kapının tıngırtısı. *Ve sonra karanlık. O kadar canlı bir karanlık ki bazen bana dokunuyordu. Benimle konuşuyordu. Canımı yakıyordu. “Şşş, sorun yok. Endişelenme, baban burada olduğumu biliyor.”*

Ağzınızı kapatan bir el varken çığlık atamazdınız.

İşte ateşten saçları olan tanrıçalar, tüm dünyada bu şekilde ortaya çıkarlardı.

Bir parça pamuk, esintiyle havada süzülüp havuza düştü.

“Az önce söylediklerimin birini bile duydun mu?” diye bağırdı babam.

Nefret içimi yakıcı bir ateşle doldurdu. Sesimi duygusuz çıkarabilmek için derin bir nefes aldım. “Üzgünüm, şu anda oldukça meşgulüm. Ne istemiştin?”

“Önümüzdeki ay kuzenin Silvia’nın düğünü var. Seni gelip kendim almak zorunda kalsam bile orada olacaksın, anlıyor musun?”

İçimi bir panik sarmaya başladı. “Gelebilir miyiz diye kocamla görüşmem gerekecek.”

“Saçmalamayı kes, Gianna. Richard’ın zaten bir ayağı mezarıda. Düğüne geliyorsun. Gina’nın sana ayrıntıları göndermesini sağlayacağım.” Telefonu kapattı.

Babamı görmeyeli ya da benimle iletişim kurma zahmetine girmeyeli sekiz yıl olmuştu. Ailelerin bir araya gelmesi her zaman umut verici olsa da sadece korkarak bu sefer benden ne istediğini merak ediyordum. Kocamın kötüleşen sağlığı ve yakında kavuşacağım bağımsızlığımla bir ilgisi olduğuna dair kötü bir his vardı içimde.

Valentina'nın havuzunda hasta olmaktan korkarak derin bir nefes aldım.

“Komşular o kahrolası pamuk ağacına bir şey yapmazlarsa, yemin ederim ki gidip ağaçlarını keseceğim,” diye homurdandı Val ve ayağa kalktı. “Kısa bir ara vereceğim. Bir içki daha ister misin?”

Bir ara, Val'in kokaini çekeceğini söyleme şekliydi.

Arkamı döndüm. “Sana katılacağım.”

Şaşırdı. “Migrenini azdırdığını sanıyordum.”

Bu bahane, terapistimin beni uyuşturucu almaktan vazgeçirdiğini açıklamak zorunda kalmadan onu reddetmenin basit bir yoluydu.

Daha iyi olmak istiyordum; panik ataklarımın üzerini uyuşturucuyla örtmek yerine onları arkamda bırakmak istiyordum. Fakat az önceki telefon görüşmesi zihnimi doldurup beni bir çöküşün eşiğine getirirken tek istediğim, bir an için bile olsa karanlıklar içindeki geçmişimden korkmamaktı.

“Sanırım dedikleri doğru,” diye fısıldadım. “Gülü seven dikenine katlanır.”

Hepimiz hayatta bir şeylerden güç almaya çalışırdık.

Ne yazık ki ben, bir çizgi şeklinde dökülmüş kokainden güç alıyordum.

Günün sonunda, Valentina'nın Allister ile "şansını denemesini" izlemektense en sevdiğim Prada çizimelerimden birinin içine kusmayı tercih edeceğime karar vermiştim. O herifin daha fazla ilgiye ihtiyacı varmış gibi! Çoktan utanç verici sayıda kadın ona yılmışıyordu zaten. Daha da sinirlendiğim şey, her birine karşı her zaman sevimli ve saygılı olurken beni insan yerine bile koymamasıydı.

Valentina'yla geçirdiğim akşam boyunca kafamda dönüp duran bu düşünceler beni iyice kızdırdı. Bu yüzden Christian Allister, Ace'in çatı katındaki partisine bir pislik ve her kadının ıslak rüyası gibi görünerek geldiğinde, doğal olarak kapıyı suratına kapattım. Söylemiştim, uyuşturucu bana cesaret veriyordu. Ancak ne yazık ki beni daha güçlü yapmıyordu; Christian, kapıyı kolayca açık tutabildi ve işte o an... Celia Abelli'nin *bruschettası** kadar kötü bir şekilde kafayı bulmuş olabileceğimi fark ettiği andı.

Tekrar bu batağa düşmekten gurur duymuyordum, hatta bunu pazartesi günü Dr. Rosamund'a nasıl anlatacağım konusunda endişeleniyordum ama Allister'ın bu konudaki görüşü kesinlikle umurumda değildi. Fakat düşüncelerini her türlü göstereceğini bilmeliydim. Çenemi tuttu, gözlerime baktı ve sonra tiksintiyle yüzümü uzaklaştırdı.

İşte bu yüzden, içimde kolayca ortaya çıkardığı öfke ve kin içinde kıvranır haldeydim.

Tepemdeki iki topuzdan birini banyo aynasında düzeltirken bildiğim her İtalyanca küfrü aklımda tek tek söyledim. Derin bir nefes aldım.

Dışarıda, her zamanki gibi herkese karşı kibardı. Bu cazibenin nereden geldiğini asla anlayamayacaktım. Valentina

* Bir İtalyan mezesi. (ç.n.)

hiç vakit kaybetmeden yanına gitti ve söylediği her şeye gülmeye başladı. Tanrı aşkına, adam komik bile değildi.

“Gianna,” diye seslendi Valentina. “Buraya gel! Christian bana dünyanın en eğlenceli hikâyesini anlatıyor.”

Mini bara doğru yürürken duraklamadım ve kaşlarımı çatarak, “Kim?” dedim.

Val, yanında duran ve benim saygısızlığıma karşı hiçbir şaşkınlık göstermeyen Christian’a bocalayarak baktı. Sonra dudaklarını büzdü. “Christian, ona kaba davranmayı bırakmasını söyle.”

Christian ona cevap verirken soğuk gözleri benim üzerimdeydi. “Söylerim tabii ama kimden bahsediyorsun?”

Geri döndüğünden beri en sevdiğim oyunlardan birini oynuyor, diğeri yokmuş gibi davranıyorduk. Gerçi onun burada hiç olmamasını tercih ederdim. Varlığı, sanki kötü bir şey olacakmış gibi tenimin altında huzursuz bir his yaratıyordu.

Luca, mini barın yanındaki alanımı işgal ederek, “Seninle Allister’ın arasında ne var?” diye sordu.

Tekila Gündoğumu kokteylimi yudumlarken, “Umursamazlık,” diye yanıtladım.

“Yüzüne dokundu.”

“Buna sınır bilmemek deniyor, Luca. New York’taki çoğu erkeğin aşına olduğu bir davranış.” Aramızdaki beş santimlik boşluğu işaret ettim. Christian’ın söz konusu olduğu durumlarda, sınır bilmemenin daha çok benlik olduğunu ironik bir şekilde fark ettim. Ne sinir bozucu bir farkındalıktı.

“Bu hoşuma gitmedi. Sen onun değilsin, sana dokunamaz.”

“Uu, onurumu koruman çok tatlı, Luca.”

Uzaklaşmadan bileğimi tuttu. “Seninkini korumuyorum, Richard’inkini koruyorum. O bir *kapo** ve saygıyı hak ediyor.”

“Yazık.” Somurtarak bileğimi geri çektim. “Az da olsa duyguların var sanmıştım ben de.”

Luca her zamanki gibi veda etmeden ayrıldı. Sonrasında kendimi sohbetlere kaptırıp kaygı sorunu olan sosyal bir kelebek gibi odanın içinde dolaştım.

Bakışlarım yerden tavana kadar uzanan penceredeki ışıltıya kaydı. Christian, Bayan Mükemmel Elena Abelli ile havuzun yanında duruyordu. İkisinin de gözleri gece göğündeydi. Ona da mı Andromeda adının ne anlama geldiğini anlatıyordu? İçimden hoş olmayan bir his geçti. Omuzlarına, ensesinde biten düz saç kesimine baktım. O kadar mükemmeldi ki fiziksel bir parçam onu dağıtmak için elimi saçlarının arasından geçirmeyi arzuluyordu. Zihinsel olarak mantıklı yanımsa onu kapı dışarı etmek istiyordu.

İşte o an, beni neden bu kadar etkilediğini anladım.

Beni yeniden küçük bir kızmışım gibi hissettiriyordu: İlgi ve şefkate aç küçük bir kız.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Ace duvara yaslanıp terastaki iki mükemmel insana, müstakbel bir enişteye hiçbir şekilde yakışmayan bir yoğunlukla bakıyordu. O ve Elena’nın ilişkisi, Görmemesi Gereken Her Şeyin Görücüsü Christian Allister’ı bırak, kör bir adamın bile gözden kaçıramayacağı tehlikeli bir noktadaydı. Christian, Elena Abelli’yle mi ilgileniyordu yoksa bu, stratejik ve soğuk benliğinin bir oyunu muydu? Şu noktada bir önemi yoktu çünkü Ace’in Adriana için yaptığı evlilik anlaşması suya düşecek gibiydi.

* Mafya lideri ve sağ kolunun altında görev alan mafya üyelerine verilen ad.

“Siktir,” diye mırıldandım.

Nico’nun amcası Jimmy yanımdan geçerken, “Çok para kazanacağım gibi görünüyor,” dedi.

Ace’in Adriana’yla evlenmeyeceğine dair açılan kumarda, Jimmy kadar benim de epey param olabilirdi ama yine de bu durumun getireceği belayı dört gözle bekliyor değildim.

Sonraki on beş dakika içerisinde, bu bahis neredeyse çantadaydı. Ace, Elena ve Christian’ın sohbetinden bıkmış görünüyordu ve bu yüzden, Elena’yı öylece havuza itti. Herkes dili tutulmuş bir şekilde bakakaldı.

Elena’ya yanımda getirdiğim yedek kıyafetleri verdim çünkü açıkçası onun için üzülüyordum. Ace’in ilgisinin diğer ucunda olmak istemezdim. Bir bakıma babasından daha yumuşaktı, bunun için Ace’in merhum annesi Caterina’ya hayrandım; ancak yine de aynı babası gibi saldırgan, kendine güvenen ve her istediğini elde eden bir adamdı. Tatlı Elena Abelli’yi ezip geçmesinden endişeleniyordum.

Olay partinin havasını bozmuş ve kısa bir süre sonra herkes dağılmaya başlamıştı.

“Geldiğiniz için teşekkürler. Şey için kusura bakmayın...” Gülümsemem yok oldu. “İmm, olanlar için.”

Salvatore Abelli, ailesinin geri kalanıyla birlikte ayrılmadan önce bana onaylamayan bir bakış attı. Eh, en azından kan dökülmemişti. Bu, Abellilerle yapılan partilerin olmazsa olmazı gibi görünüyordu.

Nico kapıya yöneldi.

“Hoşça kal, Ace!” diye seslendim. “Nihayet Abellilerle huzurlu, olaysız bir gece geçirebilmek çok güzel oldu, değil mi?”

Yüz ifadesi, şakamdan etkilenmediğini belli ediyordu.

Son misafirlerle de vedalaştıktan sonra kapattığım kapıya yaslandım ve geride kalan bardak-tabak yığınınını inceledim.

“*Dio mio*,” diye mırıldandım ve sonra kendime küfrettim. Bir sonraki günah çıkarmamda birkaç dua okumam gerekecekti.

İç çektim ama nefesimi geri veremedim vücudum gerildi. Christian’ın erken ayrıldığını, hazırladığı drama başlar başlamaz partiden kaçtığını sanıyordum. Yine de sesinin alçak tınısına doğru sürüklenirken yanıldığımı biliyordum. Çok fazla kokteyl içmişim gibi kalp atışım yavaşlayıp hızlanıyordu.

Terasın cam korkuluklarına yaslanarak telefonla konuşurken başka bir yöne bakıyordu. Sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi her kelimesi kaba, kısık ve anlaşılmazdı.

Başını kaldırıp varlığını fark ettiğinde gözlerinden bir parıltı geçti, aniden düzgün ve net bir İngilizce konuşmaya başladı.

Sırlarla dolu bir adamdı.

Aramayı sonlandırdığında sessizce birbirimize baktık. İfadelerimiz kayıtsızdı, ancak aramızdaki elektrik nefes almayı zorlaştırıyordu.

“Sanırım güzel partiydi demeliyim,” dedi.

“Sanırım. Fakat partiyi mahvettiğini düşünürsek bu pek inandırıcı olmaz.”

“Ah, yani Ace kontrolünü kaybediyor ve bu benim suçum mu oluyor?”

Başımı iki yana salladım. “Ne yaptığını çok iyi biliyordun.”

“Olabilir.”

“Asıl merak ettiğim şey nedeni. Ace’le kahve içip sırlarınızı paylaştığınızı ve birlikte alışverişe gittiğinizi sanıyordum?”

* (İt.) Tanrım. (ç.n.)

Bir omuz silkti. “Hak etti.”

Bu bir ödeşme miydi? “Ne için? Sakın bana kadınlarından birini çaldığını söyleme.”

Çenesindeki bir kas hafifçe gerildiğinde bocaladım.

“Aman Tanrım, çalmış.”

Korkuluktan uzaklaştı ve omuzlarını esnetti.

Bu kadar çok istediği kadın kimdi? *Elena Abelli* mi?

Ağzıma kötü bir tat doldu. Kafayı çekerken yediğim o brownienden olmalıydı.

“Eh, değeri ne olursa olsun, paramı sana yatırırdım,” dedim ona.

“Neden?” Gözleri üzerime kilitlendi.

Dudaklarımı yaladım. “Pekâlâ, öncelikle şansın var ki fazla güzelsin. Ayrıca karanlık tarafını iyi saklıyorsun; Ace saklamayı denemiyor bile.”

Sanki bu, kulağa çok mantıklı geliyormuş gibi başını yavaşça salladı.

Omzumu silktim. “Ancak birkaç taktik istersen eğer, muhtemelen bazen daha az pislik olmaya çalışmanı öneririm. Gerçi bunun sadece benim yararına olacağını düşünmeye başlıyorum.”

Karmakarışık hayatım onu çok rahatsız ediyor olmalıydı.

“Aklımda tutarım.” Ellerini ceplerine soktu ve bana doğru bir adım attı. Gözleri kısılmıştı, sesi sert ve talepkârdı. “Geldiğimde neden kapıyı yüzüme kapattın?”

Kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başlayınca bir adım geri çekildim. “Yüzün beni tetikliyor.”

Bir adım daha yaklaştı. “Neden uyuşturucu aldın?”

Bir adım daha geriledim. “Neden bu soru yağmuru?”

“Bana cevap ver.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Sıkıyorsa verdir.”

Yavaşça bana doğru yürürken yüzünden bir gölge geçti ama yine de gözlerindeki öfke kıvılcımını gördüm. “Yıllar içinde ne öğrendiğimi bilmek ister misin?”

Başımı iki yana salladım.

“Sorgulama. Birini konuşturmak ya da yetişkin bir adamı annesi için ağlatmak yaklaşık yirmi dakika sürer. Seni iki dakika içinde çılgık çılgına bırakabilirim.”

Ne hissedeceğimi bilemedim. “Biri böyle bir şey yapmayı nereden öğrenir ki?”

“Cehennemden.” Bunu tereddüt bile etmeden, o kadar soğukkanlı bir şekilde söyledi ki omurgamdan aşağı bir ürperti indi. “Bana bugün neden saçmalayıp uyuşturucu aldığını söyleyeceksin ve bunu hemen şimdi yapacaksın.”

O, geçmişimi kendi isteğimle paylaşacağım son kişiydi. Zaten benim berbat biri olduğumu düşünüyordu; tüm küçük kirli sırlarımı öğrenseydi benim hakkımda ne düşüneceğini hayal bile edemezdim.

“Üç yıl ortadan kaybolduktan sonra geri gelip benden nasıl bir şeyler istersin? İlginizi uzun zaman önce belli ettin, Alister. Sana asla cevap vermeyeceğim. Buna alışsan iyi olur.”

Soğuk gözleri göğsüme ok gibi sapladı. “*Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara sözünün neresini anlamadın?*”

Nabzım ritmini şaşırdı. Bir yanımda o geceye geri döndüğümüze inanamıyordu.

“Hadi oradan! Bir kadın bir erkekten iki hafta içinde haber alamazsa, resmi net bir şekilde görür.” Aklımdaki duvarların içinde bir başka yanıt vardı: *Yanımda değildin. Sen de herkes gibi yanımda değildin.*

Kırgınlık boğazımı yaktı.

“Belki de hayatının geri kalanında, rahatına düşkün bir şekilde yaşamayı sürdürmene yetecek kadar parası olan yeni bir koca bulmak senin için daha kolay olmuştur.”

Güldüm ve ardından öfkeyle yutkundum. “Senden nefret ediyorum.”

“Duygularımız karşılıklı.”

Kapıya doğru yöneldiğinde gidişini izlemek için döndüm. “Söylesenize Memur Bey, annenize karşı da bu kadar soğuk muydunuz?”

Durdu.

Ortamin sıcaklığı bir anda düştü ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Fakat kendime engel olamıyordum. Onu incitmek istiyordum; hayatında bir kez olsun ona bir şeyler hissettirmek istiyordum. “Senin gibi kalpsiz bir oğul doğurduğu için kadına üzülüyorum.”

Bana döndü. Eğer yüz ifadeleri insanı öldürebilseydi, şu an nefes almıyor olurdu. “Lanet çeneni kapa.”

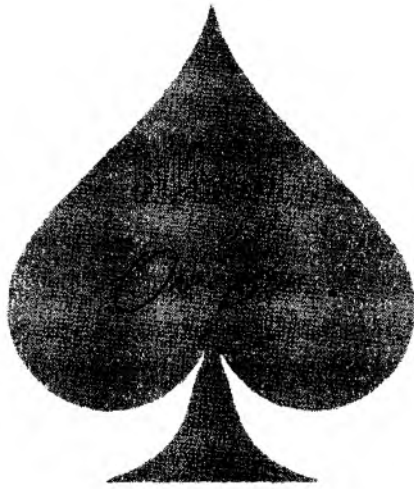
Soğuk bir şekilde güldüm. “Yoksa ne yaparsın? Beni çığlık çığlığa mı bırakırsın? Annene de böyle mi yaptı...”

Beni boğazımdan yakalayıp sırtımı duvara yasladığında içimden bir şok sesi kaçtı.

“Geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” diye hırladı.

Sözleri olması gerekenden daha farklı, daha sertti. Nefesimi düzenlemeye çalışırken değişikliği anlamam biraz zaman aldı. Ve anladığımda nefes nefese ona baktım.

Piç kurusu Rus’tu.

Christian

BUNUN BAŞIMA GELECEĞİNİ TAHMİN etmemiştim desem yalan olurdu. Tanrım, ondan her zaman uzak durmaya çalışmamın nedeni tam da buydu. Beni hata yapmaya zorlayacağını biliyordum. Her ne kadar kendi sıçıp batırmamı, nereye giderse gitsin belayı da peşinde götüren Gianna'ya yüklemek istesem de bunun doğru olmadığını biliyordum. O yakınımıdayken odaklanabildiğim tek şey, baştan çıkarıcı kokusuydu. Ona aynı anda hem tapmak hem de aşağılamak istiyordum.

Kontrolümü kaybetmemi sağlamak için o tek noktayı, tek zayıflığımı dürtmesi yeterliydi. Annem konusunda haklıydı. O kaltağı kahrolası ahlaksız sefaletinden kurtaranın ben ol-

duğumu bilseydi, Gianna'nın güzel yüzünde oluşacak ifadeyi ancak hayal edebilirdim.

On yılı aşkın süredir kendimi açık etmemiştim. Kahrolası bir kadın yüzünden on yıl boşa gitmişti. Penceresinin altından ona Shakespeare okusam daha iyiydi.

Bir dahaki sefere benimle konuştuğunda ağzını daha verimli bir şeyle doldurmam gerekiyordu. Dizlerinin üzerinde, yumuşak kahverengi gözlerle bana bakan bir görüntüsü zihnimde oynadı ve kasıklarımın bir ısı dalgası gönderdi. Kanım kulaklarıma hücum etti.

Dışlerimi sıkarak bu fanteziyi aklımdan uzaklaştırdım.

O, senin değil.

Öfke, pişmanlık ve rahatlama karışımı bir his içimi yaktı.

Her şeyi çok hızlı bir şekilde değiştirebilirdim. Onu bekâr bir kadın yapabilirdim. Beni istemesini sağlayabilirdim. Onu benim yapabilirdim. Plan zihnimde canlanmaya başladı ama onun boğazını saran elimde bir titreme hissedince bunu hemen aklımdan çıkardım.

Hızla atan kalbi korkusunu belli ediyordu ama gözleri meydan okumayla doluydu. *Zafer.*

“Iowa, ha?”

Acı bir eğlence içimi doldurdu. Resmen beni çileden çıkarıp boyun eğdirmek için bu dünyaya gelmişti. Boyun eğmeden hoşlanan tek bir lanet herif tanımıyordum.

Boğazını sıktım. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim tatlım: Benimle uğraşma. Yoksa sana söz veriyorum, bir dahaki sefere bu kadar kibar olmam.”

Başka biri beni aynı şekilde kışkırtsaydı onu öldürürdüm. Fakat onun cansız bedeninin düşüncesi bir şekilde içimi

burkuyordu. Bunu kabullenemiyordum. Birçok kez onun ortadan kaldırılabileceğim bir sorun olmasını dilemiştim ama yine de, garip bir şekilde, ölümüne cevabım her zaman kesin bir hayır olmuştu.

Sıkılmış görünüyordu. “Rusça bir şey söylesene.”

Bu, ağzını daha verimli bir şeyle doldurmayı çok istediğim bir andı.

Onu, yapmam gerekenden daha sert bir şekilde bıraktığımda canımı yakan bir pişmanlık hissettiğim için kendimden nefret ettim. Onu öldüremiyordum. Onu incitemiyordum bile. Onunla ne halt edecektim o zaman? Sikim hemen devreye girdi ve zihnime, yatağımda çıplak olduğu görüntüler gönderdi; kıcı havada, başı yerde, çarşafı kavramış, daha fazlası için bana yalvarıyor...

Belli ki bazı fikirlerim vardı.

Ama işin içinde daha derin bir şey vardı; açıklayamadığım hatta anlayamadığım, yabancı ve içgüdüsel bir ihtiyaç. Göğsümde kükreyen ve damarlarıma işleyen bir açlık. Eğer onunla işimiz oraya varırsa, sonunda ona yıllardır hayal ettiğim şekilde sahip olursam, hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. Normal, rahat bir yaşam planlarım cehenneme dönerdi. Her şeyden vazgeçme fikri, fiziksel bir tiksintiye neden oldu.

Kapıya ulaştığımda bana, “Oraya mı gittin? O gece? Rusya’ya mı?” diye sordu.

O gece. Sanki hatırası bile onu rahatsız ediyormuş gibi söyledi. Oysa o gece, ne kadar nefret edersem edeyim, benim yıllardır ona olan takıntımı körüklemişti. Rüyalarımda görmüş, Gianna’yla ilgili fanteziler kurmuş ve onu canlı görebilme isteğiyle New York’a geri dönmek için kendimle fiziksel bir savaş vermiştim.

Aşağılanma duygusu göğsüme şiddetli bir donma gibi yayıldı. Dönüp ona baktım, onu dayadığım duvara yaslanmış vücudunun yumuşak kıvrımlarını görmezden geldim. “Neyse ki Rusya’da kadınlar, nefret ettikleri bir adam için kıyafetlerini çıkarmayacak kadar özsaygıya sahip görünüyorlar. Sanırım bir manzara değişikliğine ihtiyacım vardı.”

Gözleri öfkeyle doldu.

Dışarı adımımı attım fakat kapıyı kapatamadan kapıya bir şey çarptı.

Dişlerimi gıcırdattım.

Bana kahrolası ayakkabısını fırlatmıştı.

“Senin boktan bir piç olduğunu ve acıyı sevdiğini bilmeseydim, şu anda yüzünün güzelliğini azıcık bozardım.”

İkimizin de birbirimizin yüzlerini düşünmemiz komikti. Onun sadece görüntüsü bile beni sinir ediyordu.

Kapıyı açarak Nico’nun içeri girmesine izin verdim.

İçeri girdi ve yeni dairemi inceledi. Bir önceki dairemi New York’a dönmek için bir bahanem olmasın diye satmıştım. Siktir, cidden çok işe yaramıştı!

“Aslında baksana?” Ace omzunu silkip bana döndü. “Boş ver gitsin!”

Çeneme bir yumruk attı.

Yumruğu çeneme lanet bir balyoz gibi indi ve nihayet, bana ayakkabısını fırlatan kahverengi saçlı bir kadını aklımdan uzaklaştırdı. Bunun kısa süreceğinden emindim.

Bir şeyler içmek için mutfığa doğru yürüdüm.

“Ne? Sen de bana vurmayacak mısın? Bunun için çok mu görkemli ya da onun gibi bir şeysin?”

Küçümseyici bir nefes verdim. “Onun gibi bir şey.”

Bir kafes dövüşçüsüne iki ömür yetecek kadar dövüşmüştüm. Yemek için dövüşmüştüm. Dokunulmamak için dövüşmüştüm. Hayatta kalmak için dövüşmüştüm. Moskova sokakları okul gezisi yapılacak yerler değildi ve ben oralarda sadece annemin evi herkesin en kötü kâbusu olduğu için bulunmak zorunda kalmıştım.

“Benimle derdinin ne olduğunu söylemek ister misin?”

Güldüm. “Sen sikimde bile değilsin.”

“Boş yapma. İlk günden beri beni kızdırmak isteyeceğin kadar sikiydim.”

“Önüme bir fırsat çıktığında değerlendiririm. Bunun seninle veya sikimle hiçbir ilgisi yok.” *Gianna Marino’yu içermediği sürece tabii.*

Kendimi her zaman, düşüncesiz ve pervasız biri olduğu için Nico’dan hoşlanmadığıma ikna etmişim. Fakat bunun asıl neden için bir bahane olduğunu biliyordum: Onu becermişti. Ben onu beceremezsem, kimse beceremezdi. Bu kadar basitti. Birinin ona dokunduğunu düşünmek, yutmayı reddettiğim mide bulandırıcı bir hap gibiydi.

Ace’in Elena Abelli dışında herhangi bir kadınla ilgilendiğini hiç görmemiştim. Küçük intikam fırsatım resmen kucağıma düşmüştü. Gianna’yla sadece bir kez yattığını düşünürsek, bunu yapmak belki biraz çocukça olabilirdi. Ancak... Acayip kinlenmişim. Bu yüzden beni tutuklamayı deneyebilirlerdi.

“Elena benim, Allister.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Onun bundan haberi var mı?”

“Yarın olacak.”

“Ah.” Tezgâha yaslanıp içkimi yudumladım. “Demek bu yüzden buradasın.”

Çenesini ovuşturdu. “Yarın düğün planlarını gözden geçirmek için Francesco’da öğle yemeği yiyeceğiz.”

“Ve?” dedim eğlenerek. “Diğer kız kardeşle hızlı bir değiş tokuş ya da onun gibi bir şey yapılıp yapılmayacağına mı bakacaksın?”

Gözleri kısıldı. “Onun gibi bir şey.”

“Neye ihtiyacın var?” Hemen sadede geldim.

“Bir arabulucuya.”

“Abellilerle baş edebileceğini düşünmüyor musun?”

“Baş edebileceğimi biliyorum. Ama müstakbel eşimin ailesiyle savaş başlatmamayı tercih ederim.”

Başımı salladım. “Bu, balayını mahvederdi sanırım. İyi, birini gönderirim...”

“Herhangi birinin değil, senin yapmanı istiyorum. Eğer o sikik ağabeyi veya kuzenleri bu süreçte yaralanırsa...”

Tanrım, bu kıza fena tutulmuştu. Keşke nasıl hissettirdiğini bilmiyor olsaydım.

“Yemeğe kadınlar da katılacak olmalı,” dedim ona. Bir kadının varlığı bir erkeğin kana susamışlığını her zaman köreltiyor gibi görünüyordu.

“Orada olacaklar.”

“Kaçta?”

“Öğlen.”

“On iki buçukta orada olabilirim. Öncesinde bir işim var.”

“İyi. Onları oyalarım.” Telefonunu kontrol etti. “New York’ta mı kalıyorsun?”

“Hayır. İzindeyim.” Evin görüntüsünü ve kokusunu özlemiştim. Hay sikeyim, kimi kandırıyordum ki? Burada olma-

mın tek nedeni, ayak tırnaklarında simli ojeler olan yetişkin bir kadındı.

“Madem öyle, eğer fırsatın olursa gözün Gianna ve Vincent Monroe’da olsun istiyorum.”

Sadece isimlerinin aynı cümlede geçmesi bile içimde bir gerilim yarattı.

Ace beni izledi. “Adamı tanıyor musun?”

Tatsız bir eğlence içimi doldurdu. Monroe’nun adresini, sosyal güvenlik numarasını ve sabahları bir kâse mısır gevreği yerken HBO’da hafif erotizm içeren bir şeyler izlemeyi tercih ettiğini biliyordum.

Başımı salladım. “Milyon dolarlık bir otelci.”

“İkisiyle ilgili dedikodular var ve bunu kontrol altında tutmayı en eski kapoma borçluyum.”

“İşim gücüm olmadığını ve senin ailedeki kadınları gözetleyeceğimi mi sanıyorsun?”

Ah, bir bilseydi... Seattle’a taşındıktan sadece bir ay sonra, göğsümdeki baskı çok fazla gelmeye başlamış ve daha fazla dayanamamıştım. Onu görmem gerekiyordu. Bu, artık bir seçim bile değildi. Bu yüzden, sadece hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için ona bakmıştım. Hem kendisi hem de başkaları için yürüyen bir tehlikeydi; iyi olduğuna emin olmak zorundaydım. İşler biraz kontrolden çıkmış ve onu kontrol etmek günlük rutinim haline gelmiş olabilirdi ama bunun için özür dilemeyecektim. Onu görmek kulaklarımdaki uğultuyu ve kalbimin atışını sakinleştiriyordu; böylece işime odaklanabiliyordum.

Kapıya doğru ilerledi. “Emrinde benimkilerden daha fazla adam var. Bunu yapacak birini bul işte.”

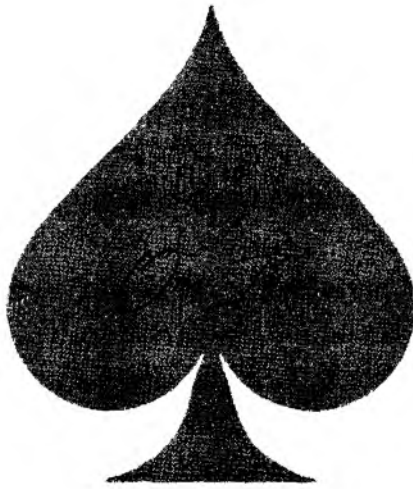
Gevşek sikli bir analisti, Gianna'yı yedi-yirmi dört izlesin diye görevlendirmem için cesedimi çiğnemeleri lazımdı.

“Ya ilişkileri ciddileşirse?” *Adamı öldürürdüm.*

Gözleri kısıldı. “Her şeyi mahvetmeye devam ederse bu, aileyi zayıf gösterir. Sonuçlarım biliyor. Eğer aralarında bir şey olursa adam ölür ve Gianna da ölmeyi diler.”

“Ona dokunmayacaksın.” Tehdit, ağzımdan o kadar sakin ve ölümcül bir şekilde kaçtı ki havayı bile dondurdu. Bir günde iki kahrolası hata. Gülebilirdim ama Ace'in artık bir zayıflığı olduğunu bilmesini birazcık bile komik bulamadım. Artık bana karşı kullanacağı bir şey vardı. Tüm itibarım ulaşılamaz olmama dayanıyordu ve bu, her şeyi mahvedecekti.

Yüzüme baktı, keyifli bir nefes verdi. “Hassiktir!” Ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

Gianna

YANAĞIMDAN AŞAĞI BİR DAMLA yaş süzüldü. “Çok güzel.”

Valentina kıkırdadı ve bana bir mendil verdi. “Bahsi kazandığın için böyle düşünüyorsun.”

“Şşş.” Gelinin büyükannesi Nadia Abelli, koridorun diğer tarafından bize ters ters baktı.

Val gözlerini devirdi. “Aramızda bir parti polisi var.”

Gelinliğinin içindeki Elena, gözlerimi dolduracak kadar güzel görünüyordu. Ace ise pembe kravatı ve diğer her şeyle her zamanki gibi yakışıklıydı.

Bahsi kazanmıştım.

Ancak mutluluğumun sebebi, gelin ve damadın çok mutlu görünüyor olmasıydı.

Birbirlerine bakışları... Âşık gibiydiler. Bir acı hissederken gülümsemem soldu. Keşke aşk, Elena'nın gelinliğindeki parıltılar gibi görünür olsaydı. Ya da güneşin tendeki ısıltısı gibi. O zaman aşk gizlenemez veya sahte olamazdı.

Aşkın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

Gerçekten var olup olmadığını merak ediyordum.

Yanağımdan bir damla yaş daha süzülüşünde onu hemen sildim.

Yer gösterici, her sıradaki konuklara ayrılımlarını işaret ederken bakışlarım Elena'nın koridorda yürüyen kuzeni Dominice takıldı. "Ah, pardon, Val. Yapmam gereken bir şey var."

"Senin için biraz genç değil mi?"

"Kapa çeneni. O yirmi yaşında. Yeterince reşit." Ona göz kırptım.

Güldü ve uzun bacaklarını yana çekip bana yol verdi.

Yakışıklı delikanlıya yetişip kolunu tuttum. Koridorda birlikte yürümeye devam ederken bakışları bana kaydı.

"Geçen gece Elena'nın küçük partisinde benimle ilgilenmek zorunda kaldığın için özür dilemeye geldim." Babamla yaptığım telefon görüşmesi gece gündüz aklımdan çıkmıyordu ve bu yüzden bekârlığa veda partisinde alkolü biraz fazla kaçırmış olabilirdim. "Sana bir teklifim var: Ne zaman âlem yapmaya gidersen senin şoförün olacağım, seni eve götüreceğim, ayakkabılarını çıkaracağım, üstünü örteceğim ve yatağının yanına bir bardak su ile birkaç ağrı kesici bırakacağım."

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Bu oldukça detaylı ve cömert teklifi ne kadar kabul etmek istesem de seni eve ben götürmedim."

Giriş holünün ortasında bocalayarak duraksadım. “Ama... O zaman kim götürdü?”

Bana sadece güven verici bir gülümseme gönderdi ve gitti.

O partiyle ilgili aklımda kalan son anım, Dominic’in bana arabasına kadar eşlik etmesiydi. Tekila ve kendimden iğrenme hissi midemde çalkalanmış; bilinçsizlik beni tamamen yutmadan önce eve gitmeyi çok istemiştim. Bunu başaramamıştım. Gece, asla hatırlayamadığım pek çok geceden birine dönüşmüştü.

Kilisenin cam kapılarından dışarı baktım ve aniden bir şey hatırladığımda kalbim yavaşladı.

Güçlü kollar ile sıcak bir göğüs vardı.

Ve kulağıma fısıldanan iki pürüzlü sözcük...

“Daha güzel bir gelin görmedim,” diye bağırdım.

Elena kızarak elini yanağına koydu. “Bugünkü iltifatların hepsini kabul edeceğim.”

“İyi. Normalde bunu yapamayacak kadar mütevazısın. Ee...” Kolumu onunkine doladım. “Evlilik hayatı şu ana kadar nasıldı?” Kısa bir süre önce gizlice evlenmişlerdi. Görünüşe göre Ace bir hafta daha bekleyememişti.

“Çok...” Gözleri parladı. “Müthiş. Bana gerçekten çok iyi davranıyor, Gianna.”

“Elbette davranıyordur. İnkâr etmek istese de annesi onu iyi yetiştirdi.”

“Keşke onunla tanışabilseydim,” dedi yumuşak bir sesle.

“Onun... sorunları vardı.” Kokain bağımlılığı için kadını yargılayamazdım; ne de olsa Antonio’yla evliydi. “Ama iyi bir

insan ve anne olmak için çok uğraştı. Her yıl doğum günümde bana bir porselen melek biblosu verirdi.” Gülümsemem kayboldu. “Bir gün kocasıyla evleneceğimi bilseydi...”

Utanç, içine ne zaman düşeceğini öngöremediği bir delik gibiydi.

“Ah, Gianna... Seçeneğin yoktu. Eminim seni anlardı.”

“Hayır, o evliliği isteyerek yaptım...” Chicago’dan uzaklaşmak için her şeyi yapardım. “Mantığım da istedi, kalbim de. Ancak hayal ettiğim gibi olmayacağını daha düşün gecemde fark ettim.” Hafifçe güldüm. “Her neyse, o melek biblolarından biri senindir. İstedğin zaman gelip alabilirsin.”

“Teşekkür ederim, Gianna. Bu çok hoşuma gider.” Bakışları odanın karşısındaki Nico’nun bakışlarıyla buluştu. Amcası Jimmy ile konuşuyordu. O bakışmanın arasına girersem elbisemin alev alacağından emindim.

Eğer aşk görünür bir şey olsaydı, bu ikisinin gözlerindeki tatlı sıcaklıktan fazla uzakta olmazdı.

“Tanrım.” Elimle yüzümü havalandırdım. “Burası çok tatlı olmaya başladı. Duygusal bir anın ortasındaymışım gibi hissediyorum.”

Güldü ve bakışlarını Nico’dan uzaklaştırdı. “Ortamdaki gerilimi ve silahları unutuyorsun.”

Kutlamaya ev sahipliği yapan otelin balo salonuna baktık.

Abelliler salonun bir tarafında, Russolar ise diğer tarafında toplanmıştı. Aralarında en hevesli görünen Luca’ydı. Bir duvara yaslanmıştı ve ağzında bir kürdanla diğer *famiglia*’yı izliyordu. Parti polisi Nadia Abelli bir Vogue dergisini karıştırıyordu. Çocuklar bile birbirlerine sanki diğerleri aşılmış gibi bakıyordu.

* (İt.) Aile. (ç.n.)

“Ne kadar da neşeli bir ortam, değil mi?” dedim.

“Dürüst olmak gerekirse dikkatli olmalarına seviniyorum. Bir ara babam ve Nico’nun düğünden önce birbirlerini öldüreceklerine emindim.”

“*Amantanrım!*” Çığlık arkamızdan geldi.

Elena yüzüne bir gülümseme kondurmadan önce gözlerini kapadı ve sonra ağabeyinin aldatan kız arkadaşı ve Ace’in eski kaçamaklarından biri olan Jenny’yi selamlamak için arkasını döndü.

“Ay, ben de tam kuruyan dilim damağım için bir şeyler almaya gidiyordum,” dedim.

Elena gülümseyerek, “Öyledir tabii,” diye mırıldandı.

Bara değil, meşrubat masasına doğru yol aldım. Geçen gece beni eve kimin götürdüğünü bile hatırlayamıyorsam, alkolden uzak durmam gerekiyordu. O kişinin malum bir Rus olduğuna dair artan şüphemi ve benimle ilgilenme şeklini göz önünde bulundurursak... Şey, bu konu hakkında düşünmek bile istemiyordum. Özellikle de iki haftadan kısa bir süre önce benim kolay, sevişilmeyecek kadar sıkıcı ve kendime saygı duymaktan yoksun olduğumu tek seferde ima ettikten sonra...

Bakışlarım sadece kendimi korumak için isteksizce onu aradı. Herkes düşmanın odanın neresinde olduğunu biliyordu. Ya karanlık bir köşede sosyetik biriyle boş ve anlamsız sohbetler ediyordu ya da burada değildi.

“Gianna! Doğru tahmin etmişim, senmişsin.”

Arkama döndüğümde New York’un En Yüzeysel Kadını olarak bilinen Samantha Delacorte’nin bana doğru geldiğini gördüm.

Zorla gülümsedim. “Samantha, seni görmek ne güzel.”

Bana dokunmadan sarılıyor gibi yaptı ve geri çekildiğinde neredeyse görebildiğim şehvetli bir parfüm bulutu bıraktı.

“Düğünü bozmaya gelmedim, yemin ederim,” dedi. “Seni lobiden gördüm ve merhaba demek istedim. Dürüst olmak gerekirse Gianna, çok uzun zaman oldu. Sen...” Mavi askılı tütü elbiseme yüzünü buruşturarak baktı. “İyi misin?”

Sesinin tiksindirici derecede tatlı tonunu kopyaladım. “*Dürüst olmak gerekirse* hayır kurumları, düğünler ve yarınki yarışa bilet bulmakla çok meşguldüm. Haberleşmeyi unutmuş olmalıyım. Çok üzgünüm.”

“Amanın, olamaz...” diye başladı.

Gözlerimi kırptırdım.

“Umarım Vincent seni yarınki gezimize davet etmeyi unutmamıştır. Yatında yaz sonu Bahama gezisi yapacağız.” Bir elini koluma koydu, gözlerinde sahte bir acıma parlıyordu. “Emimin sadece bir hata yapılmıştır. Onunla konuşuru...”

“Endişelenme Samantha,” dedim yumuşak bir şekilde odaya göz gezdirirken. “Denize alerjim olduğunu öğrendim.”

“Ne üzücü...” Somurttu.

Bakışlarımı çevirerek bara özlemle baktım.

“Pekâlâ, Vincent, birkaç kişi ve ben çatı katındaki süitte maçı izliyoruz. Bastırın, Yankiler! Bu... küçük ciddi partiden sonra uğramalısın. Vincent ne derse desin seni görmek istediğine eminim.” Gözlerindeki sempati, memnuniyetini zar zor gizliyordu.

Açıkçası Vincent’in benimle hiç iletişimde bulunmamasına biraz üzölmüştüm. Fakat bunun en iyisi olduğunu biliyordum; aramızda asla onun istediğı gibi bir şey olamazdı. Yine de onun arkadaşlığını özlemiştim.

Dudaklarımı büzerek, “Uğrayamam,” dedim. “Haftalar önce kedimle planlar yaptım.”

“ ok yazık. Neyse, iletişim kurmaktan korkma. Hepimiz depresyon dönemlerinden geçiyoruz, biliyorsun.”

Havadan yanaklar ma öpücük kondurdu ve sonra uzaklaştı.

   geçirdim.

Sadece  ocukların i tiğı meyveli meşrubattan bir yudum aldım.

Topuğumu yere vurup durdum.

Bu alkol ve uyuşturucu kullanmama yemini gayet iyi gi-
diyordu...

Val yanıma geldi ve kaşlarını kaldırarak bana bir paket sigara gösterdi.

“Tanrı’ya şükür.”

Meşrubatımı rastgele bir masaya koydum ve onu kapıdan dışarı çıkana kadar takip ettim.

Otel kapısının dışındaki bir banka oturup sigaralarımızı yakarken, “Kadınlar tuvaletinde az önce duyduğum dediko-
duyu bilmek ister misin?” diye sordu.

“Hayır.”

“Christian’la ilgili.”

Adamdan nefret ediyor olabilirdim ama yine de onu bir kedinin ip yumağını çözmesi gibi çözmek istiyordum.

“Devam et.”

Kıkırdadı. “Jacie Newport’u tanıyor musun? Sarışın, uzun boylu, iğrenç derecede m kemm l, ACA yardım kurulunun bir  yesi?”

Başımla onayladım.

“Şey, tuvalette ona çarptım, kelimenin tam anlamıyla. Yıllar önce Christian’la görüştüğünü hatırladım ve bunun onun nasıl olduğunu öğrenmek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm.”

Bacaklarımı birbirinin üzerine attım ve geriye yaslandım. “Lütfen bana onunla hâlâ ilgilenmediğini söyle.”

“Bir kadının onunla ilgilenmemesi için ölmüş olması gerekir, Gianna.”

“Ben de Elvira’yım* zaten,” diye mırıldandım.

“Elvira’nın ölü olmadığından oldukça eminim ama demek istediğini anlıyorum.”

Ona Allister’in Rus olduğunu söylemek istiyordum. İtalyanların burada –New York’ta– Ruslarla yakın ilişkileri yoktu. *Cosa Nostra* ve *Bratva* sık sık çatışmazlardı ama çatıştıklarında, biz kadınlar oturup kocalarımızın eve gelip gelmeyeceğini merak etmeye başladık. Eğer Val’e onun Rus olduğunu söylersem, belki ilgisi son bulurdu. Yine de nedense bunu kendime sakladım. Onun, Christian’ın sırrını bilmesini istemiyordum. Bu sır benimdi.

“Her neyse, federalin aynı kadınla uzun süre birlikte olmadığı ortaya çıktı.”

Homurdandım. “Bu muydu dedikodu? Bunu sana ben de söyleyebilirdim.”

“Eh, onun aynı kadınla spesifik bir şekilde sadece üç kez birlikte olduğunu kesin bilmiyorsundur.”

Kaşlarımı çattım. “Üç randevu gibi mi?”

“Daha çok, çarşafar arasında üç kez gibi.” Sırıttı. Hâlâ kafam karışmış görününce ekledi. “Üç kez mercimeği fırına vermek? Üç kez mala vurmak?” Gözlerimi kırıştırdım. “Götürmek? Yatay dans etmek?”

* Frankenstein’in karısı. (ç.n.)

“Aynı kadınla sadece üç kez yattığını mı söylüyorsun?”

“Bunu bu kadar çabuk anlamandan gerçeekten etkilendim,” dedi keyifsiz bir şekilde.

Düşünceler aklımda fırıl fırıl döndü.

Pat, pat, pat.

Parmağının ritmik vuruşu, manşetlerini düzeltmesi, saatini döndürmesi, hepsi kafamda döne döne oynadı.

Tanrım, adam düşündüğümünden daha sorunluydu.

“Ya hiç seks yapmazlarsa? Ön sevişme anları da üçe dahil mi?” Başının bacaklarımın arasındaki görüntüsü ve parmaklarımın onunkiyle kenetlenmesi zihnimde canlandı.

Kıkırdadı. “Bilmiyorum. Geriye kaç hakkın kaldığını mı anlamaya çalışıyorsun?”

“Lütfen. Onu isteyen sensin, ben değil.”

“Mmhmm.”

Sesindeki alaycılığı görmezden geldim.

İkimiz de sigaralarımızı içerken aramıza anlık bir sessizlik çöktü.

“İyi insan lafının üzerine gelirmiş,” diye mırıldandı.

Kaldırıma bakan bakışlarını takip ettiğimde Allister’ın bize doğru geldiğini gördüm. Gözleri çoktan benim üzerimdeydi, geniş omuzların ve keskin hatların ötesindeki her şeyi yok eden bir manyetizmayla doluydu.

“Acaba yanındaki kim?” İlgisi sesinden yansıyordu.

Sonunda yanında biri olduğunu fark ettim. Yabancı, dergiden fırlamış bir manken gibiydi; kömür grisi bir takım elbisesi ve ince bir kırmızı kravatı vardı ama gözleri, yalnızca yeraltı dünyasından birinin dışarı yansıtabileceği bir karanlıkla parlıyordu. Yakışıklıydı ama attığı her adımda çılgın atan entrikayla karşılaştırıldığında bu önemsiz kalıyordu.

Allister yanımızdan geçerken sigarayı dudaklarımdan çekti ve otelin kapısına girmeden önce kaldırıma fırlattı.

İç geçirdim.

Valentina güldü.

Elena'nın bekârlığa veda partisinin olduğu gece aklıma geldi. Ayağa kalktım. "Biraz bilgi toplamam gerek."

Kırmızıya boyanmış dudaklarının arasından bir duman üfledi. "Git topla. Hazır başlamışken de yakışıklı yabancının adını öğren."

Allister'a yetiştim, o ve arkadaşı balo salonuna doğru yürürken yanına yanaştım. "Arkadaşın kim?"

Hain adam bana bakmadı bile. "Seni ilgilendirmez."

"Adım Sebastian." Yabancı bana göz kırptı ve bunu parmak uçlarımda hissettim.

"Sebastian ne?"

Christian'ın omuzları gerildi.

"Perez."

Sesinin arkasındaki hafif aksanı tanıdım. "Ah, bir Kolombiyalı. Tanıştığıma çok memnun oldum, Sebastian." Elimi uzattım ama Sebastian onu tutamadan Christian bileğimi yakaladı ve yanına çekti. "Ben..."

"Evli," diye bitirdi Christian ve sonra Kolombiyalıya anlamadığım bir bakış attı.

Sebastian'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Geline taziyelerimi sunacağım. Seninle tanışmak bir zevkti, Gianna."

Adımı nereden bildiğini bilmiyordum ama bu yine de içimde hayran kız çığlıklarına neden oldu.

Bekle bir dakika, *taziye* mi?

Aman, neyse.

“Seninle de öyle, Sebastian.” Elimi flörtöz bir şekilde sallamak için kaldırmaya çalıştım ama Christian’ın bileğimi hâlâ sıkıca kavradığını fark ettim.

Etkilenmemiş bakışlarımı ona yönelttim.

Gözlerini kısmış bana bakıyordu.

“Bu sabah kuru üzümlü kahvaltılık gevreğine biri mi işedi?”

Bileğimi bıraktı, kravatını düzeltti ve sanki güvenlik görevlisiymiş gibi odaya göz attı. “Varlığını rahatsız edici buluyorum. Git başka bir yerde dur.”

“İyi. Benim de Sebastian hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor zaten.” O yöne doğru bir adım attım ama yine bileğimi tuttu. Kaşlarımı çatarak beni tutan eline baktım. “Bak şimdi kafam karıştı. Buna karışık sinyaller vermek mi deniyordu?”

Sanki ağzından başka bir gülünç emir çıkacakmış gibi gözlerinde bir şey parladı ama sonra çenesindeki kas seğirdi ve beni bırakıp uzaklaştı.

Bana onu takip etmememi açıkça söylemediği için onu takip ettim.

“Aşkı kutlayacak biri olmanı beklemiyordum,” dedim.

“Buraya bunun için gelmedim.”

“Öyle mi? Çocuklara bakmak için tuttukları kişi sen misin yoksa?”

“Daha çok yetişkinlere bakmak için.”

“Ay, lütfen. Biz gayet iyiyiz.”

“Ne demezsin...” dedi ve tek bir yanlış hareketin bir bombayı patlatabileceği kadar gerilim dolu salona baktı.

Kısa bar sırasında durduk. Garsonlar oradan oraya ko-

şuşturuyordu ama görünüşe göre bu, herkesin alkol ihtiyacını karşılamaya yetmiyordu.

Yanında durmak için hareket ettiğimde omzum Christian'ın koluna çarptı. Vücudu gerildi, ancak görünüşe göre hâlâ varlığımı görmezden gelmeyi seçiyordu. Küçük dokunuş içimde bir ateş yaktı ama beni ona daha da yaklaşmam için zorlayan görünmez çekime karşı koydum. Kollarımı önümde kavuşturarak en iyi sorgulama pozumu verdim.

“Geçen cuma gecesi, saat yaklaşık üçte neredeydin?”

Bakışları bana kaydı, duruşumu inceledi. “Evde. Uyuyordum.”

“Al işte... Sana inanmıyorum.”

“O niye?” diye cevapladı.

“Çünkü Lucifer asla uyumaz.”

Neredeyse eğlenmiş görünüyordu ama bundan emin olmadım çünkü barmenden içkisini aldı ve beni orada tek başıma bıraktı.

İç çektim ve onu takip etmek üzere topuklarımın üzerinde döndüm. “Bir gün bir kıza travma yaşatacaksın.”

“Başka bir travma senin tam olarak ihtiyaç duyduğun şey olabilir.”

“Ha ha, çok komik. Ama şaka bir yana, geçen gece beni eve sen mi götürdün?”

“Hayır.”

“İyi kalpli ikizin mi götürdü?”

Keyifli bir ses çıkardı.

Balo salonundaki bir koridora girdi ama onu herhangi bir karanlık koridorda takip etmeyecektim. Üzerinde *Güvenlik* yazan bir kapının olup olmaması önemli değildi. Durdum ve

onun kurtulmasına karşı duyduğum hayal kırıklığı sonunda yüzeye çıkıp sesime yansıdı.

“Bana ne yaptın, Allister?”

Durdu ve yüzünü bana döndü. “Sana bir şey yaptığımı mı düşünüyorsun?” Karanlık bir şekilde güldü. “Kendinden geçmişken sana dokundum mu yani?”

Şey, hayır. Aklımdan geçen *bu* değildi ama beni neden eve götürmüştü ki? Gizli bir amacı olmalıydı. “İç çamaşırı çekmecemi karıştırdın mı? Bugünlerde internetten altmış dolara kullanılmış çamaşırlar satın alabilirsin, biliyorsun. İhtiyacını gidermek için beni eve götürmene gerek yoktu.”

Beni boğmak istiyor gibi görünüyordu. “Sana ya da hiçbir haltına dokunmadım. Bunu çoktan aştık sanıyordum?” Gözleri parladı. “Daha önce her şeyini gördüm. Etkileyici değildi.”

Sanki yüzüme tokat atmış gibi canım yandı. Öfke ciğerlerimdeki havayı emdi ve pençelerim kınından bir anda çıktı.

İçindeki sıvıyı yüzüne savurma niyetiyle elindeki bardağı tuttum, ancak bunu yapamadan bardağı elimden alıp yere fırlattı. Mermerde parçalanan başarısız intikamıma baktım ama öfkeden başka bir şey göremedim. Ben de onu sözlerinin canımı yaktığı kadar incitmek istiyordum.

Onu ittim, karşılık vermeyince tekrar ittim. Sonra göğsüne vurdum ve kasığına vurarak diz çöktürmeye çalıştım.

Sabrı taşıdığı anda beni etrafımda döndürdü, göğsüne yaslandı ve kollarımı kollarından biriyle sabitledi.

“Sakinleş,” diye emretti.

“Siktir git.” Elinden kurtulmaya çalışırken göğsüm inip kalkıyordu.

Tutuşu sıkılaştığında derin bir nefes aldım. Yapabileceğim tek şeyin bu olduğunu fark ettiğimde ona yaslandım ve tırnaklarımı ön koluna geçirdim.

Kızgın, alaycı sözleri kulağıma çarptığında ensemin arkasındaki tüyler diken dike oldu. “Bütün ailen koridorun sonunda. Kocan seni böyle uygunsuz bir pozisyonda görse ne düşünürdü?”

Öfkem, benimkine bastırıldığı vücudunun sıcaklığı altında kaybolmaya başladı. Beni sıkıca saran kolu. Ismarlama parfümünün kokusu. Ve bir de belimde hissettiğim ereksiyonunun inkâr edilemez baskısı vardı. Piç kurusu bana haddimi bildirmekten çok zevk alıyordu. Yine de, koşullar ne olursa olsun, sertleştiğini düşünmek bile bacaklarımın arasına yoğun bir his gönderiyordu. Ciğerlerime yeterince hava alamazken önünde yumuşadım.

“Evde bir hemşireyle. Zatürre geçiriyor.”

“Ah, onun gibi yaşlı bir adam için bunun ölümcül olabileceğini duydum.” Tutuşu gevşedi ve eli çok yavaş bir şekilde belimden kalçama kaydı. Dokunuşu tenimi yaktı, kalp atışlarımı kıvılcımlar gibi çatırdattı. “Koca listende sırada kim var?”

Beni çevirip kendine doğru çekti, bunun sıcaklığı ezici bir şekilde dikkatimi dağıttı. Fakat sonra bana söylediklerini kendime hatırlattım. Avuç içlerimi karnına dayadım, parmak uçlarımda yükselirken ellerimi göğsüne doğru kaydırdım. Okunamayacak kadar belirsiz gözlerle beni izledi.

O kadar yakındık ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyor, kirpiklerini sayabiliyordum. En kısa mesafe dudaklarımızın arasındaydı. O mesafeyi kapatmak çok kolaydı, kapatmamak ise imkânsızdı. Bu yüzden mesafenin kapanmasına

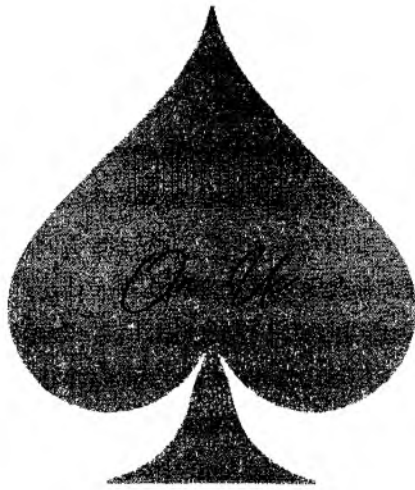
izin verdim. Dudaklarım onunkileri sıyrıp geçerken, “Herkes olabilir. Yeter ki beni senden biraz daha fazla tutkuyla becerebilsin,” dedim.

Geri çekilmeye çalıştım ama eli boynuma kaydı, saçlarımı tuttu ve ağzımı kendi ağzına sürtmeye devam etti. Bir adım daha yaklaştı ve sırtımı duvara yasladı. “Seni henüz beceremediğimi unutmuşa benziyorsun.”

Dudaklarının her dokunuşu içimde alev alan bir benzin damlası gibiydi. Aklımdaki puslu bir dalga. İçime çekemediğim savurgan bir nefes. Konuşacak havayı bulabilmek için başımı yana çevirdim. “O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamaya değer değildi. Seni neden aramadım sanıyorsun?” Sesim sempatiyle doldu. “Anlaşılan seni dinlememişim.” İkimiz de o gece bana söylediği şeyi kastettiğimi biliyorduk: “*Beni unutmayacaksın.*”

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Bir pişmanlık hissettiğim için kendimden nefret ettim.

Gözleri karanlık ve ürkütücüydü; duman ve ateşle aydınlanan gökyüzünün bir yansıması gibiydi. Dudaklarını kulağıma bastırdı, sözleri kaba ve tehditkârdı. “Kocanı dul bir adam yapmadan önce evine kaç.”

Gianna

YERİMDE ZIPLADIM. “KOŞ, BLACKIE, KOŞ!”

Atlar bitiş çizgisine doğru koşarken tribün sallanıp gümbürdedi. Atların kulakları geriye savruluyor, toynaklar kire bulanıyor, kasları terle parlıyordu. Adrenalin, kara bulutların az önce getirdiği yoğun nem gibi havayı doldurdu. Ağustos sonu yaklaşıyordu ama sıcak bir türlü bitmek bilmiyordu.

Görünümümde, *Fırlama Kızlar* filminin yıldızı Cher Horowitz’in dolabından ilham almıştım. Babasının üzerine bir şey giymeden evden çıkmasına izin vermeyi reddettiği şu küçük beyaz elbiseye benzer bir şey giymiştim. Babalarla bazı sorunlarım vardı, bu yüzden bulutlar yağmurla ağırlaşırken öylece küçük beyaz bir elbise ve ince bir hırkayıldım.

Atlar bitiş çizgisini geçtiğinde gök gürlemeye başladı. Oturup jokeylerin atlarını pistten çıkarmalarını ve pislüğün çamura dönüşmesini izledim.

Omzuma, üçüncü parmağında şatafatlı bir safir yüzük olan bir el kondu. “Eminim bir dahaki sefere şansın yaver gider canım.”

“Kazanamayacağını biliyordum.”

Yetmiş yaşında bir dul olan Patricia çantasını kaptı. “Kalbinle bahis oynamak konusunda ne demiştin? Bu sana tek kuruş bile kazandırmaz.” Kolumu okşadı. “Eh, eminim bir gün öğrenirsin. Şimdi izin verirsen, gidip kazancımı toplamalıyım.”

Kocaman mavi gözleri olan küçük bir kız, önümdeki koltuktan bana baktı. Ebeveynleri başka bir çiftle sohbet ediyordu. Elindeki gazoz şişesi o kadar büyüktü ki iki eliyle tutmak zorunda kalmıştı. “Madem kazanamayacağını biliyordun, neden onun üzerine bahse girdin?”

“Başaramayacağını bilsen bile birinin sana inanmasını istemez miydin?”

Başını onaylarcasına salladı. “Vah vah!” Küçük kız gazozunu höpürdetirken bana baktı. “Yağmura çıktığında aptal gibi görüneceksin.”

İç çektim ve ayağa kalktım. Elbisemi kalçalarımдан aşağı çektim ve kendimi New York’un beklenmedik havasına hazırladım.

Dışarıdaki kemere yeni ulaşmıştım ki tanıdık bir yüz görünce durdum.

“Gianna.” Vincent’in gülümsemesi zorakiydi. “Seni burada bulacağımı düşünmemiştim.”

“Elbette buradayım. Bu, Blackie’nin son yarışı. Emekliliğinde ona iyi dileklerde bulunmak zorundaydım.” Aramızda hafif yağmur damlaları duyulduğunda dudağımı ısırđım. “Bugün bir yolculuğa çıkacağınızı sanıyordum?”

“Hava yüzünden yarma ertelendi.” Utanmış görünüyordu, bakışları kaldırıma indi. “Seni davet edecektim...”

“Açıklama yapmak zorunda değilsin, Vincent. Anlıyorum.” Üzülmemeliydim, istesem bile gidemezdim ama yine de reddedilmenin acısını hissediyordum.

Bir taksiye binmek için kemerin altından çıkıp kaldırıma doğru yürüdüm. Tenime koca damlalar şeklinde düşen yağmur sıcaklamış bedenime iyi geldi.

“Gianna, bekle.”

Arkamı döndüm.

Elini saçlarından geçirip iç çekti. “Korkak gibi hissetmekten hoşlanmıyorum.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Neden korkak gibi hissediyorsun ki?”

Ağzını açtı ama sonra kapattı.

Midemde rahatsız edici bir his belirdi. “Neden korkak gibi hissediyorsun, Vincent?”

“Son zamanlarda seni hiçbir yere davet etmedim çünkü başını belaya sokmak istemedim ama... Bunun kendimi korumakla da ilgisi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Artık anlıyorum...” Bakışları vücudumda, muhtemelen şimdiye kadar transparan hale gelmiş elbisemde gezinirken dikkati dağıldı. “Al.” Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve omuzlarıma koydu. Her zamanki gibi örnek bir beyefendiydi.

“Ailen söz konusu olduğunda senin dengin olmadığımı biliyordum ama artık onlara karşı neden bu kadar dikkatli olduğunu anlıyorum.”

Utançtan yanaklarım yandı. Biri onu ziyaret etmişti. Büyük ihtimalle tehdit etmişti.

“Kimdi?”

Ona sorduğum şeyi anlayarak boynunun arkasını ovuşturdu. “Adını sormadım. İri, göz korkutucu bir adamdı.”

Luca.

Kendimi sakinleştirmek için dişlerimi sıktım.

“Üzerinde bir rozeti vardı. Dürüst olmam gerekirse adam sırf senden hoşlandığım için kendimi bir suçlu gibi hissettirdi.”

Bir dakika, *ne?*

Nefesim kesildi ve bir sonraki sorumu çok yavaş bir şekilde sordum. “Rozeti olduğunu mu söyledin?”

“Aynen, inansan da inanmasan da bir FBI’dı.”

Gülüşüm karanlıktı. “Ah, kesinlikle inanıyorum.”

O orospu çocuğu yok muydu! Onu öldürecektim. Hem de soğukkanlılıkla öldürecektim. Bedenini de köpekbalıklarına atacaktım.

Hayatım onun için bir eğlence miydi? Diğer oynadığımız oyunlar gibi bir oyun muydu? Sinirden boğazım düğümlendi.

“Seni görmezden gelmediğimi bilmeni istiyorum, Giana. Sadece... Yollarımızı ayırırsak daha iyi olur diye düşünüyorum.”

Harika. Koca bir arkadaş grubundan sürgün edilmiştim. Vincent elebaşıydı, onsuz kimse davetiye alamazdı. Öte yandan, hayatımda hiç bu kadar hızlı bir şekilde birinden soğu-

duğum olmamıştı. Küçük bir tehdidi ne kadar kolay kabul etmişti.

“Katılıyorum, Vincent.”

“Katılıyorsun,” dedi kafası karışmış gibi.

Beni aralarında tutması için ona yalvaracağımı mı sanmıştı? Hayatımın son sekiz yılını bir Russo olarak geçirmiştim. Biz başımıza silah dayansa bile yalvarmazdık.

“Artık gitmeliyim. Ceket için teşekkürler.”

Arkamı döndüm ve bir taksi çağırmak için elimi kaldırdım.

Gökten yağın yağmur saçlarımı ağırlaştırmış, giysilerimi ıslatmıştı.

Ama öfkemi yatıştırmaya yetmemişti.

“Nereye?” diye sordu taksici.

Ace’in kulübünün adresini söyledim.

O kadar alınmışım ki ellerim titriyordu ve bedenim açıklayamadığım bir duyguyu dışa vuruyordu. Tek bildiğim bu adamla oyun oynamaya devam edemeyeceğimdi. Rekabetimizde beyaz bayrak sallayacaktım çünkü sonunda asla kazanamazdım.

Kulübün önünde taksiden indim. Saat daha ikiydi ve kulüp şu anda kapalıydı ama Elena bana balayı yolculuklarını neden yarma ertelediklerini söylediği için bu öğleden sonra burada bir toplantı olacağını biliyordum.

Angelica bodrum kapısının önünde durmuş tırnaklarına bakıyordu. Bakışlarını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. “Burada olamazsın.”

“Oldum bile. Çekil.”

Gözleri vücuduma kaydı. “Baksana, biz bazı kızlar sabahları giyinirken ayna kullanırız.”

“Bazılarınız da yirmi dolar için dizlerinin üzerine çöker,” diye karşılık verdim ve onu itip kapıyı açtım.

İpli beyaz topuklularımı çelik merdivene sıkıştırmamaya dikkat ederek aşağı indim. Son basamaktan inene dek salonun ortasında gerçekleşen büyük toplantıyı fark etmedim.

Başımı kaldırdığımda donakaldım.

Yirmi adam gözleriyle beni olduğum yere sabitledi. Gözlerin her biri *Cosa Nostra*’nın karanlığıyla doluydu.

Yutkundum.

Toplantılar her zaman konferans odasında olurdu.

Neden orada değillerdi?

Nico, salonun ön tarafında, amcası ve Luca’nın yanında oturuyordu. Jimmy kıkırdamasını tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ama diğer ikisi pek eğleniyor gibi görünmüyordu. Ace’in ifadesi, eğer ulaşabileceği bir mesafede olsaydım beni boğacağını söylüyordu.

Siyah takım elbiseler, testosteron ve tüm oksijeni tüketen yoğun bir gerilim alanı doldurmuştu. Liderleri Salvatore da dahil Abellilerin hepsi salonun bir tarafındaki iskambil masalarına yaslanıyor veya oturuyorlardı, Russolar ise diğer taraftaydı. Onların ortasındaysa, kanunlara uyan vatandaşları yanlış kadına karşı hisler besledikleri için tehdit etmek üzere rozetini kullanan bir özel ajan oturuyordu.

Gözleri benim üzerimdeydi, bakışları buradan sonra beni yalnız yakalarsa başımın belaya gireceğini söyleyen bir öfkeyle kaynıyordu. Bir anda, Ace ile yüzleşmekten çok onun tepkisinden endişelenmeye başladım.

Christian'ın öfkesi yatıştı ve vücudumda gezinen bakışları tenimi yaktı.

O an elbisemi hatırladım. Çok beyaz ve çok ıslak olan elbisemi.

Yanaklarım yanmaya başladı ama Vincent'in ceketıyla önümü kapayarak utancımı göstermeyi reddettim.

Kibir ve eğlence dolu sözler duyuldu. "Yüz dolara bahse girerim ki onu ben de bu kadar sıırıslıkla yapabilirim."

Aptalca bir bahis ve daha da aptalca bir şakaydı ama bir Abelli'nin ağzından çıkması gerilimi daha da artırmıştı. Havada bir şey değişti. Cinayet işledikten sonra bir katilin dudaklarının hafifçe yukarı kalkması gibi. Kan kokusunu yakalayan aç bir köpek gibi.

"Lanet olası sözlerine dikkat et," diye tersledi Luca. "Bahsettiğin kişi bir kaponun karısı."

Salonun ortalarında bir yerde, ayak bileğini dizine dayamış bir şekilde oturan Abelli küçümser bir ses çıkardı. "Ölüm döşeğindeki bir kaponun. Neredeyse uygun sayılır."

Topuklarımın üzerinde kıpırdandım ve buradan kurtulmak için küçücük bir işaretin gelmesini bekledim.

Ricardo, "Kadınlarımızdan birine rızası dışında dokunursan, sana ne kadar uygun davranacağımızı görürsün," diye hırladı.

"Rızası dışında mı?" Abelli güldü. "Onu anında sikim için yalvarır hale getirebilirim."

Hiç sanmıyorum.

Salvatore Abelli bu konuşmadan neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu ve Ace, ileri geri atılan lafları durdurmak için hiç acele etmeden, sadece koltuğunda arkasına yaslanarak

oturuyordu. Gözleri, bu olayın ne kadar saçma olduğunu düşündüğünü belli ediyordu ama durdurmak için de bir şey yapacak gibi görünmüyordu. Nedenini biliyordum: Ben, ailelerin diğerinin hakaretlerine nasıl tepki vereceğini görmek için mükemmel bir deneydim.

“Gülmeye devam et,” dedi bir başkası. “Elde ettiğin her amcık için para ödemen gerektiğini herkes biliyor.”

Birkaç kahkaha koptu.

Abelli'nin yüzü kızardı. “Ondan fazlasını alırdım. Kadınınızın kışının nasıl hissettirdiğini sana anlatırım, Russ...”

Allister, Abelli'nin yönüne bakmadan ceketinden bir tabanca çıkardı.

Pat.

Silah sesi duvarlarda yankılandı ve kulaklarımda çınladı. Kalbim dışında her şey hareketsiz kaldı. Abelli'nin sandalyesinden yere düşüşünü izledim.

Ortam o kadar sessizdi ki, elbisemden beton zemine düşen her su damlasının sesini duyabiliyordum. *Pıt... pıt... pıt.*

Christian tabancayı hiçbir duygu belirtisi göstermeden yerine koyarken içimden bir ürperti geçti.

Tony Abelli yüzündeki kan lekesini sildi. Luca başını salladı. Ace saatine baktı.

Salvatore, “Bu neydi şimdi, Allister?” diye hırladı.

Federalin tepkisi, soğuk gözleri kadar keskindi. “Canımı sıkıyordu.”

Bir an için gergin bir sessizlik hüküm sürdü ve sonra Jimmy'nin gürleyen kahkahası odayı doldurarak gerilimi Kızıl-deniz gibi böldü.

Tanrım, bu çılgınlıktı.

Herkesin bakışları birden bana döndüğünde geri çekildim. “İmm... Ben en iyisi... Evet.” Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak oradan ayrıldım.

Kulübün içinde resmen koşarak oradan uzaklaştım, hızla çarpan kalbim beni dışarı, yağmurun altına geri itti. Yağmur, aşırı yanmış tenime serin bir okşama gibi düştü.

Gökyüzü karanlık, sokaklar sessizdi. Tek bir taksi bile göremeyince kollarımı kavuşturdum ve yolun aşağısındaki bir sonraki bloğa yöneldim.

Kulübün kapısı arkamdan çarparak kapandı. Tek kelime etmemesine rağmen varlığını hissederek olduğum yerde durdum.

Soğuk ve acımasız katliamı hâlâ zihnimde oynuyor, omurgamdan aşağı dehşet dolu bir ürperti gönderiyordu. Christian Allister birinin canını almadan önce iki kez düşünmüyordu. Birdenbire benim varlığımın çok büyük bir rahatsızlık olduğuna karar vereceği günden korktum.

Onunla yüzleşebileceğim en iyi yerin burası olduğunu düşünerek arkamı döndüm.

Yağmur geniş omuzlarını, takım elbisesinin mavi tonunu, yüzünün güzel hatlarını bulanıklaştırıyordu ama gözlerindeki öfke uzaktan bir şimşek gibi parlıyordu.

Bana ne kadar uzun süre baktıysa gerilim o kadar fazla uzadı, ciğerlerimi sarıp sıktı. Elbiseme kayan bakışları göğüslerimi, ıslak kumaşın yapıştığı karnımı, pürüzsüz, çıplak uyluklarımı yaktı. Vücudumdan aşağı kayan sert bir el kadar gerçektir. Tenimdeki serin yağmur damlaları kadar dokunulabilirdi.

Sessizliğı bozan o oldu. “Seni eve bırakayım.”

Cömert bir teklif olabilirdi ama sesinin sanki başka bir şey yapmayı tercih ediyormuş gibi hoşnutsuz oluşu bunu mahvediyordu.

Başımı iki yana sallayarak reddetmek için ağzımı açtım...

“Soru sormadım, Gianna.”

Dilimi ısırđım. Onunla tartışırsam, tekmeler ve çığlıklar eşliğinde beni arabaya taşıyacağından şüphem yoktu. Ayrıca artık onunla savaşıacak enerjim de yoktu.

Otoparka doğru yan yana yürüdüğ. Yaptığı her harekette tenim bir ikaz lambası gibi aydınlanıyordu. Nabzım, adımlarıyla uyum içinde atıyordu. Kolunun benimkine her ufacık dokunuşunda nefesim kesiliyordu. Aramızdaki gerilim her geçen saniye daha da artıyor, kopmakla tehdit ediyordu.

“Ne giydin öyle?” Sakince ve yavaşça söylemişti ama öfkesi maskelenemeyecek kadar belirgindi.

“Dolce&Gabbana.”

“Ceket?”

Alt dudağıımı ısırđım.

“Dur tahmin edeyim: Vincent Monroe koleksiyonundan.”

İnkâr etmedim.

Başını iki yana salladı ve dişlerinin arasından küçümseyici bir nefes verdi.

İçime bir belirsizlik hissi düştü. Kuşkusuz ki aptal toplantısını böldüğüm için bana kızmıştı ama karşılığında ben ona herhangi bir öfke duyamıyor gibiydim. Attığı tek bir bakışla içimde artıyormuş gibi görünen bu baskıdan dolayı öfke duyamıyordum.

Saatini bileğinde bir, iki, üç kez çevirdi. “Hem içerideki,

hem de girişteki küçük gösteriden herkes hoşlanmış olsa da ben hâlâ senin ilgi meraklısı mı yoksa sadece aptal mı olduğumu anlamaya çalışıyorum.”

İrkildim, en iyi karşılıklarımdan birini veremeyeceğimi biliyordum.

“Tahminim ikincisi yönünde. Bir sonraki koca elemeleri için kalabalığı ayartmaya mı çalışıyordun?”

Sonunda içim öfkeyle doldu ama onu dışarı yansıtamadan bastırdım. Beni kışkırtmaya çalışıyordu. Karşılık vermemi istiyordu ve ben ona bu tatmini yaşatmayacaktım. Onunla aramızdaki bu rekabet beni iyi hissettirmiyordu. Birbirimize ettiğimiz laflardan sonra günlerce içimde bir pişmanlık ve huzursuzluk hissi bırakıyordu. Bu, sağlıklı olamazdı. Christian Allister’ı tıpkı uyuşturucuyu bıraktığım gibi bırakacaktım.

“Bu dünyada bana bir kez daha evlenmeyi istetecek bir adam yok.”

“Ama bir şekilde Richard Marino bunu başardı mı?” Sözleri tenime saplanan hırçın dişler gibiydi. “Bana deli diyebilirsin ama sana inanmıyorum.”

“İstedigine inan, Allister. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil.”

“Diğer herkes umurunda ama ha?”

Benimle alay mı ediyor, yoksa fikrine saygı duymadığım için bana kızgın mı emin olamıyordum. Yüz ifadesini çözmeye çalıştım ama aynı bir Sibiry kışı kadar soğuktu.

“Tekrar evleneceksin Gianna, çünkü iyi İtalyan kızları böyle yapar.”

“Bir daha evlenmeye zorlanmadan önce kaçacağım.” Te reddüt etmeden söylediğim sözler beni şok etti çünkü her

biri doğrudu. İstedığım zaman baştan başlamak için oldukça büyük bir miktar para biriktirmeye başlamış olsam bile, bunu kendime asla yüksek sesle itiraf etmemiştim.

“Ah, tatlım...” Arabasına vardığımızda acı bir ses çıkardı. “Antonio’yla isteyerek evlendiğini ikimiz de biliyoruz.”

Bocaladım. Hayatımın o zamanında Christian’la henüz tanışmamıştım, o halde nasıl evlendiğimi nereden biliyordu? Kalbim hızlı ve dengesiz bir şekilde atıyordu. Neden evlenmek istediğimden haberdar mıydı? Peki ya çocukluğum hakkında ona anlatabileceğimden daha fazlasını biliyor muydu? İçimden soğuk bir ter boşandı. Benden çok daha akıllı, çok daha çabuk kavrayan biriydi ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Onu asla yenemezdim.

“Artık seninle oyun oynamayacağım.”

Mükemmel bir beyefendi gibi benim için yolcu kapısını açtı. Alaycı sözleri eğlendiğini belli ediyordu. “Sence yaptığımız şey bu mu? Oyun oynamak?”

“Nasıl adlandırdığın umurumda değil. Benden bu kadar! Bu şeyle...” Aramızı işaret ettim. “Seninle işim bitti.”

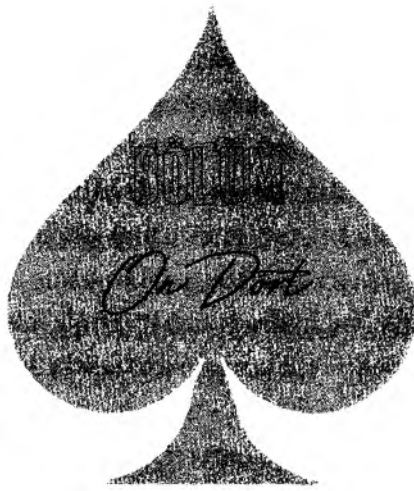
Gözleri, batan bir güneş gibi karanlıkla doldu. Ruhumu saran ve içine çeken acımasız bir karanlıkla.

Çarpmanın gücü bir adım gerilememe neden oldu.

Arabanın kapısını çarpmıştı. Bana doğru avına yaklaşır gibi yürüdü.

“Benimle işin *asla* bitmeyecek.”

Boğazımı tuttu, beni arabaya doğru geri itti ve dudaklarına yapışarak bir sonraki nefesimi benden çaldı.

Gianna

İÇİMDE BİR ATEŞ PATLADI, midemden parmak uçlarıma kadar yayıldı. Kanım kaynıyordu. Vücudum karıncalanıyordu. Nefes alamıyordum.

Dudaklarının benimkilerin üzerindeki baskısı beni öyle yoğun bir şekilde sarstı ki ilk tepkim onu itmek oldu. Onu olabildiğince sert bir şekilde itmek için avuç içlerimi göğsüne götürdüm ama alt dudağımı ısırp sonrasında keskin acıyı yatıştırmak için diliyle yaladığında damarlarım ateşli bir istekle doldu. Boğazımda bir inilti gezindi. Parmaklarım kıvrıldı, tırnaklarımı karnına bastırdım ve kemer tokasında durdum.

Dudaklarıma doğru tısladı ve sonra dilini ağzımın içine kaydırdı. O ıslak dokunuşu bacaklarımın arasında hissettim.

Ellerinin üzerimde olduğunu bilmek bile içimi titretiyordu ama onları hissetmek, içimde kalan tüm direnci yakıp kül ediyordu. Avucu kalçamdan popomun kıvrımına kayıyor, boğazımı nazik ama inatçı bir şekilde kavriyordu. Ona doğru sallandım, vücudum onunkine değdikçe eriyordu.

Onu sadece bir kez tattıktan sonra dudakları benimkileri terk etti ve damarlarım buna isyan etme isteğiyle doldu. Birden Seattle'da kaç kadınla öpüştüğünü merak ettim ama bu düşünce bir elini ıslak saçlarıma götürüp bir avuç saçımı tutarak başımı eğdiğinde uçup gitti. Derimi dişlerinin arasında çekiştirip hafifçe emerek boynumdan aşağı bir yol izledi. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki ağırlığını bacaklarımın arasında hissediyordum.

Vücudunun sıcaklığı, güçlü varlığı, hareketlerindeki öfke nefesimi kesti. Christian boğazımı, köprücük kemiğimi ve göğüslerimin üstlerini ısırıp emerken ben ellerim karnına dayalı bir şekilde, lastik bir oyuncak bebek gibi yalnızca soluyabiliyordum.

Parmakları bacaklarımdan yukarı kaydı, elbisemi yukarı doğru sıyırdı, ta ki uyluklarımdan birleştiği yerde beyaz tanga-mı görene dek. Bakışlarını indirdi ve gözlerindeki ateş adeta kumaşı yaktı. Klitorisimi sanki bana sertçe dokunmuşçasına okşadı. Midemin alt kısmına bir sıcaklık çarptı. Kalçalarımı sallayarak aramızdaki küçük mesafeyi kapattım, içimdeki sızıyı biraz olsun dindirmeye çalışıyordum.

Caddede bir yerden bir arabanın sesi geliyordu ama Christian'ın elleri vücudumdaki gözlerini takip ederken sesi zar zor fark edebildim. Artık beni öpmüyordu. Nefeslerimizin yumuşak sesi ve yağmurun patırtısı eşliğinde bana sadece dokunuyordu.

Hareketleri sert olmasına rağmen özenliydi; her kıvrım ve çukuruma âşıkmuş ama bunun için kendinden nefret ediyormuş gibiydi. Elini aşağı kaydırıp kıcımlı avuçladı ve sonra bir şaplak attı. Ardından acıyan yeri sert bir şekilde okşadı.

Boğazımdan küçük bir inilti yükseldiğinde onu engellemek için Christian'ın göğsünü hafifçe ısırdım. Eriyip bitiyordum, uzuvlarım hava gibi hafiflemişti ve bu adamın karşılık olarak beni öpmeden vücuduma dokunmasına izin veriyordum. Romantik olmaktan çok uzaktı, çok pis bir yanı vardı ve bu beni hiç olmadığı kadar ateşli hissettiriyordu.

Uyluklarımın arasındaki ıslak kumaşa ulaşmadan hemen önce, popomun arasındaki tanga ipini yukarı ve aşağı doğru okşadı. Vücudumdaki tüm sinirler ne kadar aşağı ineceğini merakla beklerken nefes alamadım. Çaresizlik beni yiyip bitiriyor, yakıp kül ediyor ve sanki içimi tırmalıyordu. Daha fazla dayanamadım.

“Christian.”

Gözleri, kâbuslarımdan birini ortaya çıkaracak kadar karanlıktı. Ağzıma baktı. Ellerini iki yanımdan arabaya dayadı ve eğildi. Beni öpeceğinden o kadar emindim ki bunun beklentisiyle titredim. Fakat dudakları dudaklarımla buluşmak yerine boynuma bir öpücük kondurdu.

“Eğer kaçarsan, Gianna...” Sözleri tehditkârdı ama bir şekilde, savaşın mahvettiği bir alanda yapılan seks kadar sevgi dolu ve çaresizceydi. Dudaklarını kulağıma bastırdı. “... Seni bulurum.”

Bedenimi bir titreme ele geçirdi.

Ve beni geri mi götürürsün? diye sormak istedim ama sesimi çıkaramadım.

Şu noktada, ne dediği umurumda değildi. Onu o kadar çok istiyordum ki tir tir titriyordum. Bunu, seks yapmaya-
lı hatta biri bana dokunmayalı çok uzun zaman olmasına
bağlayabilirdim ama tek nedenin bu olmadığını biliyordum.
Ondan ne kadar nefret etsem de bu adam benim için her
zaman bir şeyler yapmıştı.

Ereksiyonunu kavrayarak elimi aşağı yukarı kaydırdım.

Dişlerinin arasından sert bir nefes aldı ve onu pantolo-
nunun üzerinden ovuşturmamı izlemek için bakışlarını in-
dirdi.

Hayatımda hiçbir erkeğin sertliği bu kadar seksi gelme-
mişti. Avucumu dolduran ağırlığı bile kanıma baş döndürü-
cü bir şehvet dalgası gönderiyordu.

Dikkatini elimin hareketini izlemeye vermişken parmak
uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. Göğsünden yarı inle-
me, yarı hırlama arası bir haykırış koptu. Dilim onunkiyle
sadece bir kez buluştu; sıcak ve ıslak bir sürtünmeden başka
bir şey değildi. Sonra onun geri çekilmesine fırsat vermeden
ben çekildim.

Nefes nefeseydim. Biraz da çılgına dönmüştüm.

Bu şiddetli arzu beni öyle bir ele geçirmişti ki ağzım su-
lanmıştı. Pazar günü saat öğleden sonra iki olması ya da
halka açık bir otoparkta durmamız umurumda değildi. Elde
edebileceğim tek şey bu olsa bile onu ağzımda istiyordum.
Tam burada dizlerimin üzerine çökme niyetiyle kemerini
çözmeye çalıştım.

İşkence çekiyormuş gibi bir ses çıkardı ve belirgin bir
Rusça kelime mırıldandı. Dizlerimin üzerine çökmeden
beni döndürdü ve önümü arabasının bagajına dayadı. Nefe-

sim kesildi ama vücudunun sıcaklığı sırtımla buluştuğunda yutkundum.

Saçımı bir yana çekip yüzünü boynuma gömdü. Tenimin altından bir ürperti geçti. Bu, yumuşak dokunuşundan dolayı sıcak, üzerinden yayılan patlamaya hazır enerjiden dolayı da soğuk bir ürpertiydi.

“Benimle işin bitti sanıyordum, Gianna.”

Of.

Bitmişti. *Bitti* demek istedim ama dudaklarının kulak çukurundaki baskısı hem nefesimi hem de sesimi çaldı. Yapabildiğim tek şey başımı sallamaktı çünkü bunun şu an bitmesine dayanamazdım, henüz olmazdı.

“Söyle.”

Başımı bir kez daha iki yana salladım ama ağzım bana ihanet etti. “Bitmedi.”

“Ne bitmedi?” diye mırıldandı ve diliyle kulağımın kenarını takip etti.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

“Seninle işim bitmedi,” diye soludum. Bunun o kadar kolay olmayacağını her zaman biliyordum.

Enseme doğru memnuniyet dolu bir ses çıkardı ve ardından tenimi hafifçe ısırdı.

“Arka koltuğa.”

Sözünü hiç düşünmeden dinledim ama fazla uzaklaşmadan bir şey kolumu yakaladı ve tek bir hareketle ceketimi çıkardı. Başımı çevirdiğimde ceket yerdeki bir su birikintisine düşmüştü.

Üzerimdeki bakışları sertti ama dikkati vücudumdan aşağı indiğinde hızla yumuşadı. Elbisem hâlâ uygunsuz bir

şekilde yukarı sıyrılmış haldeydi ve kıcımın düzgün kıvrımları tamamen ortadaydı. Tenim karıncalandı ve içime bir sıcaklık yayıldı. Bu adamın çıplak vücudumu görmesine izin vermek, olması gerekenden daha heyecan vericiydi. O kadar resmi ve derli topluydu ki, o söz konusu olduğunda cinsellikle ilgili herhangi bir şey çok daha edepsiz geliyordu.

Arka koltuğa geçip kapıyı kapattığı anda kucağına oturdum. Ellerimi göğsünde, boynunda, gür saçlarında ve ardından pazılarında gezdirirken beni ağır bakışlarla izleyerek sert bir nefes verdi.

Takım elbisesinin ceketini bana engel olduğundan onu omuzlarından itip yere atmama izin verdi. Beyaz gömleği gövdesini ikinci bir ten gibi sarmış, gücünü, mutlak *erkekliğini* öne çıkarmıştı ve... Her santimine bayılmışımdı. Tırnaklarımı kollarında gezdirirken gerildi. O kollara dişlerimi geçirmek istedim.

Beni kalçalarından tutup kendine çekerek ereksiyonunun üzerine oturttu. Sertliği, tam da iç çamaşırımın nemli kısmıyla hizalanınca bir şehvet dalgası görüşümü bulanıklaştırdı. Kendimi kalçalarımı sallamaktan alıkoyamıyordum. Tıpkı gece geç saatlerde gizlice onu hayal ederek yastığımın üzerinde salladığım gibi...

Yarı kapalı, dumanlı gözlerim onun kilerle buluştu.

Başparmağı dudaklarımda gezindi, alt dudağımı aşağı çekip bıraktı.

Onu öpmek için eğildim ama beni tuttu.

Sesi karanlıktı. "Artık Vincent Monroe yok, Gianna."

"Onu tehdit etmişsin."

"Pek tehdit denemezdi."

Kızgın olmalıydım. Vincent'la görüştüğü için kızgın olmalıydım, hayatımda bir otoriteye sahip olduğunu düşündüğü için kızgın olmalıydım ama şu an sadece sarhoşken beni eve götürdüğünü, ayakkabılarımı çıkarıp komodinime bir bardak su bıraktığını düşünebiliyordum.

“Vincent Monroe hiç olmadı,” diye soludum.

Beni bıraktığında, ağzımı onun kine bastırmakta tereddüt etmedim. Bu sefer beni tembelce, tatlı bir şekilde öptü, sonra pek de öpücük olmayan uzun, derin bir yalamayla geri çekildi.

Tangamın ipini tutup çekerek yırttı; kopan kumaş geride keskin bir acı bıraktı. İç çamaşırım bir bacağımdan aşağı düştü ve beni Christian'ın gözlerinin önünde apaçık bıraktı.

Başparmağını ince bir çizgi halindeki tüylerimde gezdirip boğuk bir sesle, “Hâlâ böyle bırakıp bırakmadığını merak ediyordum,” dedi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Demek beni düşünüyordun, ha?” Sadece bir zamanlar bana söylediği bir şeyi tekrarlayarak onunla dalga geçiyordum ama bu cevabı vereceğini kesinlikle tahmin etmezdim.

“Sadece boşalmam gerektiğinde.”

Gülümsemem kayboldu ve nefesim daraldı.

Gözlerine baktığımda sözlerinin tamamen doğru olduğunu gördüm. İtirafıyla ilgili bir şey inanılmaz derecede seksiydi ve bende de bir dürüstlük ortaya çıkardı.

“Ben de öyle,” diye fısıldadım.

Göğsünden bir inleme yankılandı ve sonra beni öptü. Dilini ağzımın içine kaydırды. Alt dudağımı dişledi. Christian Allister'ı öpmek, beni herhangi bir uyuşturucudan daha canlı hissettiriyordu.

Gömleğinin düğmelerini çözmeye çalıştım ama bileklerimizden tutarak beni durdurdu. İçime soğuk bir his yerleşti. Kendimi onun pençesinden kurtardım ve beni reddetmemiş gibi tekrar denedim. Aynı sonucu aldım.

Dudaklarıma karşı sertçe, “Gömlek kalıyor,” dedi.

Ona tam anlamıyla dokunmama izin vermiyordu. Ben de burada utanmaz bir şekilde çırlıçıplak duruyordum. Aniden... Aşağılanmış hissettim. Geri çekildim, elbisemi üzerime çektim ve kapı koluna uzandım.

“Siktir, olmaz,” diye hırlayarak bileğimi yakaladı. “Beni taş gibi yaptın, Gianna. Kalacak ve bunu düzelteceksin.”

“Kendin düzelt, *stronzo*.”

“İlgi meraklısı olduğun ortada ama nazı çekilecek biri değilsin.”

“Ve sen de istediğini alıp karşılığında hiçbir şey vermeyen bencil bir piçsin,” diye çıkıştım.

“Bencil mi?” Güldü. “Son seferde amını o kadar uzun süre yaladım ki üç yıl geçmesine rağmen tadını hâlâ alabiliyorum.”

Gözlerim kısıldı. “Tam bir odunsun.”

“Bana masum bakireyi oynama, Gianna. Hayatımda bir kez bile kızardığını görmedim.”

Küçük bir kahkaha patlattım. “Senden hiç hoşlanmıyorum. Bırak gideyim.”

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm? Bu adamla o kadar çok iniş ve çıkışımız oluyordu ki bu, başımı döndürüyordu.

Sessiz bir irade savaşında birbirimize baktık.

Çenesi seğirdi. Ardından gömleğini pantolonunun için-

den çıkardı, elimi tutup çıplak karnına ve göğsüne kaydırıldı. Benimle uzlaşıyor, gömleğini çıkarmadan ona dokunmama izin veriyordu.

Ayrılmalı, eve gitmeli ve onun iyi kalpli ikizini hayal ederek mastürbasyon yapmalıydım. Lâkin ellerim olması gerektenden daha sıcak olan teninin üzerinde gezinirken, o yoğun şehvet dalgası midemin alt kısmına hücum etti ve kaslarımı çekiştirip beni güçsüzleştirdi.

“Seattle’da kaç kadını öptün?” Parmaklarımı karın kaslarının oyuklarında gezdirirken soru ağızımdan yavaşça kaçtı-verdi.

Gözleri durgun, koyu mavi sular gibiydi.

Bana cevap vermedi ama vermesine gerek yoktu.

Kimseyi öpmemişti.

İçimi baş döndürücü bir tatmin duygusu doldurdu. *O zaman neden beni öpüyorsunuz, Memur Bey?*

Parmaklarımı tenine bastırıp tırnaklarımla göğsünü çizdiğimde bakışları yarı yarıya kapandı. Ereksiyonunun üzerinde kıpırdandım, kalçalarımı yavaşça salladım ve birbirimizin gözlerine bakarken ona süründüm. İçimde bir ateş yandı; gitgide daha parlak, daha sıcak yandı ve ben, ta ki boşalmaya çok yakın olana dek onu hissettim.

Elini saçlarıma kaydırıp başımı geri çektiğinde nefesimi tuttum. Kulağıma bastırıldığı ağızından çıkan kelimeler sertti. “Ben içindeyken boşalacaksın, Gianna, daha erken değil.”

İçimden titrek bir nefes kaçtı ama başımın açısı nedeniyle muhtaç bir inleme gibi çıktı.

Rusça küfretti ve saçlarımı daha da sıktı.

Christian omuzlarımdaki askıları çekip elbisemi belime

kadar indirirken göğsüm inip kalkıyor, sadece arabanın tavanına bakabiliyordum. Sutyenimi aşağı indirip göğüslerimi ortaya çıkardı. Sonra tenimi yalayan bir yoğunlukla bana baktı.

Bir meme ucumu ağzına aldığı anda gözlerimin arkasında beyaz bir ışık parladı. Bir mememi yalayıp emerken diğerini saçımdan çektiği eliyle sıktı. Sonra her ikisine de eşit ilgi göstermek için memelerim arasında yer değiştirdi. Sallanmasını izlemek için birinin yan tarafına bir tokat attı. Ardından sert bir sesle, sanki kızgınmış ve kendini sonsuza dek tenime kazımayaya çalışıyormuş gibi emdi.

Gözlerim tekrar kayarak başımın içinde kayboldu, nabzım bacaklarımın arasında atıyordu. Eğer durmazsa öylece boşalabilirim gibi geliyordu.

Onu içimde hissetmek için her şeyi ama *her şeyi* yapabileceğim bir hale gelene dek göğüslerimle oynadı. Kemerini çözüp onu dışarı çıkardım. Elimde sıcak, ağır ve o kadar sertti ki onu avucumun içinde sıvazlamaya karşı koyamadım. Boğazıma doğru tısladı ve ben daha aletine iyice bakamadan kalçalarımın tutup kaldırdı, uzunluğunun yarısı içime girene dek bedenimi aşağı itti.

Christian inledi.

Benimse nefesim kesildi.

Canım acıdı. Gerçekten acıdı. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve piç kurusu bayağı iriydi. Nefes nefese kaldım, alışmaya çalışırken bacaklarım titriyordu.

Kalçalarımındaki tutuşu daha da sıkılaştı. Beni aşağı, sonuna kadar itmesine engel olmak için ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Yapabileceğimin en iyisini yapmışım gibi başımı iki yana salladım ama nafileydi.

“Tamamını al, *malyshka*,” diye emretti.

Sesindeki sıcaklık, doğrudan bacaklarımın arasına süzül-
dü, acıyı yatıştırdı ve içimi yumuşacık yaptı.

Bir eli, elimin altından kayıp klitorisimi bulana kadar
çizgi şeklindeki tüylerimin üzerinde gezindi. Klitorisimi da-
iresel bir hareketle ovuşturmaya başladı, sonra ağzı tekrar
göğüslerimi bulup onları yalayıp emdi. İnledim, her doku-
nuş içimdeki sıcak coşkuyu besledi ve sonunda yavaşça aşağı
kayıp onu tamamen içime aldım.

Birleştığımız yere bakarak, “*Siktir*,” diye mırıldandı. Kal-
çalarımı morartacak kadar sıkıca kavrarken vücudundaki
her kas gerildi. “*Siktir*, çok darsın, *malyshka*.”

İçimde olmasının yarattığı his o kadar yoğundu ki bede-
nim titriyordu. Gözlerimin arkası yanmaya başladığından
yüzümü boynuna bastırdım.

Kalp atışları benimkiyle yarışıyordu.

Titriyordu.

“Becer beni, Gianna.” Sesi, kontrolünü kaybetmenin eşi-
ğindeki gibi geldi. Sanki hareket etmeye başlamazsam
sert bir şekilde becerilecektim. Bu, beni hızla harekete geçir-
di; henüz kontrolünü kaybetmesine dayanabileceğimi san-
mıyordum.

Yavaşça hareket ettim, kalçalarımı dairesel bir hareketle
salladım, klitorisimi ona sürttüm ve yoğunluktan titredim.

“Şu anda arabada olduğumuz için acayip şanslısın.” Teh-
didini kulağıma fısıldadı, sözleri beni deli etmeye başlayan
Rus aksanıyla ağırlaşmıştı. Soğuk federalde böyle bir kontrol
kaybına yol açmak bağımlılık yapıcıydı. Çok daha fazlasını
istememe neden oluyordu.

* (Ru.) Bebeğim. (Kadınlar için) (ç.n.)

Elleri her yerimde gezindi. Sırtımı okşadı, bir avuç saçımı tutup başımı istediği yöne çevirdi ve kalçalarımı kavrayarak beni kendine daha sert bastırdı. Popomu tokatladı, boynumu ve boğazımı ısırды, meme uçlarımı emdi... Onu içimde hissetmek, *her yerime* dokunması, kendini tutması ve ona sürtünmeme izin vermesi... Hepsi çok fazlaydı.

Öyle şiddetli bir şekilde boşaldım ki gözlerim karardı. İçimdeki ateş taşı ve vücuduma sıcak bir karıncalanma hissi yayıldı.

“Bu sesin hayalini kurdum hep,” diye hırlayıp kulak mememi dişledi.

İçim güneş ışığı değmiş gibi ısındı. Söylediklerine kulak asmamalıyım, çoğu zaman son derece kabaydı ama *Tanrım*, tatlı olduğu zamanlarda beni dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettiriyordu.

Onu memnun etmek istiyordum.

Aklını kaybetmesini sağlamak istiyordum.

Her şeyi görebilmesi için geriye uzanıp ellerimi dizlerine koydum ve ona binmeye başladım. Alev alan bakışları aralık dudaklarımdan zıplayan göğüslerime, ardından içime girip çıktığı bölgeye kaydı. O kadar ıslanmışım ki suyum uyluklarımdan aşağı damlıyor ve arabayı müstehcen bir erotik sesle dolduruyordu.

Birden beni durdurdu. Dilini dişlerinin arasında gezdirdi.

“Alıştın mı, *malyshka*?”

Yarı kapalı gözlerle başımı aşağı yukarı salladım.

“Güzel.”

Kalçalarımı tuttu, bizi göğüs göğüse getirdi ve beni ereksiyonunun üzerinde zıplatmaya başladı. *Sert* bir şekilde. Yukarı ve aşağı. Tek bir mola bile vermeden. Hareketlerinin

sertliğinden dolayı inlemelerim ve sızlanmalarım titreyerek çıkıyordu. Tutunabileceğim, bu kadar şiddetli olmayan bir şey ararken parmaklarım camda gezindi. Bu kadar harap edici olmayan. Bu kadar *onun* gibi olmayan...

“Ah, Tanrım, ah, Tanrım.”

İkinci kez doruğa ulaşırken dudaklarıma kapanarak çıkardığım sesi yuttu. Sonra son bir cezalandırıcı itiş ve titremeye içime boşaldı. Ardından, kaba bir takdirle boynumu hafifçe ısırdı.

Derin nefeslerimiz sessizliği doldurdu. Yüzümü boynunun kıvrımına yaslarken memnuniyetle doluydum, cinsel ilişki sonrası mahmurluğu içinde mutluluğun zirvesindeydim. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

“Rusça bir şey söylesene.”

“*Ty samaya krasivaya zhenshchina kotoruyu ya kogda-libo videl.*”

“Ne dedin?”

“Gıcıksın.”

“Böyle basit bir şeyi söylemek için bu kadar çok kelime gerekiyorsa, Rus olmaktan nefret ederdim,” diye söylendim. Dedğine bir an olsun inanmamıştım.

Uyluğumdan yoğun ve ıslak bir şey akıyordu. Cinsel gücüm sıvılaşmış ve içimi buz gibi dondurmuştu sanki. *Al-lister*’la gerçekten korunmasız seks mi yapmıştım? Menisi içimden akıyordu. Yumurtlama zamanımı hesaplamaya çalışarak kafamda çılgınca hesaplamalar yaptım. Elbette ki şansıma tam da o zamandaydım.

İçimdeki gerilimi hissetmiş olmalı ki sırtımı okşayan eli durdu. “Hap kullanmıyorsun.” Bu bir sorudan çok bir varsayımıdı.

* (Ru.) Sen, hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. (ç.n.)

Hiç seks yapmıyordum ki neden kullanayım?

Ondan uzaklaştım, buz gibi bir panik dalgası omurgamdan yukarı tırmanırken bir sutyen askısını omzuma geri çektim. “Hayır.”

Kocam viagra bile alamayacak bir halde ölüm döşeğindeyken hamile kalırsam olacakları hayal edemiyordum.

Bir *sürtükten* başka bir şey değil.

Sürtük.

Sürtük.

Sanki ciğerlerimi bir bant sardı ve beni sıktıkça sıktı. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

İki sert el yüzümü kavradı. “Nefes al.”

Dokunuşu, babamın zihnimdeki sesini kıstı. Birden Alister’ı kışkandım; kâbuslarım ondan korkuyordu. Terapistimin bana öğrettiği nefes alma tekniklerine odaklanarak gözlerimi kapattım.

“*Plan B* alırsınız.” Başparmağı yanağımdan süzülen gözyaşını sildi.

Başımı titrek bir şekilde aşağı yukarı salladım.

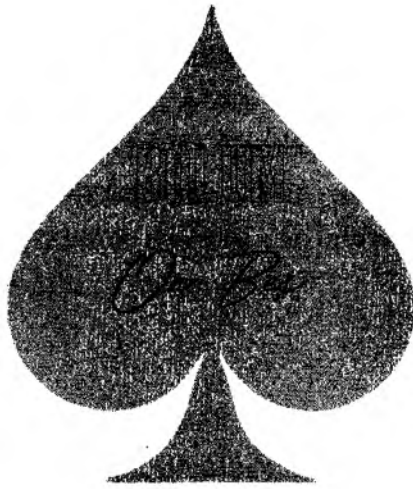
Toparlanmak için beni bıraktı ve pantolonunun fermuarını çekip iyice karıştırdığım saçlarını düzeltti. Havaya buz gibi bir duygu yayıldı. Şüpheli bir şekilde pişmanlığa benziyordu. Christian’ın sıcaklığı kaybolmuş, soğuk gözleri ve gergin omuzları geri dönmüştü.

Daha önce geçmişim dolayısıyla taşıdığım yükün boyutunu bilmiyorduyduysa bile, artık öğrenmişti. Hissettiğim utançın altında ezildim. Belki de onunla bir daha konuşmamayı kolaylaştırmak için bunun yaşanması gerekiyordu. Her se-

* Korunmasız cinsel ilişki sonrası hamileliği önlemek için alınan bir doğum kontrol/ertesi gün hapı. (ç.n.)

ferinde ne kadar küçük düşürüldüğümü hatırlayacağımdan onunla bir daha konuşamazdım.

Panik atağım bir süre sonra geçti ama aramız hâlâ çok soğuktu. Elbisemi düzeltmeme yardım etmesi ve sonra torpido gözünden aldığı bir peçeteyle bacaklarımdaki menileri silmesi bile bu havayı değiştirmede.

Christian

ARABANIN KAPISINI GEREĞİNDEN daha sert kapattım. Parmaklarının yumuşak dokunuşundan kurtulmak için bir elimi saçlarımda gezdirmeyi denedim. Aklımda dolaşan takıntılı düşünceleri uzaklaştırmak için omuzlarımı esnettim. *Onu yakınında tut. Seni istemesini sağla. Sana ihtiyaç duymasını sağla.*

Siktir, bunu yapmamalıydım.

Bu, bir bağımlıyı ona hayatının en iyi uyuşturucusunu vererek iyileştirmeye çalışmak gibiydi.

Eczaneye girerken başımın üzerinde bir zil çaldı. Doğru rafı bulmam gerekenden daha uzun sürdü çünkü Gianna'nın görüntüleri hâlâ aklımı meşgul ediyordu. Yumuşak gözleri,

aralanmış dudakları, ateşli kalçaları, uzunluğumun tamamını içine almaya çalışırken titreyen tatlı bacakları.

Kalp atışım hızlanırken kasıklarımın bir sıcaklık hücumu etti.

Şimdiden onun için tekrar sertleşmişim.

Gianna'yı becermeyi planlamamışım ama ellerim bir kere ona değince duramadım. Bunun beni biraz rahatlatacağı düşünülürdü; ancak görünüşe göre yaptığı tek şey takıntı haline getireceğim daha fazla görüntü, ses ve düşünce sağlamaktı.

Gözlerim acil kontraseptiflere* kaydı. Bir tane alıp arkasındaki bilgileri okumaya başladım. Elim titriyordu. Saçmıyordum. Gören de bekâretimi yeni kaybettim sanırdı.

Eğer isteseydim içine boşalmadan önce kendimi durdurabilir miydim bilmiyordum. Ki bunu hiç istememiştim.

Gianna'nın her hareketini ezberleyen takıntılı bir yanım sonuçları hiç umursamıyordu. Onu hamile bırakmak günün en muhteşem olayı olurdu. Sonunda planlarımı çöpe atmak ve onu *benim* yapmak için bir sebep verirdi.

Kulağa hoş geliyordu tabii ama bu yanım, Gianna'nın gardırobu kadar mantıklıydı. Bütün gün yatağımı ısıtacak, istediğim zaman bacaklarını benim için açacak ve tüm sorularını kendine saklayacak sevimli küçük bir seks oyuncuğu olacağını sanıyordum.

Gerçekteyse eşyalarımın dokunurdu. Yerlerini değiştirirdi. Dairemi şekerli kahvaltılık gevrekleriyle doldururdu. Ve en önemlisi, yavaşça geçmişimi kazmaya çalışırdı. Bunu yapınca da benden şu an olduğundan daha fazla nefret ederdi. Hatta belki iğrenirdi. Beni apaçık görmesine izin veremezdim.

* Doğum kontrol hapları. (ç.n.)

Gianna bana göre değildi.

Ne kadar nefret edilesi bir düşünce olsa da utanılacak sırları olmayan birine göreydi. Vincent Monroe gibi birine.

Göğsüm yanıyor, bu düşünceyi reddediyordu.

Belki onu önce yemeğe çıkarır ve ertesi gün hapını almasını biraz geciktirerek küçük bir ihtimale büyük bir şans verirdim.

Elimi çenemde gezdirdim.

Tanrım. Olmaz.

Sonunda, genel özellikleri olan bir markayı aldım.

Cızırtılı radyoda *My Cherie Amour* çalıyor, romantik şarkı ilacı tezgâhın üzerine koyarken sözleriyle resmen benimle dalga geçiyordu. Sıkılmış bir ifadeyle sakız çiğneyen genç kasiyer bakışlarını satın aldığım üründen bana çevirdi ve Gianna'nın keskin tırnaklarının bıraktığı birkaç izin olduğunu bildiğim boynumda duraksadı.

Gencin gözleri, gözlerimle buluştu.

Sakızını patlattı.

Biip.

Gianna otoparktan ayrıldığıımızdan beri bana tek kelime etmemişti. Benimle olma fikrinin onu dehşete düşürdüğünü daha açık bir şekilde ifade edemezdi. Tanrı aşkına, resmen bir panik atak geçirmişti.

Böyle tepki vereceğini bilseydim, kendimi tutmaya çalışırdım. Gözlerinin dolmasını izlemek, birinin göğsüne bıçak saplayıp döndürmesi gibiydi. Zerre hoşuma gitmemişti.

Dışarı çıktığımda Gianna yolcu koltuğunda değil, sokağın karşısındaydı ve eyalet hapisanesinden yeni çıkmış gibi görünen evsiz bir adama para veriyordu.

Panik damarlarıma yayıldı. Tek düşünebildiğim, ben sokaklarda yaşayan bir gençken benim yanıma da böyle gelip gelmeyeceğiydi. Bundan çok çabuk faydalanırdım.

Kızgın bir şekilde, “Gianna,” dedim.

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

“Arabaya. *Hemen*.”

Bakışları sinir olmuş gibi parladı.

Yağmur durmuştu ama elbisesi uygun görünecek kadar kurumamıştı. Neyse ki kulüpteki halinin aksine arabadan inmeden önce ceketimi giyip düğmelerini ilikleyecek kadar sağduyuluydu. O küçük sahneden dolayı hâlâ çok arzu doluydum. Ve benimle yattıktan sonra gözle görülür bir şekilde pişman olduğu için kızgındım. Son olarak, onu eve götürüp tekrar ve tekrar beceremediğim için hayal kırıklığı içindeydim. Ta ki *onun* kahrolası adını unutana dek. Ta ki onu sistemimden tamamen atana dek...

Adama, muhtemelen ne kadar pislik olduğum hakkında bir şeyler söyledi ve sonra bana döndü.

Yanıma ulaştığında, “Karnı açtı,” diye açıkladı.

“Biz konuşurken herif içki dükkânına doğru gidiyor,” dedim düz bir sesle.

“Ne olmuş yani? Herkes hayata katlanabilmek için bir şeye ihtiyaç duyar.”

“Doğru. Bayan Uluslararası Kafa Bulma Şampiyonu ile konuştuğumu unutmuşum.”

Gözlerini devirdi ve yolcu koltuğuna geçerek gözden kayboldu. Yanına oturduğumda, “Birkaç hafta önce neden uyuşturucu aldığını bana eninde sonunda söyleyeceksin,” dedim.

Azıcık gerginleşti ama tırnaklarına bakarak bunu gizlemeye çalıştı. “Daha çok beklersin.”

Merakım on kat arttı. Artık öğrenmeden duramazdım.

İsteksizce ona verdiğim hapa baktı. “En son bunlardan birini aldığımda iki ay boyunca adet döngümün içine etti.”

Daha önce bir tane almak zorunda kalması içimde bir parça kıskançlık yarattı.

“O zaman alma.”

Homurdandı. “Çocuğumu her yaz Rusya’ya göndermem, Allister.”

Oğlumuzu ya da kızımızı hiçbir yere göndermesine gerek olmazdı. Evimde, yatağında kalırdı. Ona istediği her şeyi verirdim; geçmişim ve aptalca bir aşk dışında her şeyi. Gerçi aşk peşinde olduğunu sanmıyordum. Canı yeterince yanmıştı. Kalbini kıran her erkekten nefret ediyordum ama sonunda, benim işimi kolaylaştırmışlardı. Bunu ona veremezdim ve o da benden bunu beklemezdi.

“Seattle’da yaşıyorum, Gianna, Rusya’da değil.”

Tek kaşını kaldırdı. “Artık evin Seattle yanı?”

“Evet.”

“Yakında dönüyor musun o zaman?” Sesinde bir rahatlama vardı ve lanet olsun ki bundan nefret ettim.

“Birkaç haftaya.”

Başını salladı. Hapı diline koydu ve öylece yuttu.

Her zaman söyleyecek bir şeyi olurdu ama yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı. Aramızda her zaman bir gerilim vardı. Cinsel, nefret dolu ve diğer türlü gerilimler. Ancak şimdi birlikte olduğumuz için, artık aklından ve sisteminden çıkmış gibiydim.

Göğsüm hayal kırıklığıyla sıkıştı.

Dairesine vardığımda uyuduğunu gördüm. Başını pence-

reye dayamıştı, yavaş ve düzenli nefesler alıyordu. Her zaman hemencecik uykuya dalıyordu, hem de derin uykuya. Bense en az bir hafta gözlerimi kapatamayacağımı biliyordum. Ellerini hâlâ tenimde yanıklar varmış gibi hissederken uyuyamazdım.

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Uzun kirpiklerinde, pürüzsüz elmacıkkemiklerinde, üst dudağı alttakinden birazcık daha büyük olan büzülmüş ağzında, çenesindeki küçük yara izinde... O kadar güzeldi ki bazı günler ona bakmaya bile dayanamıyordum. Çünkü onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Çılgık çılgığa adımı mı söyletmeliydim, yoksa bana böyle hissettirdiği için onu cezalandırmalı mıydım?

Tamamen geri durmalıydim. Onu yalnız bırakmalı ve hayatını yaşamasına izin vermeliydim.

Vincent Monroe'suna kavuşmasına izin vermeliydim.

Çünkü ona bir daha dokunursam ve bu takıntı daha da derinleşirse, bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. Onu yanımda tutmanın bir yolunu bulurdum. Güçlü görünmekten hoşlansa da narin, zayıf, kırılgan ve kendi iyiliği için fazla meraklıydı. Benden kurtulmak isterdi ve ben onu asla bırakmazdım.

Bununla birlikte, kendime ona sahip olamayacağımı söyledikçe onu daha da çok istiyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki tenimden soğuk bir ter boşandı ve ellerimde titreme başladı.

“Gianna.”

Yavaşça kıpırdandı, başını çevirip bana hipnotize edici koyu gözlerle baktı. Uyku onu geri çektiğinde gözleri sadece yarıya kadar açıldı. *Tanrım*. Bugün, ona bakmanın acı ver-

diği günlerden biriydi. İçimde koruyucu bir dürtü kabardı. Komikti,       aslında benden ka malydı.

Direksiyonu sıktım. “İçeri ta ınmayı bekliyorsan, biraz daha centilmen birini becermeliydin.”

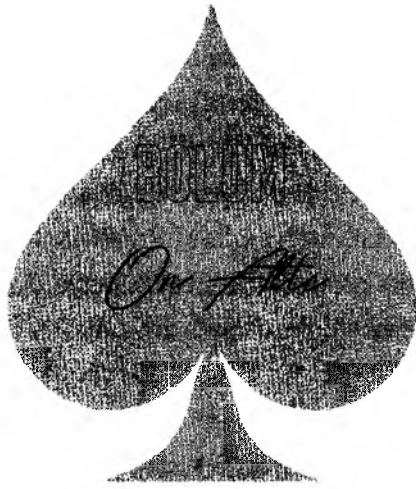
Tamamen açılan gözlerini bana karşı kıstı. Ceketimi  ı-karmaya başladı.

“Kalsın.”

Dairesine kadar ceketsiz yürümesine izin vermemin im-k nı yoktu.

“Bir de centilmen olmadığını söylüyorsun.” Alaycı bir nefes vererek dışarı adım attı. “Yine de, becereceğin bir sonraki  anssız kadın için sana bir tavsiyede bulunayım: Bektan *Plan B* hapın yerine bir kutu çikolatayı tercih ederdim.”

Kapıyı arkasından çarptı.

Gianna

ÖLÜMCÜL DÜŞMANINIZLA SEKS yapmak çok yorucuydu. Koridordan daireme doğru yürürken kaslarım ağrıyordu. Kapının kilidini açtım ve topuklu ayakkabılarımı fırlattım ama tam ışıkları açmaya uzanırken tenime soğuk bir farkındalık dokununca donakaldım.

“Vay, vay, vay... Partiye bir adamın ceketiyle gelip eve başka birininkiyle mi dönüyorsun?”

Bakışlarım New York’un en kalitesiz striptizcilerinin yer aldığı *The Playhouse*’un gururlu yöneticisi II. Richard’a kaydı. Şehirde elli dolara sakso çektirilebilecek tek güvenilir yer orasıydı.

Yanlışlıkla yatmaktan asla endişelenmeyeceğim bir üvey

oğuldu ve bunun, benden yirmi yaş büyük olmasıyla alakası yoktu. Sadece her yönden tiksindirici biriydi.

“Evet. Eh, biz kadınlar kendimizi fazla müsait gibi göstermeyiz sonuçta, değil mi?”

Perdeler açıldı ve odayı doğal bir ışık dolduruyordu. Fakat o yine de yaslanmak için en karanlık köşeyi bulmayı başarmıştı. Oradan bir hamamböceği gibi sıçradığını hayal ettim. Böcekler iğrenç küçük leşçillerdi ama en azından ezmesi her zaman kolaydı.

“Allister’ın sikini emdin mi?”

İç geçirdim. “Anında terbiyesizleşmesen olmazdı tabii. Bir kez olsun kendini tutamaz mısın, Dick?”

Mutfağa yöneldim. Arkamdan geldiğini hissedince gerildim. Kolumu tutup beni döndürdü.

Her zaman güzel giyinirdi. Bugün ince çizgili bir gömlek ve siyah pantolon giymişti ama üzerine ucuz kolonya, sigara dumanı ve striptizci teri kokusu yapışmıştı. Tıpkı yandan uzattığı saçlarla kelinesi örtmekte işe yaramayan yağlı saç jölesi gibi.

Parmakları tenime battı. “Seni kulüpten çıktığında takip ettim. Onu ne zamandır beceriyorsun?”

Her zaman ama *her zaman*, soruyu geçiştirmeyi seç.

“Neden bahsettiğinden emin değilim.”

“Boynunda ısırık izi var, seni küçük sürtük.”

Kahretsin. O pislik Allister yok muydu...

Etli parmağı elbisemin üst kısmında gezindi. “Eğer duygusuz birini becermek istediysen, sana yardım edebilirdim.”

“Açıkçası Dick, bugün pazar. Cinsellik konuşmayı minimumda tutalım lütfen.”

“Eğer benim için bunu telafi edersen her şeyi unutabilirim.” Başparmağıyla boynumdaki kızarıklığı ovuşturdu. Neredeyse kusacaktım.

“Neyse ki artık üvey oğullarımla yatmıyorum.” Göğsüne pat pat vurdum. “İçecek bir şey?”

Ben büfeye yönelirken, “O herifin babamı aptal yerine koymasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?” diye sordu.

“Peki ya ben? Sakın bana kendimi bir hafta boyunca boş yere cezalandıracağımı söyleme?”

Kravatındaki lekeyi inceledi. “Orospu orospuluğundan vazgeçmez. Ama Allister kahrolası bir çizgiyi aştı. Babamın alay konusu olarak ölmesine izin vermem.”

Tercüme: İyi orospulara bayılıyordu ve basit oldukları için onları cezalandırma iradesini kendinde bulamıyordu. Kariyer seçimini ve her şeyi göz önünde bulundurursak, bu biraz verimsiz bir özellik gibiydi.

Bardağıma musluktan su doldurdum. “Eh, Allister’ın şu anda günah çıkarmada olduğunu sanmıyorum. En iyisi sen git ona gününü göster, Dicky.”

Yüzünde bir tereddüt belirlediğinde keyfim yerine geldi. “Uuu,” diye mırıldandım. “Hain federal seni korkutuyor mu yoksa?”

Bir homurtu sesi çıkardı.

“Sen de haklısın tabii. Adam tereddüt bile etmeden silah çekiyor.” Tezgâha yaslandım. “O toplantıdan küçük bir hamamböceği gibi kaçtığını ve bu öğleden sonraki olayı başka kimsenin görmediğini varsayıyorum?”

Gözleri kısıldı, böceklerden hoşlanmıyordu ama başıyla onayladı.

“Ee, öyleyse kimsenin onurunun intikamını almaya gerek yok, değil mi?”

Düşünceli bir şekilde yanağını ovuşturdu. “Yine de bu bir prensip meselesi.”

“Prensipler aptalcadır. Ayrıca bugün o Abelli ben ve babam hakkında saçma sapan şeyler söylerken senin hiç ağzını açtığını hatırlamıyorum.”

“Zararı olmayan bel altı esprilerdi sadece. Kimse babamın karısının içine sikini sokmadı.” Bana dik dik baktı.

“Yeter. Sana öyle gelmiş, bir şey olduğu yok. Bahse gireyim bir şey görecektir kadar bile kalmamışsındır.”

Burnunu çekerek teorimin doğru olduğunu kanıtladı.

Hain federalin soğuk kalpli, korkutucu bir piç olmasından memnun olacağıma şu ana dek hiç inanmazdım.

“Peki, beni neden takip ettiğini söyleyecek misin?” diye sordum.

“Evet. Bu daireden pılını pırtını toplayıp gitmen lazım. Bu yüzden.”

Kaşlarımı çattım.

“Muhtemelen Allister’in orospusu olmakla meşgulken kocanın ölüyor olduğunu fark etmedin. Doktor en fazla bir haftası olduğunu söylüyor. Yani tüm bu pisliğin var ya?” İşaret parmağıyla havada bir daire çizdi. “Hemen buradan çıkmalı.”

“Hımm, Dicky, bu pek misafirperverce değil.”

“Burası babamın adına, çok yakında da benim olacak. İstersen kal ama ödeme beklerim.” Boncuk gibi gözleri göğüslerime kaydı.

“İlgi çekici ama pas geçeceğim. Buranın bakımı berbat, çamaşır makinem bir haftadır bozuk.”

“Babamın mirasından tek kuruş bile bekleme.”

Dudaklarımı büzdüm. “Richard’ın parasını hiç istemiyorum. Antonio’dan bol miktarda kaldı.”

Alaycı bir ses çıkardı. “Doğru. Burada kalma konusunda fikrini değiştirirsen beni ara. Seni Allister kadar zorlamam.” Kapıyı arkasından kapatıp gitti.

Daireme, kitaplar ve ıvır zıvırla dolu rafa, ucuz bir Marilyn Monroe portresinden otantik bir Picasso’ya kadar var olan tablolara, Singer marka dikiş makineme, kumaş ve iplik torbalarına, tükenmez kalemle işaretlediğim moda fikirleriyle dolu dergi yığınınına ve *gereğinde fazla* dekoratif yastığa baktım. Tutucu biri olsaydım, dağınık göründüğünü söylerdim. Allister olsaydım, bir kâbusa benzediğini söylerdim.

Bu sorundan bağımsız olarak, taşınmaktan, romantik kitaplarımın kapaklarından herhangi birinin kapağı kadar ateşli bir tutkuyla nefret ediyordum.

Kafamı dolaba vurdum.

O gece yemek yapmadım. Bir kâse Cap’n Crunch* yerken en dandik televizyon şovlarımdan birini İspanyolca izledim. Magdalena bir süre önce dili değiştirmişti ve ben geri nasıl değiştireceğimi henüz çözememiştim.

Çamaşır makinem gerçekten bozulmuştu ve kirli çamaşırlarımdan oluşan eğik yığın Pisa Kulesi’ne rakip olabilirdi. Dalgın ve huzursuz bir halde yığının yanından geçtim. Bedenim bitkindi ama zihnim bu öğleden sonra yaşananlar hakkında kafa yoracak şeyler bulmaya devam ediyordu. Biriyiyle yatmayalı çok uzun zaman olmuştu ve tenim hâlâ heyecanlı, nefes kesen bir elektrikle doluydu.

* Bir şekerli kahvaltılık gevreği markası. (ç.n.)

Ayak parmaklarımla kapattığım musluk bir gıcirtı çıkardı. Banyo suyu neredeyse aşırı sıcaktı ama sızıyı dindirmek için güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Bacaklarımın arasındaki sızidan daha fazlası vardı. O pislik, boynumdaki o aptal iz de dahil olmak üzere her tarafımda küçük izler bırakmıştı.

Koca bir pislik olmasını saymazsak, onunla yatmanın inkâr edilemez derecede mükemmel bir yanı vardı. Bana sert ve açgözlü bir şekilde dokunuşu. Kulağıma çarpan sesi. İçimde oluşunun yarattığı his...

Vücudumdan aşağı bir kıvılcım indi.

Başımı küvete dayadım. Bir gıcirtıyla musluğu açtım ve suyun küvet taşacak hale gelene kadar akmasına izin verdim.

Beni seks dünyasıyla yeniden buluşturan kişinin Christian olması ne kadar kötüydü. Çünkü artık bekâr bir kadın olmaya çok yaklaştığım için yakın zamanda bir daha bu dünyadan ayrılacağımı düşünmüyordum ve bana onun kadar iyi dokunan birini bulmak neredeyse imkânsız olacaktı.

Ben: *Kocana söyle yakında evimden çıkmam gerek ama endişelenmesine gerek yok. Ben her şeyi hallediyorum!*

Ace'in, kimseye söylemeden kalkıp taşınmama sinirleneceğini biliyordum ve çoktan onun kara listesindeydim. Çünkü o aptal kulüp olayıyla ilgili yüzleşmek zorunda kalmamak için karısını araya sokmaya karar vermiştim.

Elena: *"Karımı araya sokarak kurtulacağını sanma," dedi.*

Elena: *Ne yaptın?*

Ben: *Baba sorunları.*

Elena: *Uçağa binmek üzereyiz ama suratında çok garip bir ifade belirdi...*

Ben: “*Garip*” derken? Neşeli? Kara kara düşünen? Sinsi?

Elena: Kesinlikle sinsiye yakın...

Ben: Kahretsin.

Elena: Az önce, “Boş bir yerim var,” dedi.

Ben: Gerek yok.

Ben: Hiçbir şekilde.

Ben: Ne fiziksel ne de mental olarak.

Ben: Hiç.

Ben: Ama hiç gerek yok.

Elena: Taşınmana yardım etmek için birkaç adamın geleceğini söylüyor...

Ben: Bundan canlı çıkacak mıyım?

Elena: Kendi kendine gülümsedi.

Ben: Benim için dua et.

Sonraki haftayı değerli eşyalarımı kutulara koymakla geçirdim. Fakat eski kitap ve dergilerimin tozunu üflerken herkesin kabul edeceği gibi dikkatim bir kereden fazla dağıldı. Sık sık kendimi divanda, yüzümü eski bir moda günlüğüne ya da Jersey Shore’u utandıracak kadar drama içeren bir romana gömmüş halde buldum.

Cumartesi günü kirli çamaşırlarım o kadar kontrolden çıkmıştı ki acıyı göğüsleyip çamaşırhaneye gitmeye karar verdim. Telefonum çaldığında kırmızı kıyafetlerimin sabun köpüğü içinde dönmesini izliyordum.

Valentina: Aleksandra Popova’nın yaptığı her şeye nasıl taktığımı biliyorsun değil mi?

Ben: Aynen.

Rus manken bir hafta boyunca ne giydiyse, sonraki hafta Val de aynılarını giymişti.

Valentina: Şey, *sanırım bu artık kıskançlığa dönüştü.*

Bir makale gönderdi: *Aleksandra'nın dün gece nasıl görüldüğü hakkında konuşabilir miyiz? Kesinlikle Polka Siena imzalı elbisesinden bahsetmiyoruz...*

Muhtemelen kafası hâlâ yerinde olan gerçek bir misk sıçanı şalı takmıştı. Ruslar 2002'de kalmışlar gibi çok demo-deydi.

Mankene hiç ilgi duymuyordum ve makaleyi açarken maksi elbisemden bir parça tiftik koparmakla meşguldüm. Donakaldım.

Fotoğraf, muhteşem sarışının dün geceki Broadway çıkışındandı ve koluna girdiği kişi mavi gözlü, hain bir federalden başkası değildi.

Göğsüm sıkıştı.

Adamın eli kadının kalçasındaydı ve kadının eli de onun koluna dolanmıştı. Daha geçen hafta tırnaklarımı sürttüğüm koluna. Birlikte rahat görünüyorlardı, birbirine uyan iki yap-boz parçası gibi gerçekten mükemmellerdi.

Christian kameraya değil, uzaktaki bir noktaya bakıyordu. Yakışıklı ve anlaşılması zor görünüyordu. Sadece hayal edebileceğiniz ama asla dokunamayacağınız cinsel bir fantezi gibiydi. Kadın her zamanki gibi ateş eden bir elbise giymişti. Hafifçe büzülmüş dudakları ve kedi gözleri vardı. Gökdelen uzunluğundaki bacakları ve stilettolarıyla Christian'dan sadece birkaç santim kısaydı. O kadar fazla bir boy farkı olmadığından, muhtemelen çılgınca seks pozisyonları deniyor olmalıydılar.

Christian'ın sonunda evleneceği kişinin bu kadın olduğu gerçeğine çok para yatırırdım ve ben, bir bahsi nadiren kaybederdim.

Kalbim tekledi.

Aleksandra'nın seksten sonra sinir krizi geçirmediğinden emindim. Düşünceler kafamda dönüp dururken içime acı bir his yayıldı. Muhtemelen Rusça romantik konuşmalar yapıp birbirlerine votka içiriyorlardı...

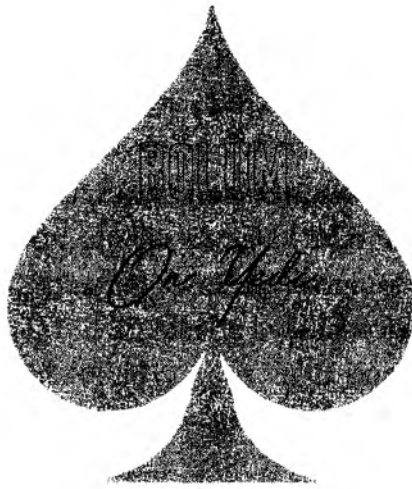
Kalbim çok hızlı atıyor ve garip bir şekilde acıyordu. Olası bir kalp sorunu yaşadığımdan ciddi olarak endişelenerek elimi üzerine koydum.

Pembe eşofmanlı bir kadın sakızını şapırdatarak beni gerçek hayata döndürdü. "Bütün gün orada mı oturacaksın, tatlım? Burada hepimizin yıkanacak kıyafetleri var."

Çamaşırlarımı değiştirmeden önce Valentina'ya kısa bir mesaj gönderdim.

Ben: *Yirmi bine onunla evlenir diyorum.*

Valentina: *Asjshfd... Varım.*

Gianna

“HEY, ONU TAŞIRKEN DİKKATLİ OLUN! ANTİKA O!”
Ace’in iki adamı yeni daireme bir koltuk getirirken en duvarda küçük bir delik açtıktan sonra, onu hiç de dikkatli olmayan bir şekilde parke zemine bıraktılar. Daha sonra çok iyi bir iş çıkarmışlar gibi ellerindeki tozu silkelediler ve lobiden buraya kadar daha fazla zarar vermek üzere dışarı çıktılar.

Güzel bir Manhattan şehir manzarasına sahip olan daire, havalı ve moderndi. Bir sorunu yok gibi görünüyordu ve bu beni daha da şüphelendirmişti. Muslukları bile akıyor mu diye kontrol edecek kadar ileri gitmiştim. Ace nadiren

benim işlerimle ilgilenirdi. Kulüp olayında onu yeterince sınırlendirmiş olmalıydım ve bu yerle ilgili bazı cezalandırıcı şeyler olmalıydı. Ne olduğunu öğrenmek için sadece beklemem gerekiyordu.

Üzerimde rengi solmuş bir tulum ve saçlarımı yüzümden geride tutan kırmızı bir bandana vardı. Yerde, çok sayıda kutunun ortasında oturuyordum. Şimdiye kadar paketlerden çıkardıklarımın hepsi gereksiz hatta bir amacı olmayan şeylerdi ve daire, bir istifçinin ıslak rüyası gibi görünmeye başlamıştı.

Yanağımda var olmayan bir kaşıntıyı kaşıdım ve pes edip paketleri açmak yerine iki yeni komşum için bir şeyler pişirmeye karar verdim.

Buzdolabımı doldurmak için markete koştum. Ardından sonraki bir saati mutfakta bol bol komşu sevgisi kattığım bir tiramisu yapmakla geçirdim.

Dairemden çıkıp koridorun sonundaki kapıyı çaldığımda güneş gökdelenlerin tepesinden inmek üzereydi.

İlk komşum Hawaii elbisesi giyen yaşlı bir kadındı. Gülümsememe, aşırı parlakmış ve gözlerini acıtmış gözlerini kısarak karşılık verdi. Bakışları elimdeki tabağa kaydı.

“Kek mi?”

“Hayır, tira...”

“Bir parça kek yemeyeli asırlar olmuştu.”

Elimden tabağı aldı ve kapıyı suratıma kapattı.

Şey... Tam olarak beklediğim karşılama değildi ama daha kötüsü de olabilirdi. Gerçi, olaylara iyi tarafından bakınca da başıma hep bir bela geliyordu.

Bu kattaki ikinci ve son komşum, tam karşımda oturuyordu. Kapıyı çaldım, parlak bir şekilde gülümsedim ama

kapının açılmasıyla gülümsemem küçük bir külahın üzerindeki dondurma gibi yüzümden kayıp gitti.

Hain federalin kısılmış bakışları yüzümden, iki elimle tuttuğum tabağa kaydı.

İyi oynadın Ace, çok iyi oynadın.

Allister, Seattle'a dönene kadar benim bakıcım mı olacaktı? Görünen o ki herkese göre bir şakadan ibarettim ama bunun moralimi bozmasına izin vermeyecektim. Ne de olsa neredeyse bekâr bir kadındım.

Tekrar gülümsememi takınarak tabağı kaldırdım. "Kek?"

Tatlıya baktı, sonra buz gibi bakışlarını tekrar benimkilerce çevirdi. "Kafan mı güzel?"

Dudaklarımı büzdüm. "Ne yazık ki değil."

Yanımda bir *mariachi* grubu* ya da aynı derecede gülünç bir şey getirmiş olabileceğimi düşünüyormuş gibi gözlerini başımın üzerinden koridorda gezdirdi. Böylece komşusu olduğumu bilmediğini anladım. İlginçti.

Sesi tahammülsüzlükle doluydu. "Neden buradasın, Gianna?"

Kaşlarımı çattım. "Paylaştığımız onca şeyden sonra sana tatlı getiremeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Elini kravatından aşağı indirdi, bakışları koridordaki diğer iki daireye kaydı. O zeki beyninde çarkların döndüğünü duyabiliyordum.

"Şapşal kafam," diye mırıldandım. "Ben de herkese çıktığınızı söylüyordum."

Gözü kapıma takıldı. Düşünceli şekilde dilini dişlerinin arasında gezdirdi.

"Facebook ilişki durumuma bile ekledim. Geri değiştir-

* Geleneksel İspanyol müziği yapan, küçük Meksika sokak grubu. (ç.n.)

meyeceğim, Christian. Gelen kıskanç tepkilerin miktarı beni dünya hâkimiyetine hiç olmadığı kadar yaklaştırdı.”

Durumu anladığını fark ettim. Kapımın önündeki, “*Hoş geldiniz, kaltaklar!*” yazılı hasır paspas beni ele vermiş olmalıydı. Ve komşum olmaktan mutlu *olmadığı* acı verecek derecede ortadaydı. Resmen ekşi bir şey emmiş gibi görünüyordu.

“Bana evde de kravat taktığınızı söylemeyin, Memur Bey. Ben külot bile giymiyorum.”

Üzerinden yayılan ani öfke, bende dairemin güvenliğine varana kadar yavaşça geri çekilmek için güçlü bir dürtüye neden oldu. Bu şakanın benim yararına olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Durumu hazmetmeye çalışırken alaycı bir nefes verdi. Elini çenesinde gezdirdi. Ateşli bakışlarını üzerime dikti. “Beni rahatsız etmek için mi kapımı çaldın yoksa bir şey mi istiyorsun?”

“Düzgün bir hoş geldin denilmesini istiyorum. Yandaki Hawaii elbiseli bu konuda ciddi anlamda eksikti.”

“Senin kekini yemeyeceğim.”

Hayal kırıklığım arttı. Buralarda tatlıya saygısı olan kimse yok muydu?

“Bu kek değil, off!”

Bakışları Sahra Çölü’nden daha kuruydu. “Kek olduğunu söylemiştin.”

“Evet, ben pek çok şey söylüyorum. Tanrı aşkına, bu bir tiramisu. Yatağına attığın kadınlardan birine ver. Söz veriyorum, sana deli gibi âşık olur ve artık yalnızlıktan kurtulursun.”

“Sadece kadını becerip sonra ona biraz tatlı mı vereyim? Tek gereken bu mu?”

“Hemen hemen.”

“Ben de bunca yıldır neyi yanlış yaptığımı düşünüyordum.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapı pervazına yaslanarak, “Birlikte olduğum kadınlara karşı bir ilgi duyuyor gibisin,” dedi düşünceli bir şekilde.

Güldüm. *Tam olarak yirmi bin yatırarak kadar hem de.*

Sanki aklımı okumuş gibi gözlerini kıstı.

Masum bir şekilde kirpiklerimi kırıştırdım. “Bak, bunun en ideal yaşam düzeni olmadığını biliyorum. Soğuk vatanına geri dönmeni ve tahta bir sonraki Stalin’i oturtmak için çalışmanı ya da her ne yapıyorsan artık onu orada yapmanı tercih ederim. Ancak bu durumla iki olgun yetişkin gibi başa çıkmak zorundayız.”

Monoton karşılığından ikna olmadığı belliydi. “Peki, bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?”

“Çok kolay.” Ayağımla koridorun ortasına hayali bir çizgi çektim. “Koridorun bu kısmını ben alırım. Sen de diğer kısmı alabilirsin. Havuz ve spor salonuna gelince, ben onları gün içinde kullanırım. Güneş battıktan ve iyi Hıristiyan kadınları ayartıp eve döndükten hemen sonra da sen kullanabilirsin.”

Düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. “Başka bir şey?”

“Bazen yumurtam ve şekerim biter. Bunların karşılığında, koyduğun yeri unutman ihtimaline karşı, senin için prezervatif bulundurduğumdan emin olurum.” Otuz iki diş gülümsedim.

“Bunu fazlasıyla düşünmüşsün,” diye mırıldandı.

“Düşündüm.”

“Benim için bir şey bile pişirmişsin.”

Tepem attı. “Eh, teselli olacaksa eğer senin için pişirdiğimi bile bilmiyordum.”

Elimdeki tatlıya daha önce hiç şeker tatmamış gibi baktı. Başıyla işaret edip, “Çikolatalı mı?” diye sordu.

“Arsenikli.”

“En sevdiğim.”

Tabağı elimden aldı ve kapıyı çarptı.

İç geçirdim.

Komşularım berbattı.

Onu, statik bir elektrik hattıyla koridorun karşısındaki kapıya bağlıymışım gibi hissediyordum. Tam oradaydı, muhtemelen telefonda Rusça konuşuyor ve evin içinde gömlek ve kravatla dolanıyordu. Ne zaman kıyafetlerimi değiştirsem, onun çok yakında olduğu aklıma geliyor ve bedenim aşırı hassas bir şekilde titriyordu. Ne zaman koridordan ufak bir ses gelse nefesim tikanıyordu; sonra sadece klimanın çalıştığını ya da Hawaii elbiselinin yere sürünen yürütecisi olduğunu fark ediyordum.

Tüm bunlardan dolayı stresliydim.

Yaşama düzenimiz bu şekilde yürümeyecekti ama o adam Seattle’a dönene kadar teslim olup bir otele yerleşen kişi olmayı reddediyordum.

Bu hafta iki kez koridorda karşılaşmıştık ve beni, dünya barışını düşündüğü kadar düşündüğünü açıkça belli etmişti. Hatta neşeli “Günaydın komşu!” seslenişlerimden birini duymazdan gelecek kadar ileri gitmişti.

Eğer o bununla baş edebiliyorsa ben de edebilirdim.

Kapı tokmağımla ve kapıyı kilitlemek için kusursuz bir döndürmeye ihtiyaç duyan aptal anahtarla cebelleşirken Valentina'nın gönderdiği fotoğraf yüzünden sinirliydim. Tabii ki Aleksandra ve Christian'ın fotoğrafıydı. Dün gece birbirlerini tekrar görmüşlerdi. Eminim Aleksandra'ya o aptal gömleğini çıkarması için izin bile vermiştir...

Bir kapının kapanma sesi ensemdeki tüyleri dikti ve hızla çarpan bir kalple kapıyı kilitlemeyi bitirdim. Yapmacık bir gülümsemeyle arkamı döndüm. Fakat Christian'ı sadece bir koşu eşofmanı ve uzun kollu, gri bir üst içinde görünce gülümsemem kayboldu. Ağzım kurudu. Bunca yıl boyunca onu kravatsız görebileceğimi hiç düşünmemişim. Tanrım, en azından spor salonu bağımlısı görünüşü ona bu kadar yakışmasaydı, olmaz mıydı?

Yutkundum. "Memur Bey neyiniz var? Neredeyse çıplaksınız?"

Vücuduna bakmakla o kadar meşguldüm ki ifadesini şu ana kadar fark etmemiştim. Öfkeliydim.

"Uygun miktarda giyinmek konusunda aklının şaştığı apaçık ortada." Sesi gergindi. "*Ne yapıyorsun?*"

Kaşlarımı çatarak küçük beyaz bikinime baktım. "Belli değil mi?"

"Seninle ilgili hiçbir şey belli değil."

"Bu bir aptal-esmer şakası mı yoksa seni heyecanlandıracak kadar tahmin edilemez biri miyim anlayamadım." Dudaklarımı büzdüm ve mırıldandım. "Jack Frost' kadar heyecanlı olduğunu düşünürsek muhtemelen ikincisidir."

"Gianna..." Bu bir uyarıydı. Fakat ne için olduğundan emin değildim.

* Kış, kar ve dondurucu soğuk havanın kişileştirilmiş hali olan bir kurgusal karakter. (ç.n.)

Gözlerimi devirdim. “Rahat ol. Dün gece yediğim Hershey’s Kisses* paketinin tamamını yüzerek eritmek için havuza ineceğim. Aptal toplantılarından birini basmaya gitmiyorum.”

Bir şey söyleyecekti –kaba veya talepkâr bir şey– ama bunu yapamadan başını hafifçe salladı. İfadesi, demek istediği şeyi içinde tutmak için dilini ısırarak zorunda kalmış gibi gergindi.

Beni bırakıp gitmeye çalıştı ama aynı yöne gidiyorduk, bu yüzden koridorda yan yana yürüdük. Gergin bir duruşla ileriye bakıyordu. Çenesi kasılmıştı. Bastırdığı gerilim sağlıklı olamazdı. Omuzlarını esnetti. Bu pek yardımcı olmuş gibi görünmüyordu.

Bir küfür savurdu.

Kolunu belime doladı, beni yerden kaldırdı ve sonra bir yiyecek çuvalı gibi daireme geri götürmeye başladı.

“Hey,” diye sızlandım ama gönülsüz bir sızlanmaydı çünkü pamuklu tişörtünden yayılan sıcaklık tenimi yakıyordu.

“Alt kata böyle inmeyeceksin, Gianna. Etrafta çocuklar var.”

“Çocukların travma geçirmesinden endişeleniyormuş gibi davranma.” Kolu belimi sıkıca sarmış ve vücudunu benim neredeyse çıplak olan vücuduma bastırmıştı. Kanım kaynıyor, nefesim kesiliyordu.

Dairemin önünde beni ayaklarımın üzerinde indirdi. Anahtarları elimden aldı ve can sıkıcı bir şekilde tek hamlede kapıyı açtı.

“Git kışını kapatan bir mayo bul.”

Ellerimi meydan okurcasına kalçalarımın altına koydum. “Onlar artık moda değil.”

“Modayı takip etmediğini ikimiz de biliyoruz.”

* Çikolata markası. (ç.n.)

“Ne zamandan beri giyeceğim şeyleri sen belirliyorsun?”

“Bunu kendin yapma kabiliyetini besbelli kaybettiğinden beri.”

Ağzımı açtım ama tekrar itiraz edemeden sahibimmiş gibi olan ses tonuyla sözümü kesti.

“Nefesini yorma, Gianna.”

“İyi,” diye çıkıştım ama onu sadece mayom gülünç derecede müstehcen olduğu için dinliyordum. Alt kısmı resmen sadece bir tangaydı. Bazen bir şeyleri sırf ortalığı karıştırmak için yaptığımı düşünüyordum; mesela baba sorunları listeme ekleme yapmak için.

Etrafımda dönerek odama yöneldim, bikini üstümü çıkardım ve yarı yolda yere düşürdüm. Soğuk ve heyecan verici bakışları, çıplak sırtımda dolaşıp tenimde bir buz kayıyor-muş gibi hissettirdi.

Yeni bir mayoyla döndüğümde onu daireme tiksintiyle bakarken buldum. Bu hafta kutuların çoğunu açmış ve kaldırmıştım. Bu yüzden Christian’ın onayını alamadığım için azıcık üzölmüş müydüm? Hiç de bile.

“Daireyi resmen mahvettin demek?”

“Buraya biraz canlılık katmamı kastediyorsan eğer, evet.” Neon turuncu, tek parça mayomun içindeki göğüslerimi düzelttim. “Hazır mısınız?”

Etrafımda dönmemi işaret edince gözlerimi devirerek döndüm. Bu mayo da pek mütevazı değildi; yanları iplerle kaplıydı ama gönölsüzce de olsa onaylıyor gibiydi.

Birlikte asansöre bindik ve bedenim onun tarafından dokunulmanın nasıl hissettirdiğini, bana söylediğı edepsiz şeyleri hatırlayarak perişan hissetmeme neden oldu. Sadece

birkaç santim ötemdeydi, aramızdaki mesafeyi kapatmak için hiçbir engel yoktu. Damarlarımda heyecan verici bir şey gezinmeye başladı. Başımı döndürdü.

“Bir trafik konisi gibi görünüyorsun,” dedi bana.

Lobide bir saksı ağacının yanından geçerken Christian'ı onun üzerine ittim. Bunu beklememiş, gerçekten de yana doğru bir adım kaymıştı. Dev bir yaprak kafasına çarpma cüretini gösterdiğinde tatminle doldum.

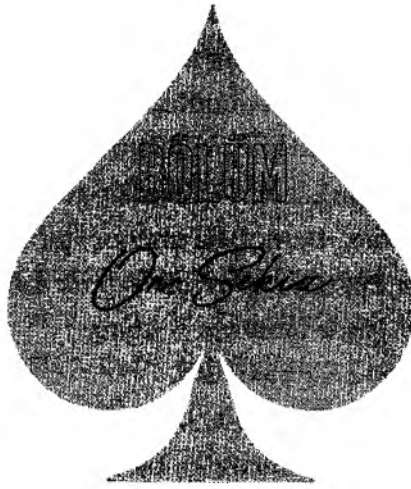
Bana sinir olmuş bir bakış attı.

Gözlerimi devirdim. “Tanrım, çok sıkıcısın. Hayatında hiç aptalca bir şey yapmadığına bahse girerim. Gerçekten gevşemeye ihtiyacın va...”

Beni bir havluluğa itti. Güçsüz bir itişti çünkü havluluğa çarpmadan dengemi yakalayabildim.

Ayrı yönlere ayrılmadan önce muziplikten nefesim kesilerek, “Yaklaştın ama tüy payı başarısız oldun,” dedim.

Gözleri eğlenceyle parladı. “Kıl payı.”

Christian

NICO KAPIYI AÇAR AÇMAZ sinirli bir şekilde, “Onu başımdan al,” dedim.

Bir kolunu kapı pervazına dayadı ve sırtımasını engellemeye çalışarak eliyle ağzını ovuşturdu. “Neden bahsettiğini bildiğimden emin değilim.”

“Zırvalama. Gianna’nın yarın sabaha kadar apartmanım-
dan gitmesini istiyorum. Ve eğer ciddi olmadığımı düşünü-
yorsan çok ciddi olduğumu göstermenin kahrolası bir yolu-
nu bulurum, Ace.” Sesim soğuktu ama, “Karın nasıl?” diye
sorarken manalı bir şekilde ısınmasına izin verdim.

Gözleri parladı ve dişlerini sıktı. “Biliyor musun bunu
bana başka biri söyleseydi onu öldürürdüm. Ama sana bir

kıyak geçeceğim. Çaresizce becermek istediğin o kâbus gibi kadının sahibi olduğumu düşünürsek biraz alıngan olman anlaşılır bir şey.” Sesi karanlık ve alaycıydı. “İyi bir başlangıç yapmamış olabiliriz ama belki şu andan itibaren kartlarını iyi oynarsan Richard öldüğünde onu almana izin veririm.”

İçim öfkeyle doldu. Elim seğiriyordu ama karşılık vermezdim. Yıllardır yumruk atmak zorunda kalmamıştım; şimdi bir kadın için tekrar atmaya başlayamazdım

“Onu isteseydim çoktan alırdım.”

Keyifli bir nefes verdi. “Sen ve ben var ya... sandığından çok daha fazla birbirimize benziyoruz, Allister.”

“Bundan şüpheliyim.”

Kollarını kavuşturdu ve kapı pervazına yaslandı. “Gianna evliyken tam bir baş ağrısı ama bekârken? Değerinden fazla sorun çıkarıyor. Sana birlikte çalışabilmek için nezaket gösteriyordum ama eğer onu istemiyorsan... İsteyecek bir sürü erkek var.”

Attığı oltaya düşmeyi reddederek, “Ben o kadar kolay kandırılmam,” dedim.

“Sadece pratik davranıyorum, Allister. O benim için bir yük. Dolayısıyla bu sefer yeni kocasının onu hizaya sokacak kadar dinç olmasını sağlayacağım.”

Onu becerecek kadar dinç, aklıma gelen ilk düşünceydi.

Kanım kaynıyordu, sadece başka bir adamın ona dokunup bacaklarının arasına girdiğini düşününce bile gözüm kararıyordu.

Dişlerimi sıkarak, “Onun apartmanımdan gitmesini istiyorum,” dedim. Çünkü Gianna’yı başka bir adamla bir saniye daha düşünürsem çılgınca bir şey yapacaktım. Mesela Ace’in

saçma teklifini kabul edip onu benimle evlenmeye zorlamak gibi bir şey.

“Neden kendini kurtarıp bir otele yerleşmiyorsun? Yoksa çarşaları senin için yeterince yüksek kalitede değil mi?”

Otellerden nefret ederdim. Kat hizmetlileri her zaman eşyalarımı karıştırıp yerlerini değiştirir ve bir kâğıda kalp çizerek telefon numaralarını bırakırlardı.

Otelde kalmayı reddediyordum çünkü Gianna'nın beni ne kadar derinden etkilediğini bilmesini istemiyordum. Yakınında olmayı bırak, ona bakamıyordum bile. Çünkü muhtemelen yapmamam gereken şeyleri yapma arzusuyla savaşmak zorunda kalıyordum. Onu yatağıma bağlayıp sırf gözlerindeki ateşin yumuşamasını izleyebilmek için ona tekrar ve tekrar orgazm yaşatmak gibi şeyler...

Her şeye rağmen, Gianna minicik bir tanga bikiniyle etrafta koşuştururken fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Fakat neyse ki iş beni New York'ta sadece birkaç hafta daha tutacaktı.

Aleksandra Popova'nın Rus bir politikacı olan babası Amerika'daydı ve görüşmelerimizin ortasıdaydım. Fakat adam düşündüğümünden daha eski kafalı görünüyordu ve kızını benim için bir teşvikmiş gibi üzerime itiyordu. Bu, ciddi ciddi düşündüğüm bir anlaşmaydı. Aleksandra güzel, geleneksel ve kendine hâkim biriydi. Bana meydan okumaz, geçmişim hakkında sorular sormaz veya işime burnunu sokmazdı. Mükemmel bir ev hanımı olurdu. Onu becerirken Gianna'yı düşünmek zorunda kalsam bile iyi bir çift olurduk.

Kol düğmelerimi düzelttim. “Benimle uğraşmak için bir daha Gianna'yı kullanırsan Ace, aramızdaki ilişki çok farklı olmaya başlar. Anlaşıldı mı?”

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. “Aramıza bir kadının girebileceğini hiç düşünmemiştim, Allister. Sanırım geçen pazar, kulübün içindeki ve dışındaki güvenlik kameraları görüntülerinin silinmesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsundur, değil mi?”

“Elektrik kesintisinden olmalı.”

“Öyle olmalı,” diye mırıldandı. “Yazık oldu. Gianna’yı o kılıkta görmek için bir sürü erkek para verirdi.” Sahte bir hayal kırıklığıyla cık cıklandı. Öfke boğazımı yaktı.

Ayrılmak üzere döndüm ama... *Siktir et.* “Son bir şey daha.”

“Evet?”

Ona döndüm ve şerefsizin yüzündeki sırtışın ortasına yumruğumu geçirdim.

Ace alt dudağındaki kanı sildi, gözleri eğlenceyle parladı. “Sanırım ödeştik, Allister.”

Lobiye adım atığımda kaçınmaya çalıştığım tek kişiyi görmezsem olmazdı tabii. Girişteki bankonun üzerine eğilmiş, havuz görevlisi ergen çocukla iskambil oynuyordu.

Üzerinde kısa, küçük bir tulum vardı. Tuvaleti kullanmak için tamamını çıkarmak zorunda kalacağı o kıyafetlerden. Çok kullanışsızdı. Çok onun gibiydi. Koyu renk saçları sırtından aşağı sarkıyor, en uzun tutamları kıcının kıvrımının hemen üzerine geliyordu. Saçları benim başka bir takıntım-
dı. Her zaman dalgalı ve özgürce salınıyordu, tıpkı onun gibi.

Bakışlarımı hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana doğru baktı.

Siktir, çok tatlıydı. Yumuşacık gözleri, dolgun dudakları ve şişme kadın üreten şirketlerin taklit etmeye çalıştığı vücuduyla çok tatlıydı.

Kasıklarıma bir sıcaklık ulaştığında sıkıntıyla dişlerimi sıktım.

Neden buradan Seattle'a kadar olan alandaki en mükemmel kadın o olmak zorundaydı ki?

Kaşlarını çattı, sonra ben burada değilmişim gibi dikkatini tekrar çocuğa çevirdi. Kadınlar beni süzerdi; Gianna ise dik dik bakıyordu. Hayatın bu gerçeğini artık kabullenmiştim. Bazen, bana gerçekten hoşlandığı biriymişim gibi içtenlikle, cilveli ve tatlı bir şekilde gülümsese, bu ona olan hayranlığımı sona erdirmek için yeterli olur mu diye merak ediyordum. Ters psikoloji falan yapar mıydı?

Ama hayır, o gülümsemeleri sıska havuz görevlisi oğlanlara gönderiyordu.

Eceline susamış oğlanlara.

Oğlanın bahanesi Tanrı bilir neydi; belki yanağına düşmüş kirpiği, bozulmuş saçı veya yumuşak teni dikkatini dağıtmıştı... Her ne boksda artık, Gianna'ya dokunacaktı.

Cesedimi çiğnemesi lazımdı.

Bankonun yanından geçtiğim sırada, eli Gianna'nın saçının bir tutamına temas etmeden önce oğlanın bileğini yakaladım ve *ona-dokunursan-ölürsün* bakışı attım. Beti benzi attı. Onu bıraktım ve asansöre doğru ilerlemeye devam ettim.

"Aldırma sen ona." Gianna'nın arkamdan gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "Eğlencenin E'sini bile bilmez de..."

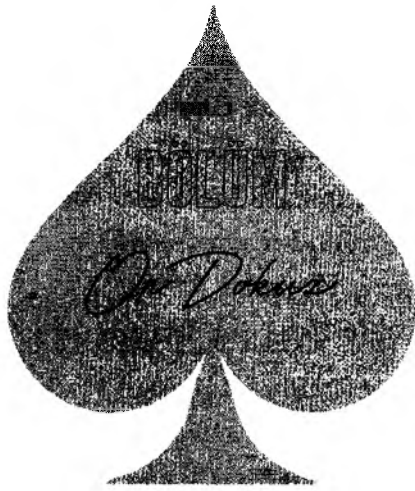
Belki doğrudu, ancak benim eğlence anlayışım kesin-

likle sikini nereye sokacağını bile bilmeyen bir ergenin ona dokunmasını izlemek olamazdı.

Asansöre binmeden önce Gianna ve ben birbirimize baktık. O, bakışlarıyla, *İşime karışma* dedi. Ben de kendimi durduramadan bakışlarımla, *O küçük bedenın içindeydim ve ona kimin dokunabileceğini bal gibi de söylerim* dedim.

Gözlerinde şımşekler çıktı.

Sonra elini kaldırdı ve bana ortaparmağını gösterdi.

Gianna

A PARTMAN TANRILARI BENDEN nefret ediyordu. Arabasının arka koltuğunda yaşadığımız o talihsiz öğleden beri Christian Allister'la ilgili hiçbir şeyle ilgilenmeye çalışıyordum. Bir yanım hâlâ biraz aşağılanmış hissediyordu; çünkü çöküşüme tanık olmuştu. Fakat diğer yanım hayatımın en iyi seksi olduğunu unutamıyordu.

Hâlâ evliydim.

Ve tanıştığım en büyük pislikle tekrar yatmak istiyordum.

Christian beni de kendisiyle cehenneme sürükleyemeyecekti.

Buna rağmen geçtiğimiz hafta boyunca, o adama şimdiye kadar sahip olduğum tüm diğer komşulardan daha fazla

yaklaştım. Hatta bir keresinde onunla çarpıştım. Bana, ondan para isteyen bir serseriymişim gibi bakmış ve basit bir özür bile dilemeden beni orada bırakıp gitmişti.

Sık sık karşılaşmamızın bizi birbirimize daha da yakınlaştıracığı düşünülebilirdi. Ancak sonunda neşeli günaydınlarımdan birini, tatsız bir ifadeyle öğlen olduğunu söyleyerek yanıtlasa da hâlâ Cady Heron ve Regina George* kadar yakındık.

Kolumdan beş alışveriş torbası sarkarken topuklularıyla modern beton zeminde ses çıkararak yürüyor ve başımdaki hasır şapkayı düzeltmeye çalışıyordum. Bu öğleden sonra Valentina ile sonbahar için birkaç parça kıyafet almak üzere dışarı çıkmıştım. Ona Christian'ı ve onunla arabasında korunmasız bir şekilde sert seks yaptığım gerçeğini henüz anlatmamıştım ve anlatmayacaktım da. Doğru olmayan çıkarımlarda bulunmaya başlardı.

Kapılar kapanmaya başladı ama son anda bir el araya girerek kapıları açık tuttu. Asansöre Christian bindi.

Bakışları yukarı kayıp gözlerimi buldu.

Gerildim ve yana kayarak ona ihtiyacından çok daha fazla yer verdim. Yoğun varlığı bir metrelik alanı dolduruyordu ve bugünlerde ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum. Edepsiz düşünceler ile kalp çarpıntıları girdabı gibiydi. Üstelik o kadar seksi ve sinir bozucuydu ki ona ne kadar yaklaşırsam, dişlerimi kolunun arkasındaki kaslara geçirme isteğim o kadar artıyordu.

Asansör kapanırken ikimiz de kapılara baktık. Bir başkasının daha asansöre binmesini diledim ama gelen olmadı.

Dediğim gibi: Apartman tanrıları benden nefret ediyordu.

* Kötü Kızlar adlı filmin birbirine düşman karakterleri. (ç.n.)

“Isırmam,” dedi sinir olmuş bir sesle.

“Yalancı.”

Bana baktı ve ardından ağzının kenarına yavaşça bir gülümseme yerleşti. Kız kaçırdıktan sonra kötü adamların dudaklarında görülen türden bir gülümsemeydi. Tenimin altına bir sıcaklık hücum etti, ayak parmaklarıma kadar inen, karıncalandıran ve nefes kesen türden bir sıcaklık.

“İyi. Asansördeki kadınları ısırmam diyeyim o zaman.”

“Kendinizi nasıl iyi hissedecekseniz öyle olsun, Memur Bey.”

Uzun kollu bir üst ve koşu eşofmanı giymişti. Teninde parlayan hafif terden, spor salonundan yeni çıktığını anladım. Oraya her gün gidiyordu, hatta kutsal pazar gününde bile. Resmen saygısızlıktı.

Hafifçe arkasında durarak manzaranın keyfini çıkardım. Adam yemin ederim ki geniş omuzlar ve kusursuz kaslardan ibaretti, keskin hatları kıyafetlerinin altından görülebiliyordu. Eşofmanının bel kısmında görünen gri Calvin Klein şeridi, düşüncelerimi doğrudan edepsiz yerlere sürükledi.

Yutkundum. “Güneş henüz batmadı, dostum.”

“Ben de ne zaman şikâyet edeceksin diye bekliyordum. Şöyle ki gündüz spor yaparsam, geceleri daha fazla kişiyi ayartıyorum. O iyi Hristiyan kadınları hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

Başka kadınlarla yattığı düşüncesi midemi bulandırdı. Valentina, Aleksandra’nın adını bile andığında sinirlenmemi durduramıyordum. Yüzü benim sinirimi bozuyordu ve French ojeli tırnaklarının Christian’ın yakınında olduğunu düşünmek bile içimi yakıyordu. Tanrım, belki de ülser oluyordum. Kendime doktorumdan randevu almam gerektiğini hatırlattım.

“Zaten spor salonunu kullandığını hiç görmedim,” dedi.

“Çünkü bir şey beni kovalamadığı sürece koşmam.” Kapılar kayarak açıldı ve torbalarımın birini ona çarparak dışarı çıktım. “Havuzdan uzak durursan sorun yaşamayız. Kapiş?”

“Elbette,” dedi kuru bir sesle. “Havuz görevlisi oğlanla şezlongda yayılma gününü mahvetmeye cüret edemem.”

“Dikkatli ol, Christian,” diyerek somurttum. “Böyle tatlı şeyler söylemeye devam edersen benden hoşlandığını düşünebilirim.”

“Dormiste con ella, tú cerdo!”

Şaap!

Chad, karısının bileğini tutarak yüzüne bir tokat daha indirmesini engelledi. *“Fue un accidente, querida!”*

Homurdandım.

“Un accidente? Tu polla no se deslizó dentro de ella, idiota!” Chloe, boştaki eliyle onu tokatladı.

Apartmanı bile sallayan gök gürültüsünün sesiyle sıçradım. İğne ve ipliğimi oturma odasının zeminine koyarak ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Gökyüzü karanlıktı ama şehir ışıklarının parıltısı, yukarıda yuvarlanan tehditkâr bulutları gafil avlamıştı.

Chloe ve Chad şimdi sonsuz aşklarını ilan ederken birbirlerinin kıyafetlerini yırtıyorlardı.

Kanalı değiştirdim.

Meteoroloji uzmanına İspanyolca dublaj yapılmıştı ama ne dediğini çözmeye çalışmama gerek bile yoktu; çünkü ekranda Manhattan’ın üzerinde duran kırmızı bulut yeterince açıklayıcıydı.

Büyük beden bir tişört ve yüksek bel, dantelli bir külotla televizyonun önünde durdum, içimi soğuk bir endişe dalgası sardı. Fırtınaları sevmezdim. Tahmin edilemez ve yıkıcıydılar. Beni küçük bir kız gibi minik... zayıf hissettiriyorlardı.

Tereddüt içinde geri oturdum ve dikiğim elbiseyi yerden aldım. Gök gürlediğinde iğneyi parmağıma batırdım. Sinirle eşyalarımı bıraktım. Derin bir nefes aldım.

Sadece küçük bir fırtınaydı. Abartılacak bir şey değildi.

Penceremin hemen dışında şimşek çaktığında kalbim yerinden fırladı ve o anda, ışıklar söndü. Sokaktaki elektrik direkleri titreyip karardı.

Hayır.

Jeneratörün devreye girmesini beklerken gözlerimi sımsıkı yumdum. Yedek jeneratörümüz olmalıydı, değil mi? Tanrı aşkına, yirmi birinci yüzyıldaydık.

Ama ışıklar yanmıyordu.

Ve karanlık beni çepeçevre sarıyordu.

Nefes al. Ver.

Al. Ver.

Arkamda döşeme tahtaları gıcırdadı.

"Sana zarar vermeyeceğim küçük kız."

Ciğerlerim buz tuttu.

Orada kimse yok. Orada kimse yok. Orada kimse yok.

"Sadece seninle oynamak istiyorum."

Korku boğazımı kavradı ve nefesimi kesti. Kapalı gözlerimden bir damla yaş kaçıp yanağımdan aşağı süzüldü.

"Bana bir şarkı söyle, bella."

Nefes alamıyordum.

Bir şey bana dokundu. Soğuk parmaklar, sekiz yaşımdan on iki yaşıma kadar olduğu gibi saçlarımda gezindi.

* (İt.) Güzelim/güzellik. (ç.n.)

Dehşet hissi omurgamdan yukarı tırmandı.

Kapıdan dışarı fırladım ve tam karşıdaki kapıya vurmaya başladım. Beni böyle görmesini istemiyordum ama ölmek de istemiyordum. Ve bu karanlıkta daha fazla yalnız başıma kalırsam öleceğimden emindim.

Kapı açıldı.

İçeride bir yerden mum ışığı geliyor ve vücudunu gölgede bırakıyordu.

Ancak varlığı karanlıkta bir ışık gibiydi.

Boğuluyormuşum gibi, “Öleceğim,” dedim. Cığerlerime yeterince hava çekemiyordum.

“Asla, *malyshka*.” Sesi yumuşak ve hararetiydi. “Gel buraya.”

Beni sıcak bedenine bastırana kadar ne kadar kötü titredigimi fark etmemiştim. Denizde neredeyse boğulacakken bir cankurtaran salma binmek gibiydi. Sert bir ses çıkardı ve beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve yüzümü boynuna yaslayarak her nefes için mücadele ettim.

“Yavaşça nefes al, Gianna.”

Elini saçlarımın arasından geçirip sırtımdan aşağı indirdi. Bu basit hareket o kadar rahatlatıcıydı ki kısa süre sonra düzenli nefes alabildim. O kadar güçlü bir rahatlama hissettim ki bu, yanında taze bir gözyaşı dalgası getirdi. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama nefesim düzene girip kalp atışlarım yavaşladığında koltukta, Christian’ın kucağında otuyordum. Kollarım omuzlarına dolanmış, göğsüm onunkine yaslanmıştı. Panik atak enerjimi emmiş, uyuşuk hissetmeme neden olmuştu.

Uzakta gök gürlüyordu.

Sehpanın üzerindeki bir mum titreşti.

“Neyden korkuyorsun?”

“Her şeyden,” diye fısıldadım ve parmağımı gömleğinin kolalı yakasında gezdirdim.

“Benden korkmuyorsun.” O kadar yakındık ki konuşurken yanağı benim gözyaşlarıyla ıslanmış yanağıma sürtündü. “Oysa ben karanlıktan daha beterim.”

Belki de şu an güvende hissetmemin nedeni buydu.

O kadar sıcak ve sertti, ayrıca o kadar karşı konulmaz az kokuyordu ki yüzümü boynuna sürtmekten ve yumuşak bir memnuniyet sesi çıkarmaktan kendimi alamadım. Belki de şeytana kur yapıyordum ama kimse beni şeytanın bu kadar iyi hissettireceği konusunda uyarmamıştı.

Gergindi. Parmakları sırtımın aşağısındaki saçlarıma dolandı. Sesi boğuktu. “Seni kimin incittiğini söyle bana, Gianna.”

Anladığına hiç şaşırmadım. Tabii ki anlamıştı. Adama iki çubuk verip onlarla bir tekne yapmasını söylesen onu bile nasıl yapacağını bulurdu.

İnkâr edemedim. İçimde bir gram bile tartışma gücü yokken bunu yapamazdım. Bedenim bedenine yaslanmış ve kokusu her yere sinmişken yapamazdım. Kolları karanlıkta beni sarmış ve sesi de kulağımdayken yapamazdım.

“Bir aile dostu,” dedim.

“Hâlâ yaşıyor mu?”

“Hayır. Ben on dört yaşındayken öldü. Ne yazık ki doğal sebeplerden... Hiçbir işkence görmedi.” Parmaklarım yakasının üstündeki saçlarının uçlarıyla oynadı.

“Yazık olmuş,” dedi yumuşak bir sesle ama içindeki hiddeti duyabiliyordum. “Sana ne yaptığını anlat bana, *malyshka*.”

Yutkundum. Bunu Sydney ve terapistim dışında kimseye anlatmamıştım. Bundan bahsedince tekrar yaşıyormuş gibi oluyordum ama şu anda anıların beni rahatsız etme olasılığı yoktu. Bu adam yanımdayken rahatsız edemez, buna cesaret edemezlerdi.

“Babamın bir misafiri olduğunda odama gelirdi. Benimle oyunlar oynamak isterdi... Onun için şarkı söylememi isterdi. Bana dokunurdu. Yüzüme, saçlarıma, benim... her yerime. Ama sadece ışıklar kapandıktan sonra. Sanırım yaptığı şeyi görmek hoşuna gitmiyordu. Vicdanı rahat etmediğinden olsa gerek.”

Duruşu değişmedi ama sesinin altında karanlık bir şey kendini belli ediyordu. “Baban biliyor muydu?”

“Bana babamın bildiğini söyledi ama... Emin değilim. Babam bildiğini hiç açıklamadı. Yine de hep şüphelendim.”

“Neden?”

Bir omzumu silktim. “Büyürken bana *sürtük* demeyi se-verdi. Oysa evlenene kadar bakireydim. Annemin ben doğmadan önce bir ilişkisi olmuş... böylece öfkesinin hedefi de ben oldum diyelim. Hep onun çocuğu olmadığını iddia etti. Belki gerçekten de değilimdir.” Sözlerim durgun ve hüzünlüydü. “Karanlık korkumu öğrendiğinde bunu bana karşı kullanmaktan çekinmedi. Böylece şimdiye kadar tanışabileceğin en sağlıklı, en güçlü kadın oldum işte.”

Alaycılığım onu eğlendirmedi. “Bana bak, Gianna.”

Baktım.

“Rusya’da bir sözümüz vardır. *S volkâmi zhit’, po-vólch’i vyt’*. Söyle.”

Berbat bir şekilde söyledim. Dudaklarının bir köşesi yu-

karı kıvrıldı ama kulağa biraz daha anlaşılır gelene dek söylemeye yardım etti.

“Kurtlarla yaşamak için kurt gibi uluman gerektiği anlamına gelir.”

Senin yaptığın da bu mu diye sormak istedim ama bir şekilde iyi karşılamayacağını biliyordum.

“Ulumayı öğrenmelisin, *malyshka*. İblislerine siktir olup gitmelerini söylemelisin. Bunu yapabileceğini biliyoruz; bana yeterince söyledin. Ve senin iblislerinin aksine...” Sesi karanlık bir hal aldı “... ben seni gerçekten ısırabilirim.”

Ürperdim. “Sanırım sadece senin barbar dilini konuşmamı istedin.”

Bir şey demedi ama yanağımdaki bir gözyaşı izinin üzerinde gezdirdiği başparmağı, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını söyledi. “Duyduğum en kötü Rusçaydı.”

Kaşlarımı çatmaya çalıştım. “Ya? Gelecek yaz Moskova’yı ziyaret ettiğimde beni turist sanmasınlar istiyordum.”

Bana inanmadı. “Moskova’ya gitmiyorsun.”

“Neden?”

“Orası havuz kenarında tembellik edecek kadar sıcak olmaz. En azından küçük bir İtalyan kızı için.”

“Hımm,” diye yanıtladım. “Beni neden öptün?”

Bakışları dudaklarıma kaydı, düşünceli görünürken çenesi seğirdi. “Tadının nasıl olduğunu bilmek istedim.”

Gerçek cevabı vermediğini ikimiz de biliyorduk. Üç yıl önce tadımın nasıl olduğunu çoktan öğrenmişti. Tek nedeni bu olamazdı.

“Nasıl bir tadım var?”

Gözleri tekrar benimkilere kaydı. O kadar derin ve cid-

diydiler ki beni tutsak ettiler. Sonraki iki kelimesi, anlamını bilmesem de kalbimi sızlattı.

“*Kak moya.*”

Işıklar geldi.

Bu, anı bozmalıydı ama şimdi gözlerindeki karanlıkta göremediğim yoğunluğu görebiliyordum. Mavi alevlerin içinde yanan, sahiplenici bir sıcaklık vardı.

Birbirimize baktık.

Kalp atışlarım hızlandı. Kanım kaynamaya başladı.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama duramıyordum.

Eğilerek ağzımı onun ağzına getirdim ve nefesini tadabilecek kadar yaklaştım. Beklentiyle titriyordum ama ben dudaklarını tatlı bir şekilde çekiştirirken o hareketsiz kalmaya devam etti. Beni öpmedi. Yine de hissettiğim sıcaklık içime ateş gibi yayılıyor, ayak parmaklarıma inmeden önce göğüslerimi sertleştiriyordu. Sanki öpücüğü biraz rahatsız edici bulmuş gibi dudaklarını yaladı ve ağır bakışlarını ağzımdan gözlerime çekti. Bu, hevesimi kırmalıydı ama şu an duracak halde değildim.

Dilimi üst dudağında gezdirdim, sonra alt dudağını ısır-dım. Boğazından alçak bir inleme yükseldi. Bacaklarımın arasında titreşen ses, iki elimle saçlarını kavramama neden oldu.

Sonra bir külâh dondurma yalıyormuşum gibi dudaklarını yaladım. Hiçbir hile yoktu; sadece saf, katıksız bir *istek* vardı.

Öfkeli bir ses çıkardı, boynumun arkasını tuttu, dudaklarımı kendininkilerle ayırdı ve dilini içeri soktu.

Gözlerimin arkasında bir şehvet patlayıp görüşümü bulanıklaştırdı.

“İstediyin bu mu, *malyshka*?” Hararetli sesi, kaba bir ak-sanla kaplanmıştı.

Tanrım, evet.

Sadece başımla onaylayabildim.

Sanki öpüşmeye hazırlanıyormuş gibi kanepede geri-ye doğru yaslandı. Onunla birlikte eğildim, parmaklarımla gömleğinin yakasını kavrayarak ağzımı onunkine bastırdım. Adam gerçekten öpüşmüyordu, sadece dudaklarını tembel ve bıkkın şekilde hareket ettirdiğini hissediyordum. Ama öpüşmeye başladığında bunu, nefes almak için geri çekilmek zorunda kaldığım türden bir yoğunlukta yaptı.

Nabzım sanki bacaklarımla arasında atıyordu. Ağzımın tadına bakıyor, dilimi emiyor ve ben onu hoşuna gittiğinden daha yumuşak ve tatlı bir şekilde öperken o, dudaklarımı çe-kiştiriyordu. Artık istediğini elde edebilirdi. Öpüşmek beni her zaman o kadar heyecanlandırıyordu ki bir süre sonra her şeyi yapar hale geliyordum. Ve Christian'ı öpmek, başka bi-riyle seks yapmaktan daha iyiydi.

Dillerimizin her hareketini, birbirinin üzerindeki her kayışını taklit ederek kalçalarımı salladım. İnleyerek kendi-mi daha sert bastırdım, tırnaklarımı pazılarında gezdirdim. Bunu ona asla itiraf etmezdim ama kollarına takıntılıydım.

Öpüşürken ne zaman sallansam göğüslerim onun göğ-süne sürtünüyor, nefes alışım düzensizleşiyordu. Kendimi ereksiyonuna sürterken içimde sıcak bir baskı oluştu. Şeh-vetim kontrolden çıkıyor, dudaklarımızı her bastırışımızda daha da çılgınlaşıyordu.

Kaba bir nefes verdi ve benden uzaklaştı. Sesi sertti. “Ye-ter, Gianna. Durmalısın.”

“Niye?” Çenesini ve boynunu ısırdım. Elim kemerine ulaşmadan bileğimi tuttu.

“Çünkü buna bir dakika daha devam edersek ben duramayacağım.”

Aklım karışmış bir şekilde ona baktım. “Durmanı istemiyorum ki.”

Boğazından sinirli bir ses çıkardı. “Konu bu değildi, Gianna.”

Gözlerimi kırıştırdım ve sonra içimdeki sıcaklık bir anda sönüp soğudu. Adamın elleri bile üzerimde değildi, onu neredeyse hırpaladığım süre boyunca hiç üzerimde olmamıştı. Sürekli ben ona dokunmuşum gibi görünüyordu. Benim sorunum neydi? Acıklı hikâyemi dinledi diye ilk sevgilisine âşık olan yapışkan bir bakire gibi tepki vermiştim. İçime bir utanç yerleşti.

Sonra Aleksandra’yı hatırladım. Adamın bir sevgilisi vardı ve ben kendimi onun kucağına atıyordum. Durmamı istemesine şaşırmamalıyım.

Yutkundum. “Aklımı kaçırmış olmalıyım, Memur Bey. Eminim, o yüze sahipken böyle şeyler senin başına her zaman geliyordur.”

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

“Gelmiyor mu?” Sesim tereddütlüydü.

“Gelmiyor,” diye çıkıştı.

Ah.

Üstünden indim, ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

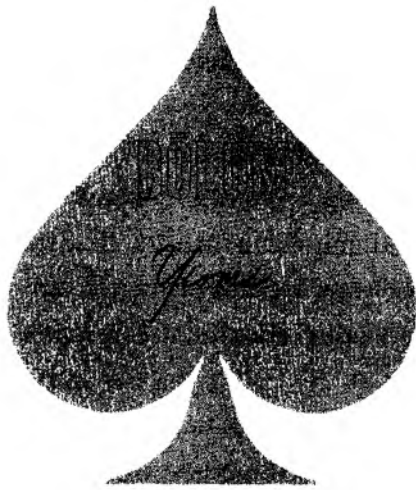
“Gianna, bekle.”

Kapısı ardına kadar açıldı; ilerleyip koridora çıktım.

“Gianna.” Sesi sert ve hiddetliydi. Christian Allister mutlu değildi. Fakat sesinde başka bir şey daha vardı. Yumuşak

ve mide bulandırıcı bir şey. Kulağa şüpheli bir şekilde *acıma* gibi gelen bir şey. Onun yüzünde bunu gördüğüm gün, kendi nefretimde boğulmaya gönüllü olacağım gün olurdu.

Kapımı arkamdan çarptım.

Gianna

İKİNCİ KOCAMIN CENAZESİ, eylül ortasında gerçekleşti.

Ağaçların arasından sızan güneş ışığı, siyahın her tonunu gölgeleyerek mezarlığın zeminini aydınlatıyordu. Siyah kalpler, siyah takımlar, siyah elbiseler. Cilalı ayakkabılar ve Glocklar.* *Cosa Nostra*, kara bir deniz şeklinde saygılarını sunmaya gelmişti.

Hafif bir esinti, başımdaki şalı dalgalandırdı. Ne kadar ürkütücü görünse de bu, evlendiğim andan beri beklediğim bir gündü. Farklı hissedeceğimi düşünmüştüm. Özgür hissedeceğimi. Ancak şu an hiçbir şey hissetmiyordum. Uyuşukluk bedenime yayılmış, her damarımı doldurmuştu.

Elena, Ace ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte parlak arabaların olduğu sıraya doğru yol almadan önce elimi sıkı.

* Bir tabanca türü. (ç.n.)

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Lorenzo.

“Eve başka bir arabayla giderim. Yapmam gereken bir şey var.”

“Tamam. Ama beladan uzak dur.”

Ellerimi elbisemin ceplerine sokarak mezarlıkta ilerledim. Mezar taşı küçük ve basitti. Onu ilk defa ziyaret ediyordum. Daha önce bunu hiç istememiştim.

Sydney Brown yazıyordu taşta. *Kıymetli Bir Evlat ve Arkadaş.*

Doğru kelimeleri arayarak uzun bir süre *arkadaş* kelimesine baktım.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Benimle tanıştığın için, seni bu dünyayla tanıştırdığım için üzgünüm. Antonio’yla tanıştırdığım için...” Sesim kısıldı. Yanağımdan akan bir damla yaşı sildim. “Çok üzgünüm.”

Sydney’yi uzun zaman önce affetmiştim ama onu çarpık hayatıma sürüklediğim için hissettiğim suçluluk hâlâ göğsümde bir yaraydı.

Bakışlarım yan taraftaki harekete takıldı.

Cenaze alayı gitmişti ama Christian kalmıştı. Arabasının yanında duruyordu, elleri ceplerinde ve bakışları üzerimdeydi. Bakışları, güneş ışığı gibi tenime dokunacak kadar düşünceli ve sıcaktı.

Dairesine gittiğim geceden beri onu görmemem tamamen şanstı. Onunla en derin, en karanlık sırrımı paylaşmıştım; saf bir şekilde bunun bir anlam ifade ettiğine inanmış ve sert bir şekilde geri çevrilmiştim. Onu ne zaman düşünsem, reddedilmenin keskin sızısı hâlâ canımı yakıyordu. Şaşırdığım şey ise bunun her gün daha sık olmasıydı.

Yanına giderken beni izledi.

“Beni eve götürmen için sana şantaj mı yaptılar?” diye sordum.

“Biri için hoş bir şey yapamaz mıyım?”

“Benim için?” Kendimi eğlenceli görünmeye zorlayarak tek kaşımı kaldırdım. “İmkânı yok.”

Çenesi kasıldı. Başını sallarken bakışları yere çevrildi. Tekrar bana döndüğünde o kadar yoğun ve ciddiydi ki... beni resmen yerime çiviledi.

“Üç yıl önce senin için geri dönecektim, Gianna.”

Küçük gülümsemem anında kayboldu. Şokla sarsıldım. Bazen hiç umulmadık bir anda o kadar açık sözlü oluyordu ki bu, nefesimi kesiyordu.

“O iki hafta boyunca Moskova'daydım. Ama bilseydim, durdururdum. Evliliğini durdururdum.” Mezarlığa, kocamın tabutunun bulunduğu yere baktı. “Bunların hepsini durdururdum.”

Ciğerlerim sıkıştı. “Beni kurtarmak senin sorumluluğun değildi.”

Bakışları kendinden emindi. “Yine de kurtarırdım.”

“Kurtarıcı kompleksin mi var?” Ortamı yumuşatmak için şaka yaptım.

“Hayır.” Bunu sertçe söyledi.

Boğazım yanıyor, sesimi acı bir şekilde çıkarıyordu. “Bunu bana neden anlatıyorsun?” *Neden bana böyle hissettiriyorsun?*

“O gece yüzünden benden nefret ediyorsun.”

“Etmiyo...” derken durdum. Çünkü umursuyormuş gibi davranıp sonra ortadan kaybolduğu için, beni başka bir is-

tenmeyen evliliğe bağı bıraktığı için ona dargın olan bir parçam *vardı*. Mantıklı değildi, hiçbirisi onun hatası değildi ama yine de o duygu buradaydı.

Bu farkındalık aramıza yerleşirken birbirimize baktık.

“Bunu bana neden anlattığını hâlâ anlamıyorum,” dedim ona. “Artık bir önemi yok.” *Değil mi?*

Dişlerinin arasından mağrur bir ses çıkararak başını salladı.

Kalbim göğüs kafesimin içinde şiddetle atıyordu.

Bana bakan gözleri ateşle doluydu: şiddetle, çatışmayla ve bir parça sahiplenmeyle. “Seni neden öptüğümü sor.”

Düşünemedim. Nefes alamadım.

Başımı iki yana salladım.

Çünkü aniden cevabından korktum.

O yakışıklı, soylu yüzüyle, istediği şeyin reddedilmesinden karanlık bir şekilde keyif alan, sinirli bir prene benziyordu. “Bundan daha cesur olduğunu sanırdım, Gianna.”

Değildim. *Değilim*.

“Bir dahaki sefere vücudunu bana sunduğun zaman bunu hatırla, *malyshka*,” dedi. “Çünkü bir dahaki sefere bana sunduğunu alırım. Yüzünde hâlâ gözyaşları olsa bile... Siktir, bütün süreç boyunca ağlasan bile umursamam.”

Yutkundum.

Bir keresinde benim bir cam parçası gibi kırılabilir olduğumu ima etmişti. Ve bu gerçek aniden kulaklarımda çınlandı. Bu adamdan uzak durmam gerekiyordu. Aramızdaki bu kimyadan iyi bir şey çıkmazdı. Patlayıcı ve bağımlılık yapıcı bir kimyaydı ama nefret ve güvensizlikle işlenmişti. O her zaman kazanmıştı ve bu çekimi daha fazla kurcalarsam sonunda galip geleceğini biliyordum.

Sessizliğim benim cezamdı.

Başını iki yana salladı. “Arabaya bin, Gianna.”

Beni eve götürdü ve yol boyunca birbirimize tek kelime etmedik.

“Çok dar oldu sanki,” diye inledim.

“Son zamanlarda o kadar çok abur cubur yedin ki başka ne bekliyorsun?” Magdalena elbisemin bağcıklarını çekiştirirken beni azarladı. “Tüm kıyafetlerinde çikolata lekeleri var.”

“Elimde değil, hislerim yüzünden yemeyi bırakamıyorum.”

“Dikkatli olmazsan, *querida*, Noel’e kadar patlamış bir bisküvi paketi gibi görüneceksin.”

Aynada kendime bakmak için dönerken, “Herkes kışın biraz kilo alır,” diye karşı çıktım. Elbisem, dantel büstiyeri ve arkadan bağlanan korsesiyle vücudu saran tarzdaydı. Güzel-di ama o kadar da pratik değildi.

Bir elimi karnıma koydum. “Nefes almakta zorlanıyorum.”

“Dramatik olma. Şimdi bırak da saçına son rötuşları yapayım. Sonra hemen git. Roberto gelecek.”

Buranın benim dairem olduğundan yakınacaktım ama bunu yapmak için gereken havayı içime çekemiyordum. Sonunda konuşabildiğimde ağızımdan çıkan, “Çikolatayı sakla, Magdalena,” oldu.

Ace’in kulübünün ellinci yıldönümüydü ve mekân kapasitesini aşacak kadar doluydu. Lâkin bu, muhtemelen bu gece gerçekleşen yasadışı faaliyetlerin en hafifi olsa gerekti.

“*Ciddi misin, Val?*” İç geçirdim. “Kocamın cenazesi iki gün önceydi.”

“Ay, hadi ama. Bir ara sahalara geri dönmelisin! Dürüst olalım, sevişmeyeli ne kadar zaman oldu?”

Bu soruyu görmezden geldim ve benimle tanıştırmaya getirdiği adama baktım: yakışıklı, siyah saçlı, ince yapılı ve topuklu ayakkabılarım varken benden birkaç santim uzun-
du. Tam benim tipimdi. Ya da en azından kısa bir süre önce tercih ettiğim tipteydi. Yine de onunla ilgili her şeyin yanlış olduğunu hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

İçime bir hayal kırıklığı yerleşti. Bu gibi şeylerden o kadar uzun zamandır yoksundum ki tekrar bakire olmuşum gibi hissediyordum. Ve nihayet istediğimi yapmakta özgürken erkeklere ilgi duyamıyordum. Bir tanesi dışında. Beni seksle yeniden buluşturan Christian’dı ve bu yüzden ona biraz bağlı hissetmem normaldi.

“En azından ona bir şans ver, Gianna. Seninle tanışmak için can atıyor.”

Gerçek şuydu ki dokunmaya, sekse ve şefkate ihtiyacım vardı. Bunlar için *yaşıyordum*. Ve artık bunlarsız olmaya dayanabileceğime inanmıyordum. Belki de benim için gelen bu beye biraz ilgi gösterirsem sonunda hoşuma gidebilirdi.

“İyi o zaman. Tanıştır bizi, Val.”

“Bak, ihtiyacın olanın tam olarak bu olduğunu biliyordum.” Kolumdan tuttu ve kocası Ricardo ile benim flörtümün konuştuğu masaya doğru yürüdük. “Bu arada elbisene bayıldım. Çok klas bir steampunk.* Nefes alabiliyor musun?”

“Hiç alamıyorum.”

Kıkırdadığı sırada masaya ulaştık.

“Van, bu Gianna. Gianna, bu da Van.” Sanki dansta bir çocukla tanışan gergin bir gençmişim gibi beni ona doğru itti. Gözlerimi devirdim ama öne çıkıp elimi uzattım.

* Buhar Çağı tarzı, geçmiş ile günümüzün birleşimiyle oluşan bir tarz. (ç.n.)

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

Adam gülümsedi. “Sizi temin ederim, o zevk bana ait.”

Gülümsemesi güzeldi. Sesiye tok ve derindi. Sadece dudaklarından dökülen hecelerle sizi çıplak görmüş gibi hissettiren türden bir sestti.

Sahalardan çok uzun süre ayrı kalmış olmalıydım.

Çünkü resmen kızardım.

Adam elimin üstünü öperken Val'e fal taşı gibi açtığım gözlerimle bir bakış attım.

Göz kırptı.

Bir anda omurgamdan aşağı inen sıcak bir farkındalık hissettim. Başımı kapıya doğru çevirdim. Bakışlarım Christian'ın bakışlarıyla buluştu ve orada kaldı. Kalbim yavaşladı, ateş tenimin altını yalarken her kalp atışım yanıp kül oldu.

Her zaman olağanüstü derecede yakışıklı olmuştu ve ben hiçbir zaman ona ortamdaki çoğu kadın gibi tepki vermemiştim. Fakat artık ellerinin üzerimde nasıl hissettirdiğini, öpüşme şeklini, boşalırken nasıl inlediğini biliyordum. Ve zihinsel, ayrıca muhtemelen fiziksel sağlığım için korkunç olacağını bilsem de hepsini tekrar yaşamak istiyordum.

Yanaklarımda hâlâ belirgin olan kızarıklığı fark etti. Sonra gözleri yana, randevuma kaydıktan sonra kısıldı.

O sırada yanındaki kadını fark ettim. Aleksandra Popova, şık kırmızı gece elbisesi ve altın rengi topuklu ayakkabılarıyla fotoğraflarından daha da güzeldi. Mükemmel bir takvim modeli olurdu. Hatta bahse girerim ki kapalı kapılar ardında, önlük giyerken kocasına gümüş tepside bir bardak konyak sunan, bu sırada fırında pişen bir hindisi olan ellilerin ev hanımı gibi davranıyordu.

Eli *Christian'ın kolundaydı.*

Ani bir mide ekşimesi nöbetiyle savaşıarak başka tarafa baktım. Kaşlarımı çattım. Bugün bu elbiseye sığabileyim diye fazla bir şey yememiştim bile. Christian'ın yakınındayken sağlığım her zaman bozuluyor gibiydi. Bu, uzak durmak için yeterli bir uyarı olmalıydı.

“Kötü haberi verdiğim için üzgünüm, Val ama görünüşe göre cüzdanın yakında fazlasıyla hafifleyecek.”

Kapıya doğru baktı, tekrar bana döndüğünde dudaklarında bir sırıtış vardı. “Endişeli değilim.”

Ricardo, muhtemelen karısının kendi parasının ne kadarına bahse girdiğini merak ederek tek kaşını kaldırdı.

“Yine de seni uyarıyorum,” dedi Val. Aleksandra'ya gözlerinde bir tapınmayla bakarak, “Çok fena fangirllük yapmak üzereyim,” dedi.

Bunun hangi oyun olduğundan emin değildim ama hiçbir parçasına katılmak istemiyordum.

Christian onunla tanıştığım andan beri bana genellikle ilgisizce hatta tiksintiyle bakmıştı. Bu geceyse bakışları ikisinden de farklıydı.

Bakışlarımız kulübün içinde birçok kez buluşmuş ama o, ben başka tarafa baktıktan sonra bile bana bakmaya devam etmişti. Gözlerindeki sıcaklık, tenimi ateş gibi yakmıştı. Tanrı aşkına, kız arkadaşı yanı başındaydı ama bana her baktığında, tüm salona evlilik dışı, korunmasız seks yaptığımızı duyuruyordu sanki.

Mükemmel sarışınlarını kolunda gezdirirken bana her

zaman küçümseyerek baktığını düşünürsek bu olayı tek bir ruha dahi söylemeyeceğinden çok emindim. Ne olursa olsun, ben de kimsenin birlikte olduğumuzu öğrenmesine izin veremezdim –Dick’in bilmesi yeterince kötüydü– çünkü bunun ben evliyken yaşandığını anlamak çok az zaman alırdı. Kahretsin, bu günah benimle Tanrı arasında kalmalıydı.

Bir oyun oynuyordu.

Ve ben oynamak istemiyordum.

Bu yüzden herkesin yapacağı şeyi yaptım: Onunla bir araya gelmeyi reddettim ve bunun yerine randevuda olduğum beye mest olmuşum gibi davrandım. Fakat hepsi numaraydı. Christian salona adımını atar atmaz, onun durduğu yer dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Elinin Aleksandra’nın belinde olduğu gerçeği, kanımın rahatsız edici ve sinir bozucu bir şeyle kaynamasına neden oluyordu.

Valentina da adamın sevgilisinin dikkatini çekmeye çalışıyor, biraz midemi bulandıracak şekilde ona yalakalık yapıyordu. Christian onunla yatmış mıydı? Onu öpmüş müydü? Kaşlarımı çatarak içkime baktım ve Val’in bana hangi kokteylden getirdiğini merak ettim. Biri içine fazlasıyla yakıcı bir şeyler koymuş olmalıydı.

Val beni Aleksandra’yla tanıştırmak için sürüklediğinde biraz sinirli hissediyordum. Bu yüzden, doğal olarak tavrımı bozmamaya çalıştım ama manken ve Christian’a çok hoş bir çift olduklarını söylerken sesim gereğinden fazla tatlı çıktı.

Gözücuyla Christian’ın bakışlarının kısıldığını gördüm.

Aleksandra kadınsı bir Rus aksanıyla, “Şey, teşekkürler,” diye mırıldandı. “İtiraf etmeliyim ki salondaki en güzel elbise seninki.”

“Böyle düşünmen beni gururlandırdı, gerçi bazılarının aksini söyleyeceğinden eminim.” Christian’a karşı kırpıklerimi kırpıştırma isteği duydum ama bunun yerine o yokmuş gibi davranmayı seçtim.

Bunun hoşuna gitmediğini anlamam için yüzüne bakma bile gerek yoktu. Saatini kolunda bir, iki, üç kez çevirdi.

“Bazı insanlar ne dediklerini bilmiyor. Kolyen...” Işığa tutmak için bir adım yaklaştı. “Sence de bir tabloya benze-miyor mu Christian?”

“Öyle,” dedi tatsız bir sesle.

“Nereden aldın?” Bana merakla baktı ama gözlerinin ar-kasında pençe gibi keskin bir şey vardı.

Tatlı bir gülümsemeyle kolyemi elinden çektim. “Ah, Roma’daki küçük bir antika dükkânından. Bana ilk kocam almıştı.” Sanki benim için özel bir şeymiş gibi parmağımı tıl-sımın üzerinde gezdirdim. Gerçekteyse geçen ay neredeyse uluslararası bir yardım kuruluşuna bağışlayacaktım.

“Ne *tatlı*,” diye mırıldandı. “İlk kocalar her zaman duygu-lara hitap ediyor.”

“Aa? Senin de mi vardı?” Başımı eğdim.

Valentina bu sahneyi büyülenerek izledi.

“Ah, hayır. Sadece öyle düşünüyordum. İlk âşıklar, ilk ko-calar... Aynı şey, değil mi?”

“Bilemem. Ne yazık ki benim için ikisi de aynı kişiydi.”

“Yazık.” Dudaklarını büzdü. “Yakında öğrendiğimde sana haber veririm.” Parmaklarının Christian’ın koluna dolanma-sını izledim.

“Bu inanılmaz aydınlatıcı olurdu.” İçkimi kafama diktim ve bir buz parçasını gereğinden fazla zevk alarak parçaladım.

“Pekâlâ,” dedi Val. “Gianna, neden içkilerimizi tazelemiyoruz?”

Kusturacak kadar tatlı bir şekilde vedalaştık ve Christian’ın bakışlarından kaçınmayı başarsam da onları tahriş olmuşum gibi hep üzerimde hissettim.

Valentina bara vardığımızda, “Bu... *Vay be,*” dedi.

“Hoş biri.”

Val kahkaha attı. “Gerçeklerden çok uzaksın.”

“Bir içkiye ihtiyacım var. Ama bu sefer o kadar yakıcı olmasın,” dedim ona.

“Tatlım, bir Moskova Katırı* içtin. İçinde yakıcı hiçbir şey yoktu.”

“Eh, bir şeyi beni yaktı.”

“Belli, yanmışsın.” Bana anlamlı bir şekilde baktı ve ardından önüne yerleştirilen bir shot bardağını kafasına dikti. Ben de aynısını yaptım ve boğazımdaki yanmanın tadını çıkardım. Bu gece içmeyi planlamamıştım ama aynı zamanda Aleksandra’nın uzun bacaklı, iki metre boyundaki gölgesinde yetersiz hissetmeyi de planlamamıştım.

“Hadi dansa,” diye duyurdum.

“Asla sormayacaksın sandım.”

Bileğimden tuttu ve beni dans pistine sürükledi. Kalabalığın içinde bir yer bulduk ve diğer bedenlerle birlikte hareket ettik, sırtlarımızı birbirine bastırıp kalçalarımızı salladık. Belki alçakgönüllü olamayışından kaynaklanıyordu, belki de tamamen dikkat çekmek içindi ama seyirciler varken dans etmeyi seviyordum. Ve şu anda bir sürü erkeğin gözü bize çevrilmişti. Her biri içimde bir kıvılcım yaktı ve kalçalarımı döndürüşümü, ellerimin saçlarımdan kayışını yavaşlatıp erotikleştirdim.

* Zencefilli bir kokteyl.

Kendime Christian'a bakmayı yasaklamam, bakışlarının dokunuşunu daha yoğun hale getirdi. Her biri omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti gönderdi. Sırtımdan bir damla ter akarken kanımı ateşe verdi.

Nefes nefese, masamızdaki adamlara ulaştık ve yerlerimize çöktük.

Van kulağıma fısıldamak için yaklaştı. Derin ve müstehcen bir sesle, "Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Utangaç bir şekilde öne doğru eğildim, yanaklarımda aptal bir kızarma belirdi. "Var."

Cesur cevabıma güldü.

Bakışlarım yukarı kaydı ve Christian'a takıldı. Bara yaslanmıştı, Aleksandra ve Elena yanında sohbet ediyordu. Bana bakmıyordu. Bakışları Van'ın üzerindeydi ve gözleri o kadar karanlıktı ki soğukluğunu tenimde hissedebiliyordum. Bardağından bir yudum aldı, bakışlarını başka yöne çevirmeden önce ifadesi tehlikeli ve çelişkili bir şeyle doldu.

İçime şüphe düştü.

Bir ilişkimi daha mahvederse çığlık atardım.

Tabiat Ana'nın çağrısını hissedene kadar bir saat konuştuk. Kalabalığın arasından sıyrılıp üst kata çıktım, bana başını sallayan fedai Ronny'nin yanından geçip VIP katındaki tuvaletlere doğru yürüdüm. Her zaman alt kattakilere göre daha az insan olurdu.

Kapıyı iterek açtım ve neredeyse alt kattaki tuvaletleri denemek için geri dönecektim; çünkü Aleksandra lavaboda ellerini yıkıyordu. Kedi gözlü bakışları beni buldu. Artık geri çekilemezdim. Tuvaleti kullandım; kabinden çıktığımda hâlâ aynanın karşısında ruj sürüyordu.

Lavabonun önünde yan yana durduk.

Yanaklarına biraz pudra sürdü. “O elbiseyi öldürseler bile giymezdin.”

Gerçek her zaman tuvalette ortaya çıkardı, değil mi?

Dudak parlaticımı çıkarmak için sutyenime uzandım. “Özgüven zamanla kazanılır. Eminim bir gün senin de olur.”

İstifini bozmadı. “Sen onu *istiyor*.”

İç geçirdim. Gerçekten de bu konuşmayı yapacaktık. “Onu çoktan aldım. Tekrarlamayı düşünmüyorum.”

“Sen yalan söylüyor.”

Dudaklarım bolca dudak parlaticısı sürdüm. “Endişelenmene gerek yok. Christian ve benim aramda asla bir şey olamaz.”

“İşte buna inanırım. İhtiyaç duyduğu şey sen değilsin.”

Göğsümde garip bir ağrı hissettim.

Tek kaşımı kaldırdım. “Onu iyi mi tanıyorsun?”

“O kadar karmaşık biri değil. Mahremiyetinin olmasından ve işlerine karışılmamasından hoşlanıyor. Ondan daha fazlasını istemem, o da benden istemez.”

Nasıl merak etmezdi? Adamdan hoşlanmıyordum bile ama yine de onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Aslında inanılmaz meraklı biriydim. Onun becerebileceğinden emin olduğum tek ilişki, yüzeysel ilişkiydi ve ben, yüzeysel bir ilişkiyle asla mutlu olmazdım. İlişkimiz asla yürümezdi. Ancak nedense, bunu sesli bir şekilde duymak beni biraz rahatsız etti.

Pudrasını kapattı. “Biz evleneceğiz ve sen yolumuza çıkmayacaksın.”

“Onda hiç gözüm yok.”

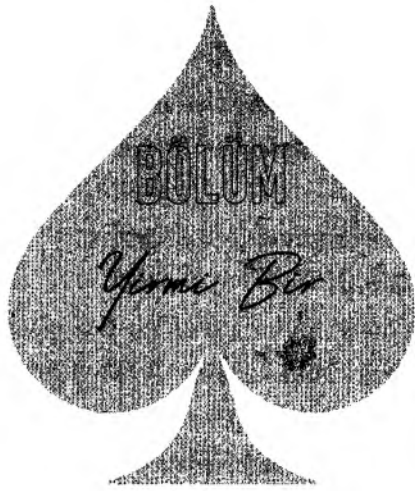
“Güzel.” Gitmek için döndü.

Aklımdan bir türlü çıkaramadığım bir şey vardı.

Aynada ona bakarak, “*Kak moya*,” dedim ve dudaklarımdaki parlaticıyı düzelttim . “Bu ne demek?”

Kapıda durdu ve süzerek bana baktı.

“*Bana ait gibi*, demek.”

Gianna

ÇANTAMI MUTFAK ADASINA BIRAKTIM VE topuklu ayakkabılarımı çıkarıp attım. Ayaklarımı esnettiğimde yüzümü acıyla buruşturdum. Aklım, kulüpte kalmaya devam edemeyeceğim kadar doluydu ve Van'ın ilgisi hoş olsa da Aleksandra'yla yaptığım konuşmadan sonra pek ilgimi çekmedi.

Magdalena ve sevgilisinin gitmesine memnun oldum, yine de pahalı şarap şişelerimden birinin keyfini çıkardıklarını görebiliyordum. Dibinde biraz kaldığını görerek bir bardağa doldurdum ve bir yudum alarak tezgâha yaslandım.

Kapıya sert bir şekilde vuruldu.

Artık bekâr bir kadın olduğum için Luca'dan bir ziyaret ya

da daha çok kontrol amaçlı bir uğrama bekliyordum. Muh-temelen bana hapse girmemek için neler yapmam gerektiğini hatırlatmak için buradaydı. Son ağır suçumun üzerinden üç yıl geçtiğini düşünürsek artık bana güveneceklerini sanırdınız.

Şarabımı bitirip kapıyı açmaya gittim.

Kalbim duruverdi.

Koridorda Christian duruyordu. Bakışları yere inmişti. Ceketini çıkarmıştı ama kulüpte giydiği gri kravatı, pantolonu ve beyaz gömleği hâlâ üzerindeydi. Gözlerini benimkilerle buluşturduğunda karanlık ve ürkütücü bir şeyle bulutlandıklarını fark ettim.

Nabzım ritmini şaşırdı.

Sadece içgüdüsel olarak kapıyı suratına kapatmaya çalıştım ama kapıyı bir eliyle açık tuttu. Daireme girdiğinde bir adım geri çekildim. Kapıyı kapattı, gözleri tenimi ateşe verecek kadar alev alevdi.

“Beni görmezden geldin.”

Başımı iki yana salladım.

Ben geri geri yürürken peşimden geldi ve cevap vermemi emreden bir ses tonuyla konuştu. “Nedenini söyle.”

“Benden hoşlanıyorsun,” diye soludum.

“Hoşlanmak?” Bakışları alaycı bir şeyle parladı. “Böyle adlandırır mıydım bilemiyorum.”

Yutkundum. “Benden hoşlanıyorsun... benden yani.”

Bunca zamandır nasıl bu kadar aptal olabildiğimi anlamıyordum. Belki de yaptığım şey inkâr etmektir ama şimdi, her şey benim için gayet açıktı. Bu yüzden kendinden nefret ediyor olabilirdi ama Christian Allister hâlâ benden hoşla-

nıyordu. *Gerçekten* hoşlanıyordu. Beni öpecek kadar. *Onun-muşum* gibi bir tadım olduğunu düşünecek kadar.

Sırtım oturma odasının duvarına çarptı.

“Bu seni korkutuyor mu?” Bana doğru ilerlerken sesi karanlık bir fısıltıya dönüştü.

Odaklanamadım. Çünkü bedenim çok sıcaklamıştı ve az önce yaşadığım farkındalık yüzünden nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Başımı aşağı yukarı salladım.

“Güzel.” Ellerini iki yanımdan duvara bastırdı. “Korkutmalı.” Hırıltılı sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Dudakları boynumda gezinirken derin bir nefes aldım. “Hep seni düşündüm.” Sonraki sözlerinde dudaklarını kulağıma bastırdı. “Bu geceki randevunun seni düşünebileceğinden daha fazla.”

Ürperdim.

“Seni o kadar çok düşündüm ki artık *benimsin*.” Bu, tehdide dönüşen bir gürelemeydi. “Sana dokunmasına izin vermediğin için şanslısın, Gianna; çünkü insanların bana ait olanlara dokunması gerçekten hoşuma gitmiyor.”

Yutkundum. “Bana kimin dokunduğu seni ilgilendirmez.”

“*Her zaman ilgilendirdi.*”

Sözleri her ne kadar çılgınca ve biraz aşağılayıcı olsa da içlerindeki bir şeyler beni içten içe yakıyordu. Çok yakınımdaydı ve çok güzel kokuyordu; vücut ısısı tenimi ısıtıyordu. Kalbim bacaklarımın arasına atmaya başladı ve birden her şeyi puslu bir arzu filminin ardından görmeye başladım. Kafamı duvara yasladım ve yarı kapalı gözlerimi onunkilere çevirdim.

“Beni neden öpüyorsun?”

Başparmağını dudakımın üzerinde gezdirmesiyle dudaklarım aralandı.

“Seni susturmak için.”

İki gün önce mezarlıkta söylemeyi planladığı şey bu değildi ama birden sorudan kaçınmasına sevindim. Az önce itiraf ettiği şeyleri bırak, bakışları bile benim için çok fazlaydı.

Elleri belimden kalçalarım ve oradan da uyluklarımın arkasına kayarken hareketsiz kaldım. Nefes alıp verişim düzensizdi. Okşayışı yavaş ve çok *saygılıydı*. Vücudumun kıvrımlarını ezberlemeye çalışıyor gibiydi. Tenimin altında bir sıcaklık yükseldi, göğüslerimi dikleştirdi ve daha aşağıdaki bir bölgemi yaktı.

“Senin bir kız arkadaşın var,” dedim nefes nefese.

“O benim kız arkadaşım değil.”

Sahiplenici bakışları gözlerimdeydi; elbisemi kalçalarım kadar sıyrıp bacaklarımın arasındaki dantelli kumaşı ortaya çıkarırken onu durdurmam için bana neredeyse meydan okuyordu. Bedenim beklentiyle titredi.

İki parmağını dudaklarıma bastırdı. “Em.”

Aman Tanrım.

İçimde kalan her mantıklı düşünce, bir şehvet havuzunda boğulup gitti.

Parmaklarını ağzıma sokmakta tereddüt etmedim. Ağzımdan çıkarırken de dişlerimle sıyırdım. Bakışları karardı.

Elini bacaklarımın arasındaki kumaşın içine daldırıp o parmakları sertçe içime ittiğinde boğuk bir ses çıkardım ve tutunacak bir şey arayarak beline sarıldım. Yaklaşan orgazmım çoktan içimde bir ateş yakmıştı.

“O herif için kızardın,” diye hırladı. “Bunu gerçekten yapmamalıydın, Gianna. Neyi serbest bıraktığın hakkında en ufak bir fikrin yok.”

Şu noktada ne dediğini umursamayacak haldeydim. Dokunuşu altında nefes nefese kıvranıp inlerken bir hararet bedenimi sıcacık yaptı. Parmaklarını içime her seferinde daha yavaş, daha kolay sokup çıkarıyor, sanki içindeki öfkeyi boşaltıyordu. Sonra, parıltılar görmeme neden olan bir noktayı ovmaya başladı.

Dudakları benimkilere değdi. “Seni kim boşaltıyor, *malyska*?”

“Sen,” diye inledim.

Göğsünde bir tatmin sesi gürlledi, sonra parmaklarını içimden çekti. Beni belimden tutup kaldırdı ve birkaç adım boyunca taşıdı. Tezgâhın üzerindeki her şeyi tek hamlede kenara itip beni kaba bir hareketle mutfak adasına bıraktığında bir çığlık koyuverdim. Camlar kırıldı. Gümüşler çınladı. Kâğıtlar uçtu.

Tangamı bacaklarımdan indirdi. Titreyen ellerimle kemerini çözdüm. Elimi pantolonunun içine sokup onu elime aldım. Çok sıcak ve sertti. Beni büyülemişti, onu daha fazla keşfetmek için can atıyordum.

Ancak bir kez daha dokunmaya fırsatım olmadı. Bacaklarımı sıkıca tutarak iki yana açtı ve sonra tek bir sert hamleyle kendini içime itti.

Nefesim kesildi.

Tısladı, gözleri birleştiğimiz yerdeydi.

Kollarına yapışarak, “Yavaş, Tanrım, *yavaş*,” diye yalvardım.

Büyüklüğüne hâlâ alışamamıştım ama dahası, bu adamla yapılan seksle ilgili bir şey o kadar yoğundu ki kendimi

tamamen kaybedeceğimi ya da kontrole sahip olduğumu hissetmezsem ağlamak gibi gülünç bir şey yapacağımı düşünüyordum.

Bir an hareketsiz kaldı ve sonra içime yavaşça girip çıkmaya başladı. İkimiz de titredik. Damarlarım zevkle yanıyordu. İnledim. Parmaklarımı göğsünde gezdirdim ve beni tezgâhın kenarında yavaşça becerirken omuzlarını tuttum.

İkimiz de uzunluğunun içime girip çıkmasını izledik.

“Christian... Prezervatif takmadın,” diye soludum. “Yine.”

“Geri çekilirim.”

“Sanırım kuzenim üç çocuğuna da böyle hamile kaldı.”

Bu, ikimizi de korkutmaya yetmeliydi ama derin nefesler alarak beni becermesini izlemeye devam ettik.

“Temizim,” dedi hırıltılı bir sesle.

“Endişeli değilim. Eminim vücut ısın herhangi bir hastalığın hayatta kalamayacağı kadar soğuktur.”

Gözleri benimkilerle buluşup kısıldı. “Bana seni iyi ısıtmışım gibi geliyor, *malyshka*.” Bu cümleyi, içimden bir şok sesi kaçmasına neden olan, şiddetli bir itişle noktaladı.

Beni tezgâhtan kaldırdı, duvara yaslayıp derin ve sert bir şekilde becerdi. Her itışı, içimi dağlayan ve beni kıvrandıran bir ısı dalgası gönderiyordu. Göğüslerim göğsünde, eli boğazımdaydı ve bacaklarım onu sarmıştı. Kıyafetlerimiz hâlâ üzerimizdeydi ama her temas ettiğimiz nokta o kadar sıcak, o kadar çıldırtıcıydı ki kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

Beni sadece iki kez öptü. İkisi de kısa ve dikkat dağıtıcıydı ama her seferinde göğsümde sıcak bir şey çözülüp erimiş tereyağı gibi uzuvlarımda birikti.

Orgazmım çok sert oldu, gözlerimin önünde yıldızlar

kaydı ve ciğerlerimdeki nefes kesildi. Saçlarını çekip omzunun boynuyla birleştiği yeri hafifçe ısırdım.

Kaba bir sesle içimden çıktı ve bacağımanın üzerine boşaldı.

Azıcık bile romantik değildi ama onun çözüldüğünü görmekle ilgili bir şey şefkatli ve minnettar parçamı ortaya çıkardı. Bacaklarım hâlâ ona sarılıyken boynuna bir öpücük kondurup kokusunu içime çektim. Ben çenesini, yanaklarını, dudaklarını öperken ellerini iki yanımdan duvara yaslayarak sert nefesler aldı.

“Aslında ne kadar tatlı olabileceğini görmek için seni becermem gerektiğini bilseydim, bunu çok daha önce yapardım.”

Yüzüm yandı. Parmağını yanağımda gezdirdiğinde kızardığımı gördüğünü biliyordum.

Dudaklarıma karşı iki kaba kelime mırıldandı.

“*Moya zvezdochka*.”

Donakaldım.

O kelimeler... Onları daha önce duymuştum. Birden fazla.

Ve sonra bir anım yerine oturdu.

“Sen,” diye soludum, gözlerim kocaman açıldı. “Sen benim düğünümdeydin.”

Gianna

Yaş 20

“Çok güzel görünüyorsun, *stellina*. Endişelenmeyi bırak.”

Ellerimi saçımdaki tokalardan kurtardım ve aynadaki be-

yaza bürünmüş yansımama arakamı döndüm. “Sadece onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum.”

Annem homurdandı. “Senin saçının telini bile hak etmiyor.”

İç çektim.

Yanağımı avuçladı, gözleri yumuşacıktı. “Senin için dilediğim bu değildi.”

“Anne yapma.” Ondan uzaklaşıp pencereye yöneldim. Bugünün –*düğün* günümün– acımayla gölgelenmesini istemiyordum. İyi ya da kötü, bana verilen hayat buydu ve onu en iyi hale getirecektim.

“*Mi dispiace, stellina.*” Sadece birkaç dakikamız kaldı... Seks konuşması yapmamız gerekiyor mu?”

Ona bir bakış attım.

Kıkırdadı. “Sinyora Tiller’den ne öğrendiğinden emin değildim.”

Özel öğretmenlerim, İkinci Dünya Savaşı’ndan kurtulacak kadar yaşlı ve kendileri de bakire olacak kadar sıkıcıydılar.

Yutkundum ve göğsüme baskı yapan karanlık bir sırta pencereden dışarı bakmak için arkamı döndüm. Çocukluğumun dört yılı boyunca tacize uğramıştım ve annem bunu hiç bilmiyordu. Öğrenirse beni alıp tekrar kaçmaya çalışacağını sekiz yaşındayken bile biliyordum. Bunu tekrar denediğinde babamın onu gerçekten öldüreceğinden korkmuştum. Şimdi yirmi yaşındaydım ve onu ne kadar üzeceğini bile bile bu sırrı dudaklarımdan çıkarmaya zorlayamazdım.

“*Ricorda, mia figlia,*” rahatsız olacağın bir şey yapmak zorunda değilsin. Gençsin... Antonio bunu anlayacaktır.”

* (İt.) Özür dilerim, küçük yıldızım. (ç.n.)

** (İt.) Unutma, kızım. (ç.n.)

“Ben gerdek yatağından korkmuyorum, anne. Bu konuda gergin bile değilim. Ben sadece istiyorum ki o... benden hoşlansın.” *Beni sevsin.*

“Ah, *stellina...*”

Göğsüm sıkıştı. “Lütfen bunu benim için mahvetme, anne.”

“Haklısın, üzgünüm. Sanırım aşağıya inme zamanı geldi. Hazır mısın?”

Derin bir nefes aldım. “Hazırım.”

İlk düğünüm, göz alabildiğine beyaz zambaklar ve tül fiyonklara sahip gösterişli bir düğündü. Kiliseden çıkarken misafirler tezahüratlar yaparak gelin ve damada pirinç attılar.

Güzel bir gündü.

Ruh hali mükemmeldi.

Ben muhteşemdim; herkes öyle söylemişti.

Bir iyimserlik bulutunun üzerinde yüzüyordum. Kocamın on bin metrekarelik evinin resepsiyonunda tuvaleti bulmaya çalışırken kaybolana dek. Sonra o iyimserlik bir cam gibi ayaklarımın altında paramparça oldu. Ve hepsi, kapanması gerekirken aralık duran bir kapı yüzündendi.

Adı Marie Ricci’ydi.

Yirmili yaşların ortasında, komşu kızı görünümünde ve biraz ucuz biriydi.

Onu tanıyordum çünkü izleme talihsizliğini yaşadığım düşük bütçeli bir korku filminde garson rolünü oynamıştı.

Kadınla ilgili her şey sıradandı ama ofis sandalyesinin önünde diz çökmüşken ve kocamın eli de onun siyah saçlarındanayken hafife almam imkânsızdı.

İşte o an, yorgun ruhuma ilk acı fısıltıların sızdığı andı. Düğün günümüzde yepyeni kocama bir İtalyan aktris tarafından sakso çekilmesini izlemiştim.

Koridorda ilerledim, elbisem aniden elli kilo daha ağır gelmeye başladı. Kocamın cinsel partnerler konusunda acı-nası bir zevki olduğunu düşündüm ama en azından harika bir kütüphanesi vardı. Ve etkileyici bir viski koleksiyonu. Hayatımda bir yudumdan fazla alkol içmemiştim –babam yasaklamıştı– ama şu anda mantarını çıkardığım şişenin, çoğu insanın arabasından daha pahalı olduğunu biliyordum. Babam içkisini o kadar yüksek bir rafa koyardı ki oraya biz-zat Tanrı koymuş sanırdınız.

Hemen şişeden bir yudum aldım.

Bir süre sonra piyanonun başında bağdaş kurup oturmuş, çocukken aldığım derslerden hatırladığım bir tekerlemeyi çalışıyordum. Yarısı boş şişeyi dudaklarıma götürecektim ki bunun yerine banktan geriye doğru düştüm ve kafamı yere çarptım. İçki şark halısına döküldü.

“Off,” diye mırıldandım ama çok içtiğim için canımın hiç acımadığını fark ettim. Güldüm.

“Bir de evliliğin mutluluk olduğunu söylerler,” dedi derin bir ses.

Gözlerim sese döndü. Bu hareketle tüm oda dönmeye başladı ve ben sadece kapıda büyük, siyah takım elbise giymiş bir siluet görebildim.

Gözlerimi devirdim ve yabancından başka tarafa bakarak fanın dönüşünü izledim. “Karanlıksar biri gibi konuştun.”

Bu onu eğlendirdi. “Sanırım *karamsar* demek istedin.”

Payetler, fiyonklar ve beyaz tüylerden oluşan bir arapsaçı içinde yatmaya devam ettim.

“Kocan, tatlı ergen karısına ne olduğunu biliyor mu?”

Ona sinirli bir bakış attım, sonra da gözlerimi kırptırdım çünkü birdenbire önümde ileri geri sallanan iki kişi vardı.

“Yirmi yaşımdayım, çok sağ ol.”

“Ah, büyük hata ettim.”

“Ve bu seni ilgilendirmese de sorunu yanıtlayayım: Eminim hâlâ ofisinde sakso çektirdiği için benim nerede olduğumun farkında değildir.”

“Kadın şimdiye işini bitirmiş olmalı,” diye karşılık verdi.

“Umarım kocam da karşılığını veriyordur,” dedim sözlerimi hafifçe geveleyerek. “Protokolün ne olduğundan emin değilim ama erkeklerin karşılığını vermesi gerektiğine inanıyorum. Sen karşılığını verir misin?”

“İlk kez mi sarhoş oldun?”

“Nereden anladın?”

Güldü. Uzun bir kıştan sonra gelen ilk sıcaklık gibi derin bir sesti bu. Hoşuma gitti.

“Ee?” diye zorladım. “Verir miydin?”

“Yeterince ilgimi çekerse iyiliğin karşılığını veririm. Ancak her zaman yeterince ilgimi çekmiyor.”

Kaşlarımı çattım. “Kadınlar karşılığında hiçbir şey almadan seni memnun etmeye o kadar hevesli mi peki? Üzgünüm efendim ama buradan bakınca o kadar da özel görünmüyorsunuz.”

Anlayamadığım bir nedenden kıkırdadı, söylediğim şey onu eğlendirmişti. “Sarhoşsun tatlım.”

Anlaşılmaz bir şey mırıldandım; çünkü aniden gözlerim kapanmaya ve bilinçsizlik beni dibe çekmeye başladı.

“Orada mı uyuyacaksın?”

“Evet, sanırım. Tanıştığuma memnun oldum,” diye mırıldandım. “Yine de oral seks yapmaya gönüllü olacağım ilk erkek olmazsın.”

Bir kahkaha daha attı. Fakat bu sefer sesi daha yakından geldi. "Belki fikrini değiştirirsin diye gönüllü sayım azaldığında sana haber veririm."

"Fikrim değişme..." Birden yerden kaldırıldığımda gözlerim titredi ama onları açık tutacak gücüm yoktu.

"Elbisem ağır," diye itiraz ettim.

"Ah, demek hepsi elbiseden, ha?"

Bu beni güldürdü. "Çok kabasın."

"Çok gençsin," dedi bana.

"Öyle hissetmiyorum."

"Öyle görünüyorsun."

"Adım ne demiştin?" diye sordum.

"Demedim."

Birdenbire yakından nasıl göründüğünü merak ederek gözlerimi açtım ama açar açmaz dünya o kadar hızlı döndü ki kusmaktan korktum. Bu yüzden gözlerimi tekrar kapattım ve bu yabancıнын beni koridordan aşağı taşımasına izin verdim.

"Umarım benden faydalanmak için bir yere götürmüyorsundur," diye mırıldandım göğsüne doğru. "Bakireyim, anlarsın ya. Senin için pek eğlenceli olmaz."

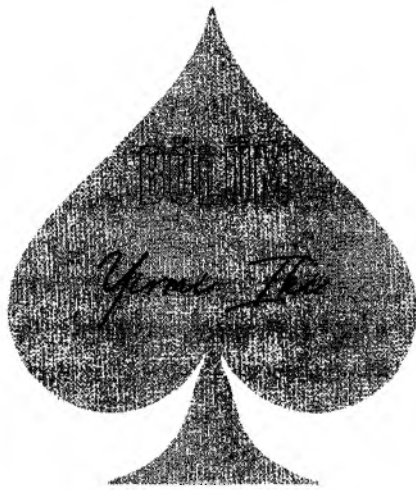
"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı.

Yatağa bırakıldığımda yan tarafıma kıvrıldım, bir ağırlık bilincimi çekip almaya çalışıyordu.

Sesim fısıltıya dönüştü. "Onu kendime âşık edeceğim... göreceksin."

Bir başparmak yanağımda gezindi. "Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o sensindir..." Sesi aynı zamanda hem yumuşak hem de kabaydı. "*Moya zvezdochka*."

Sonra her şey simsiyah oldu.

Gianna

GICIRDAYAN ALIŞVERİŞ ARABAMLA kahvaltılık gevreklerin olduğu reyona gittim, dalgın bir halde iki kutu Count Chocula'yı arabaya attım. Bu skor, bir hafta önce günümün en önemli olayı olabilirdi ama şimdi hiçbir heyecan duyamadım... çünkü aklım hâlâ önceki gece açığa çıkan sırla doluydu.

Bir keresinde, "Biri senin yüzünü nasıl unutabilir ki?" demiştim ona.

Nedense bunun komik olduğunu düşünmüştü.

Kendimi aptal gibi hissettim. Sadece bu da değildi. Görünüşe göre benim için hoş şeyler yapmak için her zaman zahmete giriyordu. Tabii, beni perişan etmek için de az uğ-

raşmamıştı; ancak sekiz yıl önce New York'a adım attığımdan beri beni yerden topluyordu. *Kelimenin tam anlamıyla.*

Düğünümde olduğunu açıkladıktan sonra kulağıma bastırıldığı kelimeleri hâlâ duyabiliyordum.

"Hatırlamana sevindim, malyshka, çünkü senin hakkında unuttuğum hiçbir şey yok."

Sonra beni ayaklarımın üzerine indirmiş ve çıkıp gitmişti.

Sadece bir şey için geldiğimi ve neredeyse onsuz ayrıldığımı fark ettiğimde marketten çıkmak üzereydim.

Her iki kolumda da birer torbayla iç çektim ve arkamı döndüm.

Yumurtaya ihtiyacım vardı; çünkü bugün Elena'ya makarna hamuru yapmayı öğretecektim. Ve binasına taşındığım gün Christian'a buzdolabından eksik malzemelerimi aşıracağımı söylesem de onunla yüzleşmeye henüz hazır değildim.

Vücudum, Christian'ın her zaman içimde ortaya çıkardığı bu nefes kesici, gergin enerji yüzünden dün geceden beri sersem haldeydi. Aleksandra'ya onunla ilgilenmediğimi söylemiştim ve saatler sonra emrettiği için adamın parmaklarını emmiştim. Belki de mankenle aralarında adını koydukları bir ilişki yoktu ama birbirlerinin yanında, yattıklarına inana bileceğim kadar rahat görünüyorlardı. Bu düşünce bile midemi bulandırdı. Ve nedenini analiz etmeye hazır değildim.

"Anne, anne, alabilir miyim? Lüüütfen, anne?"

Elimde bir yumurta kutusuyla durdum ve küçük, siyah saçlı kıza baktım. Çok hevesli görünüyordu... Tek bir muz alabilmek için. Cevap evet olmalıydı çünkü kız kocaman gülümseyip meyveyi göğsüne bastırdı. Gözlerimi kıkırdayan tatlı bebeğine mırıldanan anneye çevirdim.

İçim sıcacık oldu, yine de göğsümde garip bir baskı hissettirdi.

Mutlu üçlüyü köşede kaybolana dek izleyerek orada çok uzun süre durdum.

Beni olduğum yerde durduran duygu yüzünden kafam karışarak yutkundum. Umut gibi yeşeren ve aynı zamanda umutsuzluk gibi solan bir duyguydu bu.

Yirmi ila yirmi sekiz yaşları arasında bir yerde, özlemin nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

“*Mamma mia*,* Elena! Evi yakmaya mı çalışıyorsun?” Ocağın üzerindeki küçük ateşi fırın eldiveniyle döverek söndürdüm. Yanıp kül olmuş kumaşın bir köşesini kaptım ve kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. “Korkarım havlular pek iyi yemek yapamıyor.”

Dudağını ısırdı. “Umutsuz vakayım, değil mi?”

“Olumlu bir insan olmaktan gurur duyuyorum ve normalde burada söyleyecek teşvik edici bir şeyim olurdu ama... Bence birini öldürmeden önce bir aşçı tutmanın zamanı gelmiş.”

İki dakikalığına banyoya gitmiştim ve döndüğümde dairem alevler içindeydi. Elena ise habersiz bir şekilde televizyon izliyordu.

İçini çekerek dramatik bir şekilde kanepeye çöktü. “Evi me bir Isabel daha sokmak zorunda kalırsam çığlık atarım.”

Başımı salladım. “Çığlık atmak çoğu durumda kesinlikle yardımcı olur.”

“Yine de haklısın. Birini tutmalıyım. Yemek yapmaya meraklı değilim...”

* (İt.) Aman Tanrım. (ç.n.)

“Ya da güvenliğe,” diyerek kaçamak bir cevap verdim.

“Görünüşe göre ona da meraklı değilim, evet.”

“Böylesi daha adaletli. Barbie bebeğe benzeyen kadınlar yemek yapmayı bilmemeli. Geri kalanımızı zor durumda bırakıyorsunuz.”

“Saçmalamayı bırak.” Kızardı. “Bu arada, televizyonun neden İspanyolca?”

İç geçirdim. “Kötü ev idarecim yüzünden.”

“Ceptelefonumu gördün mü?” diye sordu ayağa kalkarak. “Eminim Nico şimdiye kadar bana mesaj atmıştır ve ona cevap yazmamamdan nefret ediyor. Özellikle de seninleyken. Bence senin kötü bir örnek olduğunu düşünüyor.”

“Hatırlattığın iyi oldu, neredeyse uyuşturucu ve alkolü saklamayı unutuyordum.” Ona göz kırptım. “Yine de onu görmezden gelmen inanılmaz. Uzun süredir kadınlar onu göklere çıkarıyordu.”

“Onu bilerek görmezden gelmiyorum...” Oturma odasının zemininden küçük bir şey almak için durdu. “Hımm...” Sesinde bir muziplik vardı. “Ne zaman kol düğmeleri takmaya başladın, Gianna?”

Yüz ifademi soğuk tuttum ve düğmeleri elinden almaya gittim. “Yeni bir görünüm deniyorum.”

Güldü. “*Tabii, tabii.* Ee... Ne zaman buradaydı?”

“Kim?” Kol düğmesini avucumun içine saklayarak masummuş gibi davrandım. Düğme derimi yakıyordu.

“Kim olduğunu biliyorsun.”

Ona gözlerimi kısarak baktım ama sonra iç çekerek pes ettim. “Dün gece.”

“Biliyordum!” Gözleri parladı. “Sen ve Christian arasında bir şey olduğunu biliyordum.”

“Eğer bir şeyden kastın seks ise, evet.”

“Sanırım ayrıntılar için para öderdim.”

“Üzerinde ne kadar var?” diye şaka yaptım. Tam da o an kapı çaldı. Kim olduğunu bildiğim için derin bir iç çekerek açmaya gittim.

Nico orada durmuş, resmen bana dik dik bakıyordu.

Sırıttım. “Ay iyi, partiye yetiştin! Tam da erkek fahişeyi dolaptan çıkarmak üzereydin.”

Gözlerini devirdi ve yanımdan geçerek kanepenin yanında suçlu gibi duran karısına doğru yürüdü.

“Bir saattir seni arıyorum, Elena.”

Elena yanağını ısırdı. “Telefonumu koyduğum yeri unutmuş olabilirim.”

Onu kendine çekerek saçlarına doğru, “Seni özledim,” dedi Ace.

Özellerine giriyormuş gibi hissederek mutfağı temizlemeye gittim.

Birkaç dakika sonra, Elena telefonunu ararken Nico, “Yemekte ne var?” diye sordu.

“Yarı pişmiş makarna ile kızarmış havlu.”

“Hah.” Gözlerinde eğlence parıltıları oynaşırken çenesini ovuşturdu ve mutfak adasına oturdu.

Makarnayı pişirmek için ocağı açtım, sonra sos için domatesleri doğramaya başladım.

“Karım senden hoşlanıyor,” dedi alçak sesle.

“Şaşırtıcı değil,” dedim. “Çok sevilesi bir insanımdır.”

“Bu hayatın içine doğmuş olabilir ama o, senin ve benim gibi büyümedi, Gianna. O öyle değil...”

Hasarlı? Duyarsızlaştırılmış? Anlayışsız? Hepsini kapsayan bir söz var mıydı?

“Soğuk mu?”

O da doğru kelimeyi bulamamış gibi başıyla onayladı. “Onunla vakit geçirirken bunu hatırlamanı istiyorum.”

“İstiyor musun? Ne oldu Ace, içeri girerken kafanı çıkıntıya mı çarptın yoksa?”

Elena’ya gözlerinde tehlikeli ve savunmasız bir bakışla bakarken, “Bazen öyle geliyor,” demişti sanırım. Bir anda, Elena’nın saçının teline dokunmaya cüret edecek herkes için korktum.

Ve sonra o his geri geldi; sekiz yıldır aklıma gelmeyen, o kafa karıştırıcı his. Özlem. Bu kadar yoğun bir bakışın öznesi olmak için duyduğum özlem. Herkesi inanç sahibi yapabilecek, ham ve ateşli bir şeyle dolu bakışın öznesi...

O gece, üçümüz Kanal 7’yi İspanyolca izleyip sessizce akşam yemeğini yedikten sonra, yatakta gözüme uyku girmeden yattım. Ben... tedirgindim. *Canlıydım*. Tenim bir karnavaldaki sesler ve ışıklar gibiydi.

Bana dağıtılan kartlar, aşk için asla doğru olmazdı ama... O bakışın öznesi olmanın nasıl bir his olduğuna yakın bir şey varsa, onu nerede bulacağımı biliyordum.

Banyo kapısındaki aralıktan gelen bir ışık huzmesi odanın her tarafına yayılıyor, makyaj masamın üzerine koyduğum kol düğmesini aydınlatıyordu.

Aynı kadınla sadece üç kez seks yapıyordu.

Hâlâ bir seferim daha vardı, değil mi?

Ayağa kalktım, kol düğmesini aldım ve ön kapıya yöneldim. Üstümde sadece büyük boy bir tişört ve dizlerimin üzerine kadar çıkan bir çift çorap vardı ama sonuçta gideceğim yer koridorun diğer yanındı.

Kapıyı çalmak yerine kolu açmayı denedim. Açıldı. Kapıyı sonuna kadar açmadan önce derin ve zengin sesini duydum. Rusça konuşuyordu.

Mutfak tezgâhına yaslanmıştı, telefonu kulağındaydı. Gözleri benimkilerle buluşunca kısıldı, sonra aşağı kayarak vücudumun kıvrımlarına dokundu ve bacaklarımın çıplak kısmında durdu. Tenim alev alev yanarken soğuk bir nefes aldım. Tek bir bakışla dengemi bozabilecek başka bir adam tanımıyordum. Uzun bir süre boyunca buna içerlemiştim çünkü bana böyle hissettiren *oydu* ama şimdi, geçici bir delilik nöbeti nedeniyle bundan daha fazlasını istediğimden emindim.

Telefonda bir şeye barbar dilinde cevap verirken ona doğru yürüyüp kol düğmesini mutfak adasına koymamı gözleriyle takip etti. Sonra bir adım yaklaştım. Bakışlarıyla buluşmak için yukarı bakmamı gerektirecek kadar yaklaştım.

“Fikrimi değiştirdim,” diye fısıldadım. Tek kaşını kaldırdı.

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı kulağında gezdirdim ve “Gönüllüyüm,” diye soludum.

Christian sekiz yıl önceki konuşmamızda geçen bu kelimenin ardındaki anlamı ararken yüzünü izledim. İfadesinde karanlık bir anlayışın titreyişini gördüğüm an, ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöktüm. Bakışlarında sıcak bir ifade parladı.

Yanağımı çoktan sertleşmiş görünen kalın uzunluğuna sürttüm. Elini ağzında gezdirerek kaba Rusça kelimeler söyledi. Piç kurusu bana tüm dikkatini vermiyordu bile ama görünüşe göre vücudumun buna ihtiyacı yoktu. Çünkü yapacağım şeyin düşüncesi sayesinde beklenti hâlâ omurgamda dans ediyordu.

Kemerini çözerken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kemer açılırken çıkan nazik çınlama içime bir ürperti gönderdi. Pantolonunu çözer çözmez elimle aletini sardım ve onu dibinden ucuna kadar yaladım. Gergin bir nefes aldı ama nefesini bırakmadı. Beni kararmış ve buğulu gözlerle izlerken hiç ses çıkarmadı.

Memnuniyet dolu sesler çıkararak onu dilimle okşadım. Sanki hayatta sahip olduğum tek tutku buymuş gibi... Aslında öyle hissettirmeye başlamıştı. Mideme bir sıcaklık düştü ve sızıyı hafifletmek için uyluklarımı birbirine bastırmama neden olan bir dalgayla aşağı indi. Telefonunu tutan elini sıkıttı, içindeki gerginliğin patlayacağı anı görmek için can atıyordum.

Konuştuğu kişiye sinirli bir şekilde, “*Da,*” dedi. “*Ya slyshal vas.*”**

Dilimi aletin ucunda gezdirdim ve sonunda onu ağzımın derinliklerine kaydırarak yarı kapalı, şehvet dolu bakışlarımı ona yönelttim.

“Siktir.” Telefonunu yana fırlattı ve sonra yüzümü iki eliyle sertçe kavradı. Sanki ben olağanüstü ve *kıymetli* bir şeymişim gibi başparmağıyla yanağımı okşadı.

Bu bir anlığına beni durdurdu. İçimde ham bir sıcaklık dalgası titreşti. Daha sonra bunun, içime adanmışlığın ilk tutamlarının yerleştiği ve düşüşümün başladığı an olduğunu fark ettim.

Hırıltılı bir sesle, “*Voz'mi menya glubzhe,*”*** dedi.

Yüzümü tuttu ve yavaşça daha derine kayd. Gözlerim sulandı, boğazıma her ulaştığında nefes alamadım ama ha-

* (Ru.) Evet. (ç.n.)

** (Ru.) Seni duydum. (ç.n.)

*** (Ru.) Daha çok/derine sok. (ç.n.)

reketsiz kaldım ve ağzımı becermesine izin verdim. Çünkü beni istediği gibi kullanmasını istiyordum. Çünkü onun ihtiyaç duyduğu her şey olmak istiyordum.

“Nereye boşalayım, *malyshka*?” diye sordu. “Ağzına mı?”

Onaylarcasına göz kırptım.

İnlemesi boğazının derinliklerinden gürlledi ve ağzıma boşaldığında boğuk bir sese dönüştü. Menisini yuttuktan sonra dudaklarımı yaladım. Bakışlarının sıcaklığı altında tenim ısındı. Kadınların neden hiçbir karşılık beklemeden dizlerinin üzerine çöktüklerini şimdi anlamıştım. Çünkü olay ne kadar aşağılayıcı görünse de böyle bir erkeği kontrolünü kaybetmenin eşiğine getirmekten daha güçlü hissettiren bir şey yoktu.

Başparmağını alt dudağımda gezdirerek, “*Takaya krasivaya*,” diye soludu.

Ona bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama kendimi durdurdum. Bilmek istemiyordum. Hayatındaki bir başka üçüncü sefer olur olmaz, bu gecenin sonumuz olacağından emindim ve bu iki kelimenin sadece onun için kurduğum bağlılığı güçlendireceğini biliyordum.

İç çamaşırını yumuşayan ereksiyonunun üzerine çekti ve pantolonunun düğmelerini ilikledi. Beni kalçalarımдан tutup aniden mutfak adasına oturttuğunda ağzımdan küçük bir ciyıklama kaçtı. Bedenimi beklenmedik bir gerginlik sardı.

Daha önce onun dairesinde bir kez çıplak kalmıştım ve sonu iyi bitmemişti.

Külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken, “Telefon görüşmeni bitirmedin,” diye soludum.

* (Ru.) Çok güzelsin. (ç.n.)

“Arkana yaslan ve bacaklarını aç.”

“Önce beni öpmeyecek misin?” diyerek gözlerimi kırptırdım.

Bunu gerçekten yaptığında içim sıcacık oldu. Boynumun arkasını kavradı ve ağzını benimkine bastırdı, dillerimiz birbirine değdi. Uyluklarımın arasında derin, boş hissettiren bir sızı, nabız gibi atıyordu ve onu hafifletecek tek bir şey biliyordum. İnledim, parmaklarımı saçlarına daldırdım ve onu daha derinden öptüm.

Dudaklarıma karşı, “Çok açgözlüsün,” diye mırıldandı.

Eli bacaklarımın arasına kaydı. İki parmağını içime soktuğunda inledim ve başımı geriye attım.

Dudaklarını boynuma kaydırıp kaba bir ses çıkardı. “Sırlıslıklamsın.” Bunun için bana kızgınmış gibi boğazımı ısırırdı. Parmaklarını içimden çıkarıp ıslaklığını etrafıma yaydı. Sonra uyluklarımın arkasını kavradı, onları omuzlarına kadar çekti ve yüzünü bacaklarımın arasına bastırdı.

Tezgâha yattım ve zevk içimi parçalayıp kanımı bir cehennemle doldururken gözlerimi kapattım. Christian klitorisimin etrafındaki yolu yalayıp emerken titreyip kıvranıyordum. O kadar çaresizdim ki istediğimi elde etmek için ilk oğlumu satardım. Başımı hafifçe tezgâha vurdum. İnleyerek, stresimden arınarak muhtaç nefesler verdim.

Geri çekildi. “Bana o geceki partide neden uyuşturucu aldığını söyle.”

Demek piçin amacı buydu...

“Tanrım, senden nefret ediyorum,” dedim nefes nefese.

Cevap vermedi çünkü bana işkence etmeye geri dönmüştü.

“Babam aramıştı,” diye mırıldandım. “Kuzenimin düğünü için eve, Chicago’ya gitmem gerekiyor.”

Ben zayıf ama çok zayıf bir kadındım.

“Ne zaman?”

“Cumartesi.” Bunu düşünmekten olabildiğince uzun süre kaçınmıştım ama artık o gün gelmişti. Eğer gitmezsem babam eminim ki dediği gibi beni oraya sürüklerdi.

Sarsılarak orgazm olmam için gereken tek şey, ağzını klitorisimin üzerinde gezdirip onu emmesi oldu. Gözlerimin ardında ışıklar yandı, içimde bir sıcaklık sıkışıp patladı. Sarsılmaya devam ederken parmaklarımı saçlarının arasına gömerek inledim.

Ağzını elinin tersiyle silerek geri çekildi. Gözleri karar-mıştı.

Bu hareketi o kadar ilkel ve seksiydi ki içimde yeni bir şehvet dalgası alevlendi. Birden, fena halde içimde olmasını istedim. Başka bir şey düşünemiyordum. Tezgâhtan aşağı kaydım. Çoktan tekrar sertleşmiş olan ereksiyonunun üzerinde elimi gezdirdim ve gömleğinin üzerinden göğsünü öptüm.

İçinden küçük bir ürperti geçti. Bir elini saçlarıma götürüp ona bakmamı sağladı.

“Bu gece seni becermeyeceğim. Zamanım yok.”

Bozuldum.

Sırf beni reddetti diye... Fakat işin içinde daha derin bir şey de vardı. Eğer onunla işimi şimdi bitirmezsem, onu asla unutamazdım. Hayatıma devam edemez, ilgimi çeken başka bir adam bulamazdım.

Bir duygu karmaşası yaşarken önemli bir gerçeği unutmuştum. Christian sezgileri o kadar kuvvetli biriydi ki zihin okuyucu bile olabilirdi. Düşüncelerimi yüzümden okuduğuna emindim.

Adadaki bir sandalyenin arkasında duran ceketine uzanmadan önce bana bakan gözleri kısıldı. “Dedikodu mu dinliyordun?”

Dudağımı dişledim. “Bazen dedikodular kucağına düşer...”

Rahat ama bir o kadar da korkutucu bir şekilde ceketini giydi. “Peki, inanıyor musun?”

Nabzım bir çalgı aletinin telleri gibi atıyordu. Tek kelime etmedim çünkü inandığımı bilmesine gerek yoktu.

Manşetlerini düzeltti. Gözleri yaptığı işe odaklanmıştı ama üzerinden karanlık bir şey ip gibi kıvrılıyordu.

Midem kasıldı. Gerilemeye çalışmama rağmen başaramadım. Eli uzanıp beni boğazımdan yakalayınca içimden korku dolu bir nefes kaçtı. Küçük yaşlardan beri erkeklerden en kötüsünü beklemeye şartlanmışım. Bu yüzden Christian’ın ne yapacağını beklerken kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

Acı bekliyordum.

Öyle ki boğazımdan tuttuğunda ve beni daha yakınına çekip öptüğünde... şok ve heyecanla sarsıldım. Dudaklarımı tatlı bir şekilde çekiştirip ardından hafifçe ısırdı.

Başparmağını boğazımda çırpınan nabzımın üzerinde gezdirirken dudaklarını kulağıma bastırdı. “Ne zaman biteceğini ben söylerim, Gianna.”

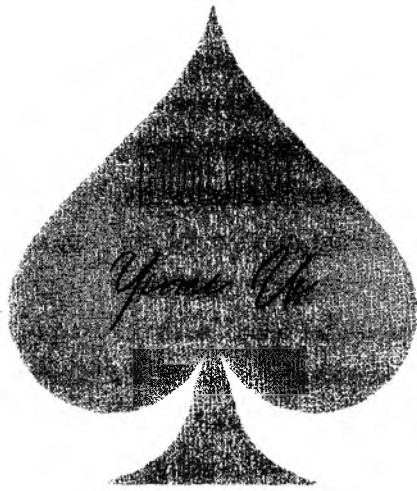
Beni bıraktı. Dönüp kapıya yönelişini izledim.

“Cumartesi seninle geliyorum.”

İtiraz bile edemedim çünkü az önceki olaydan dolayı sarsılmışım ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

“Dokuzda çıkarız,” dedi bana.

Sonra da kapıyı arkasından kapatarak çıkıp gitti.

Christian

GÖZLERİM KISILDI. “Ne giydin öyle?”

Gianna, Fransız topuzundan kaçan bir tutam saçını beriksizce düzeltmeye çalışırken mütevazı gri kokteyl elbisesini ve kısa topuklu beyaz ayakkabılarını inceledi. Sonra gözlerimin içine bakarak, “Açık değil mi? Kendimi sevebileceğin bir kadına dönüştürmeye çalışıyorum,” dedi.

Sesindeki alaycılığın beni neden sinirlendirdiğini bilmiyordum. “Olmaz.”

Tek kaşını kaldırdı. “Olmaz mı?”

“Aynen öyle dedim, Gianna. Git başka bir şey giy.”

O asi saç tutamını bir kez daha geri itmeye çalışırken bana baktı. Bu sırada elindeki küçük titremeyi fark ettim.

Gergindi. Bu kıyafeti başından beri sevmemiştim ama şimdi ondan nefret ediyordum.

Ceketimin kolundaki var olmayan kırışıklığı düzelttim. “Zamanım çok değerlidir ve sen onu boşa harcıyorsun. Üzerini değiştirmek için beş dakikan var.”

Homurdandı. “Peki, beni nasıl görmek istersiniz, majesteleri?”

Yatağında, çıplak ve bacakların iki yana açılmış şekilde.

“Normalde babanın katılmadığı bir düğünde nasıl giyirsen o şekilde.”

Bana bir süre baktı ve kazanamayacağını anlayınca bir hışım ile arkasını döndü. Fakat dairesinin içinde kaybolmadan önce o güzel ağzında bir gülümsemenin izini yakaladım.

On dakika sonra, ışıkların altındaki disko topu gibi parıldaayan, kırmızı pullu bir elbiseyle geri geldi. Elbisedeki yırtmaç, pürüzsüz bronz bacağı ve on beş santimlik topuklu ayakkabılarını ortaya çıkarıyordu. Görüntü, kasıklarına bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Bir şey söylemem için meydan okuyarak tek kaşını kaldırdı.

Kadının hiçbir fikri yoktu.

Ondan *hoşlandığımı* düşünüyordu.

Sırf onu görmek için kahrolası yıllar boyunca yolumdan sapıp onu takip etmiştim. Sırf iç gıcıklayıcı sesini ve hazırcevaplarını duymak için ona hakaret etmiştim. Ve şimdi Seattle’ya taşınmışken onun burada, tam önümde olduğuna inanmak zordu. Uzanıp ona dokunabilirdim. Bana izin verirdi... 70’li yıllardaki bir uyuşturucu baronunun karısı ya da sıkı bir Ariana Grande hayranı gibi giyinmesi önemli değildi.

Hiçbir şey onu unutmamı sağlayamazdı. İşin kötüsü, artık dizlerinin üzerindeyken bana bakışının anısı da aklımdaydı. Bu görüntü tenimin altında o kadar derine dağlanmıştı ki onu benliğimden asla çıkarıp atamazdım.

Onu yanımda tutmak istesem de bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.

Benden istediği her şeyi ona veremezdim.

Onu bu düğüne götürecek, Sergei ile işimi bitirecek ve sonra Seattle'a geri dönecektim. Ancak ne zaman ayrılmayı düşünsem bir şey yakamı sıkıyor ve hava, solunamayacak kadar yoğun geliyordu. Bunu fiziksel olarak yapabileceğimden emin değildim.

Lobiye inerken asansör kapılarını izleyerek, "Elbiseyi gözü kör edecek kadar parlak hale kendin mi getirdin?" diye sordum.

İçini çekti ve beni itmek ya da saçma sapan başka bir şey yapmak için uzandı ama temas edemeden elini tuttum.

Bana karşı masum gözlerini kırıştırdı. "Sadece kravat iğneni düzeltecektim. Eğri duruyor."

Bakmaya bile gerek duymadan, "Hayır, durmuyor," dedim kendimden emin bir şekilde.

Elini çekmeye çalıştı ama sırf yapabildiğim için tutmaya devam ettim. Sırf acayip yumuşak olduğu için. Başparmağımı avucunun üzerinde gezdirdim. Ürperdi ve elini çekip kurtardı.

Makyajını uçak pistine giderken aynada yaptı. Ben de Gianna rimel sürmek gibi sıradan –sikimle ilgili olmayan– şeyler yaparken bile alanımı işgal etmesi hoşuma gitmiyor ya da beni heyecanlandırmıyormuş gibi davrandım.

Özel jete bindiğinde dudaklarında bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. “Lütfen bana bu uçağın Büro’ya ait olmadığını söyle.”

“Bu uçak Büro’ya ait değil.”

“Yalancı.”

Uçağa bindiğimiz zaman, alerji olmakla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Sarışın uçuş görevlisi Gianna’yı gülümseyerek selamladı ama bana bakışı ve gergin bir şekilde ceketimi asıp asamayacağını sorması normalden daha uzun sürdü. Kadın, ceketle birlikte gözden kaybolurken Gianna gözlerini devirdi.

“Kadınların senin önünde nasıl davrandığını fark etmiyorsun bile, değil mi?”

“Senin yaptığın her şeyi fark ediyorum, *malyshka*.”

Hareketsiz kaldı ve başka tarafa bakmadan önce bir an için yoğun bakışlarıma karşılık verdi. “Bu özel uçak yolculuğunun parasını kim ödüyor? Vergilerim mi?”

Beyaz deri koltuğa oturdum ve onun hareketlerini, gördüğü her şeye dokunmasını izledim. “Vergi ödemek için bir gelirinin olması gerekiyor.”

“Var. Ben bir... girişimciyim.”

“Sen bir kumarbazsın,” diyerek umursamaz bir alaycılıkla düzelttim.

“Aynı şey. Gerçekten.”

“Baban neden bu düğüne katılmanı istiyor?”

Bir FBI kâğıt ağırlığını alıp incelemeye başladı. “Eminim ki alçakça nedenlerden dolayıdır.”

“Detay ver.”

Yutkundu. “Artık bekâr bir kadınıam.”

“Öyle misin?” Bu sorunun neden bir tehdit gibi çıktığını bilmiyordum.

Bana tereddütlü bir bakış attı. “*Evet. Muhtemelen bunu değiştirmek istiyor.*”

İşte o an, benden başka herhangi bir lanet adamla evlenemeyeceğini biliyordum. Ve benimle de evlenmezdi. “Ya yaparsa?”

“Sana söylemiştim, bir daha evlenmeyeceğim.”

Yoksa terk ederdi. Bu hayatı, bu şehri, *beni*.

Onu bulamayacağıma dair mantıksız bir düşünce, içimde buz gibi bir panik dalgasına neden oldu. Ve ben lanet olası herkesi bulabilirdim.

Gitmesine asla izin vermezdim.

Küçük kaçağımı yatak başlığıma kelepçelemek zorunda kalsam bile umurumda değildi.

Bu yemin bedenimi yaktı, derinlerime yerleşti ve damarlarımdaki kan akışını sakınleştirdi.

Karşımdaki koltukta oturuyor ve bir moda dergisini karıştırıyordu. “Yanımda oluşunu nasıl açıklayacaksın?”

Sen benimsin. Ve benim yerim, senin yanın.

“Kimse beni sorgulayamaz.”

Titreşen telefonumu cebimden çıkardım.

Aleksandra: *Babam yakında akşam yemeği yemek istiyor.*

Sinirlenmeye başladım. Sergei benimle sadece kızı aracılığıyla konuşuyordu. Bu ittifak konusunda ne kadar istekli görüldüğünü düşünürsek, kızını önümde çırlıçıplak bir şekilde dolandırmamasına ve onu becermeme izin vermeme sine şaşırmıştım. Geleneksel Rus değerlerini korurken ellerini Amerikan yeraltı dünyasına daldırmak istiyordu ve görünüşe göre bunu yapmanın yolu benimle bir bağ kurmaktı.

Rus hükümeti sınır güvenliğiyle ilgili düzenlemeleri artırmıştı ve Sergei bu güvenliğin çoğunu elinde tutuyordu. Artık Rus siyaseti umurumda bile değildi ama ne yazık ki kalan tek akrabamın umurundaydı.

On dokuz yaşında Butyrka'nın* aşırı kalabalık hücrelerinden salıverildikten sonra Amerika'ya gelmiştim. Ronan ise Moskova'da kalmayı tercih edip Bratva'da değersiz bir infazcı olmuştu. On beş yıl sonra da kendi imparatorluğunun sahibiydi. Fakat istediğini elde etmek için hâlâ daha deneyimli bir yaklaşıma ihtiyacı vardı, oysa yetki verme –ve biraz da manipülasyon– Sergei Popov'u kazanmak için daha uygundu.

Aleksandra'ya cuma günü boş olduğumu söylediğim bir mesaj attım ve sonra telefonumu cebime koydum. Dikkatimi tekrar Gianna'ya yönelttiğimde dudağını dişlediğini, yanık teninin bir ton daha solgun olduğunu gördüm.

Babasından korkuyordu.

Bu, içime bir öfke dalgası gönderdi.

Gergin hissetmesi gereken tek kişi bendim.

“Voy kak volk, malyshka.” Kurt gibi ulu.

Tatlı gözleri bana döndü. Göğsümde küçük bir deliği yakarak açtılar.

“Voy kak volk,” diye fısıldadı.

Doğru söylemişti.

Böylece aniden, onu yanımda tutacağımı anladım.

Yıllardır kiliseye adım atmamıştım. Bu, olduğum yerde cezalandırılacağımı düşündüğüm için değil, ya çok sıcak ya da çok tozlu ya da çok gösterişli oldukları içindi. İçeri gir-

* Moskova'da bir hapisane. (ç.n.)

diğinzide cömert atmosfer insanı neredeyse tamamen yutuyordu. Ancak on üç yaşımıdayken, açken ve yalvaracak kadar gururumu hiçe saymışken tek bir kilise bile bana bir parça yiyecek vermemişti.

Gianna'nın ailesi, kiliseye adım atar atmaz sarılmalar ve saçma sapan öpüşmelerle onu neredeyse bayıltacaktı. Kızarmış yüzünde, benim ondan asla alamadığım gerçek bir gülümseme vardı. Halalarından biri bana bakıp düğün program kartıyla kendini havalandırdı. Sonra Gianna'ya bakıp, "Madonna," dedi.

Gianna iç geçirdi ve bana baktı. "Bu... Ah..."

Sesimi çıkarmadım ve sadece ne söyleyeceğini görmek istediğim için kıvranmasına izin verdim. Fakat ne yazık ki arkamızdan gelen laubali bir ses sözünü kesti.

"Allister."

Gianna gerildi.

Elimi beline kaydırıp babasına döndüm.

İsminin tanıdık olduğunu belirtircesine, "Saul," dedim.

Gianna'ya bakmadım ama yüzümde hissettiğim ihanete uğramış bakış göğsümde tuhaf bir sıkışmaya neden oldu.

"Bugün burada olmanı beklemiyordum." Saul'un gözleri Gianna'nın belindeki elime kaydı. "Kızımla olmanı ise hiç beklemiyordum."

"İnsan senin yaşındaki bir adamın şimdiye kadar beklenmeyi beklemeyi öğreneceğini düşünür."

Gianna huzursuz bir nefes aldı.

Ucuz bir hakaretti ama yıllar içinde ucuzluğun en hızlı sonucu aldığını öğrenmiştim.

Bakışlarına karşılık veren Saul'un ifadesi değişmedi. Fa-

* (İt.) Meryem Ana. (ç.n.)

kat gözleri sonunda kızına kaydığında, sonraki sözlerini dış-
lerini hafifçe sıkarak söyledi. “Kutlamadan önce seninle evde
konuşmak istiyorum, Gianna.”

“Çok isterdim ama... Yemin ederim programımız o ka-
dar dolu ki yetişemiyorum bile.” Bana göz kırptı. “Sence za-
manımız olur mu, Christian?”

Gülümsemek istedim. Bu kadar iyi, küçük bir kurt oldu-
ğu için onu öpmek istedim. Bunun yerine sadece, “Bence
araya sıkıştırabiliriz,” dedim.

İfadesinden belirsizlik geçti.

Gianna’nın babasından da en az Antonio’dan hoşlandığım
kadar hoşlanıyordum. Kafalarına bir kurşun yemeleri benim
için bayram olurdu. Ancak Gianna onunla şimdi ilgilenmez-
se adam istediğini alana kadar onu rahat bırakmayacaktı.

“Babana birkaç dakika ayırabileceğini duyduğuma se-
vindim.” Saul’un gözlerinde ince bir tehdit belirdi. “Şimdilik
hoşça kal, *cara mia*.” Sesindeki sımsıkı dizginlenmiş zehri
de aldı ve koridorda ilerleyerek sırasına oturdu.

Gianna içten içe sarsılmıştı ama bunu iyi saklıyordu. Peki
ya öfkelerini? Pek iyi saklayamıyordu.

“Gianna...”

Beni orada öylece bıraktı.

Hakkımda en kötüsünü düşünmek için bu kadar hızlı
davranması beni ne kadar kızdırsa da öfkelenmesine izin
verdim çünkü şu anda ihtiyacı olan şey buydu.

Katolik töreni uzun ve biraz melodramlıydı. Gianna ya-
nımdaki sıraya oturduğundan beri bana tek kelime etme-
mişti. Tek bir şaka veya hakaret bile. Bu hoşuma gitmedi.

Babasının evine giderken sessiz kalıp pencereden dışarı

* (İt.) Canım benim. (ç.n.)

baktı. Bu iş bittiğinde, ona bir orgazm yaşatmadan önce iki saat boyunca benimle konuşması için zorlayacaktım.

Gianna'nın "Guccio" dediği, bir ergenden fazlası olmayan kuzenlerinden biri kapıyı açtı ve bizi babasının ofisine götürdü.

Guccio bakışlarımdan kaçındı. "Seninle yalnız konuşmak istiyor, Gianna."

"İyi," diye içini çekti Gianna.

Kapıya doğru bir adım attığında bileğini tuttum. "Oraya tek başına girmek zorunda değilsin."

"Sorun yok. İkinizin daha sonra iş konuşmak için bolca vakti olsun diye çabuk çıkmaya çalışacağım." Gözleri kızgınlıkla parladı.

Çenem kasıldı ama gitmesine izin verdim.

Kapıyı arkasından kapattı.

Guccio yumruğunu ovuşturarak ağırlığını diğer ayağına verdi. "Salonda bekleyebilirsiniz."

"Burada bekleyeceğim."

Yutkundu. "Salonu tercih ediyoruz."

Ona beni sinirlendirdiğini gösteren bir bakış gönderdim. "Tamam," diye mırıldandı ve uzaklaştı. Kapının yanında dururken içeridekilerin boğuk seslerini duyabiliyordum.

"Hızlısın Gianna," dedi Saul. "Kocan bir hafta önce öldü mi?"

Gianna, "Bir buçuk hafta önce," diye düzeltti.

"Bana ukalalık etme, kızım. Bugün beni aptal gibi göstermeye mi çalışıyordun?"

"Seni nasıl aptal gibi göstereceğime dair hiçbir fikrim yok."

“O elbise... Allister gibi bir adamla gelmek... Seni kahrolası bir sürtük gibi gösteriyor.”

Gianna acı bir ses çıkardı. “On yaşımda, pembe kilise elbisemi giyerken de senin için bir sürtüktüm. Bu kelime eskidi artık, baba. Biraz orijinal bir şey düşünemez misin?”

“New York’taki lüks hayatının seni şımarttığını görüyorum.” Birkaç kâğıt sesi geldi. “Önemli değil. Eminim yola getirilebilirsin. Hatırladığım kadarıyla her zaman çok kolay kırılabilir biri oldun. Söylesene, hâlâ karanlıktan korkuyormusun?”

Sessizlik.

Saul kıkırdadı. “Ben de böyle düşünmüştüm. Şu an... Bunu tartışmamıza gerek yok. Sence Allister seninle evlenir mi?”

Bu Gianna’yı eğlendirdi. “Hayır. Sanmıyorum.”

Sesi o kadar kendinden emin geliyordu ki onu şu dakika nikâh dairesine sürüklemek istememe neden oldu.

“Sen ne düşünüyorsun, Donny?” Saul, odada olduğunu tahmin ettiğim sağ koluna seslendi.

“Sanmıyorum patron.”

Saul, “O halde senin Chicago’ya geri dönmenin Allister’in umurunda olmayacağından eminim,” dedi. “Yerleştiğin zaman senin için bir evlilik ayarlarız. Artık çocuk sahibi olma zamanı geldi, Gianna. En iyi dönemlerin bitmek üzere.”

“Sesindeki içten endişeyi takdir etsem de hayır. Taşınmayacağım. Evlenmeyeceğim. Ve senin seçtiğin bir adamı da becermeyeceğim.”

Aferin kızıma.

Bir el masaya vurdu. “Lanet olsun, bu aileye karşı bir görevin var!”

“Görev?” diyerek homurdandı Gianna. “Sen benim için şimdiye kadar ne yaptın? Sekiz yaşındaki kızını hastalıklı arkadaşlarının birinden korumadığın kesin!”

Derin bir sessizlik çöktü.

O anda, Saul’un suçlamaya itiraz etmeyişinden olanları bilmediğini anladım. Ve hayatını kurtaran tek şey bu oldu.

“Seni giydirdim, besledim...”

“Temelde birini hayatta tutmak için yapılabileceklerin en azı oluyor bunlar. Anladık baba... *Olağanüstü* bir babaydın.”

“Seni nankör sürtük,” diye bağırdı babası.

Gianna’nın sesi duyguyla titriyordu. “Senin için üzülyorum biliyor musun? Anneme takıntılıydın ve o senden nefret ediyordu. Senden o kadar çok nefret ediyordu ki kaçmak için risk aldı. Tekrar, tekrar ve tekrar riske...”

Duvara çarpan bir sandalyenin sesiyle harekete geçtim ve kapıyı iterek açtım. Sesim doğal olmayan bir şekilde sakindi. “Hemen elini onun üzerinden çek.”

Saul, Gianna’nın yüzünü tutuyordu, parmakları yanaklarına batmıştı. Çenesi gerildi ama onu serbest bırakarak geri çekildi, sonra kolunu sıyırdı.

Gianna’ya bakmadım –bakamadım– çünkü teninde tek bir kırmızı iz olduğunu görürsem çıldırırdım.

“Dışarı çık, Gianna,” dedim.

Tereddüt etti.

“*Dışarı.*”

Gianna kapıya doğru yönelirken Donny, çıkmasına izin verip vermeyeceğini anlamak için Saul’a baktı. Saul zorla başını salladı. Donny kapıyı kapattı ve orada durdu.

Saul koltuğunda arkasına yaslandı, az önce kızına saldı-

rırken yakalanmamış gibi masasındaki bazı kâğıtları düzeltti. “Otur, Allister. Sohbet etmeyeli uzun zaman oldu.”

Bu adamla hayatımda bir kere bile sohbet etmemiştim. Ayrıca onunla hiç çalışmamıştım. Ben sadece Antonio aracılığıyla tanıştığı biriydim. Ve bir İtalyan’dan başka şey olmayan Antonio’yla çalışmayı kabul etmemin tek nedeni de karısına takıntılı olmamdı.

Ayakta kaldım. “Bunu senin için nasıl daha kısa ve tatlı hale getirebilirim bilmiyorum. Artık senin için Gianna diye biri yok.”

“Bunu onun üzerinde bir hakkın varmış gibi söylüyorsun, Allister. Unutma, onu bu kahrolası gezegene getiren benim.”

“Sen misin? Duyduğuma göre başka biri karını senden daha iyi becermiş.”

Yüzü kıpkırmızı oldu. “Beni kendine düşman etmek istemezsin.”

“Korkarım bunun için çok geç olabilir.”

Bakışlarımız adeta birbirini delip geçti.

“Kızımı mı istiyorsun? İyi, onu alabilirsin. Ama onu taticini becerirken bulduğunda gelip bana ağlama. Korkarım bu yönünü annesinden almış.”

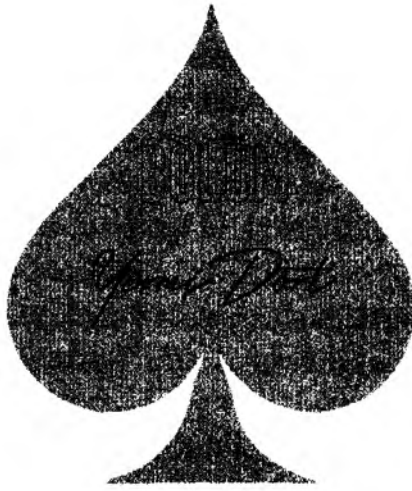
Bu olay adama o kadar koymuştu ki kokusundan bile belli oluyordu. Ama onda başka bir şey daha vardı: *suçluluk*. Patron yaşılanıyor ve vicdanı harekete geçiyordu. Nasıl özür dileyeceğini bilemeyecek kadar yoldan çıkmıştı ve bunun yerine kızını boğuyordu.

“Şansımı deneyeceğim.”

Kapıda dikilen sağ kolunun yanından geçerken 45’liğimi çıkarıp onu kolundan vurdum. Kurşun tek bir *pat* sesiyle duvarlardan sekti. Adam acıyla tısladı ve duvardan aşağı kaydı.

Saul'un çenesi gergindi ama sadece tek kaşını kaldırdı.

“Bu, Gianna’ya dokunduğun içindi.” Silahımı yerine koyup kapıyı açtım. “Bana ait olan bir şeye her dokunduğunda, sana ait bir şeyi mahvederim.”

Gianna

HAVAYI KESEN PAT SESİ, kalbime bir parça buz gibi saplandı.

Christian volta attığım oturma odasına adımını atar atmaz içime bir ferahlık çöktü ve nefesim kesildi.

Nabzım hızlandı.

Gözlerim yandı.

Öfke, *rahatlama*, bu çarpık ailenin bir araya gelişinin yarattığı korku... Hepsi içimde patlayıverdi. Christian'a doğru yürüyüp onu ittim. Bir santim bile kıpırdamadı ve bu beni daha da sinirlendirdi. Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü.

"Babamla çalışıyorsun!" diye suçladım.

"Babanla hiç çalışmadım."

İçimden acı bir ses kaçtı ve ona inanmadığımı açıkça ortaya koydu.

Çenesinde bir kas seğirdi. “Yalnızca Antonio’yla çalıştım. Bildiğin üzere, ikisi de aynı çevreden.”

Söylediği fazlasıyla mantıklıydı. Hemen sonuca varmıştım çünkü erkeklerden her zaman en kötüsünü beklerdim. Ama sadece bu değildi. Onun en kötüsünü yapabileceğine inanmak *istemiştim*. Çünkü bana kontrolden çıkıyormuşum gibi hissettiriyordu... sanki her elini üzerime koyduğunda o cankurtaran salı parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Bu duygulardan nefret ediyordum.

Minnet. Belirsizlik. *Rahatlama*.

Çünkü eninde sonunda onların içinde boğulacaktım.

Ve Christian beni kurtarmayacaktı.

Öfke tüm gücüyle geri geldi, damarlarımı ve gözlerimin arkasını yaktı.

“Yalancı,” diye bağırdım ve sonra tekrar ittim. Onu incitmek istedim. O silah sesi havayı kestiğinde hissettiklerimi ona hissettirmek istedim.

Beni kendine çekene kadar göğsüne vurdum. Bileklerimi bir eliyle arkamdan kelepçe gibi kavradı. Mücadele ettim ama vücut sıcaklığı beni ısıtırken kaslarıma bir anda bir yorgunluk çöktü.

“Nefes al,” diye emretti.

Derin bir nefes aldım.

“Şimdi ver.”

Ona yaslandım, derin nefesler alıp verirken yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülüyordu. Bu adamın önünde *tekrar* ağladığım için kendimden nefret etmek istiyordum ama ona

yaslanmanın ne kadar iyi, ne kadar *doğru* hissettirdiği dışın-
da hiçbir şeye odaklanamıyordum.

“Bir silah sesi duydum,” dedim, *rahatlamam* sesimden
belli oluyordu.

Dört basit kelime kalbimi kesmiş ve bunu ona göstermişti.

Kalbim kanıyor, kanları ayaklarının dibine damlıyordu.

Çenemi tutarak bakışlarımı kendine çevirdi. Yüzü yakın
ve yaşlı gözlerimden dolayı bulanıktı.

“Benden nefret ettiğini sanıyordum, *malyshka*.”

Dudaklarına doğru, “Ediyorum,” diye soludum. Fakat se-
sim inandırıcı olamayacak kadar çığ ve çaresizdi.

Tam dudaklarını benimkilere bastıracağını düşünürken
uzaklaştı. Onun yokluğunu tenimin altında soğuk bir hava
akımı gibi hissederek huzursuz bir nefes aldım.

Sesi mesafeliydi. “Gitmeliyiz.”

“Bekle,” dedim. “Annemin yemek kitapları. Onlara ihti-
yacım var.”

“Çabuk ol. Kimsenin bizden kahve içmeye kalmamızı is-
teyeceğini sanmıyorum,” dedi kuru bir sesle.

Ben çıktıktan sonra babamın ofisinde neler olduğunu me-
rak ediyordum –özellikle de o silah sesinin nedenini– ama
şu anda onu sorgulayacak enerjiyi kendimde bulamadım.

Guccio, onu mutfak adasında sandviç yerken bulduğu-
muzda ayağa fırladı. Ben annemin kitaplarını sakladığı mik-
rodalga fırının üstündeki dolapları ararken gözleri kocaman
açılmış halde beni izledi. Babamı, annemin eşyalarından
kurtulmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Annemi ra-
hatsız edici, baskıcı bir şekilde sevmiştir.

Bir şey bulamayınca, onu son gördüğümde henüz yedi

yaşında olan kuzenime döndüm. “Annemin yemek kitapları nerede?”

Kaşlarını çattı. “Senin almandan memnun olmaya...”

“Kitaplar. Nerede. Dedi.” Christian’ın ses tonu sabırsızdı.

Guccio yutkundu, sonra bir nefes verdi. “Üst kattaki misafir odasında.” Ardından, yenik bir şekilde sandalyesine çöktü.

On dakika sonra, kaldırımında bekleyen arabaya doğru giderken ikimiz de tozlu bir yemek kitabı kutusu taşıyorduk. Uçak pistine giderken pencereden dışarı baktım. Oturma odasındaki o an, bir yapıştırıcı gibi bulaşıcı ve çıkarılması zor şekilde aramızda duruyordu.

Görünüşe göre, bu kadar uzun bir bekârlık döneminden sonra davranış ve *duygular* kısmını nasıl dengeleyeceğimi çözememiştim. Bunun temel bir cinsel bağlanma olduğunu düşünüyordum. Stockholm sendromu gibi. Bu sorunun tek bir gerçek çözümü vardı: Onunla yatmayı bırakmam gerekiyordu.

İşte. Bu kadar basitti. Sorun çözülmüştü.

Fakat Christian Allister ile ilgili hiçbir şeyin basit olmadığını bilmeliydim.

Eve bu kadar erken uçmamızı beklemiyordum ama randevuya çıktığım kişi akrabalarımın birini gelişigüzel bir şekilde vurduktan sonra, kutlamayı es geçmenin en iyisi olduğuna karar vermiştim.

Bunca yıldan sonra babama karşı durduğum için omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Ve biliyordum ki Christian yakınımda olmasaydı bunu yapacak cesareti asla bulamazdım.

Allister kalkış için kanepeye yayılmışken ben de karşısındaki koltuğa oturdum. Son bir saattir mesafeliydi ama şimdi onunla ilgili hiçbir şey ilgisiz gelmiyordu.

Bakışları, elbisemdeki yırtmaçtan görünen çıplak uyluğu mu takip ederken tenimi ateş gibi yaladı. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama vücudum yine de tepki veriyordu. Nefesim yavaşladı. Göğüslerim dikleşti.

Uçak havalanır havalanmaz sert sözlerini bacaklarımın arasında hissettim.

“Buraya gel.”

Vücudumdan aşağı bir kıvılcım yayıldı.

Başımı iki yana salladım.

Sadece bana bakışıyla bile tahrik olmuşum. Bana dokunursa inat etmeyi sürdürme şansım yoktu.

“Kadınlar bana hayır demez, *malyshka*.” Sesi hafif karanlık ve miskindi. “Her zaman yapmalarını söylediğim şeyi yaparlar. Aklıma gelen her şeyi. Yine de hiçbiri, senin içinde olmak kadar tatmin edici hissettirmedii.”

Göğsümden bir kıskançlık dalgası yükseldi ama ağzından çıkan her aptal kelimeyle, vücudumun diğer kafası karışık kısımları daha da alevlendi. Şimdiden pes etmek istiyordum ve uçuşa geçeli daha beş dakika olmuştu. Bir sınır çizerek kendimi olduğum yerde tutacağımı bildiğim tek bir şey vardı.

Meydan okurcasına tek kaşımı kaldırdım. “Gömleğini çıkar.”

Bana karşılık veren bakışları kısıldı. Çenesi düşünceli bir şekilde seğirdi ve sonra söylediği şey kalbimi sakinleştirdi.

“Gel kendin çıkar.”

Baştan çıkarıcı teklif yakama yapışıp beni kuvvetle çekti.

Bu dürtüyle üç saniye boyunca savaşılabildim. Çünkü kimi kandırıyordum ki?

Savaş daha başlamadan bitmişti.

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Bacaklarının arasında durup ona üstten baktım, yine de avantajım varmış gibi hissetmiyordum.

“Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim.”

Elleri kalçalarımın yukarı kaydını ve beni yakınına çekerek kucığına oturttu. Temasla birlikte içimden memnuniyet dolu bir nefes kaçtı.

Yüzünü boynuma bastırarak, “Seni misyoner pozisyonda becermeme izin vererek bana teşekkür edebilirsin,” dedi.

Aman Tanrım.

“Bu senin favorin, değil mi *malyshka*?” Kulağımanın arkasındaki çukuru ısırduğunda inledim. Dudakları boğazımdan aşağı kaydını. “Muhtemelen seninle sevişirken bir yandan da seni öpmemi istiyorsun.”

Evet.

Elimi tuttu ve ereksiyonuna bastırıldı. Boynumu öptüğünde kanım kaynamaya başladı. Pantolonunun üzerinden uzunluğunu ovuşturdum.

“Elbiseni çıkar.”

Daha ne yaptığını anlamadan elbisemin fermuarı açılıp belime kadar inmişti. Geri çekilip ona baktım. “Dikkatimi dağıttın.”

Kıkırdadı. Bu o kadar derin ve seksi bir sesteki öfkeme tutunamadım bile.

“Öyle olsun.” Elini çenesinde gezdirdi ve kollarını kanepe arkasına koydu. “Başla bakalım, Gianna.”

Yutkundum. Aniden bir erkeğin gömleğini çıkarmaktan çok daha büyük bir işe başlamak üzere olduğumu hissettim. En alttan başladım. Her çözdüğüm düğmeyle bir başyapıt ortaya çıkaracağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Büyüleyici olmasa da biraz kabataslak bir başyapıttı.

Gövdesi, siyah beyaz dövmelerle kaplıydı. Madonna ve Çocuk* dövmesinden köprücük kemiğini bir omzundan diğer omzuna kadar kaplayan bir hançere kadar birçok dövmesi vardı. Göğsünün bir tarafında haç, diğerinde bir gül. Yan tarafında kubbeli bir kilise. Sağ kolunda bir deniz feneri.

Yuvasını belli eden şey, bileklerinden birinin üzerindeki kelepçeydi.

Hapse girmişti.

Bir *Rus* hapishanesine.

Parmaklarımı omzunun üzerindeki ABD dolarlarının üzerinde gezdirdim ve bu dövmeyi yaptırırken sonunda burada, on bin metre yükseklikte, Birleşik Devletler hükümetine ait bir uçakta olacağını bilip bilmediğini merak ettim.

Elimi karın kaslarında gezdirdiğimde kasları gerildi.

“Bana ne anlama geldiklerini söyleyecek misin?” diye sordum.

“Hayır.” Sert bir hayırdı.

Parmaklarımı bedeninde gezdirdim. Bu dövmelere sahip kişilerin bazen onları kazanmak için korkunç şeyler yaptığını biliyordum. Yine de bir şekilde, her bir dövmesi beni büyüledi. Belki de onun kilise korosu üyesi bir çocuk olmaktan çok uzak olduğunu bildiğim içindi.

“Bana birinin ne anlama geldiğini söyle.”

“Olmaz.”

* Meryem Ana ve kucağındaki Bebek İsa'nın resmedilmelerine verilen addır. (ç.n.)

Ona dokunmayı bırakamıyordum. Sadece gördüğüm en seksi adam değildi, aynı zamanda en büyüleyici adamdı. Dışarıdan soğukkanlı bir profesyoneldi ama yüzeyin altında kirli oyunlar oynayan bir suçluydu.

Elimi bileğindeki kelepçe dövmesine sardım. “Bu. Bunun ne anlama geldiğini söyle, ben de bana istediğin her şeyi yapmana izin vereyim.”

“İstediğim her şey güçlü bir laf.”

Bunu hafifçe tehditkâr bir şekilde söylemesi içimi ürpertti.

“Farkındayım.”

“Gönlünü hoş edeceğim ama sadece inişimize iki saat kaldığı ve bu süreyi seni becererek geçirmeyi tercih ettiğim için. Sana *açıldığım* için değil. Anlaşıldı mı?”

Göt.

İç çektim. “Ben de tam evlilik teklifine yaklaştığımızı düşünüyordum.”

“Beş yıllık hapis cezasını simgeliyor.”

Beş yıl?

Çok fazla sorum vardı ama onları kendime sakladım. Benimle paylaştığı şeyleri büyük bir olay haline getirirsem daha fazlasını söylememe konusunda onu iyice kararlı hale getireceğimi biliyordum.

Kafamda hızlı bir hesaplama yaptım. Bu adamı sekiz yıldır tanıyordum. Şimdi sahip olduğu konumu elinde tutacak kadar önemli bir itibar kazanması, tanışmamızdan önce yıllarını almıştı herhalde. Kaç yaşındaydı, otuz üç mü? Hapse girdiğinde genç olmalıydı. Belki de ergenlik döneminde?

Tanrım, Rusya barbar bir yerdi.

Bir parmağımı yanağında gezdirdim. Hapishanede bu

yüzle neler yaşadığını düşünmek beni dehşete düşürdü. Bir kez daha düşüncelerimi okudu.

Bileğimi mengene gibi kavradı. Sesi sertti. “Senin merhametine ihtiyacım yok. Ben hapishanede ayaklarımın üzerinde durabildim. On dört yaşında çoğu adamdan daha iriydim. Ayrıca daha *soğuk*. Onun sayesinde...” Sözüünü kesti.

Kimin sayesinde?

Dikkatim bir şeye takıldı. Bakışlarımı beni tutan eline, bileğindeki lastik tokaya indirdim.

“Bu ne...” Ne olduğunu anladığım an sesim kısıldı. Sadece kendimi bildim bileli aynı siyah, lastik saç tokasını taktığım için anlayabildim. Üç yıl önce, ben yatağında çıplakken saç tokasını cebine koyduğunu hatırlayınca kalp atışlarım hızlandı.

Bu sürpriz beni o kadar çok etkiledi ki saldırıya geçtim.

Sanki benden önemli bir şey çalmış gibi, “Bu benim,” diye suçladım onu. Geri almak ister gibi uzandım ama o bileğimi de kavrayarak beni durdurdu.

“Artık benim.”

Onu üç yıl boyunca saklamış ve bileğine mi takmıştı? Bu biraz rahatsız edici mi yoksa... *seksi* mi çözemedim.

“İyi,” diyerek iç çektim ve umurumda değilmiş gibi yaptım. “Sende kalabilir.” Sonra eğildim ve yüzümdeki çelişkili düşünceleri okuyamadan onu öptüm.

“Senden izin istemedim.” Dudağını ısırıldı.

Öpücük, sıcak bir dil kaymasıyla daha da derinleşti. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dolaşıyordu ve nefesim kesiliyordu ama bir şekilde onunla uğraşma azmini buldum. Dudaklarına karşı gülümsedim ve “Bunu takman çok tatlı,” demek için geri çekildim.

Popama canımı yakacak kadar sert bir şaplak attı.

“Neredeyse...” Kulağımın arkasındaki hassas noktayı emerken nefesim kesildi. “... *romantik*.”

Aynı anda hem karanlık hem de eğlenceli bir ses çıkardı. “Seninle güzel ve yavaşça ilgilenecektim, *malyshka*.” Dudakları boynumda gezindi, sesi bir gürlemeden başka bir şey değildi. “Ama şimdi sana çılglık attıracağım.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Beni arkadaki bir yatak odasına taşıdı, yatağa bıraktı, kemerini çözdü ve üzerinde hiçbir şey kalmayana dek soyundu. Kıyafetlerini düzgün bir şekilde sandalyenin arkasına astı. Oysa benimkiler yerde bir yığın olurdu. Bu adamla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama hareketlerini yarı kapalı gözlerle izlerken tenim onu hissetmek için beklentiyle titriyordu.

Bir bacağımlı kaldırıp topuğumu çıplak karnına dayadım. Ayak bileğimin etrafındaki kayışı çözdü ve stilettoyu yere koydu. Fakat diğer ayakkabıya geçmeden önce ayağımın üstünü öptü. Oranın erojen bir bölge olup olmadığını bilmiyordum ama vücudum sanki öyleymiş gibi canlandı.

Vücudu benimkinin üzerine geldi ve teninin benimkiyle teması ilk kez boğazımdan alçak bir inilti çıkmasına yol açtı. Beni nazikçe öperken bedenini bir ürperti ele geçirdi. Elbise hâlâ kalçalarımın dolanmış bir haldeydi ve kendini içime itmeden önce sadece iç çamaşırlarımı kenara çekti. Nefesimi tuttum, tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve onu daha derinime almak için sırtımı kamburlaştırdım.

Sevişirken çok ciddi ve yoğun, gizlice sevdiği bir işi yapıyormuş gibiydi. Fakat arada bir, tatlı ve seksi bir şey ya-

pıyordu. Sanki orada yatıp onu içime almamı takdir ettiğini gösteriyormuş gibi boğazından memnuniyet dolu bir ses çıkıyordu. İçime yavaş ve derin bir şekilde kayarken boynuma doğru hırıltılı bir sesle, “Benim için yaratılmışsın,” diyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni bayılacağım kadar sert bir şekilde becerirken bile yumuşak bir şekilde tenimi okşuyordu.

Bir ara elbisemin geri kalanı da üzerimden çıkıvermişti ve Christian ellerimin her birini başımın yanlarında tutarak beni arkadan becerirken yüzüstü yatmıştım.

Hareketlerini durdurup derin nefesler alırken dudaklarını enseme sürttü. “İçine boşalmak istiyorum, *malyshka*.”

Bedenim *EVET* diye çığlık atarken mantığımı itiraz edencesine inledi.

Reglim son seks yapışımızdan sonraki gün başlamış ve daha iki gün önce bitmişti. Yani istatistiksel olarak konuşursak oldukça güvenliydi. Yine de yaptığımız şey en başından riskliydi; başka kadınlarla yatıp yatmadığına bile güvenemiyordum.

Ancak şu an öyle derin, öyle yoğun bir yere vuruyordu ki bu, beni daha önce hiç yaşamadığım bir noktaya getiriyor ve gözlerimi yaşartıyordu. Beni aşağıda tutan bedeninin ağırlığı, kanıma saf bir zevk veriyordu. Bir de yüreğimde aynı anda hissettiğim şu hafiflik ve ağırlık vardı.

Çok fazlaydı.

Orgazmın eşiğine doğru yuvarlanırken içimdeki tüm mantık duygusunu kaybettim.

Birden bunu yapmasını istedim. Yapmasına ihtiyacım vardı. Bunun için *yalvarabilirdim*.

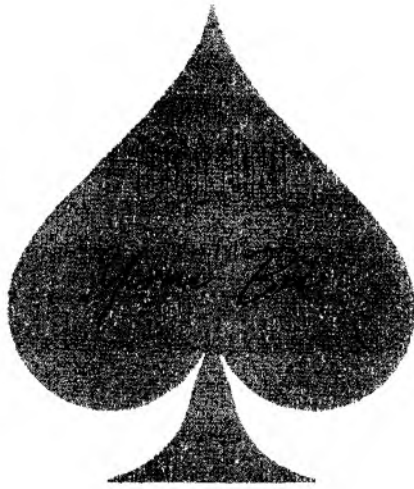
Yalvardım da. “İçime boşal.”

Yüzünü boynuma bastırdı ve zevkle gürlledi.

Eşikten aşağı düşmek için ihtiyacım olan tek şey bu sesti.

Son birkaç yılda bazı duyguları unutmuş olabilirdim ama bunun ne olduğunu biliyordum.

Mutluluk.

Gianna

ARTIK SADECE BAŞKA BİR üçüncü sefer olmuşum.
Ben bunu biliyordum.

O da biliyordu.

Muhtemelen kahrolası hostes bile biliyordu.

Yatağın ayakucunda oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Pişmanmış gibi gelmiyordu, sadece çok ama çok düşünceliydi. İhtiyatlıydı. Dünya hâkimiyeti planlarının böyle yapıldığını hayal ediyordum.

İç çektim ve bir kedi gibi esnedim. “Tanrım, açlıktan ölüyorum.”

“Açlığın ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.” Sözcükleri, sanki bunu söylediğinin farkında bile değilmiş gibi yumuşak ve dalgın bir şekilde çıkmıştı.

Bir an afalladım.

Çünkü artık bu adamın hayatının bir noktasında aç kaldığını biliyordum.

Üzerinde fazla durmadım, yoksa sorular konfeti gibi ağzımdan fırlayacaktı ve ikimiz de onun *açılma* konusunda ne hissettiğini biliyorduk.

Ben gömleğini alıp üzerime geçirirken Christian hâlâ düşünceler âlemindeydi. Düğmeleri ilikleyerek kapıya doğru yürüdüm. Yanından geçerken bileğimi tuttu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Fıstık bulmaya gidiyorum. Büro’nun çalışkan adamının parasıyla savurganlık yapıp biraz da çikolata alacağım.”

Bacaklarının arasında durana dek beni yanına çekti. “On dakika önce indik.”

“Öyle mi?” Kaşlarımı çattım. “Bunu nasıl kaçırdım?”

Gözlerinde seksi bir şey oynadı. “Tanrı’ya seslenmekle çok meşguldün.”

Keşke bunu yapmasaydım ama kendime engel olamadım. Kızardım.

Başparmağını yanağımda gezdirdiğinde yüreğim sıcacık olup adeta eridi.

“Benden nefret ettiğini söyle, *malyshka*.”

Bunu çok derin ve şiddetli bir şekilde söylemesi damarlarımdaki kanın akışını yavaşlattı. Bana vücudunun benimki üzerindeki ağırlığını hatırlatmıştı. Beni tutan ellerini...

İstedliğini söylemeye çalıştım. Gerçekten denedim. Ancak kafamı karıştırırsa da bu kelimeleri fiziksel olarak dudaklarımın arasından çıkaramadım. Bunun yerine ondan uzaklaştım ve iki ayağım bir pabuca girdi.

“Bu çok saçma.”

“Benden nefret etmiyorsun,” dedi alçak sesle, teslim olarak. “Ama bu iş bittiğinde edebilirsin.”

“Bu iş?”

“Biz.”

Déjàvu hissi, sıcak ve elektrikli bir şeyle birlikte omurgamdan aşağı indi.

Kalbim içimde savaşıyan duygulara ayak uydurmak için çırpınırken gözlerinde sarsıcı bir inançla beni izliyordu. Aklimın gölgelerinden en son çıkan, en aşına olduğum duygu savaşı kazandı. *Panik*. Hayatımın son sekiz yılında iki istemediğim evliliğe sıkışıp kalmıştım. Herhangi bir bağlılık fikri, ciğerlerimi sıkıca saran bir yumruk gibiydi. Elimden geldiğince maskeleyemeye çalıştım ama her şeyi yüzümden okuduğunu biliyordum.

Çenesi kasıldı, gözlerinin üzerine bir kepenk indi. “Seksten bahsediyorum, Gianna.”

Ah.

“Yani sadece seks mi demek istiyorsun?”

Başıyla onayladı ve bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Geçici olacak. Ben Seattle’a dönene kadar.”

Ah.

Ciğerlerimi saran yumruk gevşedi ama sözleri geride bir acı bırakmıştı. Nedense, bakışlarını başka yöne çevirmeden önce içlerinde gördüğüm parıltıdan hissettiğim... Doğruyu söylemediği idi. İçgüdülerim bana yalan söylediğini düşünüyordu ama ne hakkında olduğundan emin değildim. Benden etkilendiğini biliyordum, beni cinsel anlamda istediğini biliyordum... Belki benimle tartışmaktan bile hoşlanıyordu

ama benimle *cidden* ilgilendiğine inanmak çok zordu. Ben darmadağınıktım. O ise son derece kuralcıydı.

“Aleksandra ile bir ilişkin yok mu?” Tanrı aşkına, az önce içime boşalması için yalvarmıştım. Bunun beni yuva yıkan biri gibi gösterdiğini fark ettim ama aslında, bundan çok daha derin sorunlarım vardı.

“Yok.”

“Onunla yatıyor musun?”

“Onunla hiç yatmadım.”

İçime tsunami gibi çarpan rahatlama dalgası beni biraz tedirgin etmişti.

Benimle *dört* kez mi yatmak istiyordu? Kendimi özel mi hissetmeliydim yoksa korkmalı mıydım bilmiyordum. İkisinin karışımı bir hisse doğru kaydım.

Düşünürken dudağımı ısırdım.

Kendime onunla yatmayı bırakmam gerektiğini söylememiş miydim? Neden bunu düşünüyordum ki? Aklım karma-karışık olmuştu ama bedenim çoktan karar vermişti. Bana yaşattığı iki yoğun orgazmın verdiği hazla hâlâ titriyordum.

“Seni çok iyi hissettireceğim, *malyshka*.”

Boğazımdan eziyet dolu bir inilti çıktı ama aklımın arkasında karıncalanan bir uyarı hissinden kurtulamadım. Bu neden bir tuzak gibi hissettiriyordu?

“Bilemiyorum...”

“Ben bir sorun göremiyorum.” Gözleri meydan okurcasına parladı. “Tabii bana âşık olacağını düşünmüyorsan.”

Uff.

Şimdi beni köşeye sıkıştırmıştı.

Ya ona âşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu iti-

raf etmem ya da New York'ta kaldığı süre boyunca beni be-
cermesine izin vermem gerekecekti.

Ne acımasız bir piçti!

Belki de ihtiyacım olan buydu. Seksten vazgeçmek iste-
miyordum ama aynı zamanda Christian'ın yerini dolduracak
başka bir erkek aramak zorunda kalmak da istemiyordum.
İçimden kendime güldüm. Sanki bu mümkündü de! Onun
beni kullandığı gibi ben de onu kullanabilirdim, değil mi?

Gömleğinin ucuyla oynadım. "Elbette bazı şartlarım ola-
cak."

"Elbette."

Önünde bir ileri bir geri yürürken onları sıraladım.

"Ben bir seks kölesi değilim. Diğer kadınlarından bekle-
diğin gibi parmaklarını şıklattığında dizlerimin üstüne çök-
mem."

Eğlendi. "Bu benim için bırakması zor bir alışkanlık ola-
cak ama üzerinde çalışacağım."

"Benim esprili ve heyecan verici olduğumu düşündüğü-
nü, benimle vakit geçirmeyi sevdiğini biliyorum ama ben
meşgul bir kadınıyım. Kişisel alanıma saygı duymak zorun-
dasın."

Sesi duygusuzdu. "Havuz kenarında işe yaramaz roman-
lar okuyorsun ve zamanının geri kalanını Barneys'de* geçirir-
yorsun."

Ona aldırış etmedim ve bir sonraki şartı o kadar ciddi bir
şekilde söyledim ki bu, onu gülümsetti. "Beni ne zaman is-
tersem öpmek zorundasın."

"Oldu bil."

"Prezervatif, Christian. Nasıl takıldığını öğrenmelisin."

* Lüks bir mağaza zinciri. (ç.n.)

“İyi.”

Gözlerim kısıldı çünkü buna çok kolay teslim olmuştu.

“Başka bir şey?”

“Ne tür fantezilere meraklısın bilmiyorum ama benim için bazı net hayırlar var.” Resmen bir sapıktım çünkü parmaklarımla hoşlanmadığım şeyleri sayarken pek bir şey düşünemedim. “Ağız topları gibi şeylerin bağlanması... Gıdıklama: Kesinlikle net bir hayır. Ve bir de arka girişi kullanmamayı tercih ederim.”

Ayağa kalktı ve bakışlarıyla buluşmamı sağladı. “Bu kadar mı?”

“Sanırım,” diyerek tereddütle yanıtladım. Gözlerindeki ifadeden hoşlanmamıştım.

“İlk ikisi tamam ama sonuncusu olmaz.” Gömleğimi tutup beni kendine çekti ve sonraki kelimeleri dudaklarını kulağıma bastırarak söyledi. “Diğer tüm adamlar için vücudunun her zerresini mahvedeceğim, *malyshka* ve işim bittiğinde bana teşekkür edeceksin.”

Şeytanla anlaşma yapıyordum.

Ve kendimi kurtarmak için istek bile duymuyordum.

Chicago'dan döndükten sonraki sabah, yogaya gitmeden önce kapı kilidimle mücadele ediyordum. Christian aynı anda dairesinden çıktı. Bakışlarımız buluştu. Zaman ağır çekimde akmaya başladı ve tenime bir ısı dalgası gibi dokundu. Sıcaklanmış, heyecanlanmış ve nefessiz kalmıştım. Genelde bu gibi zamanlarda esprili bir şeyler söyledim ama şimdi kendimi... *Utangaç* mı hissediyordum?

Dün akşam eve geldikten sonra beni kapıma dayayarak becermişti. Ateşli, hızlı ve sert bir şekilde. Ardından beni öpmüştü; o kadar uzun süre öpmüştü ki beynim lapa olmuş, bacaklarım jöleye dönmüş ve kalbim yanmaya başlamıştı. Sonra beni gülünç bir süre boyunca nefessiz ve onu düşünür halde bırakarak gitmişti.

Şimdiyse sadece küçük bir göz teması yüzünden tenim yanmaya başlıyor ve söyleyebileceğim tüm ekstra-özel şeyler boğazıma takılıyordu.

Bana neler oluyordu?

Sanki kimsenin karşılaşmak istemediği sinir bozucu komşuyumşum gibi tek kelime etmeden beni orada öylece bıraktığında rahatlamış bir şekilde nefes verdim.

Kalsaydı ne derdim, bilemiyordum.

İçimde ağır, dengesiz ve tüketen bir his vardı.

Paniğe çok benziyordu.

Sonraki beş günde, gündüzlerimi bacaklarımı tıraş ederek, reklamları izleyerek, ayak tırnaklarımı boyayarak geçirdim. Yani akşam dokuzaya kadar meşgul olmak için ne gerekiyorsa yaptım. Çünkü Christian o saatte geliyordu. Gün içinde beni koridorda gördüğünde görmezden geliyor ama güneş battıktan sonra sanki gezegende kalan tek kadın benmişim gibi davranıyordu.

Christian'ın bir rutini vardı.

Ve o rutini izlemeye takıntılı hale gelmiştim.

Saatini çıkararak başlıyordu. Kopçasını açıyor ve şifonyerime yerleştiriyordu. Ardından kol düğmeleri çıkıyordu. Onları Rolex'inin yanına, yaklaşık üç santim sağına koyuyordu. En sevdiğim kravatıydı, gözleri üzerimdeyken düğümü çözüp boynundan çıkarıyordu.

Ardından gömleğinin düğmelerine geçiyor; önce kollarını, en son yakasını açıyordu. Düzgünce sardığı kemerini çözerken gömleğini üzerinde açık bırakıyordu. Aslında ihtiyacım olan tek ön sevişme buydu. Ardından ayakkabıları çıkıyor, yan yana düzgün bir şekilde koyuluyordu. Sonra soyunup kıyafetlerini divanımın arkasına yerleştiriyordu.

Sadece bir hafta önce bunun için onunla dalga geçerdim. Fakat artık o kadar seksi buluyordum ki izlemek için yatağımın kenarına oturuyordum.

Bu seks olayını tersten yapıyorduk.

Hiç öpüşerek başlamıyordu.

Ama hep öpüşerek bitiyordu.

Üzerini çıkardıktan sonra yanına gidiyordum. Ben göğsünden midesine ve sonra daha aşağı doğru öpücükler kondurarak bir yol izlerken bir eliyle saçımı tutuyordu. Sonra onu ağzıma alıyordum.

Onun için sadece başka bir gönüllüydüm.

Ama her zaman karşılığını veriyordu.

Onu bir tıslama ya da kaba bir Rusça kelime çıkaracağı noktaya getirdiğimde, saçımı tutan eli ağzımı aletinden uzaklaştırıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Sonra beni yatağıma doğru geri geri yürütüyordu.

Sırtım çarşafıya değdiğinde beklenti midemde sıcak bir tel gibi kıvrılıyordu. Her zaman onun için giydiğim küçük ya da dantelli iç çamaşırını yavaşça çıkararak başlıyordu. Sonra yüzünü sıkıca tuttuğu bacaklarımın arasına bastırıyordu. Bu her zaman istediği bir şeymiş ve birinin onu almasından korkuyormuş gibi... Ben tırnaklarımı kollarına geçirip titreyerek boşalana dek durmuyordu.

İlk gece prezervatif taktı ama sonraki gece beni o kadar ateşli ve çaresiz bir hale getirdi ki onu içimde çıplak hissetmek için, “Sadece başını sok,” diye yalvardım. Başına birkaç santim daha eklendi ve sonra bir baktım ki düzüşüyoruz.

Beni arkadan becermeyi seviyordu. Bazen ellerim ve dizlerimin üzerindeyken bazen de diz çökmüşken. Sırtım göğsüne yaslanmış oluyordu ve elleriyle memelerimi tutuyordu. Nasıl olursa olsun seviyordum ama haklıydı, favorim misyonerdi. Kollarının yanımda yatağa dayanmasına, içime her girdiğinde karın kaslarının gerilmesine ve gözlerindeki yoğunluğun benimkileri yakmasına bayılıyordum.

Azıcık sorumlu olmaya çalışarak tekrar içime boşalması için ona yalvarmadım. Her seferinde vücudumun yeni bir bölümüne boşaldı. Ve sonra bir an için birbirimizin tenine karşı derin nefesler alarak durduk. Hâlâ nefes nefeseyken beni kısa ve tatlı bir şekilde öpüyor, ardından beni banyoya çekip duşa sokuyordu.

Önce vücudumdaki meniye, sonra saçımı yıkıyordu. Hayatımda saçımı hiç bu kadar şampuanlamamıştım. Kuaförüm beni öldürecekti ama bu adam ellerini bir kez onun saçlarına koysaydı beni kesinlikle anlardı.

İşi bittiğinde suyun altında beni öpüyordu. Ta ki ben nefes nefese ve beni tekrar becermesi için ona yalvarır hale gelene kadar.

Fakat asla tekrar yapmıyordu.

Yapmak istediğini biliyordum. Sertleşiyor, elimi uzunluğuna doladığımda ıstırap dolu bir ses çıkarıyordu ama sadece öpücüğü yavaşlatıp benden uzaklaşıyordu.

Bir telefon gelmesini seviyordum çünkü biri aradığında

daha uzun kalıyordu. Odamdaki divana oturup Rusça konuşurken saçlarımı taramamı, cildime losyon sürmemi ve pes edip üzerimden çıkarması için sinsice can attığım şeyler giymemi izliyordu. Bakışlarının sıcaklığı her hareketimi takip ederek tenimi hassas ve aşırı duyarlı hale getiriyordu. Konuşmasını bitirir bitirmez gidiyordu. Oysa ben dönmesi için çoktan sabırsız bir halde oluyordum.

Antonio'dan beri kişisel alanımda bir erkek olmamıştı ve o zaman bile Antonio asla saçımı yıkamamış, Christian'ın yarısı kadar bana oral seks yapmamış ya da gözlerinde beni yakan bir bakışla beni izlememişti.

Buna alışabilirdim.

Ve bu beni korkutuyordu.

Perşembe sabahı yogada Val, görüştüğü yeni adam hakkında gevezelik ediyordu. Eğitimci, konuştuğumuz için iki kez bizi kovmakla tehdit etmişti ve biz üçüncüsü için kaşınıyorduk. Kendimi savunacak olursam, Christian'lı rüyalar âleminde sıkışıp kaldığım için sohbete pek dahil değildim.

Dün gece saçımı şampuanlarken ona tuhaf bir saç fetişi olup olmadığını sormuştum. Cevabı, "Sadece senin saçların için var," olmuştu.

Nefesim kesilirken, "Neden?" diye sormuştum.

"Saçlarını seviyorum, *malyska*. Düğünündeyken gördüğüm ilk parçan, başının arkasıydı. Sonra arkanı döndün ve tam benim olduğum yere baktın. Ama bana bakmıyordun. Aşkla parlayan o gözlerinle benden öteye, yeni kocana bakıyordun. Bana bakmasını istediğim ilk kadın başka bir adama bakmakla meşguldü. İşte o heriften o zaman nefret etmeye başladım ve ölmüş olsa bile hâlâ nefret ediyorum..." Sesi ha-

fif bir aksanla sertleşti. "...çünkü o senden öyle bir bakış aldı ama ben asla alamadım."

"Eee, şanslı adam kim?" Val'in sesi beni dünyaya geri döndürdü.

"Ne?"

"Ay, hadi ama! Sabahtan beri yüzünde orgazm sonrası ifadesi var."

Eğitmen bize bir bakış fırlattığında, "Şşş," diye fısıldadım.

"İyi. Söyleme." Bir bacağına diğerinin üzerine attı ve gövdesini gerdi. "Sanki ben sana her şeyimi anlatmıyorum. Gerçi galiba sana sonunda Christian'la seviştiğimi söylemeyi unuttum."

Kalbim durdu. Ve ona öldürücü bir bakış attım.

Sırıttı. "İşte *bu* sorumu cevapladı."

Oyuna gelmiştim. Yine de Val'in Christian'la yatması fikrinin beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ettiğini fark etmemi sağlamıştı.

"Tanrım, tam bir kaltaksın."

Kahkaha attı.

"Tamam, hanımlar dışarı! Burası bir meditasyon alanı ve siz her şeyin içine ettiniz."

Kahve dükkânına doğru bilinçsizce yürüdüm. *Onu* düşünmeye o kadar dalmıştım ki *yıllardır* aynı içeceği içmeme rağmen baristaya yanlış sipariş verdim. İşte o zaman hayatımı ne kadar karmaşıktırdığını anladım.

Beş gün.

Christian bağımlıları için bir destek grubu bulmam gerektiğini hissetmem sadece beş günümü almıştı. Başından beri bu *sadece seks* ilişkisi konusunda çekincelerim vardı ve

içgüdülerime güvenmeliydim. Tüm kontrol duygumu hızla kaybediyordum ve Christian'ın başka bir akılsız coşkulu takipçisi haline gelmeden önce bağı koparmam gerekiyordu.

O akşam, tam olarak ne söyleyeceğimi planlayarak ileri geri yürüdüm. Çünkü güçlü bir argümanım olmazsa her zaman olduğu gibi onun kazanacağını biliyordum. Fakat çalan kapımı açtığımda, söylemeyi planladığım tüm kelimeler bir kelebek çırpıntısı gibi kafamdan uçup gitti. Vücudumu eğitmiş olmalıydı, çünkü onu görmek bile tenimi beklentiyle canlandırıyordu.

Yutkundum.

Gözleri şüpheyle kısıldı. “İçeri girmeme izin ver, *malyska*.”

İlk planım bu olmasa da izin verdim. Her gece yaptığı gibi yatak odama yöneldi ve onu takip etmeden önce bir çözüm bulmak için derin bir nefes aldım. Yanına vardığımda çoktan saatini çıkarmıştı.

“Seks yapmayı bırakmalıyız,” diye mırıldandım.

Kol düğmeleriyle uğraşırken yüzüme bile bakmadı. “Olmaz.”

“*Olmaz* mı?”

“Aynen öyle.”

Yüzüm kızardı. “Öylece *olmaz* diyemezsin, Christian.”

“Bana bırakmamız için iyi bir neden söyle,” dedi gömleğinin düğmelerini açarken. Göbeğinin altından cinsel organının üstüne uzanan o aptal tüyleri ortaya çıkarmıştı.

“Öyle işte!” diye çıkıştım. “Tanrım, kıyafetlerini çıkarmayı keser misin?”

“Öyle işte yeterince iyi değil.”

“Tamam! Sana roman uzunluğunda bir nedenler listesi sayabilirim. Birincisi, büyük boy Karamel *mocham*...”

“Seni becermek için bütün gün bekledim, Gianna. Senden başka bir şey düşünemedim. Konuşman bitti mi artık?”

Gözlerindeki sıcaklık kan dolaşıma sızdı ve öfkemi bastırdı.

Yutkundum. “Seninle konuşmak, yemin ederim ki çimento duvarla konuşmak gibi.”

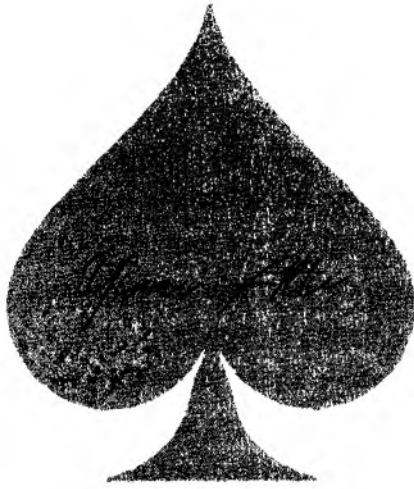
Başparmağını yanağımda gezdirdi. “*Tuğla duvar.*”

Artık üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu. Vücut sıcaklığı etrafımı sarıyor ve nefesimi kesiyordu.

“Bana hayır deme, *malyshka.*” Sesi derin ve neredeyse çaresizdi, sanki onu reddedersem ne yapacağını bilemez bir hale gelecekti.

Direndiğimi söyleyebilmeyi dilerdim.

Ama beni öper öpmez ve dudaklarıma karşı beni misyoner pozisyonunda becereceğine dair söz verir vermez, her şey bitmişti.

Gianna

KALÇALARIMI BEYAZ SKINNY JEAN pantolonumun içine sokmaya çalışırken inledim. Pantolonu giydiğimde rahat bir nefes verdim, fakat düğmeleri ilikleyemeyeceğimi fark ettiğimde ruh halim patlamış bir balon gibi söndü.

“Olamaz,” diye inledim.

Dün beni yogadan attırdığı için Va’le küfrederken pantolonu çıkarmakla cebelleştim. Belli ki egzersize ihtiyacım vardı. Ve çikolatadan vazgeçmek gerçekçi bir seçenek değildi.

Aylardan ekimdi. Yapraklar turuncu-kırmızı damlalar halinde düşüyor ve yaz, New York’taki terleten varlığını kaybediyordu.

Elena ile buluşmam gereken kulübe gitmek için bir taksi-

ye bindim. Kız kardeşinin bebeği için olan kutlamayı organize ediyordu ve ben de yardım etmek için gönüllü olmuştum. Açıkçası, bugünlerde kafamı mavi gözleri olan hain bir federalden uzaklaştırmak için her şeyi yapardım. O kadar yoğun ve tüketici biriydi ki birlikte olduğu kaç kadının onu hâlâ özlediğini merak ediyordum. Artık diğerlerinden farklı olduğumu bilsem de bu düşünce, göğsümde kıskanç bir sıcaklık dalgasına neden oluyordu.

Dün gece şimdiye kadar yaşadığım en yoğun misyoner seks seansından sonra başımı kalbine dayayarak, “Üç kereden fazla birlikte olduğun kaç kadın var?” diye sormuştum.

Bir an için, cevap vermeyecek sanmıştım.

“Cevabını bildiğin soruları sorma, *malyshka*.”

Bir kişiyle olmuştu.

Ve o bendim.

Bu bilgi göğsümde ağır bir his uyandırdı. Paniğe hem çok yakın hem de yeterince uzak hissettiren bir duyguydu.

Elena, masanın üzerine yemek ve parti broşürlerinin yayıldığı bir bölmede oturuyor ve iki seçeneğe bakan annesine, “Hayır anne, pembeyi sevmiyor,” diyordu.

Celia ellerini havaya kaldırdı. “Bir kızı olacak, Elena!”

“Yeşil olsun istiyor.”

“Yeşil mi?”

Konuşmalarını bitirmelerine izin verdim ve bardaki sürahidenden kendime bir bardak buzlu çay koydum.

“Bak ne diyeceğim, bana en sevdiğin içkiyi söyle. Seni eve götürür ve şu ana kadar içtiklerinin en iyisini yaparım.”

Gülümsedim. “Beğendim, çok orijinal. Ancak amcanla yaşamasaydın daha etkili olabilirdi.”

Benito Abelli, tanıştığımızdan beri beni her gördüğünde yeni ve saçma bir tavlama cümlesi söylüyordu. Eğlenceli ve zararsızdı, genellikle yüzüme bir gülümseme yayılırdı.

Elena'nın kuzeni yanımdaki bara yaslandı. "Bodrum tamamen benim, bebeğim. Kendi girişi bile var."

Güldüm. "Bir kadını nasıl baştan çıkaracağını iyi biliyorsun. Gerçi ben gerçekten bodrum tipi bir kız değilim."

Bir tutam saç kulağımın arkasına itti. "Peki, sen nasıl bir kızsın?"

"Hafifmeşrep." Ses, hafifçe sıkılan dişlerin arasından çıkmış gibiydi.

Çünkü bunu diyen geçen hafta boyunca yattığım adamdı. Saçlarımı yıkayan ve düzüşürken bir Rus'a dönen kişi. Arkamdan geçerken bar aynasında onu yakaladım.

Bana hakaret etmişti.

Bunu birbirimize her zaman yapardık. Eskiden yaptığımız *tek şey* buydu. Ama şimdi... İhanete uğramışım gibi hissettim. Midemde rahatsız edici bir his kıpırdandı.

"Oovv," diye mırıldandı Benito.

"*Mükemmel* demek istiyor," dedim. "Belli ki terimleri karıştırmış. İnsanın kafasında havadan başka bir şey olmayınca yapıyor böyle hatalar."

Bakışların fiziki bir karşılığı olsaydı, bodrum girişine yönelip koridorda gözden kaybolmadan önce bana attığı bakış, kıcıma sert bir şaplak indirirdi.

Onu çıplak görmüş ve boşalırken duymuştum ama üzerinde kıyafetler varken toplum içinde farklılıklarımız apaçık ortaya çıkıyordu. O, soğukkanlı ve kuralcı bir profesyoneldi. Bense, hâlâ hayatını düzene sokmaya çalışan, işsiz, hafifmeşrep bir kızdım.

Bir saat boyunca kulüpte kaldım. Elena ve annesinin anlaşmazlıkları arasında ortak bir nokta bulmalarına yardım etmeye çalıştım ama ne yazık ki pembe ve yeşil arasında uygun bir renk yoktu, bu yüzden bu tartışma askıya alındı.

O gece saat dokuzu yaklaşırken içim endişeyle doldu. Christian geldiğinde ondan ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bugün hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaktı? Bana herkesin içinde hakaret etmesine ve sonra beni gizlice becermesine izin vermeyecek kadar kendime saygım vardı, değil mi? Yine de yaşanan olay aramızdaki *sadece seks* olduğunu hatırlatan bir çizgiyi ortaya çıkardı. Son birkaç gündür bana söylediği şeyler o çizgiyi bulanıklaştırmıştı.

Saat ilerledikçe, belki de ikimizin ne kadar farklı olduğunu anlayıp buna bir son vermeyi kararlaştırmış olabileceğine dair küçük bir şüphe düştü içime.

Dokuz ona, on da on bire dönüştü.

Christian gelmedi.

Val: *Bana deli diyebilirsin ama yine de bahsime güveniyorum.*

Mesaj, şu başlıklı bir makaleyle birlikte geldi: *Babayla tanışma... Yakın gelecekte düğün çanları duyur muyuz?*

Tanrım, Val'in bu makalelerinden o kadar bıktım ki telefonumu camdan atmak istiyordum. Kendime okumamamı söyledim ama sonunda merak beni ele geçirdi.

Fotoğrafta gri saçlı bir adam, Christian ve Aleksandra beş yıldızlı bir restoranın kapısından girerken görülüyordu.

Dün gece onunla olduğu için gelmemişti.

Midem düğüm düğüm oldu.

Bakışlarım Aleksandra'ya takıldı. Ben burada, yarısı yenmiş bir M&M's* paketi ve lastikli eşofmanla otururken o bir parmaklık kadar inceydi.

Ayağa kalktım ve giysi dolabıma doğru yürüdüm. Giyecek bir şeyler bulmaya çalışırken kıyafetler omzumun üzerinden uçtu. Çıkmadan bir somun ekmek aldım ama dairenin kapısını açtığımda bir kâbus canlanıyor gibiydi. Muhteşem görünen, sarı saçlı, 1.80 boyunda bir kâbus.

Christian açık kapısının önünde dururken Aleksandra dökümlü pembe bir elbise içinde ona bakıyordu. Bir eli *Christian*'in göğsündeydi.

İkisinin de bakışları beni buldu.

Kadının ki şaşkınlıkla büyüyüp sonra bir meydan okumayla parladı. Christian'a döndü. "Her neyse, saatini geri vermek ve dün gece harika vakit geçirdiğimi söylemek istedim."

Christian gerçekten de saatini tutuyordu. Her gece çıkıp şifonyerime koyduğu saati.

Bakışları hâlâ üzerimdeyken sertçe başını salladı.

"Umarım en kısa zamanda tekrar yaparız." Bunu, bana ağzı kulaklarında bir gülümsemeyle bakarak mırıldanmıştı. Bu kadından nefret ediyordum.

Koridorda kayboldu. Hafif bir mide bulantısı hissederek kapımı kilitlemek için döndüm.

"Onunla yatmadım."

İçime bir rahatlama yerleşti.

Ve bu sinirimi bozdu.

"Sormadım," dedim.

"Ona dokunmadım bile."

"Umurumda değil."

* Çikolatalı draje markası. (ç.n.)

“Saatimin kordonu kırıldı. Akşam yemeğinde masanın üzerine bırakmıştım.”

“İlginçmiş.”

Telaşa kapıldım, elim terlemişti ve kapıyı kilitleyecek aptal anahtarı bulamıyordum.

“Gianna...”

Ekmek torbamla etrafımda döndüm. “Bana hafifmeşrep dedin!”

“Neredeyse adamın seni bara dayayıp becermesine izin veriyordun,” diye hırladı.

“Saçmalamayı kes. Bana doğru düzgün dokunmadı bile.” Soğukkanlı bir katilin mantıklı olmasını mı bekliyordum gerçekten? “Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Bu bir ilişki değil. *Sadece seks*, hatırladın mı?”

Gözlerinde sert bir cevap parladı ama başını iki yana sallayarak bunu içinde tuttu. “Nereye gidiyorsun?”

“Güvercinleri besleyeceğim ve gerçek bir New Yorklu gibi hayattaki seçimlerimi gözden geçireceğim.” Tekrar arkamı döndüm. Bu kilitte mücadele ettiğim her saniye, patlayacakmış gibi hissedene dek sinirle doldum.

“Dün gece üçten sonra eve gelebildim. Seni uyandırmak istemedim.”

“Önemli değil. Artık bunu yapmak istemiyorum.”

“Olmaz.” Sesi sertti. “İşimiz bitmedi.”

Buna bir son vermek isteyen o olduğunu düşünmüştüm ve şimdi, sesinin derinliği ve yoğunluğu içimi rahatlatma hatta sevinçle sıcacık yapıyordu. Ancak içimde tüm bu ezici duygular için yeterli alan yoktu ve hepsi tetikleyici bir mekanizma gibi patlıyordu.

Anahtarımı kilide sıkışmış halde bırakarak onunla yüz-

leştim. “Dinle, Christian. Tüm bunlar...” Aramızı işaret ettim. “...benim için fazla drama. Yemin ederim stresten en az iki kilo aldım! Ve kahretsin, çikolatadan vazgeçmeyeceğim!”

Kızgın bir gözyaşının yanağımdan szlşn izlerken çenesi kasıldı. “Daha fazla drama olmayacak, Gianna. Bu artık özel bir ilişki.”

Ona bu ilişkiyi bitirdiğimi söylemem ve onun bunu daha ciddi hale getirerek karşılık vermesi dikkatimden kaçmamıştı.

Gözlerimi kırpıştırdım. “*Sadece seks mi zel?*”

Gözlerinden alaycı bir şey geçerken başını iki yana salladı. “Nasıl olmasını istiyorsan öyle olacak, *malyska*.”

Yutkundum. “Yakında gidiyorsun, Christian. Dobra dobra konuşalım. Bu sonsuza kadar sürmeyecek.”

“New York’a geri dönüyorum.”

Kalbim durdu. “*Ne? Niye ki?*”

“şehri özledim,” derken bakışlarıyla beni adeta okşadı.

Ah.

“Bana hafifmeşrep dedin,” diye soludum.

“Mkemmел demek istemiştim.”

Orada, anahtarım kilidimde yarı yarıya sıkışıp kalmış ve elimde bir torba ekmek tutarken, eskiden nefret ettiğim bu adam başparmağını yanağımda gezdiriyordu.

Ne tuhaf bir olaylar silsilesiydi.

Ama söylemek zorundaydım: Bu anla ilgili bir şey, inkâr edilemez bir şekilde doğru hissettiriyordu.

Benimle birlikte güvercinleri besledi. şey, aslında bir parça ekmek bile koparıp atmadı, sanırım aşağılayıcı bir iş olduğunu düşünüyordu ama yanımdaki banka oturdu. Par-

ka giderken refakatçiye ihtiyacım olmadığı konusunda ısrar etmişim, ancak sözümü keserek, “Seni tanıyorum, kendini tutuklattırırsın. Ben de geleceğim,” demişti ve konu kapanmıştı.

Bir selfie çekmek ve fotoğrafta görünüp görünmeyeceğini sorarak şaka yaptım. Banyo aynasının önünde beni becerirken gayet iyi görüldüğünü söyledi.

Ona *moya zvezdochka*’nın ne anlama geldiğini sordum. *Benim küçük yıldızım* demek dedi.

Çenemdeki yaranın nasıl olduğunu sordu. Ona kendimi kontrol edemediğimi ve suçüçeğı geçirdiğimi söyledim.

Bütün komşularını mı öptüğünü, yoksa sadece beni mi öptüğünü sordum. Gözlerimin içine baktı ve “Sen öptüğüm tek kadınsın, *malyshka*,” dedi.

Ondan sonra soru sormayı bıraktım.

Çünkü her bir parçam cevaplarıyla bocalıyordu.

Yürüyerek apartmana dönerken, parkta tasarımcı elinden çıkma bir takım elbise giymesi konusunda onunla alay ettim. Galaksi desenli taytımla dalga geçti ve bana şehirde Yıldız Savaşları toplantısı olduğunu kaçırdığını söyledi.

Soğukkanlı ve çivi gibi sağlamdı.

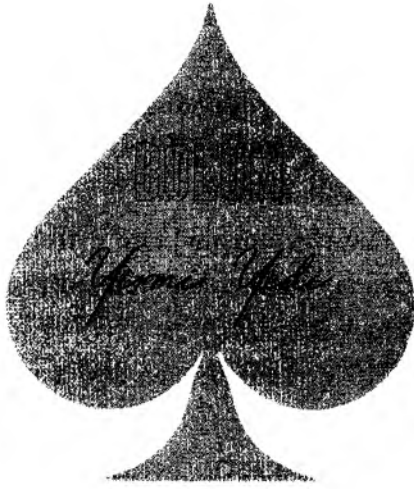
Ama içinde yanan bir şeyler vardı. Çok uzun süredir buzla örtülmüş bir şey.

O buzun eriyişini izlemek istiyordum. Her katmanı ortaya çıksın ve onu tamamen çözeyim istiyordum.

Bunun tehlikeli olduğunu biliyordum.

Kazanamayacağımı bile biliyordum.

Ancak bazen en iyi kumarbaz bile oyunu ne zaman bırakacağını bilemezdi.

Christian

“BENDEN BU KADAR. Sergei artık senin problemin.”
“Niye?”

“Çünkü kızını becermek istemiyorum.” Bakışlarım yatağın üzerinde gezindi. Vahşi, koyu renk saçlar, pürüzsüz ten ve buruşmuş çarşaflarda. Gianna iki elini yastığının altına alarak yüzüstü uyuyordu. Tatlı ifadesine bakarken kalbim sıkıştı. Bu görüntüyü şişelemek ve her yere yanımda götürmek istedim. Belki o zaman, üzerinde biraz kontrolüm varmış gibi hissederdim.

“Mankeni mi?” Ronan yarım bir kahkaha attı. “Sadece sen bunu bir sorun olarak görürdün. Dur tahmin edeyim, güzel yüzünü gördü ve babasına seni kendisine alması için yalvardı.”

Durumun böyle olduğuna inanmıyordum. Aleksandra soğuk ve hesapçı biriydi. Sık sık onun genel planındaki bir basamaktan başka bir şey olmadığını hissetmişim. Ve bazen, o plan çaresiz bir planmış gibi geliyordu. “Sanırım kötünün iyisi olduğuma inanıyor.”

“Öyleyse kötüsüyle tanışmaktan nefret ederdim,” diye mırıldandı. “Orada mankenleri reddediyorsan yatağında kim var bir bakmak isterdim.”

“Bir İtalyan,” dedim sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Ah, tutkulu kadınlardan. Ciddi misiniz?”

İçimden alaycı bir ses kaçtı. “Başka bir kadınla evleneceğime dair yirmi bine bahse girmiş.” Dün sabah sokakta bana bunu fısıldayan Val adında küçük bir kuşla karşılaşmışım. Eh, lafı dolandırmıştı aslında ama kahrolası durumu anlamıştım. Gianna’yı saçına dokunan Abelli’nin biriyle gülerken bulduğumda soğukkanlılığımı kaybetmemin bir nedeni de buydu. Saçlarının her telinin *bana ait* olduğunu, onları her gece yıkamaktan daha net bir şekilde nasıl söyleyebilirdim?

“Onu şimdiden sevdim.” Kıkırdadı. “Neden bu küçük İtalyanı kilisede yürütmek istiyormuşsun gibi geliyor?”

Çünkü ona yazılı olarak sahip olmazsam, yine parmaklarımdan kayıp gidecekmiş gibi hissediyordum. Ona her şeyimi adamıştım. Bedenine, ilgisine ve gülümsemelerine sahip olduğumda bu takıntının sadece daha da artacağını biliyordum. Yıllar önce dudaklarını benimkilere bastırduğunda onu uyarmıştım. Bunu yapmasına izin vermişim, çünkü bunun beni soğutacağını düşünmüştüm ve böylece ona olan bu tutkumu arkamda bırakabilecektim. Kendimi bildim bileli öpüşmekten nefret ediyordum, özellikle de yan odadan

gelen öpüşme seslerinden ve benim için bunun ne anlama geldiğinden. Ama Gianna beni öptüğünde, bu beni zerre iğrendirmemişti. Dudakları yumuşacıktı. Dili sıcak ve ıslaktı. Ve içini çekmesi titrememe sebep olmuştu. Şiddetli bir şehvet kanımda kükreyerek görüşümü köreltmmişti. Bu beni rahatsız etmiş ve sonra geri çekilmeme yetecek kadar sinirlendirmişti.

“Bir daha evlenmeyeceğini söylüyor.”

“Kadınlar her zaman kastetmedikleri şeyler söyler.”

“O ciddi. Bunun *sadece seks* olduğunu düşünüyor.” Bu iki kelime acayip tepemi attırıyordu.

“Mükemmel bir durummuş gibi görünüyor. Seninle yatıyor ya işte, evlenmek istememesi kimin umurunda?”

“*Outfit* üyesi.”

“Ah.” Sesi eğlenmiş gibiydi. “Zor bir durum.”

Cosa Nostra’nın kadınlarıyla çıkılmazdı. Bu ilişki er ya da geç patlayacaktı. Evlilik, onu elimde tutmamın tek gerçek yoluydu. Aksi takdirde, gerçekten benim sayılmazdı. Gianna farkında olsa da olmasa da eninde sonunda evlenme kararı vermek zorunda kalacaktı ve ben onun beni seçmesini sağlayacak kadar bencildim. Çünkü onun bir başkasının olmasına izin verecek küçücük bir parçam bile yoktu.

“Şeytani bir plan yaptığını biliyorum. Duyalım hadi!”

Kahretsin. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum.

Gianna uyanıp sırtüstü yuvarlandı. Yumuşak kahverengi gözleri titreşerek açıldı ve beni buldu. İçlerindeki sıcaklığı göğsümde hissedebiliyordum. Bana her bakışı, sadece karamı daha da güçlendiriyordu. İkimizin iyiliği için, bu du-

* *The Outfit*, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki *Cosa Nostra*’nın bir parçası olan, Chicago suç örgütüdür. (ç.n.)

rumla uzun süre savaşırmış olabilirdim ama o artık benimdi. Ve böyle kalması için yapabileceklerim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerine bakmaya devam ettim. “Ben her şeyi mahvetmeden önce bana âşık olmasını sağlayacağım. O zaman gitmez.”

“Bana biraz Stockholm sendromu gibi geldi ama sevdim. Sergei ile ilgili bir şeyler düşüneceğim.” Sesinde bir gülümsemenin izi duyuldu. “Ve kendimi feda edip kızını becermem gerekecekse de, öyle olsun.”

Telefonu kapattıktan sonra İngilizceye döndüm. “Seni uyandırdım mı?”

“Evet.” İçini çekip gerindi. “Ama telefonda konuşmanı dinlemeyi seviyorum.”

Sanırım telefonda ona komplo kurduğum için biraz suçlu hissetmeliydim ama hissetmedim. Dirseklerimi dizlerime dayayarak, gülünç pembe divanda öne doğru eğildim.

“Neden?”

“Seksi bir sesin var.” Esnedi.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Her zaman çok dürüsttü. Bu, pek rastlamadığım bir özellikti, hatta *benim* kullandığım bir özellik olduğunu bile söyleyemezdim. Belki de bu yüzden bu kadar canlandırıcıydı. Söylediği her kelime onun samimi bir parçasıydı. Her parçasını toplamak istiyordum.

Bir kızarma yanaklarını ısıttı. “Üzerinde uyuyakaldığım için üzgünüm.”

Onu çıırılçiplak soymuş ve oral seks yapmıştım. Boşaldıktan birkaç saniye sonra uykuya dalmıştı. Doğrusu, karşılı-

ğında hiçbir şey alamayacağımı bilsem bile bunu hayatımın geri kalanı boyunca yapardım. Çok uzun zamandır onun hayalini kurmuştum ve hayali, gerçeğinin yanından bile geçemezdi.

“Senin için telafi edebilir miyim?”

Bu fikre bayılarak dalgınlıkla sertliğimi iç çamaşırlarımın üzerinden ovuşturdum ama sonra Gianna esnedi ve gözleri ağırlaştı.

“Sabah telafi et.”

Yatağa girip onu göğsüme çektiğimde, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Uyuyorum.”

“Burada mı?” Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

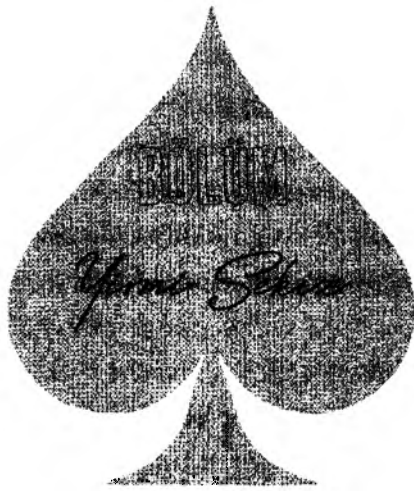
“Evet. Şimdi sessiz ol. Yorgunum.” Bunu hayatımda hiç yapmamıştım. Gözüme bir damla uyku girmeyecekti.

“Tamam.”

Bir ışık gibi sönerек uykuya dalması beş dakika sürdü.

Elimi kalçasında gezdirerek teninin kıvrımını ve kadifemsi hissini ezberledim. Sırtının alt kısmında, her zaman delicesine hastası olduğum iki gamzesi vardı. Dünyanın en tatlı kışının hemen üzerindeydiler ve her santimi bedenime bastırılmıştı. Saçları yüzümdeydi ve vanilya gibi kokuyordu. Tüm bunlarla duyularım aşırı yüklenmişti. Dopamin enjekte edilmiş gibiydim. Kalbim şiddetli bir şekilde atıyordu. Kanım damarlarımda o kadar hızlı akıyordu ki elim titredi.

Bir şeye bu kadar uzun süre takıntılı olduğunuzda ve sonunda onu elde ettiğinizde ne mi olurdu? Tanrı'ya kavuşmak gibi hissettirirdi. Ve kimse cennetteki lanet yerinden vazgeçmezdi.

Gianna

SICAKTI.

Ve neden yorganım yirmi kilo ağırlığındaydı? Yuvarlanmaya çalıştım ama hareket edemedim.

Ağır kafa karışıklığı ve bilinçsizlikle savaşıırken beni neyin tuttuğunu anladım. Odamda bir adam vardı. Yatağımda. Panik damarlarıma hücum etti ve gözlerim açıldı.

“Uyumaya devam et, *malyshka*.”

Kalbim yeniden atmaya başladı.

“Aman Tanrım,” derin bir nefes alarak rahatladım. “Senin bir seri katil olduğunu sandım.”

Kısık sesli bir kahkaha attı. “Pek farkım yok.”

Yirmi kiloluk battaniye sadece beni saran koluydu ve sı-

caklık... Bana bastırıldığı bedeniydi. Henüz gün doğmamıştı ama oda yine de aydınlıktı. Her gece yaptığım gibi banyonun kapısını ve ışığı açık bırakmıştı. Bunu düşünmesi, kalbimin göğsümde ağırlaşmasına neden oldu. Ama artık yalnız olmadığımı göre, burası utanç verici bir şekilde aydınlık görünüyordu.

Yutkundum. “Seni uyutmuyorsa muhtemelen ışısız da uyuyabilirim.” Sadece düşüncesi bile soğuk soğuk terleme me neden oldu.

“Uyuyabiliyorum.”

Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama sertleşmiş olduğunu fark edince bu aklımdan çıktı. Kıpırdanıp ona sür tündüğümde boğazından bir inleme yükseldi. Tanrım, adam o kadar sıcak ve yarı çıplaktı ki sadece vücudunu benimki ne bastırması bile zevkten ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyordu. Christian Allister’la sarılarak yatmanın bu kadar iyi hissettirdiğini bilseydim, sırf bunun için bile yıllar önce yatağına girerdim.

Kendimi durduramadım ve popomu ereksiyonuna doğru bastırdım. Kalçamı tuttu. Beni durduracağını sandım ama bunun yerine beni kendisine daha çok yaklaştırdı. Kalçalarımı döndürürken çarşafların hışırtısı ve nefeslerimizin sesinden başka bir ses yoktu. Üzerimde bir sıcaklık sürükleniyor, bacaklarımın arasında bir kasılmaya neden oluyordu.

Kollarının arasında döndüm. Ben üzerine binerken sırtüstü yattı. Ellerini bacaklarımda gezdirdi, yarı kapalı gözleri çıplak vücudumu süzdü.

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Benden başka bir kadını öpmediğine inanamıyordum. Tanrı aşkına, adamın buradan

Çin'e kadar sıraya girmiş gönüllüleri vardı. Yine de itiraf etmeliydim ki, tek kişi –o konudaki tek deneyimi– olduğum gerçeği inanılmaz derecede ateşliydi.

Elbette çıktığı kadınları öpmemek için çaba sarf etmiş olmalıydı. Herkes öpüşmenin kolay olacağını düşünürdü. Bana göre bu, Christian'ın güçlü bir motivasyonu olduğu anlamına geliyordu. Mikroplardan kaynaklanmadığını biliyordum. Birkaç kez bana oral yapmıştı ve adam daha aşağıdaki, bugüne kadar kimsenin dokunmasına izin vermediğim başka bir deliği açmaya da cesaret etmişti. Bu yüzden sorunun mikroplar olduğundan şüpheliydim. Ama her nasılsa, sorularıma dikkat etmezsem elimde patlayacaklarını biliyordum.

Ellerimi göğsünde gezdirdim. “Büro için ne yapıyorsun?”

“Benden ne yapmamı isterlerse.”

“O zaman... Diyelim ki yandaki yaşlı teyzenin dairesini ateşe vermeni söylediler.”

“Dairesini ateşe verirdim.”

Yutkundum. Bir sonraki sorum azıcık nefes nefese çıktı. “Diyelim ki sana beni öldürmeni söylediler.”

Gözlerine baktım.

Sahiplenici mavi alevlerle karşılaştım.

Ve neredeyse belirsiz bir şey daha vardı.

Eli boğazımı tuttu ve başparmağı nabzımı okşadı.

Ardından hafifçe sıktı. “Reddetmek zorunda kalırdım.”

Bir sonraki nefesimle ciğerlerimdeki baskı yok oldu ve dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. “Çok eğlenceli biri olduğum için mi?”

“Benim olduğun için.”

Gülümsemem yok oldu.

Bakışlarının sıcaklığı göğsüme sızdı ve içimi sıcacık yaptı. Ellerimi iki yanındaki çarşafıya kaydırdım ve bedenimin ön tarafını onunkine bastırdım. Ondan çok daha küçüktüm. Çikolata rengi saçlarım ve siyah dövmeleleri atındaki beyaz teni ile yanık tenim arasında göz alıcı bir zıtlık vardı.

Dudaklarına doğru, “Beni neden öptüğünü söyle,” diyerek nefes verdim.

Bu sefer cevap vereceğini düşündüm.

Vermedi.

Beni sırtüstü yatırdı ve adımını bile unutturdu.

“Peki, düzenli bir işin var mı? Yoksa takım elbisen ve kravatın içinde bir süper kötü gibi oturup, onların sana hangi yaşlı teyzenin dairesinin yakılacağını söylemelerini mi bekliyorsun?” Ertesi sabah, ben hâlâ yatakta yatar ve o da gömleğinin düğmelerini iliklerken bunu ona sordum.

“Çoğu yetişkin Amerikalı gibi benim de düzenli bir işim var,” dedi eğlenerek. “Yarın başlıyorum.”

Dudaklarımı büzdüm. “Bana laf mı soktunuz, Memur Bey? Şunu bilmeni isterim ki çok yoğun bir programım var. Sana zaman ayırabildiğim için bile şanslısın.”

Odadan çıkarken ayak bileğimden tuttu ve beni yatakta kendine doğru çekti. Yüzümü tutup ona bakmamı sağlarken sesi sertti. “Gerekirse bazı şeyleri ertele ama bu gece programında bana yer aç.” Sonra beni öptü ve alt dudağımı sertçe ısırdı.

Gittiğinde, bir iç çekiş ve acıyan dudaklarla yatağa geri yattım.

Durdurmaya çalıştım ama beceremedim.

Yüzümü aptal bir gülümseme kapladı.

O gece saat sekiz civarında eve geldi ve yatak odasının kapısında kısa bir süre durdu. Yatağında karnımın üzerinde yatıyordum, ayaklarım havadaydı ve ayak bileklerimi çaprazlamıştım. Çıplaktım.

Cesurca bir hareketti.

Ve korkutucu.

Avuç içlerim terliyordu ve kalbim tutarsız bir hızla dört-nala koşuyor gibiydi.

Cilveli bir şekilde omuz silktim. “Bu randevuda rahat mı yoksa resmi kıyafet mi giyilecek emin olamadım, bu yüzden boş bir tuval gibi gelmeye karar verdim.”

Gözleri vücudumu bir uçtan diğer uca kadar öyle yavaşça inceledi ki tüylerim diken diken oldu. Bana doğru yürüyüp önümde, yatağın ayakucunda durdu ve avuç içini yanağımda gezdirdi. Yanılmadıysam eğer, eli hafifçe titredi.

Sesi yumuşaktı ama ince bir tehdit barındırıyordu. “Ben herkesi bulabilirim... Her yerde.” Başparmağıyla çenemi okşadı. “Bu beni arzulanan bir insan yapıyor. Antonio ortak olmak istemişti ama yeterince yükümlülüğüm vardı ve İtalyanlarla iş yapmak istemedim. Onunla buluşacak ve teklifini reddedecektim. Ama sonra seni gördüm.”

Kalbim durdu.

“Göründüğün kadar ilginç olup olmadığını anlamak için peşinde koştum.” Yüzümdeki tutuşu, sanki bana kızgınmış gibi daha da sıkılaştı. “Böylece kocanla çalışmayı kabul ettim.

Beni büyüledin ama aynı zamanda senden nefret de etmeye başladım. Çünkü seni düşünmeyi bırakamıyordum ve seni elde edemiyordum. Ve sen acayip güzeldin.” Başparmağı dudaklarımda gezindi. “Sonra bekâr kaldın ama çoktan benden nefret etmeni sağlamıştım.”

Eli boğazımdan aşağı kayarken yutkundum.

“Rahatlamıştım, *malyshka*, çünkü birbirimiz için çok yanıştık. Ama hiçbir şey, seni yatağında bu halde bulmaktan daha doğru hissettirmedi.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü kelimeler boğazıma düğümlendi.

“Gel benimle duş al,” dedi kabaca.

Beni ayağa kaldırdı ve arkasından banyoya girdim. Duşta beni duvara yasladı, bacaklarımı beline doladım ve sonra bana ne kadar *doğru* hissettirdiğimizi gösterdi. En azından, bir şekilde.

Ertesi sabah yatağında korkunç bir gıcırdama sesiyle uyandım. Saate baktığımda sabahın altısı bana kötü bir kırmızıyla karşımdaydı. Sinir bozucu sesi susturmak için inledim ve yüzüme bir yastık çektim.

Sabahın ikisine kadar beni ayakta tutmuş, içim dışıma çıkmış gibi hissedene kadar ellerini ve ağzını üzerimde gezdirmiş, o ham ve anlaşılması zor duyguyu ön plana çıkarmıştı.

Çizgi bulanıklaşıyordu.

Ama bu, saatte yüz km hızla giden bir treni sadece irade gücüyle durdurmaya çalışmak gibiydi.

Kendi yatağıma dönmeye çalıştığımda, yanıtı basit bir “Olmaz,” şeklindeydi ve sonra kolunu bana sarmıştı. En başta neden ayrılmak istediğimi unutmuştum.

Ayağa kalkıp şifonyerin çekmecesini açtım ve atletlerinden birini giydim. Onu takım elbiseli ve kravatlı bir şekilde mutfak tezgâhında, blenderdan bir bardağa yeşil sıvı dökerken buldum.

Benim karamsar ifademle bakışları keyiflendi.

Gözlerimi daha da kısıtım. “Diğer tüm kadınların sana söyleyemeyecek kadar korkmuş olmalı, bu yüzden ben söyleyeceğim. Yazılı olmayan bir kural vardır: Güneş doğana kadar kimse blenderı çalıştırmaz ve güneş doğduktan sonra bile –margarita yapmak için değilse eğer– başka koşullar geçerlidir. Yeşil şeylerde mesela, Christian. Sıvılar asla yeşil olmamalıdır.”

“Hiçbir zaman şu an olduğundan daha güzel görünmemiştin, *malyshka*.”

Yüzüm kızardı ve içim gülünç bir şekilde ısındı. “Eğer anlamadıysan sana kızmaya çalışıyorum.”

Gülümsedi. “Ah, büyük hata ettim.”

Yutkundum. Yerimde kıpırdandım. “Yemek yer misin?”

Tek bir dikişte o yeşil iğrenç şeyi bitirerek tek kaşını kaldırdı.

“Katı şeyler yani? Yoksa tüm çocukların ruhlarını önce blenderdan mı geçiriyorsun?”

Bardağını çalkaladı ve sonra bulaşık makinesine koydu. Ne kadar temiz ve düzenliydi. Sadece içinde durarak onun alanını karıştırıyormuşum gibi hissettim.

“Evet, yerim.”

Kalçalarımıdan tuttu ve beni adaya oturttu. Bacaklarımı açarak aralarına girdi. Ellerini bacaklarımın yanlarından yukarı kaydırduğında sıcaklığı beni titretti.

Dudağımı ısırdım. “İtalyan?”

“En sevdiğim olur.” Kulağımın arkasındaki o hassas noktayı emdi ve sanki vücudumdaki her damar eriyerek ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüştü.

“Peki ya alerjik olduğun bir şey var mı?” Yavaş bir hareketle elini klitorisime sertçe bastırırken nefesim kesildi. “Yani, şefkat, samimiyet ve günışığı dışında?”

Kısık ve karanlık bir sesle kıkırdadı. “Devam edersen, bana yemek yapamayacak kadar sızlıyor olacaksın.”

Ben Christian hakkında hiçbir şey bilmezken, onun için yemek pişirmekten heyecan duyduğumu bilecek kadar beni okuyabilmesinden nefret ediyordum.

“Gerçi seni uyarmalıyım: Genelde erkekler için yemek yapmam. Sonra bana âşık oluyorlar, çok büyük bir risk.”

“Kumarbaz olduğumu sanıyordum,” dedi.

Tek yanıtlım alçak sesli bir inleme oldu çünkü parmakları içime kaydı ve sonra beni o kadar sert becerdi ki saatler sonra onu hâlâ hissedebiliyordum.

Saat onda terapiye gittim. Christian konusunu ve bu *sadece seks* ilişkisini anlatmaktan kaçındığım için kendimi suçlu hissettim. İçinde bulunduğum bu heyecan verici seks çılgınlığı balonunu kimsenin patlatmasını istemiyordum. En azından Dr. Rosamund’ın bunu yapmasını istemiyordum. Hâlâ devam ederken bunun tadını çıkarmak istiyordum çünkü sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. *Birbirimiz için çok yanlıştık.* Sonunda hiçbir şeyin değişmediğini anlayacaktı.

O zamanlar, bunun sadece birkaç gün içinde gerçekleşeceğini bilmiyordum.

Akşam yemeğimi dairemde yaptım çünkü Christian'ın pırıl pırıl tezgâhına azıcık un bulaştırmaktan bile çok korkuyordum.

İlk ısırtığı alırken mutfak adasının diğer tarafından onu dikkatle izledim. Dudaklarına yarım bir gülümseme yerleşti ama bunun dışında beni görmezden geldi ve sessizce yemeğini yedi.

İfadesiyle içim sıcacık oldu. “Bayıldın, değil mi?”

Gözlerinde eğlenceli bir parıltı vardı. “İdare eder.”

Sırıttım. “Bayıldın.”

Adanın etrafında yürüdüm. “Bana baktığında başın dönmüyor, değil mi? Ya da belki normalden daha sıcak hissediyorsundur?” Ateşini kontrol ediyormuş gibi elimi tersini alnına koydum. “Peki ya kalbin? Atmaya başladı mı?”

Keyiflendi. “Aslında, biraz farklı hissediyorum.”

Gözlerim panikle büyüdü.

Sonra elimi tuttu ve sertliğine bastırdı.

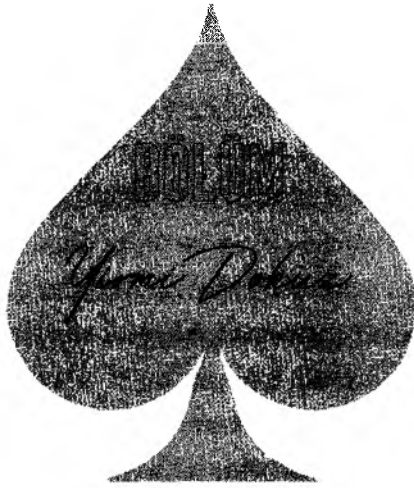
Gülerek başımı iki yana salladım. Göğsünü itip uzaklaşmak için döndüm ama bileğimi yakaladı ve kulağıma, “Çok lezzetli olmuş, *malyshka*. Bunu benim için yaptın, teşekkür ederim,” dedi.

Sözleri erimiş cam gibi kanıma yerleşti.

O gece yatağымda uyumadım.

Ertesi gece de.

Ya da bir sonrakinde.

Gianna

DOLABIMIN ÖNÜNDE DURDUM. Dudağımı dişleyerek gergin bir şekilde düşünüyordum.

Bunu neden kabul etmişim ki?

Çünkü sinir bozucu bir şekilde ikna ediciydi, işte bu yüzden!

Önceki gece Christian adada oturup telefonla konuşurken ben kanepesinde bağdaş kurarak “beş para etmez” televizyon şovlarımdan birini izliyordum. Aramayı bitirir bitirmez, “Yarın benimle bir yere gelmene ihtiyacım var, *malys-hka*,” dedi.

Dalgın dalgın, “Nereye?” diye sordum. Karısı yan odada doğum yaparken Chad, Rachel’a asılıyordu.

“Bir iş yemeğine.”

Bocaladım. “Federal Büro’nun ev sahipliği yaptığı bir etkinliğe mi?”

“Evet.”

Yarım bir kahkaha attım. “Mümkün değil.”

“Her zaman yanımda bir randevum olur, Gianna.”

Ağzımdan çıkacak her kelimeden nefret ederek yutkundum. “Gazeteye bir ilan verirsen koridorda sıralanmış çeşitli sarışınların olacağından eminim.”

Telefonunu normalden biraz daha agresif bir şekilde bıraktı. “Başka birini isteseydim sana sormazdım.”

“Seninle oluşumu nasıl açıklayacaksın? Partideki bazı federaller beni tanıyabilir.”

“Kimse beni sorgulamaz, Gianna.”

“Ya sorgularlarsa?”

“Onlara defolup gitmelerini söylerim.”

İç geçirdim. “Randevulardan bahsetmemiştik, Christian. İş karmaşıklıştırma.”

“Karmaşıklıştıran tek kişi sensin. Bir evlilik teklifi beklemeden benimle bir partiye gitmeyi beceremiyorsan söylemen yeterli.”

Uff.

O aptal kelimeleri söylemeyeceğimi biliyordu.

Daha sonra misilleme olarak, özenle yerleştirdiği diş fırçasını bir santim sola ittim.

Bir saat süren düşünme taşınma aşamasından sonra, Marilyn Monroe tarzı siyah payetli bir elbise giymeye karar verdim. Sofistike ama gösterişliydi. Elbiseyi düzelterek kalçalarımın tam oturmasını sağladım.

Christian koridora çıktığında kapımı kilitliyordum. Gerginliğimi bastırarak arkamı döndüm ve tek kaşımı kaldırdım. “Pekâlâ, majesteleri onaylıyor mu?”

Ateşli bakışları vücudumda dolaştı ama gözlerinden şehvet dışında bir şey daha geçti. Onaylamama? Hoşnutsuzluk? Her ne ise, içime bir öfke patlaması gönderdi. Onun için saçımı bile açık bırakmıştım, kahretsin. İçeri girip kapıyı suratına çarpmak için arkamı döndüm ama bileğimi tuttu.

“Hayır, *malyshka*, hoşuma gitti.” Başparmağını yanağımda gezdirdi. “Bu benim için yeni.” Durdu, çenesinde bir kas attı. “Ve nasıl başa çıkacağımı henüz bulamadım.”

“Ne ile başa çıkacağınızı?”

“Seninle.”

Ne demek istediğini hâlâ anlamadım ama bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıp sert bir sesle, dudaklarıma karşı muhteşem olduğumu söylediğinde, bir sonraki nefesimde tüm öfkem uçup gitti.

Yemekli parti Elena’nın düğünüyle aynı otelde gerçekleşiyordu, ancak balo salonu iyi giyimli İtalyanlar yerine federallerle dolup taşmıştı.

Christian ifademe güldü.

Kaşlarımı daha da çattım. “Ya sen tuvaletteyken biri beni tutuklarsa?”

“Seni çıkartırım.”

“Ya çıkartamazsan?”

“Hücrede sana katılırım.”

Gülümsememi engelleyemedim.

Kadınlar Christian’a sanki mesihmiş gibi bakıyordu. Evli kadınlar, bekâr kadınlar, yaşlı kadınlar, genç kadınlar...

Hepsi. Neyse ki, sadece birkaç seçkin kişi ona yaklaştı. Ben-
ce sezgileri kuvvetli olmasa da aralarındaki en cesurları on-
lardı. Christian onlara kibar ama mesafeli davrandı ve git-
tiklerinde aniden o kadınlarla yatakta nasıl olacağını merak
ettim. Bu düşünce ağızımda kötü bir tat bıraktı.

“Annen ve baban da senin kadar iyi mi görünüyor?” Bunu
sorduğumda on beş dakikadır oradaydık –ki çoktan üçüncü
bir kadın kendini tanıtmak için gelmişti. Tanrı aşkına, ya-
nında bir randevusu olduğunu göremiyor muydu?

Omuzlarındaki gerginlik arttı. Bana cevap vermeyeceğini
düşündüm ama bir an sonra, “Annem güzeldi,” dedi.

Di?

“Peki ya baban?”

“Onunla hiç tanışmadım.”

Ah. Amanın.

“Kardeşlerin?” diye sordum.

“Bir erkek kardeşim var. Çekiciliğine gelince, bilemiyo-
rum.” Sesinde sinirli bir kıvılcım titreşti. “Oturup ne kadar
çekici görüldüğünü düşünmüyorum.”

Tamam.

Bir yarasını deşmiştim. Sorunun güzel yüzü olmadığını
biliyordum. Çünkü daha önce birçok kez bununla ilgili dalga
geçmiştim ve hiçbir zaman aldırış etmemişti. Şu an aramız-
da garip bir gerginlik vardı. Dikkat çekmek için öksürsem
bile işe yaramazdı.

Christian bize içki almaya giderken ben de masamızdaki
yerimizi buldum. Bu partiye gelmeyi kabul ettiğime şimdi-
den pişman olmuşum ve işler daha da kötüye gitmek üze-
reydi.

El çantamı bırakıp huysuz randevumun salonda nerede olduğunu görmek için döndüm ancak başka bir federalle yüz yüze geldim. Bakışlarım bir beden büyük olan takım el-bisesinden aşağı, ayaklarındaki spor ayakkabılara kaydı.

“Selam.” Sırıttı. “Ben Kyle Sheets.”

Zorla gülümseyerek elini sıktım ve soyadımı vermeden, “Gianna,” diye yanıtladım. Soyadımın sayılamayacak kadar çok suçla bağlantılı olduğundan emindim. Hâlâ Marino’ydu ve değiştirmeye hiç niyetim yoktu. Russo eski bendim ve kızlık soyadım Bianchi de artık doğru gelmiyordu. Adım bile karışmıştı.

“Bunu söylemem gerek...” Başını eğdi. “Çok tanıdık geliyorsun.”

İşte başlıyoruz.

Utangaç bir gülümseme sundum. “Sanırım yaygın bir görünüşüm var.”

“Hayır,” dedi rahatça. Gözleri vücudumda gezindi. “Ben öyle demezdim... Peki, kiminle birliktesin?”

Çantamın yanında yazan isim kartına anlamlı bir şekilde baktım.

Christian Allister’in Konuşu.

“Ah, tahmin etmeliydim.” Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ensesini kaşıdı. “Allister bana böyle güzel bir kız arkadaşı olduğunu söylemedi.”

Christian’ın onunla tek bir şey paylaştığından bile şüpheliydim.

Arkama baktım. Buna katlanmalıyım. Adam açıkça ilişkim var mı, yoksa müsait miyim öğrenmeye çalışıyordu. Kendimi biraz önemsiz hissediyordum. Christian benim

tüm hayat hikâyemi biliyordu, bense bir kardeşi olduğunu beş dakika önce öğrenmiştim. Ve benimle bunu paylaşmaya bile isteksiz görünmüştü. Son zamanlarda ağzından çıkan tüm sözler, bu *sadece seks* ilişkisiyle çelişiyor, çizgiyi ortadan kaldıracak kadar bulanıklaştırıyordu. Eski haline getirmem lazımdı.

“Teşekkür ederim ama muhtemelen kız arkadaşım olmadığım içindir.”

Kaşları kalktı. “Cidden mi? Sen... Çıktığı diğer kadınlardan farklısın. Sanırım o yüzden daha ciddi olacağınızı sandım.”

“Hayır.” Güldüm. Bu çok saçma olurdu. Adam, onunla ilgili temel bilgiler konusunda bile bana güvenmiyordu. “Ciddi değiliz.”

Randevumun geri dönmek için mükemmel anı bularak son sözümün üzerine geleceğini bilmeliydim. Sıcaklık resmen on derece düştü.

Spor ayakkabılıının bakışları arkamda, başımın üstündeki bir noktaya kaydı. “Allister.”

Christian cevap gelmedi.

Adam boğazını temizledi. Tekrar bana baktı. “Pekâlâ, belki sonra görüşürüz, Gianna.”

“Belki.” Gülümsedim.

Uzaklaştığında, buz gibi bakışları olan randevuma döndüm. Kendi içkisinden bir yudum alırken ve kayıtsızca salona bakarken bana bir bardak şampanya uzattı.

Sesi sakindi ama keskin bir tınısı vardı. “Bankada bin dolardan daha az parası var. Onu henüz koca listene ekleme derim.”

Sözleri göğsüme bir darbe gibi çarptı. Derin bir nefes aldım.

“Anlayışınız için minnettarım, Memur Bey,” dedim tatlı bir gülümsemeyle. “Ben de tam onun için *programında* yer açmak üzereydim.”

Bedenini bir gerginlik sarmış, varlığı neredeyse ulaşılmaz hale gelmişti.

Her şey nasıl da harika gidiyordu...

Masamızdaki misafirler yerlerine oturduklarında, sanki orada değilmişim gibi davrandı.

Ne kadar farklı ve uyumsuz olduğumuzu gösteren bir şey varsa o da biyosinozdaki –bu her neyse artık– yeni bir gelişmeyle ilgili soruya yanıt vermesiydi. Benimse o anda kafamdaki en derin düşünce, bu hafta saçıma ne kadar gölge attırmak istediğimdi.

Her geçen saniye bu duruma daha çok içerlerken doğru zamanlarda gülümseyerek şampanyamdan yudumlar aldım. Federallerle dolu bir odaya tıklıp kalmıştım, rahat değildim ve randevum bana bakmıyordu bile.

Duvarlar üzerime üzerime geliyor gibiydi.

Göğsüm sıkıştı.

Çantamı kapıp müsaademi istedim ve köşeyi dönüp gözden kaybolana dek Christian’ın bakışlarının sıcaklığını sırtımda hissettim. Banyo aynasının önünde dururken musluğu açtım, elim hafifçe titriyordu. En başından inat etmeli ve bu randevuya hayır demeliydim. Çünkü son birkaç haftadır içinde bulunduğum o balon patlamaya yakındı. Bunu içimde hissedebiliyordum; her nefeste balon daha da şişiyordu.

Patlayacaktı.

Ve ne kadar acıtacağını şimdiye kadar fark etmemiştim.

Midem bulandı. Yavaşça nefes aldım. Gerçekten hastalanmamayı umuyordum. Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

Koridordaki köşeyi döndüm ve gözüm masamıza takıldığında durdum. Bir kadın sandalyemde, Christian'a dönük bir şekilde oturuyordu. Adı Portia'ydı. Bunu biliyordum çünkü onunla yıllar önce çıkmıştı. Christian'a doğru eğilmişti, utangaç bir şekilde parmağını şampanya bardağım-da gezdiriyordu. Christian kadının söylediği bir şeye cevap vererek o ender yarım gülümsemelerinden birini gönderdi. Birbirlerini tanıyor gibi *samimi* görünüyorlardı. Nedenini biliyordum. Onu üç kez becermişti.

“Güzel çift, değil mi?” Emeklilik çağına yakın bir kadın yanımda durdu. Mütevazı kırmızı bir elbisesi ve altın çiçekli broşu vardı. Bir bakışta işyerinin dedikoducusu olduğunu anladım. “Ofisin yarısından fazlası nişanlanacaklarına dair bahse girdi, biliyor muydun?” İçini çekerek mırıldandı. “Muhtemelen şıfıntının teki aralarına girdi ve bunu mahvetti. Erkekler ne zaman akıllanacak bilmiyorum O kadınların iyi olduğu tek bir şey vardır, ancak uzun vadede değersizdirler.” Parmaklarını boynundaki incilerin üzerinde gezdirdi. “Her neyse, kiminle birliktesin canım? Seni girerken görmedim.”

Uzun vadede değersizdirler.

Değersiz.

Sevimsiz.

Sürtük.

Ve balon patladı.

Acı göğsüme yayıldı, ciğerlerimi kavrayıp sıktı.

İçinde sıkışıp kaldığım Christian sisi kayboldu. Portia'ya baktım. Ben o olamazdım. Christian'ın kolunda gezdireceği zarif, kendine hâkim bir kadın olamazdım. Ve o yoluna devam ettikten sonra hâlâ onun yolunu gözleyen bir kadın da olamazdım.

Bu *sadece seksti*, bunu kendisi söylemişti.

Kolay olması, karmaşık olmaması gerekiyordu. *Karmaşık olmayan* bir şeyin birinin kalbini böyle düğüm haline getirip sıkacağını hiç tahmin etmezdim.

Çoktan kazanmıştı.

Tek seçeneğim, her şeyimi kaybetmeden önce geri çekilmekti.

“Canım? İyi misin?”

Onu görmezden geldim ve çıkışa doğru ilerledim. Yolda bir konukla çarpıştım. Ona bir özür mırıldandım ama adımlarımı yavaşlatamadım çünkü gözlerimin arkası yanıyor ve gözyaşları dökülmekle tehdit ediyordu.

“Gianna? Tanrım, doğru tahmin etmişim!” Samantha Delacorte topuklularının üzerinde sekerek bana yetiştii. “Seninle burada karşılaşmayı hiç beklemiyordum,” dedi yanımda hızlı bir şekilde yürürken. Sesi kısıldı. “Hani, önceki suçlarını düşünürsek...”

Göğsüm ağrıyor, gözlerim yanıyordu ve şu anda onunla tartışmak için sıfır enerjim vardı. Bu yüzden sessiz kaldım.

“Her neyse, sadece büyük haberi paylaşmak için sana yetişmek istedim!” diye cırladı ve kocaman bir elması burunumun dibine kadar soktu. Vincent'in –sadece üç ay önce– bana âşık olduğunu iddia ederek evlilik teklifinde kullandığı yüzüğe inanılmaz benziyordu. Bir doz acıyla karışık alaycı

bir eğlence damarlarımda dolaştı. O aptal aşk kelimesini bir daha hiç duymasam mutlu bir kadın olurum.

Ön kapıdan çıkıp hafif bir yağmura doğru yürürken gönülsüzce, “Tebrikler,” dedim.

“Vincent ve ben bu kış Barbados’ta evleneceğiz.” Samant-ha kapının kenarında durdu. “Sana bir davetiye gönderirim!”

“Sabırsızlıkla bekleyeceğim,” diye mırıldandım.

Kollarımı önümde kavuşturdum ve kaldırımda ilerleyerek otelden uzaklaştım. Tenimden aşağı soğuk yağmur dam-laları akıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. Bir ceket giymeliydim. Neden hiçbir şeyi doğru yapamıyordum? Kendime duyduğum nefretle midem kasıldı.

Biri arkamdan kolumu tutup beni bir köşeye çektiğinde fazla uzaklaşmamıştım. Arkamı bir duvara yasladı ve ellerini iki yanımdan duvara dayayarak beni sıkıştırdı.

Kusursuz hatlar. Geniş omuzlar. Parlak bir şekilde yanan *mavi*.

Lâkin başka şeyler de gördüm; hatıralar, birbirlerinin üzerine tırmanarak yüzeye çıkmaya çalışıyorlardı.

“Beni unutmayacaksın.”

Moya zvezdochka.

Tüm bu anılar, her biri kalbimi acımasızca burkacak kadar önemli bir yer edinmişlerdi.

Bağlanma mıydı bu?

Hayranlık?

Aşk olamazdı.

Çenesi kasıldı. “Çıkıp gittin.”

“Elbette çıkıp gittim. Başından beri bunun yürümeyeceğini biliyordum ve bu gece bunu doğruladı.”

“Bu?”

Boğazım sıkıştı. “Biz.”

Belirgin bir şekilde gerildi. Kirpiklerinde yağmur birikmişti. Bakışlarında ürkütücü bir şey titreşiyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun?” Sözleri aksanlıydı ve bir şekilde göğsümü ortadan ikiye böldü.

“Ne dediğimi biliyorsun.” Yutkundum. “Bunun eninde sonunda sona ereceğini biliyorduk.”

Dişleri kenetlendi. “*Bu* senin için sona erebilir ama benim için *asla* bitmeyecek.”

İçim düğüm düğüm oldu ve dudaklarımdan sıkıntılı bir soluk kaçtı. Daha da hızlanan yağmur yakındaki bir çöp bidonuna çarpıyor, bedenimi sırlıslık yapıyordu. Gözlerimde biriken yaşları gizlemesini umdum.

Bunu neden bu kadar zorlaştırmak zorundaydı? Hiç uymadığımızı görebilen tek kişi ben miydim?

“Neden bu konuda mantıklı olan tek kişi benim?”

“Çünkü sen hiçbir zaman bu ilişkiye kendini benim adadığım kadar adamadın.” Bu sözlerin ardında bir duygu yoktu. Sadece acı gerçek vardı. Yine de gözlerinde yumuşak ve yürek burkan bir ifade titreşti. Daha önce kendimde gördüğüm bir şey. *Karşılıksız* kalmış bir şey.

“Bunun benim için yeni olduğunu söylediğimde, konu sana gelince düşünemiyorum demek istedim. O sözleri söylememeliydim, *malyshka*. Birinin sana dokunduğunu, seni benden aldığını düşünmek...” Bakışları karardı. “Deliriyormuşum gibi hissettiriyor.”

Elbisem buz gibi yağmurla ıslanırken titredim. Vücudunun sıcaklığı, sanki bir ateşin kenarında duruyormuşum gibi

tenime dokundu. Ona yaklaşmak istedim, yanma korkusu gitgide uzaklaşıyordu.

Başparmağı yanağımlı okşadı. “Söz veriyorum bir daha öyle bir şey söylemeyeceğim.”

İç geçirdim. “Tek mesele bu değil, Christian ve bunu sen de biliyorsun.”

“Gerisini hallederiz. Ama seni bırakmıyorum.” Çenesi kasıldı ve bana delici gözlerle baktı. “Bırakamam.”

Sözlerinde samimiydi.

En azından şimdilik.

Bir parçam bunun iyi bitmeyeceğini biliyordu.

Lâkin pes edip aramızdaki mesafeyi kapatma ve onu bedenimle hissetme dürtüsü canımı yakıyordu. Vücudumun her hücresini yırtıyor, geride umutsuz bir şey bırakıyordu. Ondan önce yaşadığım soğuk, renksiz hayata geri dönme fikri midemi bulandırdı.

Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldüğünde onu başparmağıyla sildi.

“Biyosinozun ne olduğunu bilmiyorum,” dedim yumuşak bir sesle.

“Kaçırıldığın bir şey yok.”

“Seninle entelektüel açıdan aydınlatıcı konuşmalar yapamam.”

“İçeride acayip sıkılmıştım.”

Kendimi kurtarmak için son bir çaba sarf ettim.

“Seni daha mutlu edebilecek bir sürü kadın var, Christian.”

“Tek istediğim sensin.”

Gözlerimizin içine baktık. Aramızda yoğun ve bilinmeyen bir his oluşuyordu. Panik gibi tüketen ve ihtiyaç gibi ağır bir his.

Eğildi, dudaklarını benimkilere değdirdi. “*Moya zvezdochka.*”

“Sanırım grip oluyorum,” diye nefes aldım.

Pes ettiğimi anlayınca memnun bir ses çıkardı ve dilini ağzıma sokarak beni derinden öptü.

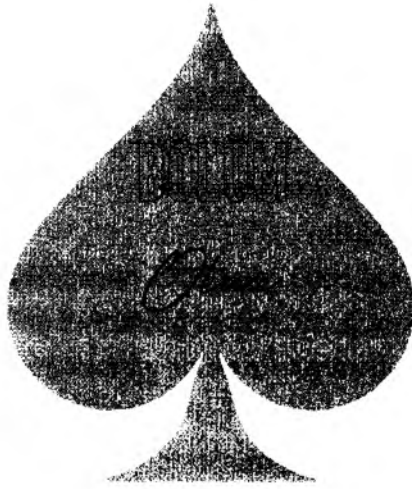
Titreyerek iç çektim.

Geri çekilip ceketini çıkardı ve omuzlarıma koydu. En son aynı şeyi yaptığı an aklıma geldi. Beş yıl önceki silahlı saldırıdan sonra beni Ace’in evine götürdüğü geceydi.

Oradan buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum.

Omuzlarımda bu hain federalin ceketi varken, onunla kaldırımda el ele yürüyordum.

Christian hayatıma hiç girmeseydi nerede olurdum merak ettim.

Gianna

CHRISTIAN'IN DAİRESİNE DÖNDÜĞÜMÜZDE sı-
rılıklam bir şekilde titriyordum. Beni banyoya götürüp
ayaklarıma kadar soydu. Belirsiz bir duygu aramızdaki ha-
vayı ağırlaştırmıştı ve bir şekilde ikimiz de biliyorduk ki ko-
nuşmak, bu havayı daha da boğucu hale getirirdi.

Sevmek, asla anlayamayacağım, sinir bozucu ve güvenil-
mez bir kelime olabilirdi ama tam o anda bildiğim bir şey
vardı. Ellerini üzerimde hissetmeyi, vücudumu ve saçlarımı
yıkarken sanki gördüğü tek kadın benmişim gibi tüm dikka-
tini bana vermesini *seviyordum*. Sanki ben *mükemmelmişim*
gibi...

Tişörtlerinden birini başımdan geçirdi ve ardından beni ya-

tağa sokup kolunu belime sardı. Uzuvarım ve gözlerim uykuyla ağırlaşmıştı ama bu gece, onu içimde hissetmek için gözü kara bir ihtiyaç uyandırmıştı. Daha duşa girmeden önce bile sert olduğunu hatırlayarak ereksiyonuna karşı kıpırdandım.

Gergin bir nefes verdi, sonra kalçamı tutarak beni durdurdu. “Uyu, *malyshka*.”

Beni istediği gayet açıktı. Neden reddettiğini öğrenmek istiyordum ama kısa sürede bunun üzerinde duramayacak kadar yorgun hissettim. Arkamı döndüm, yüzüm göğsünde ve onun eli saçlarımdayken uykuya daldım.

Sonraki birkaç gece de benzer şekilde geçti.

Sabah gitmeden önce evinde kalmamı ve ona yemek hazırlamamı istiyordu. İçten içe bir kadın düşmanı olmalıydım; çünkü dediğini yapıyordum. Özenli bir şekilde temiz ve düzenli olsa da onun alanında olmayı ve onun için yemek yapmak gibi dört gözle bekleyecek bir şeye sahip olmayı *sevdiğimi* fark etmem uzun sürmemişti.

Peki, sevmediğim şey neydi?

Benimle yatmaması!

Öpüşmeler ve yoğun okşamalar fazla ileri gidemedi geri çekiliyordu. Sonra şunu duyuyordum: “Uyu, *malyshka*. Yorgunum.”

Adam yorgun falan değildi. Günde ortalama üç saat uyu-yordu. Genellikle gecenin bir yarısı uyandığımda onu mut-fak adasında dizüstü bilgisayarıyla otururken ya da evrak iş-leriyle uğraşırken buluyordum. Sabahın üçünde o kadar sek-si oluyordu ki sinirli bir şekilde homurdanarak gidip kıcımı yatağa sokmamı söyleyene kadar kucağında oturup ağzını ve boynunu öpmeye karşı koyamıyordum.

Üçüncü gece, kollarımı kavuşturdum ve onunla yatağa gitmeyi reddettim. Güldü, beni koltuktan kaldırdı ve yatak odasına taşıdı.

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. Yan tarafıma dönerken, “Kendimi kullanılmış hissediyorum,” diye inledim.

Eğlenen bir sesle, “O nasıl oluyor?” dedi.

“Yaptığım akşam yemeğini yiyorsun ama sonra beni becermiyorsun. Bu çok kaba bir davranış, Christian.”

Güldü. O sıcak ve derin kahkaha... öfkeli kalamayacağım kadar seksiydi.

Genelde spor salonuna gidiyor ve ben hâlâ uyurken duş alıyordu. Fakat birkaç kez, tualeti kullanmak için uyandı-
ğında onu lavabonun başında tıraş olurken buldum.

“İşemem gerek,” dedim ona.

“O zaman işe.” Çıkmak için hiçbir hamlede bulunmadı.

Tereddüt ettim.

Bedensel işlevlerim konusunda utangaç değildim ama Christian Allister’ın önünde klozete oturup işerken o kadar yasak bir şey yapıyormuş gibi hissettim ki bu, kıvrınmama neden oldu. Birazcık azmış da olabilirdim. Ben işimi bitirirken keyifli bakışları bana kaydı, sapkın düşüncelerimi yüzümden okuyabildiğini fark ettiğimde yanaklarıma aptalca bir sıcaklık yükseldi.

İşimi bitirdiğimde önündeki lavaboya oturdum ve bacaklarımı onun iki yanına gelecek şekilde yerleştirdim. Ellerimin üzerinde geriye yaslandım. Sadece onu ve usturanın sağlam hareketlerini izledim.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı.

İşte o an, onu tıraş olurken izlemeyi *sevdiğimi* fark ettim.

Üstü çıplaktı, altında sadece beyaz bir iç çamaşırı vardı. Bakışlarım dövmelelerine takıldı ve parmağımı göğsündeki gülün üzerinde gezdirdim.

“Bunun anlamını söylesene.”

Tıraş olmaya devam etmeden önce bir saniyeliğine durdu. Keşke şu anda kafasının içinde olabilseydim. Benimle bir şeyler paylaşmak konusunda neden bu kadar çekingen olduğunu anlamak istiyordum.

“On sekizime hapisanede girdim. Anlamı bu.”

Bana direnmeden cevap vermesine şaşırdım ve parmağımı gülün üzerinde gezdirdim. “Hapisten ne zaman çıktın?”

“On dokuzumda.”

Christian hapse ilk girdiğinde ben dokuz, salıverildiğinde ise on dört yaşındaydım. Çocukluğum hiç güzel değildi ama bu adamınkinin hayal ettiğimden daha derin ve karanlık olduğuna inanmaya başlamıştım.

Parmaklarım kaburgalarından aşağı, daha önce fark etmediğim bir dövmeyle kaydı. Açık kare şekli tanıdım; bir takımyıldızıydı. Sırf terastaki gece yüzünden teleskopla o takımyıldızını bulmuştum. *Andromeda*. Dövmelerinin geri kalanından daha koyu, daha taze görünüyordu.

“Bunu ne zaman yaptırdın?”

Cevap vermek yerine, alt dudağımı hafifçe ısırarak beni öptü. Tenimin altında nefes kesen bir ateş yanmaya başladı, çünkü ihtiyacım olan tek cevap buydu.

“Yıldızlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” diye sordum.

“Okuyarak. Çok fazla kitap okudum. Hapishanede yapacak fazla bir şey yoktu.”

“Okuduğun her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?”

“Çoğunlukla.”

İngilizceyi bu kadar kusursuz bir şekilde öğrenmesine şaşmamalıydı. Kahretsin, adam benden iyi konuşuyordu. Bu adamın çoğu bilgisini bir Rus hapishanesinde kilitliyen kitaplardan öğrenmesi inanılmaz bir şeydi. Bir yanım neden hapse girdiğini merak ediyordu ama ona asla sormazdım. Bir erkeğin işine karışmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Hiçbir şey bilmezsen, sorguya çekildiğinde yalan söylemek zorunda kalmazdın. Ayrıca, bu hayatta bir kadının erkeklerle ilgili bilmek istemediği bazı şeyler oluyordu.

“Peki, Amerika’ya ne zaman geldin?”

“Salındıktan sonraki gün.”

Göğsünü öptüm ve sonra ona baktım. Neşeli bir şekilde, “Eminim göçmenlik başvurusuna bayılmışlardır,” dedim.

Gözlerinde eğlenceli bir ifade dans etti. “Kaydım temizdi, *malyshka*. Teknolojiyle aram iyidir. Mutfağında otururken devlet başkanın şu anda nerede kahvaltı yaptığını öğrenebilir, fotoğrafını çekebilir ve sosyal medyada anonim olarak yayınlayabilirim.”

Gözlerim büyüdü. “Kameranın yakınında olduğum süreç beni bulup bilgisayarından izleyebileceğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

“Bunu hiç yapmadın, değil mi?”

“Bu, ahlaksızca bir davranış olurdu.”

“Evet, öyle olurdu,” dedim manalı bir şekilde.

Bir dâhi ile bir suçlu tek bedende buluşmuş ve korkunç bir kombinasyon oluşturmuştu.

Onu bu konuda daha fazla sorgulamamaya karar verdim. “Başka bir ülkeye taşındığında aileni özlemedin mi?”

Ve böylece duvara tosladım.

Ellerimin altındaki karnı hafifçe gerildi ve sesi soğuklaştı. “İşe hazırlanmalıyım, *malyshka*.”

Bu lafı nerede duysam, konunun kapandığı anlamına geldiğini anlardım. Yine de biraz yol kat etmiş olmaktan memnun bir şekilde aşağı atladım ve yatağa geri döndüm.

O gece cinsel gerginliğim tavan yapmıştı. Biraz daha kurnaz olmaya karar verdim. Sahip olduğum en seksi iç çamaşır ile bir çift dizüstü örme çoraptan başka hiçbir şey giymedim. Christian eve geldiğinde yemek pişirmenin ortasındaydım. Durdu, üzerimde gezinen gözleri gittikçe karardı.

Adaya oturdu, kravatını çıkardı ve gözlerini kısıtı.

Adamın rutinini mahvetmiştim.

Gözlerinin sıcaklığı mutfağın her yerinde beni takip etti. Gerekenden daha yavaş ve daha sık eğilmeye özen gösterdim. Aramızda kazanacağım bir savaş varsa o da bu savaştı.

Hoş bir sessizlik içinde yemeklerimizi yedik ama hiç tat alamadım; çünkü bana bakışı tenimin altındaki tüm sinir uçlarını karıncalandırıyordu. Bulaşıkları yıkamama ve mutfağı temizlememe yardım etti. Sonra yüzümü tuttu ve beni dudaklarımdan nazikçe öptü.

“Akşam yemeği için teşekkürler, *malyshka*.”

İşte o an, yumuşak yanını *sevdiğimi* fark ettim.

CNN'deki bazı siyasi tartışmaları izlerken kucığına oturdum. Eli saçlarımla oynuyordu. Sertliği kıcıma dayanmışken bir saniye bile dikkatim televizyondaymış gibi yapamadım. Bir parçam beni reddederek ne yaptığını biliyordu. Bu hiç

hoşuma gitmiyordu. Çünkü içimi sıkan, ağır bir şey varmış gibi hissediyordum ve bu beni huzursuz ediyordu.

Bir ara, bacaklarım onunkilerin üzerinde ve ellerim saçlarındaydı. Dudaklarım dudaklarını aralıyor ve dilim ağzının içinde kayıyordu.

İnledi.

Öpücük derinleşirken kendimi ereksiyonuna sürttüm. O kadar azmıştım ki görüşüm bulanıklaşmış, kanım kaynamıştı. Ona sürtünerek pantolonunu ıslattığımdan emindim.

“Tanrım, seni *istiyorum*,” diyerek ağzına doğru soludum.

Boğazından işkence çeker gibi bir ses çıkararak geri çekildi. Başparmağını yanağımda gezdirdi. Gözlerinde bir çatışma vardı. “Tekrar söyle.”

Kalçalarımı ona doğru salladım, sözlerim bir çaresizlikle doldu. “Seni çok fena istiyorum.”

“Neden?” diye sordu, sesi boğuktu.

“Çünkü...” Nedenini düşünerek iç çektim ve sonra ağzımdan ilk düşüncemin çıkmasına izin verdim. “Çünkü istediğim hep sendin.”

Bunu daha önce fark etmemiş olabilirdim ama kelimeler ağzımdan çıkarken her birinin doğru olduğunu biliyordum.

Gözleri karanlık ve ağır bir memnuniyetle parladı. Dudaklarını kulağıma bastırdı, sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

“Sen kazandın, *malyshka*.”

Ona karşı kazandığım bu nadir zaferin zevkini bile çıkaramadım; çünkü külotumu yırtıp o kadar derinime girdi ki soluğum kesildi. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

“*Siktir*, bunu özledim,” diye soludu.

Artık onun düzüşme şekline alışmıştım. Çok sert ve merhametsizdi. Azıcık bencilce ama yine de özenliydi. İçimden çıkmadan, beni sıkıca tutarak yatak odasına taşıırken yarı yolda durup bir dakika boyunca öptü. İşte bunu *sevdiğimi* biliyordum. Seks hızlı ve sertti ama daha sonra, durması için yalvarana kadar başını bacaklarımın arasından çıkarmayarak bunu telafi etti.

Ertesi akşam karşıdan karşıya geçmek için beklerken bilinmeyen bir numaradan mesaj aldım.

Akşam yemeğim gecikti.

Dün gece beni gözüm kararana dek becermesine izin vermiş olsam da bana mesaj atması, liseli bir kızmışım gibi sersemlememe neden oldu.

Ben: *Pardon, kimsiniz acaba?*

Christian: *Çok komik.*

Ben: *Todd, sen misin?*

Christian: *Kıçına şaplağı hak ettin.*

Ben: *Söz mü?*

Kısa bir süre sonra onu kanepede, önündeki sehpanın üzerinde bazı kâğıtlarla otururken buldum. Ellerimi göğsünde gezdirip yeni simli kırmızı tırnaklarımı gösterdim.

“Nasıl olmuş?”

“Bayıldım, *malyshka*.” Elimi tutup öptü.

İşte o an, hayatımdaki konumu ne kadar kafa karıştırıcı olursa olsun, bu adamın onayını almayı *sevdiğime* karar verdim.

Ertesi gün eve geldiğinde duraklayıp sehpanın üzerinde duran “Aptallar için Rusça” kitabını aldı. Bana tek kaşını kaldırdı.

Kanepede oturduğum yerden ona aynı bakışı attım. “Başka türlü telefon görüşmelerine nasıl kulak misafiri olacağım, *malysh?*”

Bana taktığı sevgi sözcüğünün erkekler için söylenen halini söylemiştim. Kitabı sehpaaya bırakırken dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi.

Ayağa kalktım ve kollarımı beline dolayıp yüzümü göğsüne bastırdım. “Bütün gün eve gelmeni bekledim.”

Memnuniyet dolu bir ses çıkardı. “Bana ne yapıyorsun böyle?” Sesi ciddi ve hafif aksanlıydı. O tınıyı o kadar çok *seviyordum* ki parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımdan tatmaya çalıştım.

Bir hafta daha geçerken, her gün başka bir şeye âşık oldum. Gözlerimi yarı yarıya kapatan ve ayak parmaklarımı memnuniyetle kıvıran kokusuna. Diğer her şeyi aklımdan çıkaran ellerine. Aynı anda hem sert hem de tatlı olabilen sesine.

Neredeyse evine taşınmış gibiydim. Eşyalarım her yerdeydi. Sehpanın üzerinde üç losyon şişesi duruyordu ve aynı hızda durmamalarından bir kez bile şikâyet etmemişti.

Gerçi onun eşyalarının yerini değiştirmemden hoşlanmıyordu. Huysuz bir sesle, “Gianna” veya “Eşyalarımı olduğu yere koymamın bir nedeni var” gibi bir şeyler dediğini duyuyordum. Delirmekle çıldırmak arasında bir yerde olduğundan emindim.

Benimle birlikte *Prenses Gelin*’i izledi.

Hiç sevmedi.

Benimle satranç oynadı.

Kaybettiğim için başının etini yedim.

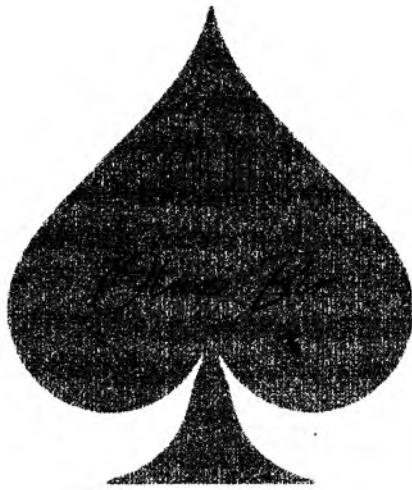
Yirmi soru oyununun bize özel versiyonunu bile oynadık. Çocukluğundan ve annesinden uzak kaldığım sürece tehlike yoktu. Yine de yakında o yasak bölgenin bundan daha fazlası olduğunu öğrenecektim.

“Ölürsem mezarımı ziyaret eder misin?” diye sordum.

Gözleri koyulaştı. “Sen mezara girmeden ben de ölürdüm, *malyshka*.”

Sahiplenici yönünü seviyordum.

Ve karanlık yönünü de *seviyordum*.

Gianna

SON AKŞAM YEMEĞİ PARTİSİ BAŞARISIZLIĞINDAN bu yana halka açık bir yerde hiç görünmemiştik. İlişkimiz –*artık nasıl bir ilişkiyse*– iyi gidiyordu. Ama elbette, Christian Allister her zaman gidip işleri karmaşık hale getirmek zorundaydı.

Ben yataktan kalkıp gerinirken, “Nereye gidiyorsun?” sordu.

“Kiliseye.” Esnedim. “Neredeyse bir aydır gitmiyorum ve seninle her evlilik öncesi seks yaptığımda yemin ederim ki cehennem ateşinin sırtıma tırmandığını hissedebiliyorum.”

Güldü ve yatağın kenarına oturdu. “Seninle geleyim.”

Donakaldım. “Ne? Hayır. Christian, gelemezsin.”

“Neden?”

“Çünkü...” diye çıkıştım. “İnsanlar birlikte olduğumuzu düşünür.”

Gözleri sertleşti. “Kahrolası her gece benim yatağında uyuyorsun, Gianna.”

“Katolik bile değilsin!”

“Sen neysen ben de oyum.”

Buna bir cevap veremeyecektim çünkü saçmalıyordu.

Bu teoriyi hiçbir zaman tam olarak test etmesem de Ni-co’nun benim biriyle çıkmamı sorun edeceğini düşünmüyordum. Teknik olarak onun koruması altındaydım ve bu nedenle kurallar vardı ama kendimi özgür olarak düşünmeyi her şeyden çok seviyordum. Ancak, Russo ailesindeki herkesin Christian ile beni atışırken gördüğünü veya duyduğunu biliyordum ve kiliseye birlikte gidersek dillerinden asla kurtulamazdım.

“Herkes birbirimizden nefret ettiğimizi düşünüyor.”

Bana doğru yürüdü ve başparmağını yanağında gezdirdi. “O zaman onlara iyi geçinebileceğimizi gösterelim.”

Dudağımı ısırdım.

“Yoksa beni geri mi çevireceksin, kurtuluşum?”

Gülümsememi durduramadım ve sonra başımı iki yana sallayarak hüsrana uğramış bir şekilde inledim.

Her zamanki gibi birlikte duş aldık ama aradaki fark, hazırlanırken Christian’ın içine kapanık, hatta neredeyse suçlu görünmesiydi. Bu da beynimde alarm çanlarının çalmasına neden oldu. Neyin peşinde olduğunu ya da neden benimle kiliseye gelmek istediğini bilmiyordum ama altında hain nedenler olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kiliseye yan yana girdik; eli belimdeydi. Bize bakmak için tüm cemaat dönmediyse bile en az yüzde doksan beşi bunu yapmıştı. Herkesin bakışlarının sıcaklığı tenimi yaktı. Ve ardından fısıltılar başladı.

Biz geçerken Elena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ve bir kolunu sıranın arkasına dayamış olan Ace, sadece keyifli bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

Ricardo ve Val'in yanına oturduktan sonra Val eğilip, "Artık bahsi kapatalım mı?" diye sordu.

İnatla, "Hayır," dedim.

Güldü.

Christian tek kelime etmese de çenesi kasıldı.

Ayin sırasında, bir elini elbisemle uzun çizmelerimin arasındaki çıplak tenime yerleştirdi.

Sanırım bunu da *seviyordum*.

Daha sonra hanımlar dedikodu yapmak için bir süre içerde kalırken erkekler de aynısını yapmak için dışarı çıktı.

"Dışarıda olacağım, *malyshka*," dedi kulağıma. Sonra yüzümü çevirdi ve beni dudaklarımdan öptü. Kısa ve tatlı bir öpücüktü ama sahiplenici bir yanı da vardı. Herkesin Christian Allister'in beni mümkün olan her şekilde becerdiğini bilmesini sağladı.

Birinin bir şok sesi çıkardığını duymuş olabilirdim.

"Vay canına," diye soludu Valentina ve İnciliyle kendini yelpazelerken Christian'ın gidişini izledi. "Bana her şeyi anlat."

Yüzüm yandı. Christian'ın bunu gerçekten yaptığına inanmıyordum. Belki –sadece belki– buradaki varlığımızı, kötü bir adamı Tanrı'nın huzuruna getirdiğim için cömert

bir davranış olarak sayabilirdim ama artık bu da tamamen masadan kalkmıştı.

“*Sadece seks* olması gerekiyordu,” diye şikâyet ettim.

Val başını salladı. “Pek çok insan seks arkadaşını kiliseye getirir zaten.”

“Bugün alaycılığını kontrol eder misin lütfen?” Şakaklarımı ovuşturdum. “Sanırım grip oluyorum.” Sanki bir haftadan fazla bir süredir gribe yakalamak üzereydim. Kalıcı bir mide virüsü olmalıydı.

“Tamam, biraz geriye gidelim. Bu *sadece seks* ilişkisi kimin fikriydi?”

“*Onun!* Kendime saygım olmadığı için tabii ki kabul ettim. Ama şimdi beni akşam yemeği partilerine götürüyor, benimle sevişmemesine rağmen beni yatağında uyutuyor ve sonra...” Sesim yükseldi. “Kilisede beni öpüyor!”

“Tatlım,” diye güldü. “Eminim o inanılmaz güzel adam yüzünden gözün hiçbir şeyi görmüyordur ama sana şunu söyleyeyim, o senden asla *sadece seks* istememiş. Sen oda-dayken ona bakan herkes adamın sana takıntılı olduğunu anlar.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani seni bir ilişkiye sokmak için kandırdığı çok belli.”

“Ne? Bunu yapmaz...” Sözümü yarıda kestim çünkü evet, yapardı. “Ama niye ki?”

“Erkeklerin bir şeyleri neden yaptığını kim bilebilir? Muhtemelen senin onu geri çevireceğini düşündü.”

Yanağımı ısırdım. “Geri çevirirdim.”

Uçakta bir ilişki teklif ettiğinde paniklemiştim ve artık bunu onun da fark ettiğini biliyordum. O zamanlar ciddi bir

şeye hazır değildim. Ve hâlâ değildim... Değil mi? Kararsızdım. Sahip olduğumuz şeyden vazgeçmek istemiyordum. Aslında ilişkimizi bitirme fikri midemi bulandırıyor ama sonunda benden isteyeceği şeyi düşününce de rahatsız hissediyordum.

“Ne yapsam ki?” diye fısıldadım.

“Eh, o kesinlikle seni hamile bırakabilecek bir adam.” Dudaklarını büzerek vücuduma baktı. “Eğer çoktan bırakmadıysa tabii.” Gözlerimi devirdim. Reglimin üzerinden çok uzun bir zaman geçmemişti. “Pekâlâ, şöyle bir durum var. Dürüst olacağım ve onun varlığının çok yoğun olduğunu, bu yüzden beni biraz korkuttuğunu söyleyeceğim. Sana vurmaz, değil mi?”

“Hayır.” Sanırım hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

“Ondan hoşlanıyor musun?”

Onu düşündüğümde gerçekten hissettiklerime kıyasla aptalca bir soru gibi görünüyordu. Beni heyecanlandırıyordu. Büyülüydü. Ve hiç olmadığım kadar mutlu ve canlı hissettiriyor gibiydi. Ondan *hoşlandığımı* söyleyerek haksızlık edeceğimi düşünüyordum ama bunu başka nasıl açıklayacağımdan emin değildim.

“Hem de çok.”

“Yatakta nasıl?”

Ona gözlerimi kısarak baktım.

Val güldü. “İyi. Bu ayrıntılar hakkında daha sonra konuşuruz. On üç yaşından doksan iki yaşına kadar her kadının sana ait erkeğe ağzının suyunu akıtmasına hazır mısın?”

“Ellerini kendilerine sakladıkları sürece.”

“Peki ya o? Sana sadakatli olur mu?”

Onun başkasıyla yattığını düşünmek midemi bulandırıyor-
yordu. Yine de –bir şekilde– bunu yapacağına inanmıyor-
dum. Onu uzun zamandır tanıyordum ve bir kez bile aldatan
biri olarak düşünmemiştim.

“Sanırım.”

“Elimizdekilere bakınca, onun kötü bir seçim olmadığını
söyleyebilirim. Aslında sadece seni keyiflendirmeye çalışıyo-
rum. Adam kararını çoktan vermiş ve o, sensin tatlım. Şimdi
sadece elinden gelenin en iyisini yapmalısın.”

Eve giden kısa yolda ona ne söylemem gerektiğini düşü-
nerek dudakımı ısırdım. Manipülasyonu hakkında ne hisset-
tiğimi ve bu konuda üzgün olup olmadığını anlamaya ça-
lıştım. Ne hissettiğimden emin değildim ve bu beni rahatsız
ediyordu.

Dairenin kapısı kapanır kapanmaz, “Benden ne istiyor-
sun, Christian?” diyerek pat diye söyleyiverdim.

Bana döndü, gözleri karardı. “Her şeyini.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. “Bu asla seksle ilgili de-
ğildi.”

Kemerine uzanıp çözmeye başladı, bakışlarından alaycı
bir eğlence geçti. “Değildi.”

“Beni kandırdın,” diye suçladım.

“Evet.”

“Kötü hissediyor musun?”

“Hayır.”

Kemerini çıkarışını ihtiyatla izledim. İçimde bir gerginlik
vardı.

“Kemerinle ne yapıyorsun?”

Bana keyifli bir yarım gülümseme bahşetti. “Seni yola ge-
tirmek için kırbaçlamam gerekir mi diye düşünüyorum.”

“Ha ha.” Sesim kararsızdı. “Gerçekten, ne yapıyorsun?”

“Soyunuyorum, sonra seni yatağa götüreceğim.”

“Konuşmayı bitirmedim.” Kollarımı önümde kavuşturdum. “Beni kandırdın.”

“Seni mutsuz mu ediyorum?”

Yutkundum ve yerimde kıpırdandım. “Hayır.”

“O zaman çeneni kapa ve benimle yatağa gel.”

Gözlerim kısıldı. “Sana güvenmiyorum.”

“Bunu düzeltebilirim.”

“Beni bir daha kandırma.”

“Kandırmam.” Bakışlarından anlaşılmaz bir şey geçti.

“Hadi gel, yoksa fikrimi değiştirip kemerimi kullanmaya başlayacağım.”

Tartışılacak şeyler vardı. Bir cevap talep etmem gereken önemli şeyler. Bu ilişkinin adı, hatta nereye gidebileceği gibi şeyler. Ancak bunun yerine onu yatağına kadar takip ettim. Sonraki saatleri her şeyi bedenlerimizle söyleyerek, ağzımızla hiçbir şey söylemeyerek geçirdik.

Bir sonraki halk arasına karışışımız cuma günüydü. Bu sefer, gülünç derecede gösterişli bir elbiseyle karşısına çıktığımda, beni kapıma bastırdı ve kendini tenime damgalamaya ihtiyacı varmış gibi derin bir şekilde öptü. Ta ki ben ereksiyonunu okşayıp beni becermesi için yalvarana dek. Sinirli bir nefes vererek, “Yapamam,” dedi ve ardından kulüpteki işle ilgili bir şeyler söyledi.

O sabah hâlâ yatakta yatarken, onunla kilise hakkında da alay etmiş, dindar olduğunu bilmediğimi söylemiştim. On-

dan sonra soğuklaşmıştı. Ayağa kalkmış ve spor salonuna gideceğini söylemişti. Dokuzda hazır olmamı söyleyen mesajını alana kadar ondan bir daha haber almamıştım.

Christian benim hakkımda her şeyi biliyordu ama bana sadece küçük parçalar bırakıyordu. Bu durumla ilgili en çok nefret ettiğim şeyse, beni kendinden uzaklaştırmasından korktuğum için kendimi geçmişinin kenarlarında parmak uçlarında yürüyen bir korkak gibi hissetmemdi. Onunla geçirdiğim her gün kontrolümü kaybetmeye daha da yaklaşıyordum. Onun tutuşu ise daha da sıkılaşıyordu.

Beni kendinden geçerek öptükten sonra kulübe giderken mesafeliydi. Nico'nun ofisinde Elena'yla televizyon izlerken beni alıp eve geri götürürken de mesafeliydi.

Onunla yüzleşecektim. Söyleyeceğim sözler dilimin ucundaydı. Fakat sonra soyunmak için odasına girdim ve her şey değişti. Kapı arkamdan sessiz bir tıklamayla kapandı. Durdum, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hava, göğsümden sızıp kalbimi hızla attıran ağır ve duygu yüklü bir şeyle yoğunlaştı.

Vücudunun sıcaklığı sırtımı okşadı. Saçlarımı kavrayıp başımı yavaşça geri çekerken sesi kulağıma fısıltı kadar yumuşak geliyordu. "Bu kime ait, *malyshka*?"

Nefesim düzensiz çıkıyordu, sesindeki gerginlik yüzünden azıcık ürperdim. Şu noktada onu reddetmek isteyen tek bir yanımda bile yoktu.

"Sana."

Boynuma doğru memnuniyet dolu bir ses çıkardı. Başparmağı ağzımda gezindi. "Bu?"

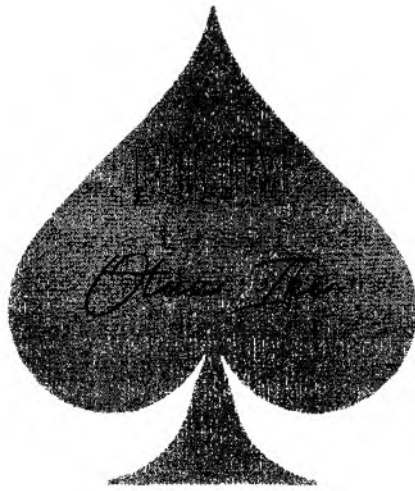
"Sana," diye soludum.

Karnımdan aşağı kayan eli elbisemin üzerinden tenimi yaktı. Bacaklarımın arasını avuçlayıp, “Ya bu?” diye sordu.

Tenim ısı ve soluksuzlukla titreşiyordu. Nefes aldım. “Sana. Sana ait.”

Vücudu yatakta benimkinin üzerine kapanmadan önce kıyafetlerimizi çıkarmaya zahmet bile etmedi ve kendini öylece içimin derinliklerine itti. Kıyafetler engel olsa bile sertti. Ağzı benimkinin üzerinde, yabancı sözleri kulağımdaydı ve kaçmak isteyebilirmişim gibi sıkıca tutuyordu. Sanki bana bir şey kanıtlamaya çalışıyordu, sanki ihtiyacım olan tek şey buydu.

Ve bir an için buna neredeyse inandım.

Christian

“KİŞİSEL TERAPİSTİN OLMADIĞIMI biliyorsun, değil mi?”

“İhtiyaç duyanlara yardımcı olmak için yemin etmedin mi?”

Doktor Sasha Taylor’ın dudakları yukarı kıvrıldı. “Tam anlamıyla ihtiyacın olduğuna inanmıyorum ama itiraf etmeliyim ki seni geri çeviremeyecek kadar meraklandım.”

Ayak bileğimi dizime dayayarak koltuğumda arkama yaslandım. “Bana ne teşhis koyduğunu bilmek istiyorum.”

Dosyam yanında değildi; ona ihtiyacı da yoktu. Yıllar boyunca benim hakkımda yeterince düşünmüş, beni bitmemiş bir yapboz gibi çözmeye çalışmıştı.

Kalemini çenesine dokundurup başını eğdi. “Eh, son konuşmamızdan bu yana epey zaman geçti ama önceki görüşmelerimizde senin hakkında öğrendiklerime dayanarak, OKB spektrumunun alt ucunda bir yerde olduğunu söyleyebilirim. Davranışlarının zorlamalardan çok alışkanlıklar olduğuna inanıyorum.” Duraksadı, kararsızlığı ve söylenmemiş sözleri bir duman gibi havada asılı kaldı.

Sarsılmaz bakışlarımla devam etmesi için ısrar ettim.

Yutkundü. “Ayrıca antisosyal kişilik bozukluğu olduğundan şüpheleniyorum. Manipülasyon, çıkarıcılık ve muhtemelen başkaları için empati eksikliği de dahil; ancak bunlarla sınırlı değil.”

Zihinsel bozuklukları ve teşhislerini her zaman sıkıcı bulmuşumdur, ancak antisosyal kişilik bozukluğunun sadece sosyopatinin bir başka deyişi olduğunu bilecek kadar bilgim vardı.

Dudağımın bir köşesi yukarı kalktı. “Kulağa ciddi geliyor. Endişelenmeli miyim?”

Kıpırdandı, bakışlarını kaçırdı ve bacak bacak üstüne attı. “İşe alım sürecinde psikolojik değerlendirmenin nasıl geçtiğini sık sık merak etmişimdir.”

“Sanırım teşhisler bir fikir meselesi, değil mi?”

“Öyle,” dedi nefes nefese. “Bugün buraya zihinsel durum hakkındaki uzmanlığım için gelmediğini biliyorum. Seni kapıma getiren ne?”

Elimi çenemde gezdirerek pencereden dışarı baktım.

Düşünceli bakışları yüzüme yerleşti. “Dur tahmin edeyim; her zaman istediğin o şeyi sonunda elde ettiğin için buradasın ve şimdi onu nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun?”

Gözlerim onunkilerle buluştu. “Onu gayet iyi kontrol edebiliyorum.”

Bundan daha saçma bir yalan söylememiştim hiç.

“Belki *onu* kontrol edebiliyorsun. Ama onun için hissettiklerini değil.”

Çenem kasıldı.

“Şu ‘bağımlı kişiliğin’ var ya... Onu neden hep istediğini açıklamak için kafanda kurduğun tıbbi bir durum sadece. Sana çekici gelmesinin nedenini anlamana ve dolayısıyla ona karşı tepkini kontrol etmene yardımcı oluyor. Ama gerçekte, bu normal bir insani duygudur. Uzun zamandır deneyimlemediğin ya da hiç hissetmediğin bir şeyse daha güçlü hissedersin.”

“Gerçeklerden uzaklaşıyorsun, Sasha.”

Dudakları yukarı kıvrıldı. “Hayır, uzaklaşmıyorum.”

Kalemine tıkladı. Bir, iki, üç kez. “Tahminim şu: Artık ona sahip olduğun için... onu kaybetmekten korkuyorsun. Belki kadını hak ettiğini bile hissetmiyorsundur. Gerçi bu önemsiz bir nokta çünkü öyle hissetsen bile sonunda bunu umursamıyorsundur.”

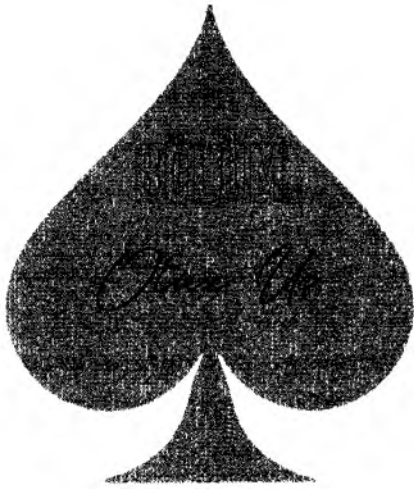
Araya sıkıştırdığı *kadın* kelimesi dikkatimden kaçmadı.

“Buraya ilişki tavsiyesi almaya gelmedim.”

“Hayır.” Hüzünle gülümsedi. “Buraya sana işlerin kolaylaşacağını, sorunların ortadan kalkacağını ve tekrar bir kontrol duygusu bulacağını söylemem için geldin. Kolaylaşmayacak ve kontrolün olmayacak. Aşk daha da kötüleşir.”

Alaylı bir ses çıkardım. “Bunun sadece bir takıntı olduğuna inanıyorsun sanıyordum.”

“Duymadın mı? Aşk bir takıntıdır. Hatta bazılarına göre... *En çılgın takıntıdır.*”

Gianna

MASUM BİR SORUYDU.

Ancak bir tetikleyici gibi elimde patlamıştı.

Kontrolümü tamamen kaybetmem için gereken tek şey buydu. Artık *mavi* derinliklerde boğuluyordum ve kendimi kurtarmak için çok geçti.

Bir gece yatakta yatarken ona, “Doğum kontrol hapı istemek için gelecek haftaya bir doktor randevusu aldım,” dedim. Kalbim hâlâ hızla atıyordu ve az önceki yoğun seksten dolayı tenim terle kaplıydı.

İlaçlara karşı hassas olduğum ve daha gençken denediğim seçeneklerin hepsinin can sıkıcı bir yan etkisi olduğu için doğum kontrolüne başlamakta tembellik ediyordum. Haplar

kilo almama neden oluyordu; şimdi bunun, yirmi sekizimde ve daha yavaş bir metabolizmayla ihtiyaç duyduğum son şey olduğunu biliyordum. Yine de Christian'ın bu konudaki kayıtsız tavrından dolayı doğum kontrolünü kendi ellerime almam gerekecek gibi görünüyordu.

“Neden?”

İç çektim. “Ya Rusya'dan Seattle'a kadar yüzlerce çocuğun var ya da kasten kafa çalkalıyorsun.”

Kıkırdayarak tatlı bir şekilde düzeltti. “Kafa karıştırmak, *malyshka*.”

Yumuşak kahkahasının sesi vücudumun sıcaklık olmasını sağladı. “Ee? Bana bahsetmediğin bir sürü çocuğun var mı?”

Sessizliği tenime dokunarak sinir uçlarımı gerginleştirdi. “Hiç çocuğum yok,” dedi sonunda.

“Prezervatif kullanmadan dolaşırken bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Çünkü prezervatif kullanmadan *dolaşmıyorum*,” dedi gergin bir sesle. “Yattığım tek kişi sensin, Gianna. Bunu oldukça net bir şekilde açıkladığımı sanıyordum.”

Burada durmalıyım. Havadaki oksijeni azaltan gerginliği hissetmeliydim. Ama yapamadım. Çünkü onun bana dokunmasına, beni öpmesine, beni becermesine ve *sahip olmasına* izin verirken bir korkak olmaktan, Christian Allister'ın sınırlarının etrafında dolanmaktan yorulmuştum.

“Öyleyse benden önce... Her zaman prezervatif takmadığına eminim. Bunu yapmaktan nefret ediyor gibi görünüyorsun.”

Bir elini yüzünde gezdirdi. “Konuyu kapat, *malyshka*.”

İçime bir kıskançlık düştü, göğsümde bir delik açarak

kanımı acı bir şeyle doldurdu. Onu birlikte gördüğüm kadınların hiçbirisiyle bu kadar ciddi olmamıştı ama yine de biriyleken –yoksa birkaç kişi miydi?– prezervatif takmamıştı. Bu, yaptığımız şeyi anlamsız hissettirdi. Ucuz hissettirdi. Gördüğüm en ciddi ilişkisi Portia’yla olandı ve o zaman bile diğerlerinden daha uzun sürmemişti.

“Portia’yla birlikteyken prezervatif kullandın mı?”

“Evet.” Sert bir cevaptı. Doğruydı.

Belki de gençliğinde biriyle birlikte olmuştu. Genç bir Rus sürtükle. O kızıdan nefret ettim. Yine de gençlik yıllarının çoğunda bir hapishanede kilitliken kızlara çok zaman ayırabileceğinden şüpheliydim.

Bir yığın haline gelen sorularımdan kaçınarak sadece, “Konuyu kapat, *malyshka*,” demesiyle kırgınlığım arttı. Adam benim bekâretimi nasıl kaybettiğimi kendi kocamın ağzından bile duymuştu. Aynı şeyi öğrenmem adil görünüyordu.

“Bekâretini nasıl kaybettin?”

Odadaki sıcaklık eksilere düştü ve nefesim ciğerlerimde donuverdi. Hava acı verici bir hal aldı, bir arı sokması kadar can yakıcı oldu.

Yatağın kenarına oturup dirseklerini dizlerine dayadı.

Omuzları gerginlikle iyice çökmüştü. Sesi duygusuzdu.

“Çık dışarı.”

Midem kasıldı. “Ne?”

“Defol git dedim.”

Boğazım aşağılanma ve ihanetle sıkıştı.

Ayağa kalktım, yerden bir tişört alıp kafamdan geçirdim ve kapıya yöneldim. Durdum, bedenimdeki her hücre ayrılma fikrine isyan ediyordu.

“Bu kapıdan çıkıp gitmeme neden olursan geri dönmem, Christian. Bana bir cevap verene kadar dönmem.”

Bana bakmadı.

Durdurmadı da.

Dairemin kapısını kapatıp ona yaslandım, mekânın boşluğu adeta tenime dokunuyordu. Pişmanlık hissi kararlılığı-mı, geri dönüp ağzımdan çıkan son sözleri geri almak isteyeceğim kadar eritti. Geri dönmek ve yanlış giden her şeyi düzeltmek istedim. Buna ihtiyacım vardı. Özür diler ya da yalvarırdım, ne gerekirse yapardım. Neyse ki gururum hâlâ yerindeydi. Beni bu kadar zavallı birine dönüştürmesine izin vermeyecektim.

O gece, haftalardır ilk kez kendi yatağında uyudum. Sessizdi. Biraz soğuktu. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Kendime, bana böyle hissettirdiği için ondan nefret ettiğimi söyledim.

Ama ondan hiç nefret etmiyordum.

Paniğe hem çok yakın hem de yeterince uzak olan o anlaşılması zor duygu, tamamen başka bir şeydi.

Ve her nefeste kalbim sızlarken birden bunun ne olduğunu anladım.

“*Levántate!*”

Yüzüme soğuk su dökülmesiyle sıçrayarak oturur pozisyona geçtim.

“Saat dört, *querida! Eres una vaga!*”

Az önce bana tembel demişti ama karşı çıkacak enerjim yoktu. Bunalımdaydım. Nedeni iki gündür Christian’ı gör-

memem ya da onunla konuşmamam değil, onu sevdiğimi anlamamdı. Ve bu duyguyla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Yüreğime çok fazla geldiğinde nereye sıçrayacağımdan emin değildim. Sonunda uyumlu olmadığımızı anlarsa bu duygudan nasıl kurtulacağımdan emin değildim.

O ve ben zıt kutuplardık. Hiç uyumlu değildik.

Ancak onsuz hiçbir şey doğru gelmiyordu artık.

Magdalena pencereyi açtı. “Sana o adamla ilişki kurman söylemiştim, *señorita*. Dinlemedin.”

Öyle bir şey söylememişti. Christian ve ben bu ilişkiye başlamadan evvel, Magdalena önce Christian’a şöyle bir bakmıştı. Gözleri kocaman olmuş ve sonra bana onunla evlenmemi söylemişti. Çok güzel bebeklerimizin olacağını ve herkesin kıskanacağını söylemişti. Sonra onu evden kovmak zorunda kalmıştım. Christian her kelimesini duymuştu. Yine de duygusuz ifadesi bozulmamıştı. Bu gibi konuşmaları çok sık duyuyor olmalıydı.

“Kırık bir kalbe en iyi ne gelir biliyor musun?”

“Ne?”

“Temiz hava. *Mis hermanas*’ın* kanserini bile iyileştirdi.”

Antonio’dan beri böyle melankolik hissetmediğimi fark ettim. Ve o zamanlar, hayatımın asla geri dönmek istemediğim karanlık bir dönemiymi. Christian’ın beni kalbi kırık kazazedelerinden birine dönüştürmesine izin vermeyecektim. Yataktan emekleyerek çıktım, duş aldım ve sonra şehirde dolaşmak yerine bir kulüp için daha uygun olan bir kıyafet giydim.

Lobi kapısından çıkarken bakışlarımız karşılaştı. Midem kasıldı. Sadece görünüşü bile –her kusursuz hattı, parlak gü-

* (İsp.) Kız kardeşlerimin. (ç.n.)

müş saati, kol düğmeleri ve *mavi* gözleri- bırakmaya çalıştığım bir uyuşturucuyu tekrar almışım gibi hissettirdi.

Kıyafetlerinin altında o kadar profesyonel biri değildi. Yatak odasında, eli boğazımda ve sıcak bedeni üzerimdeyken o kadar soğuk biri değildi. Ve kulağıma *malyshka* ile kaba Rusça sözleri fısıldarken de o kadar kalpsiz biri değildi.

Başka yere bakmadan önce gözlerinde derin ve ölçülemez bir şey titreşti. Birbirimizin yanından geçtik. Neredeyse omuzlarımız değecekti. Ismarlama parfümünün kokusunu bile alabildim.

Beni durdurmadı.

Ben de onu durdurmadım.

Belki de ilişkimiz gerçekten bitmişti.

Bu düşünceyle midem düğüm düğüm oldu. Her nefeste ciğerlerim sıkıştı.

Bu adamla ilk tanıştığымda varlığı beni sinir etmişti. Parfümünün kokusuyla gözlerim yaşaracak hale nasıl gelmişim?

Uzun çizmelerimle şehirde, çukurlardan ve bisikletçilerden kaçarak dalgınca dolaştım. Yemek kamyonundan sosisli sandviç alıp yedim. Bir banka oturdum, gün batımını izledim ve hayatımın kontrolü bendeymiş gibi davrandım. Oysa gerçek çok farklıydı.

Kendimi hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

Havuzda yüzerken loş ışıklar etrafta dans ediyor, iç çamaşırımın kırmızısını berrak suya yansıtıyordu.

Geç bir vakitti, saat gece yarısını geçmişti. Havuz teknik olarak kapalıydı ama havuz görevlisi Trevor'ı bana fazladan bir anahtar vermeye ikna etmek fazla zamanımı almamıştı.

Suya daldım ve hissedebildiğim tek şey ciğerlerimin yanı-
nışı olana dek nefesimi tuttum. Yüzeye çıktığımda, sırtımın
karıncalanmasıyla yalnız olmadığımı fark ettim. Döndü-
ğümde birinin şezlongun kenarında, dirseklerini dizlerine
dayamış bir şekilde oturduğunu gördüm.

Eriyen buzu ve parlak çeliği anımsatan gözler bana bakı-
yordu.

Kalbim durdu ve sonra umutsuz bir uğultuyla doldu.

“On beş yaşındaydım,” dedi.

Başta kafam karıştı, sonra ne hakkında konuştuğunu an-
ladım. Bekâretini nasıl kaybettiğini anlatıyordu.

“Butyrka’ya gireli birkaç ay olmuştu. Cinayetten girmiş-
tim ama inan bana *malyshka*, hak etmişlerdi.”

Canını sıktığı için bir adamı öldürdüğünü görmüştüm
ama sesindeki hiddetten dolayı ona inanıyordum.

“Beni sadece bir cinayetten mahkûm edebildiler. Reşit
değildim, bu yüzden beş yıl cezayla ucuz kurtuldum. Ronan
benden bir yaş küçüktü ve sadece dört yıl yedi. Hapishanede
benden daha iyi dayandı.” Gözleri merhametsizce büyüdü.
“O yerden nefret ediyordum.”

Havuzun kenarına yürüdüm ve çıkıntıya tutundum. Kir-
piklerimden su damlıyordu.

“Bazı günler güneşi sadece havalandırma penceresinden
içeri giren birkaç ışık huzmesi olarak görürdüm. Haftada sa-
dece üç gün duş alırdık. Ve o zaman bile, sabun için savaşı-
mak zorunda kalırdık.”

Artık saçımı ne kadar yıkarsa yıkasın umursamayacaktım.

“Cezaevi hemşirelerinden biri raftaki tüm kitapları okudu-
ğumu fark etti. Bana her hafta yenilerini getirmeye başladı.

Orada bir kadının ilgisini çekince de... Diğer erkekler sorun çıkarmaya başladı. Birçoğu bana karşı dikkatliydi. Bana *kholodnyye glaza** derlerdi. Gözlerimde bir şeylerin eksik olduğunu söylerlerdi.”

Artık, en kötü günlerini hapse bile girmeden önce yaşadığını biliyordum.

“Genelde beni yalnız bırakırlardı ama bir gün biri kitaplarımdan birinin tüm sayfalarını yırtarak sinirlerimi bozdu. Orada aklımı başımda tutan, birazcık düzenli olan tek şey kitaplardı. Bu yüzden gözümü öfke bürüdü. Onu bayıltana kadar dövdüm. Biri beni uzaklaştırmasaydı onu öldürebilirdim. Kendime baktığımda onun kanı ve kolumdaki bir kesikten akan kendi kanımla kaplandığımı gördüm.” Acı bir kahkaha attı. “Ve hepsi sıkık bir kitap yüzündendi.”

“İşte o zaman çekip gideceğime dair kendime söz verdim. O hapishaneden uzakta, kimsenin hiçbir haltıma dokunamayacağı bir yerde kendime bir hayat kuracaktım. O andan itibaren her şeyi planlamıştım.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Evleneceğim kadının tarzına kadar.”

Yutkundum. Planladığı gibi biri olmadığını biliyordum.

“Geriye dönüp baktığımda kavganın bir isyan başlattığını fark ediyorum. O yer, zihnimde her zaman, o sırada fark etmediğim kaotik bir karmaşa halindeydi. Kitabı ve sayfaları topladım, hemşireye olanları nasıl anlatacağımı düşünüyor ve bana daha fazla kitap getirmemesinden korkuyordum. Adı ne bilmiyorum. Saçının ne renk olduğunu bile söyleyemem, *malyshka*. Ona o kadar ilgisizdim.”

Saçımı değiştirdiğimi her zaman fark ettiği gerçeği artık çok daha önemli görünüyordu. Göğsüme bir ağırlık çöktü.

* (Ru.) Soğuk göz. (ç.n.)

“Kitabını iade ettim. Kolumu dikti. Eli hafifçe titriyordu. Benimle yalnız kaldığı için gergin olduğunu düşündüm, çünkü isyandan dolayı kapıda gardiyan yoktu. Ama çok geçmeden, elini aletime koyduğunda durumun böyle olmadığını anladım.”

Nefes alıp verişim yavaşladı; kalbim onu durdurmak, beynimse devam etmesini söylemek istiyordu.

“Beni öpmek için eğildi ama başımı çevirdim. Bunu yapınca ilgilenmeyeceğinden emindim. Ama onu etkilemiş gibi görünmüyordu.” Bir elini çenesinde gezdirdi. “Onunla prezervatif kullanmadım, *malyshka*. Ve sadece onunla kullanmadığımı da söyleyemem. Birkaç gün sonra, gardiyanlardan biri bana tıbbi koğuşa kadar eşlik etti ve beni odaya itip kapıyı kapattı. Hemşire yalnız değildi. Yanında başka bir kadın vardı...”

“Tamam, yeterince duydum.”

Sadece bu adama on beş yaşında hapiste grup seks teklif edilirdi. O kadınların saçlarını yolmak istedim. Christian’dan çok daha yaşlı olmalıydılar.

“Temizim, Gianna. İstersen senin için rapor alırım. Çocuklara gelince, bildiğim hiçbir çocuğum yok.”

Hâlâ bir şeyler sakladığını bilsem de benimle paylaştıkları biraz fazla gelmişti. İki gün önce benden sakladığı şey bu değildi. Christian sadece bir zeytin dalı uzatıyordu. Şu anda, bana söylediklerini kabul etmem için yalvaran gözlerinde hafif bir çaresizlik varken, ondan daha fazlasını talep edemezdim. Geçmişinin derinliklerine inmekten nefret ettiğini biliyordum. Karmaşık bir geçmişti ve o, her şeyinin düzgünce dizilmesini severdi. Ama benim için derinlere inmişti.

Havuzdan çıktım, bacaklarının arasında durmak üzere yürürken vücudumdan aşağı sular akıyordu. Elimi saçlarına daldırdığımda boğazından kaba bir ses geldi. Beni kalçalarımın tutup kendine çekti ve yüzünü karnıma bastırdı.

“Siktir, seni özledim, *malyshka*.”

Vücudumdan damlayan sular kıyafetlerini ıslatıyordu. Sıcaklık ve rahatlama göğsümde birleşirken boğazım sıkıştı.

“Gitmene neden olduğum için özür dilerim,” dedi.

“Bir daha asla yapma.”

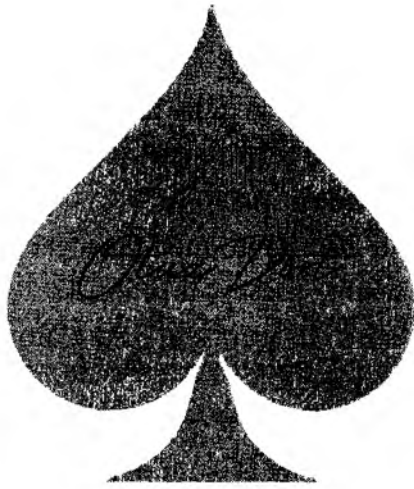
“Yapmayacağım.”

Bacaklarımın arkasını kavradı ve kucağına oturmam için beni kaldırdı. Yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı.

Dudaklarımızın arasında bir saç teli mesafesi kalana kadar yaklaştım.

“Beni neden öpüyorsun?” diye sordum.

Beni tatlı bir şekilde öptüğünde ağzına doğru iç çektim. “Çünkü beni baştan çıkaran tek kadın sensin.” Dudaklarını benimkilere sürttü. “Çünkü seni öpmemi seviyorsun.” Sonuncusu, sahiplenici bir ısırıkla biten yumuşak bir öpücük oldu. “Çünkü senin her bir parçan bana ait.”

Christian

YANLIŞ HESAP YAPMIŞTIM.

Sık sık yaptığım söylenemezdi ama bu seferki hata, banyo tezgâhına saçılan losyonlarda, saç ürünlerinde ve parfümlerde bariz bir şekilde belliydi. Bir güzellik salonu buraya kusmuş gibi görünüyordu.

Onun eşyalarını ayrı bir kutuda, tıpkı benimkiler gibi temiz ve düzenli bir şekilde tutabileceğimi düşünmüştüm. Zaten aklımı meşgul ediyordu, tenimin altına işlemişti ama kahretsin... Artık her yerdeydi. Mutfağında, banyomda, *yatağında*.

Şaşırtıcı bir şekilde, ortalıkta bıraktığı onca şey, her zaman olacağını düşündüğüm gibi beni rahatsız etmiyordu. Sadece, dış macununu *her kullanışında* kapağını açık bırakması gibi şeyler arada sırada gözümün seğirmesine neden oluyordu. Yine de onun etrafta olmamasını daha rahatsız edici buluyor-

dum. O kadar rahatsız edici ki geri dönmesi için ondan özür diliyordum. İşler gülünç bir şekilde kontrolden çıkmıştı.

Lavabonun kenarını tuttum. Çok fena kapılmıştım. Bunun nasıl sona ereceğini düşününce sırtımdan soğuk bir ter boşandı. Benim için asla sona ermeyecekti, bundan emindim ve huzur bulabilmemin tek yolu, istese de istemese de benimle kalmasını sağlayabileceğime inanmaktı. Artık ona her baktığımda göğsümde bir his ağırlaşıyordu. Onu mutsuz görmeye dayanabileceğime inanmıyordum. Ve bu, her şeyi zorlaştırıyordu.

Gianna kapıda belirince bakışlarım aynada onunkilerle buluştu. Uzun kollu tişörtlerimden birini giymişti ve yakası omzundan kayıyordu.

“En iyi yeri kaçırdın,” diye somurttu.

Yavan bir ses çıkardım. “Doğrudur.”

Filmler konusunda gerçekten bir orta yol bulmamız gerekiyordu.

Kollarını arkamdan belime doladı, dokunuşu omurgamda küçük bir titremeye neden oldu.

“Tuvalete gittiğinde bunu mu yapıyorsun? Aynada yakışıklı yüzüne mi bakıyorsun?”

Bir dakikalığına uzaklaşmam gerekmişti. O, kokusu, gülümsemesi, ellerinin üzerimde bıraktığı his... yakınımdayken düşünemiyordum. Başım dönüyor, boğazım sıkışıyor. Sanki biri dairemdeki her şeyi yeniden düzenlemenin eşindeymiş gibi hissediyordum.

“Düşünüyordum,” dedim ona.

“Neyi?”

Geçmişime girmene izin vermeden seni nasıl rahatlatacağımı. Bana iğrenerek değil de her zaman bu şekilde bakmanı nasıl sağlayacağımı.

“Seni.”

“Uu, tuvalete beni düşünmeye mi geldin? Memur Bey, onur duydum.” Eli karnımdan aşağı, aletimin üzerine kaydı. Kaşlarını çatı. “Pek heyecan verici bir senaryo olmasa gerek.”

Dudağımın bir köşesi yukarı kalktı. Arkamı döndüm, yüzünü avuçlarımin arasına aldım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. “Ben hep seni düşünüyorum, *malyshka*.”

Dudakları aralandı, yanaklarına bir kızarıklık yükseldi. Parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarıma doğru fısıldadı. “Senden gerçekten hoşlanıyorum.”

Bundan daha fazlasını istememe rağmen içim memnuniyetle doldu. Vereceği her şeyi ve daha fazlasını istiyordum. Ağırdan alıp beni sevmesini sağlayacaktım. Belki o zaman, istediği her parçamı ona veremeyeceğimi anladığında beni terk etmezdi.

Gözlerini kırıştırdı. “Sen de söylemeyecek misin?”

Güldüm. Hissettiğim şey, hoşlanmanın o kadar ötesindeydi ki hoşlanıyorum demek gülünç geliyordu. Hislerimi ona hemen şimdi söyleyebilirdim ama buna hazır değildi.

“Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum,” dedim ve alt dudağını ısırarak için eğildim.

Ağzıma doğru hafifçe inledi.

İhtiyacım olan tek senaryo buydu.

Onu kucaklayıp yatağa götürdüm.

“Gianna’yı mı beceriyorsun?” Ace bana sert bir bakış attı. “Bu hoşuma gitmedi. Erkeklere kadınlarımızın tadına bakabileceklerini düşündürüyor.”

Ace’in ofis koltuğunda arkama yaslandım. “Yanılıyorsam düzelt ama sen da karınla evlenmeden önce birlikte yaşamamış mıydın?”

Başparmağını çenesinde gezdirdi. “Ben bunu gizli tutmuş-tum. Sense Gianna’yı kahrolası metresinmiş gibi gezdiriyorsun.”

“1890’dan beri bu terimi duymamıştım,” dedim duygusuz bir sesle. “Siz İtalyanlar bir gün zamana ayak uydurmak zorunda kalacaksınız.”

“Onunla evlen Allister, o zaman bir sorunumuz kalmaz.”

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Çenem kasıldı. “Buna hazır değil.”

“Çok üzüldüm. Karıma benimle evlenir mi diye sorsaydım bana hayır derdi. Bil bakalım ben ne yaptım? Ona sormadım.”

Gianna’yı benimle evlenmeye zorlayamazdım. Hayatındaki diğer adamlardan farklı olmak istiyordum, farklı olmaya *ihtiyacım* vardı. Benden *hoşlanıyordu*. Bana bunu söyledikten ve bu, benden nefret ettiğini duymaktan çok daha iyi hissettirdikten sonra, gözlerindeki ihaneti görmeye dayanamayacağımı biliyordum.

“Onun için başka birini kolayca bulabilirim,” diyerek beni kandırmaya çalıştı.

“Bul bakalım.” Sesim karanlıktı. “Hatta muhtemel kişilerin listesini hemen şimdi çıkarırsan ikimize de zaman kazandırmış olursun.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Nico. “İyi. O zaman şöyle düşün: İlişkiniz Gianna’yı kullanıp atılabilir biri gibi gösteriyor. Becermek için iyi ama evlenmek için yeterince iyi değilmiş gibi.”

Dışlerimi sıktım.

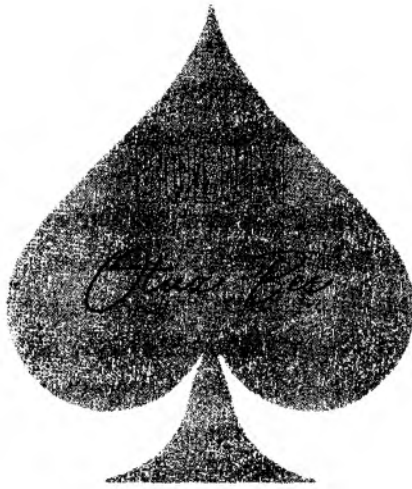
“Ben demiyorum.” Sandalyesinde geriye doğru sallandı. “Sadece görünen bu, Allister.”

Bu konuşmaya bir son vererek ayağa kalktım.

“İyi şanslar,” dedi.

“Siktir git.”

Gülüşü beni kapıdan dışarı kadar takip etti.

Gianna

PANKEK GİBİ BİR ŞEY KOKUYORDU ama midemi bulandırdı.

Oysa ben pankeke bayılırdım.

Yataktan çıktım ve dişlerimi fırçalayıp saçlarımı taradım. Mutfığa gittiğimde Christian'ı ocağın başında buldum. Üstü çıplak ve saçları ıslaktı. Onun, bu pek kimsenin göremediği gündelik halini seviyordum. Bu haldeyken *bana aitti*.

Lâkin kollarımı beline doladığımda gerildi. İçime bir şüphe düştü. Son birkaç gündür sessizdi ve güvensiz bir yanım bunun ne anlama gelebileceği konusuna takmıştı. Geçen hafta bana açıldığından beri her şey yolunda gitmişti; çünkü henüz ona daha fazlasını sormamıştım. Acınasıydı, biliyor-

dum ama bir sonraki sorumun onu sonsuza kadar uzaklaştıracığından korkuyordum. Ve bu riski almak, karanlığın eşiğine ayak basmak gibi geliyordu.

Ondan uzaklaştığımda, “Aç mısın?” diye sordu.

Tezgâhın üzerindeki tabağa baktım ve burnumu kırıştırdım. “Henüz değilim.” Dolaptan portakal suyunu alıp bir bardağa doldurdum.

Ağzından çıkan sonraki kelimeler, ilk ferahlatıcı yudumun boğazımda kalmasına neden oldu. “Evlenmeliyiz.”

Öksürdüm, gözlerim sulanmıştı. Yavaşça bardağı adaya koydum ve çenemdeki meyve suyunu sildim.

“Sanırım seni yanlış duydum.”

Bana döndü, gözleri derin ve anlaşılmazdı. “Evlenmeliyiz dedim.”

İçim buz kesti. “Ne?”

“Beni duydun, Gianna.”

Nabzım hızlandı. “Daha ne kadardır birlikteyiz de... Bir ay falan oldu.”

Alaycı bir ses çıkardı. “Sen kahrolası yıllar boyunca benimsin.”

Sesindeki inanç kanımda gezindi ve kalbime yerleşti. Şok yüzünden dengem bozulmuştu ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Aramıza biraz mesafe koymak için adanın etrafında yürüdüm; düşünmek için alana ihtiyacım vardı.

Ona döndüm. “Sana evlilik konusundaki hislerimi söylemiştim.”

Başını iki yana salladı, gözleri ağır bir şeyle titriyordu. “Onların gerçekçi beklentiler olmadığını biliyorsun. Belki başka bir kadın için olabilir ama senin için değil.”

Haklı olmasından nefret ediyordum. Sonunda, eğer burada kalırsam, tek gereken bir adamın benimle yeterince ilgilenmesi olurdu. Görünüşe göre mafya adamları bir kadının bekâr ve mutlu kalabileceğini idrak edemiyordu.

Kanım kulaklarıma hücum etti.

Ellerim terledi.

“Sana kaçarım demiştim.”

“Ve ben de seni bulurum demiştim.” Sesi karanlıktı. “Ait olduğun yerin burası olduğunu biliyorsun, Gianna.”

Kaçmaya meraklı değildim ama tanımadığım bir adamla daha isteyerek evlenemezdim. Christian’ı Christian yapan derin, karanlık merkezi değil, yalnızca uçlarını biliyordum ve o merkeze ulaşmadan onu asla tam olarak tanıyamayacaktım. Ancak şokun geçmesiyle... onunla evlenme fikrinden nefret etmediğimi fark ettim. Bu, içimde iğneleyici bir endişe hissi uyandırdı; bana beni ne kadar derinden büyülediğini gösterdi. Onu *seviyordum*. Ve onunla olmak için kaybedeceklerimden korkuyordum.

Yutkundum. “Evlilik teklifleri genellikle diz çökerek ve bir yüzük eşliğinde yapılır. Bazen güzel bir akşam yemeği olur.”

“İkimiz de bunun panik atak geçirmene neden olacağını biliyoruz.”

Ben onun hayatıyla ilgili bu kadar bilgisizken o ne zaman benim hakkımda bu kadar çok şey öğrenmişti? İçim acıyordu. Neden bana açılmıyordu? Yeterince iyi değil miydim? Çok mu ezik biriydim?

“Sana bir daha evlenmeyeceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.”

“Bazı şeyler değişir, *malyshka*.”

Biri bana birkaç hafta önce, Christian Allister'ın onunla evlenmemi isteyeceğini söyleseydi gülerdim. Birine âşık olmanın, onu canımı acıtacak kadar önemsemenin nasıl bir his olduğunu asla anlayamazdım. Bazı şeyler *değişmişti*. On-
dan nefret ederdim ama şimdi onsuz mutlu olabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Kendime engel olamayarak, “Neden?” diye sordum, göz-
lerim duyguyla yanıyordu. “Neden benimle evlenmek isti-
yorsun?”

Düşünceliydi ve çenesindeki bir kas seğirdi. “Bazı insan-
lar... Evlenmeden benimle olursan sana farklı gözle bakabilir.”

Kalbim hayal kırıklığıyla sıkıştı. Bu tamamen görünüşle
mi alakalıydı? Meselenin bu olduğunu tahmin etmeliydim.

“İnsanların bana nasıl baktığı umurumda değil.”

“Benim umurumda,” diye hırladı. “Kimsenin senin benim
için olduğundan daha az şey ifade ettiğini düşünmesini iste-
miyorum. Şimdi göremiyor olabilirsin ama sonunda bu seni
de etkileyecek, Gianna ve bunun için bana tavır alacaksın.”

Belki de söylediği doğrudu; ancak kendisiyle ilgili temel
gerçekleri benimle paylaşmayı reddeden bir adam için ger-
çekten ne kadar önemli olabilirdim ki? Bana güvenmeyen
bir adam için? En basit sorularda bile benden uzaklaşıp içine
kapanan bir adam için?

“Tanımadığım bir adamla daha evlenemem.”

Sesi sert ve keskin bir şeyle doluydu. “Sana kendim hak-
kında kimseye söylemediğim kadar çok şey anlattım.”

“Bu seninle evlenmem için yeterli bir sebep değil, Chris-
tian.”

“İyi.” Başını salladı, gözleri karanlıkla parlıyordu. “Peki ya

seni seviyorum desem, Gianna? Çünkü sanırım seni gördüğüm andan itibaren seviyorum. Artık bu dünyada olmasaydın ben de bu dünyadan kurtulmanın bir yolunu bulurdum desem?”

Kalbim durdu.

Soğukluk yok oldu.

Ve sonra içimde bir ateş yandı.

Sessizlik içinde birbirimize baktık. Sesindeki şiddeti benimde hissetmiştim.

“Ciddi değilsin,” diye soludum.

“Söylediğim her kahrolası kelimedede ciddiyim.”

Göğsümdeki baskı o kadar arttı ki gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Bana beni sevdiğini söyleyen tek kişi annemdi. Ve şimdi içimde bir ışık patlamış ve yüreğimi sıcak, yapışkan, muhtemelen kalp kırıcı bir şeyle doldurmuş gibi hissediyordum.

Kararsızlık beni iki farklı yöne çekiyordu. Ona teslim olmayı o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Ancak önceki evliliğimde kendini izole, yalnız ve *değersiz* hisseden yanım kararından dönmüyordu. Onunla şimdi evlenir ve tüm kartları ona veririm asla kazanamazdım. Gerekli görmediği sürece bana daha fazlasını vermezdi. Bunu, alev alev yanan inatçı gözlerinde görebiliyordum.

“Tanımadığım bir adamla daha evlenmem,” dedim sessizce.

Dışleri birbirine kenetlendi.

Aramızdaki sessizliği doldurması için ona bir şans verdim. Bunu yapmadı.

Yanağımdan bir damla daha yaş süzüldü. Kelimeler du-

daklarımın arasından çıkamasın diye uğraştım. “Seninle birlikte olup da senin yarma razı olamam.”

Gözlerinde çelişkili bir şey titreşti.

Gitmek üzere döndüm ama sözleri beni durdurdu.

“Beni terk et ve gör bak ne oluyor, Gianna.” Bu bir tehditti ama sözlerinin ardında başka bir şey daha vardı. Kaba ve yabancı bir şey. Paniğe yakın bir şey.

Bakışlarımız buluştu. Ona son bir bakış attıktan sonra kapıdan çıkıp gittim.

Koridordayken bir camın kırılma sesiyle korktum. Portakal suyumun mutfak zemininde, değersiz kalbimin hemen yanına döküldüğünü tahmin ediyordum.

On dakika sonra ön kapım açıldığında kendimle ne yapacağımı veya nereye gideceğimi bilemez bir halde kanepemde oturuyordum.

Gözlerimi ona çevirdim ama kapıyı arkasından kapattığında bakışlarıma karşılık vermedi. *Her zaman* göz teması kurardı. Giyinikti fakat kravat iğnesini, hatta kol düğmelerini bile takmamıştı.

“Beni bu hale getiren şeyin ne olduğunu mu bilmek istiyorsun? İyi.” Sesinde bir acı vardı. “Sana anlatacağım.”

Odada ilerleyip birkaç adım önümde durdu ve sonra bunu yaptığına inanamıyormuş gibi sert bir nefes verdi. Şimdiden *pişman* olmuş gibiydi.

Ciğerlerim belirsizlikle sıkıştı, ardından sonunda pes ettiği için rahatlayarak derin bir nefes aldım.

“Annem birkaç kuruş için her şeyi yapardı, Gianna. Uyuşturucu için her şeyi yapardı. Tercihi eroindi ama sonra ne bulursa kullanır bir hale gelmişti.”

Yutkundum, daha önce tanışmamıza rağmen beni hapisten çıkardığında neden o kadar hoşnutsuz davrandığını şimdi anlıyordum. Uyuşturucu yüzündendi. Muhtemelen benden iğrenmişti.

“Bir şekilde Bratva’da bir pezevenkle tanıştı. Bir müşterisi geldiğinde bunu anlardık çünkü her zaman kapıya üç kez vururlardı ve bu ses, yaşadığımız tek yatak odalı dairenin tamamını sallardı. Hiç bitmeyen bir döngüydü. Diğer odadaki lanet sikişme sesleri yüzünden sabahın dördüne kadar uyuyamazdım.” Kolundaki saati çevirdi. Bir, iki, üç kez.

“Şu an yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?” Bakışları alayla doldu. “Beni çocukken görmeliydin.”

İçime bir korku düşerken üşüdüğümü hissettim.

“Müşterilerinden birkaçı, annem yerine beş yaşındaki bir oğlan çocuğuyla daha çok ilgileniyor gibiydi. Ve annem onları memnun etmek konusunda tereddüt bile etmedi. Hatırladığım en sinir bozucu şey neydi, biliyor musun? Yastığımın altında tuttuğum bir ABD çeyrekliği vardı. Sahip olduğum tek şey oydu...” Sesi zehirli bir hal aldı. “... ve adamlar her zaman ona dokunurdu. Ellerine alır, gülümser ve geri fırlatırlardı.”

Gözlerimin arkası yandı, birkaç damla yaş süzüldü. Christian devam ederken gözyaşlarımın yanaklarımdan yuvarlanmalarına izin verdim.

“Sonunda annem iki oğlu olduğunu hatırladı. Parayı bu şekilde kazanabilirdi.” Gözleri nefretle parladı. “Öldürdüğüm ilk adam oydu, *malyshka*. Onu mutfak bıçağıyla sırtından bıçakladım. O zamanlar yedi yaşındaydım. Birkaç adam geldi, cesedini götürdü ve annem küçük kardeşim için bir daha kimseyi çağırmadı.”

Yaptığı şeyi yargılamamı mı yoksa dehşete düşmemi mi bekliyordu bilemiyordum. Hissettiğim ikisi de değildi. Bazı adamlar ölmeyi hak ediyordu.

Suratını ekşitti. “Kimse kanı düzgünce temizlemedi. O kırmızı, kalıcı leke yıllarca oradaydı.” Sanki şu an o lekeyi düşünüyormuş gibi bir süre durdu. “Ruslar batıl inançlıdır. Zamanla bana dokunmaktan çok korkmaya başladılar. Gözlerim onları rahatsız ediyordu.”

Derin bir nefes alarak kanepenin kenarına doğru ilerledim.

“Ama bu peri masalı orada bitmedi. Sanırım on üç yaşındaydım. Annem eve geldiğinde sarhoştı ya da uyuşturucu etkisindeydi. Muhtemelen ikisi de. Kanepede üzerime düştü ve beni müşterilerinden biriyle karıştırdı.” Acı bir ses koyuverdi. “Kendi oğlunu becermeye çalıştı.”

Midemde safra birikti ve boğazıma kadar yükseldi.

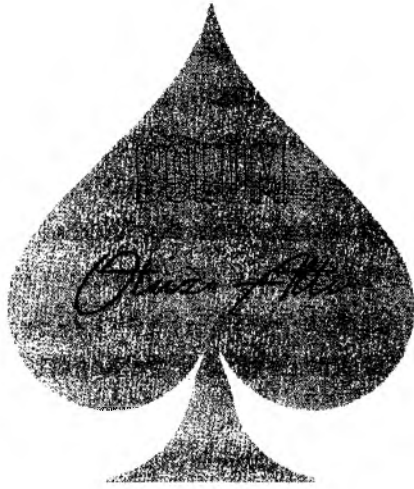
“Yerde sırtüstü uyuyakaldığı geceydi. Öğürmeye başladı. Ronan ve ben onu yan yatırmak yerine orada öylece durduk ve kendi kusmuğunda boğulmasını izledik.”

Yüzüm bembeyaz oldu.

Ağzımı kapattım.

Yüz ifadem üzerine alaycı bir ses çıkardı. “Sana duymayı beklediğin bir mutlu aile hikâyesi anlatamadığım için üzgünüm.”

Koşarak banyoya gittim ve midemdeki her şeyi kustum.

Gianna

TUVALETE EGİLDİM VE elimin tersiyle ağzımı sildim. Aklımın bir köşesine şüphe tohumları yerleşti. Ve sonra bir şey, mikrodalganın ötüşü gibi aklıma dank etti.

Benim zayıf bir midem yoktu.

Christian'ın hikâyesi birkaç farklı açıdan yürek burkucu ve rahatsız edici olsa da dün geceki akşam yemeğimi klozete çıkaracak kadar dehşete düşmemiştim.

Ayağa kalktım, dişlerimi fırçaladım ve giyinmeye gittim.

Tüm bunları, artık onunla birlikte olmak istemeyeceğimi düşünerek anlatmıştı. Bunu daha anlatmaya başlamadan yüzündeki pişmanlık dolu ifadeden anlamıştım. Onu bir kurban, belki de daha az erkek olarak göreceğimi düşünmüştü.

Annesine gelince... ona hiç üzülmemiştim.

Christian'ı eskisinden farklı görmüyordum. Artık ona her zamankinden daha yakın hissediyordum. Ve daha da yakın olmak, daha fazlasını –her şeyi– öğrenmek istiyordum. Mesela o ve kardeşine daha sonra ne olduğunu bilmek istiyordum. Ona onu sevdiğimi söylemek istiyordum.

Raftaki seçenekleri inceledim. Pembe kutular. Mavi kutular. Her türlü ıvır zıvır: akıllı geri sayım sayacı, ekstra hızlı yanıt süresi ve erken algılama seçeneği. Biraz bunaldım ve en parlak kutudakini aldım.

Banyo aynasının önünde durup onu paketinden çıkarırken ellerim titriyordu. Nedenini bilmiyordum. Bu mümkün olamazdı. Daha bir hafta önce regl olmuşum. Tabii her zamankinden daha hafif geçmişti. Aslında son birkaç reglimin hepsi öyleydi ama yine de regl regldir, değil mi?

Talimatları uyguladıktan sonra testi lavaboya koydum ve küvetin kenarına oturarak bekledim.

Dudağımı dişledim.

Saç kırıklarını kontrol ettim.

Ayağımı yere vurup duruyordum.

Tanrım, bu çok saçmaydı.

Kalktım, teste doğru yürüdüm ve onu elime aldım.

İçimde bir titreme meydana geldi. Yavaş başladı, sonra el ve ayaklarıma ulaştı. Damarlarımda titreşti, gözlerimi yaktı. Ve kalbime ulaştığında onu bir mengene gibi sıkıştırarak arkasında gergin, sıcak bir his bıraktı.

İki pembe çizgiye bakarak banyo kapısından aşağı kaydım.

Ve bir bebek gibi haykırarak ağladım.

Ertesi sabah Christian'ın evinde uyandım ve eve gelmesini beklerken uyuyakaldığımı fark ettim. Her şeye rağmen uyuyabilirdim. Elimi yatağın yan tarafında gezdirdiğimde çarşafların hâlâ soğuk olduğunu gördüm.

Duştan sonra, geçen hafta doğum kontrolü için aldığım doktor randevusu için hazırlandım. Artık ihtiyacım olacakmış gibi görünmüyordu ama hâlâ hamile olduğuma inanamıyordum. Kanamamdan ve doğuracağı sonuçlardan korkuyordum. Doğum öncesi vitaminleri almamak, ara sıra akşam yemeğinde bir kadeh şarap içmek ve arada yaptığım tüm sert seksler beni endişelendiriyordu. Kabul ediyorum; muhtemelen beni bu karmaşaya sokan zaten sonuncusuydu, bu yüzden belki de bu korku biraz mantıksızdı.

Randevumdan önce hızlıca iki yere uğradım. Önce bankaya, sonra Val'e. Kapıyı ipek bir sabahlıkla açar açmaz eline yirmi bin dolar tutuşturdu. Kaldırımında ilerlerken kahkahası beni takip etti.

Bekleme odasında otururken Christian'a öğlen benimle buluşmasını istediğim bir mesaj gönderdim. Mesajımı görmüş ama cevap vermemişti. Dostça bir gülümsemeye sahip çetin bir hemşire adımı seslendi. Terli avuçlarımı elbiseme sildim, derin bir nefes aldım ve ardından onu takip ettim.

Kanamama yerleşme kanaması deniyordu. Çoktan on bir haftalık hamile olduğum ve ultrasonda her şeyin iyi görünmesi nedeniyle doktor bu konuda endişelenmedi. Hesaplarıma göre bu, Christian'la ilk seks yaptığımızda hamile kaldığım anlamına geliyordu. O adamdan daha azı beklenmezdi zaten.

Öğlene doğru, elimde eczanenin sahip olduğu her türlü doğum öncesi vitaminiyle dolu bir torba varken bilinmeyenin heyecanı ve korkusuyla bir banka oturdum. Bu bebek için korkuyordum, işleri doğru yapmayacağım diye biraz ödüm kopuyordu. Deneyim kazanabileceğim iyi bir çocukluk geçirmemiştim. Ama hayatımda ilk defa bir şeylerin yolunda gittiğini hissediyordum.

Artık sadece Christian'ın da aynı şekilde hissetmesini diliyordum.

Bir parça ekmek çıkardım. "Alın bakalım, kuşlar."

"Hayattaki seçimlerini mi gözden geçiriyorsun?"

Kalbim, sesinin derin tınısıyla duruverdi ama henüz ona bakmadım. Göz teması çok fazla duygu uyandıracaktı ve ben buna hazır değildim.

Yutkundum. "Kuşların seslenicisi olarak yeni bir kariyer yapacağım."

Güvercinlerin hepsi ters yöne doğru ilerlerken, "Ah, görünüşe göre kumara devam etsen daha iyi olacak," dedi Christian.

"Herkes bir yerden başlamalıdır."

"Genellikle o bir yer, parkta dolaşıp şişman güvercinleri besleme arzusundan biraz daha fazlası olur."

"Karanlıksar biri gibi konuştun."

Sesine bir gülümseme dokundu. "Sanırım *karamsar* demek istedin."

Sonunda bakışlarıyla karşılaştım. *Mavi*. O da bana baktı ve bakışlarını kaçırmadı. Artık gözleri sadece buzdan ibaret değildi; gece geç saatleri, kaba elleri, Rusça sözleri ve hüznü kalpleri de yansıtıyorlardı. Takım elbisesi ve saçları her za-

manki gibi tertemizdi ama gözlerinin arkasında yorgun bir şey vardı.

“Dün gece eve gelmedin,” dedim sessizce.

“İşyerinde kaldım.” Çenesi kasıldı. “Sen koridorun karşısında-yken uyuyamazdım.”

“Dün gece senin yatağında uyudum.”

Gözlerinde bir çatışma ve kafa karışıklığı belirdi. “Neden?”

Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim. “Geçmişte yaşadıkların umurumda değil. Benim için bir önemi yok. Ve eğer çocukken başına gelenler yüzünden, hatta yapmış olabileceğin diğer şeyler yüzünden sana farklı gözle bakacağımı düşünüyorsan beni hiç tanıımıyorsun demektir.”

Bakışları başımın üzerinde gezindi, çenesi düşünceli bir şekilde kasıldı. “Farklı tepki verdin ama.”

“O tepki bana anlattıkların için değildi... Hamile olduğum içindi, Christian.”

Bakışları aşağı indi ve yüzümü inceledi. Sonra günah ve tatmin gibi karanlık bir şeyle doldu. “Emin misin?”

“Yüzde yüz. Ne kadar dikkatli davrandığımız düşünülürse bunun bir şok etkisi yaratabileceğini biliyorum...”

Yüzümü avucunun içine aldı ve başparmağını yanağımda gezdirdi. “*Moya zvezdochka*.” Elinin hafifçe titremesinden, yaşadığı rahatlamanın yoğunluğunu hissettim ve bu, boğazımı yaktı. Birden anladım ki bunu birlikte yaşamak istediğim tek adam Christian’dı. Mutluluk yüreğimin duvarlarından cınlıyor, aşırı hassas hissetmeme neden oluyordu.

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildi. “Mutlu musun?”

Başımı salladım. “Çok mutluyum.”

“Güzel,” dedi kalın bir sesle.

Kollarını belime doladı ve hızla atan kalbini hissedene kadar beni kendine çekti. Alnını alnıma dayadı. Sıcaklığı ve baş döndürücü, tanıdık kokusuyla beni sardı. Sandal ağacı ve para kokuyordu.

“Sadece hamile olduğum için yanında olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Nedeni umurumda değil. Sen burada, benimlesin ya.”

“Bu kulağa pek sağlıklı bir düşünce gibi gelmiyor.”

Dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. “Hiçbir fikrin yok.”

Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm. İçimde bir sıcaklık infilak edip kanıma işledi. Yüzümü tuttu ve beni geri öptü. Yumuşak ve yavaştı ama öyle derin bir öpücüktü ki kalbime dokundu.

Dudaklarına doğru, “Tekrar beni sevdiğini söyle,” diye soludum.

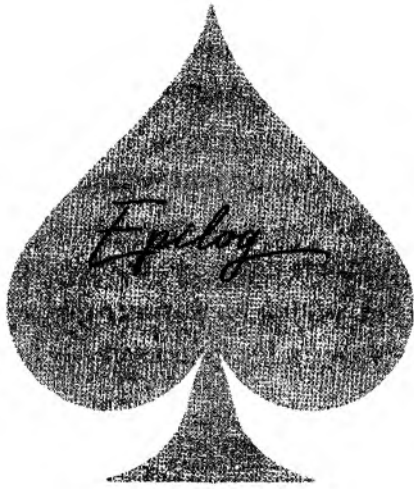
“Seni seviyorum, *malyshka*.”

“Ben de seni seviyorum, biliyor musun?”

Hareketsiz kaldı ve ardından göğsünden kaba bir ses yankılandı. Gözlerim onunkilerle aynı hizada olacak şekilde beni kaldırdı. Dudaklarını benimkilere değdirdi ve derin, neredeyse özür diler gibi hırıltılı bir sesle, “Artık seni asla bırakmayacağım,” dedi.

Buralara nasıl gelmiştik emin değildim. Önümüzdeki birkaç yılı bırakın, birkaç günün bile ne getireceğini bilmiyordum. Ya da karşılaşabileceğimiz sorunları. Ama bir şey kesindi. Elimde bir torba ekmek ve bir yığın vitaminle, şehrin ahlaki açıdan en sorgulanabilir adamlarından birinin elini tutarak caddede yürürken...

Bu adamı *sevdiğimi* biliyordum.

Christian

1 Yıl Sonra

PAT, PAT, PAT.

Sasha Taylor parmağımın koltuğun üzerindeki hareketine bakarken sessizliği saatin tik takları ve yoğun bir merak dolduruyordu.

“Seni bir daha ofisimde göreceğimi sanmıyordum.”

“Neden?”

“İnsanların terapistte gitmesinin nedeni –ki ben gitmiyorum– tavsiye almak ya da kendileri ve sorunları hakkında konuşmaktır. Sen ikisini de yapmaktan hoşlanmıyorsun.”

Bakışlarım başparmağımla işaret parmağım arasında yu-

varladığım ABD çeyrekliğine kaydı. “Kadere inanır mısın, Sasha?”

“İnanırım.”

“Neden?”

Başını eğdi. “Dindar biri değilim ama aynı zamanda, her şeyin bir tür doğaüstü müdahale olmadan açıklanabileceğine inanacak kadar saf da değilim.”

“Her zaman, kadere inanırsam seçimlere inanamayacağımı düşünmüştüm.” Bir güneş ışığı huzmesinin üzerinde parlamasına izin vermek için parayı döndürürken sesim düşünceliydi. 1955 yılının parasıydı ve gümüş rengi solmuştu. Yirmi dokuz yıl önce, birinin cebinden çaldığımda iyimser bir parıltısı vardı. Bu parıltı beni buraya, Birleşik Devletlere, karıma ve kızıma getirmişti.

Sasha’nın bakışları elimdeki parayı süzdü ve ardından parmağımdaki yüzüğe kaydı. “Ne zamandır evlisin?”

“Bir yıl.”

Tam olarak üç yüz seksen beş gündür. Gianna’ya elimde bir yüzükle diz çökerek tekrar evlenme teklif etmiştim; hatta güzel bir akşam yemeği bile vardı. Başka bir düğün istemediği için mahkeme binasında evlendik. Tarihi kaburgalarım, Andromeda’nın hemen yanma dövme yaptırdım.

“Ya kızın? Adı Katherine, değil mi?”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Kat diyoruz. Şu an beş aylık.”

Tam olarak yüz kırk sekiz günlük.

“Yeni doğmuş bir bebekle hayat nasıl?”

“Kat gaz sancıları çekiyor. Bu yüzden pek uyumuyor.” Aynı benim gibi. Her gece birkaç kez uyanıyordu. Onunla

kalkıyor, bazen onu Gianna'nın önceden pompaladığı sütlerle besliyor ve tekrar uyuyana kadar onu kucağında tutuyordum. Gianna başta her şeyi kendisinin yapması için ısrar etmişti ama onu hemen engellemiştim. "Karıma benziyor." Onun bana ait olduğunu bilmek için görmem gereken tek şey buydu.

Onları düşündükçe göğsüm kabarıyordu. Dışarı çıktıklarında onları kontrol ediyordum. Günün her dakikasında nerede olduklarını biliyordum. Kısa süren vicdanım bana bunun ahlaksızca olduğunu söylüyordu ama hepimiz biraz huzur bulmak için kusurlu şeyler yapıyorduk.

"Eşin bebeğe alışabildi mi?"

Dün eve vardığımda, Gianna'yı onu dikkatle izleyen Kat'e *karbonara* yapmayı öğretirken bulmuştum. Daha önce hiç tanık olmadığım kadar şefkatli ve özverili bir anneydi. Hamileliği sırasında Kat'le nasıl ilgileneceği konusunda kitap üstüne kitap okumuştı. Şu sıralar, nasıl en iyi ebeveyn olabileceğimizi anlatan, gülünç derecede iyimser renkli bir kitap okuyordu.

Onları birlikte izlemekten daha çok hoşlandığım bir şey yoktu.

İkisini de hak etmiyordum.

Ama sonuç olarak bu tartışmalı bir noktaydı. Tıpkı Sasha'nın bir zamanlar söylediği gibi.

"Bu para senin için bir şey mi ifade ediyor?"

Bakışlarımı ona doğru çevirdim, içimden bir neşe kıvılcımını geçip gitti. Ayağa kalkıp çeyrekliği aramızdaki masaya bıraktım. Gümüş para, ahşap masada belli belirsiz sınırdadı ama sonunda bir kilise çanı gibi cınladı.

Bir elim kapı kolundayken sözleri beni durdurdu.

“Kaderden bahsederken artık ona inanıyormuşsun gibi konuştun.” Sesini meraklı parmaklar tenimde geziniyormuş gibi hissettim. “Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?”

Resimde ben olmasaydım, Gianna ve Kat’in de olmaya-
cağını düşünmem imkânsızdı. Onlar değişmez bir ikiliydi.
Sadece ben doğru zamanda birinin sağ cebine uzanıp onları
benim yapmıştım.

“Başka birinin kaderini çaldım, Sasha.” Kolu çevirdim ve
kapıyı açtım. “Ve onu geri vermeyeceğim.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ya birileri onu aramaya gelirse?”

Dudaklarımın kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bırak
gelsinler.”

Ve sonra kapıyı arkamdan kapattım.

Teşekkürler

Bu kitabı hayatımın birkaç önemli ve zor döneminde yazdım; tamamlamama yardım ettikleri için teşekkür etmem gereken birçok insan var.

Ben son teslim tarihime kadar çalışırken bir ay boyunca makarna ile peynir yiyerek hayatta kalan ve bana her şekilde destek olan kocama teşekkür ediyorum.

En ihtiyacım olduğu anda teşvik mesajları gönderen aileme teşekkürler.

Yardımları ve eleştirileri paha biçilmez olan dostum, yazar arkadaşım T. L. Martin'e teşekkürler.

Editörüm Bryony'ye teşekkürler. Sezgilerin bu romanı yüz kat daha iyi hale getirdi.

Bu güzel kapak için Okay Creations şirketinden Sarah'ya ve biçimlendirme için Stacey Ryan Blake'e teşekkürler.

Ve kitabımı her yerde tanıtan bloggerlar ile yorum yazan herkes... Size sonsuza dek minnettarım.

Sevgiler,
Danielle xo